DOSARE SECRETE

Privind războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii

CUPRINS:

1. De unde ne vin Evreii?!

2. Războiul Alianței Israeliților cu Românii 3. Răscoala țăranilor 4. Bancherii evrei împotriva României Mari 5. Regele, amanta şi Legiunea Arhanghelului Mihail 6. B'NAI B'RITH (Fiii Legământului), lumea şi România 7. Băncile româneşti – ținta israelită 8. România, ținta sionistă 9. Personajele cheie ale afacerilor israeliene în România 10. Gheşefturi evreieşti sau asimilare politico-economică! 11. Evreii şi Petrolul Românesc în Mileniul Trei 12. Noul asalt asupra agriculturii 13. MOSSAD-ul şi tehnica militară Românească BELL HELICOPTERS, RULETĂ A AFACERILOR EVREIEŞTI 14. Privatizarea Hotelului Bucureşti. STUDIU DE CAZ

De unde ne vin Evreii?!

O stranie poveste a fost mereu lansată de-a lungul timpului de către evrei, relativ la închipuita lor existență milenară pe teritoriul României, revendicând astfel un drept natural. O astfel de teorie, care susține colonizarea Daciei de către imperiul roman cu populație evreiască strămutată din Iudeea, a fost relansată în anul 2002 de către Teşu Solomovici în lucrarea România Iudaică, lucrare sub forma a două volume uriaşe publicate pe banii Ministerului Culturii din România, deci pe banii contribuabililor români. De aici decurge ideea că evreii au o existență naturală în România dinainte încă de naşterea poporului român. Ei bine, de aici mai este doar un pas până la a spune că drepturile lor asupra teritoriului României

sunt mai vechi decât ale noastre. Astfel, am ajuns să ne învățăm istoria de la străini. Ungurii (hunii) ne spun că nu ne-au găsit aici când s-au aşezat în Transilvania şi în Câmpia Panoniei, iar evreii ne spun că nici nu ne născusem când ei erau stăpâni în Dacia ca cetățeni romani.

Teoria ascendenței evreieşti asupra românilor în teritoriilor dacilor (Dacia Traiana sau România Mare de mai târziu) a fost lansată într-o serie de studii ale autorilor evrei încă de la jumătatea secolului al 19-lea şi prima jumătate a secolului 20, pentru ca să revină în forță la începutul mileniului 3, de data aceasta pe banii românilor şi fără nici o reacție din partea istoricilor români. Cu totul alta a fost situația acum 90 de ani, când Nicolae Iorga îşi prezenta în şedința Academiei Române lucrarea Istoria Evreilor în Țările noastre, dând replica necesară unor autori precum Johan Kaspar Bluntschli sau Bernard Stambler. Bluntschli afirmase la 1879, în lucrarea Statul român şi situația juridică a Evreilor în România că: "Fără îndoială (o siguranță hazardată, am spune noi n.n.) că un număr mare de familii israelite au venit în provincia dunăreană Dacia, încă sub domnia vechilor împărați romani. Aceste familii vechi israelite s-au conservat aici şi sunt cel puțin tot aşa de vechi pământene ca şi națiunea română. Ele formează şi sâmburele populației evreieşti de astăzi din România". Astfel de fundamentări fără nici un probatoriu decât imaginația autorilor evrei s-au dorit lucrări de "rigurozitate ştiințifică" ce se publicau la momentele când evreii încercau să-şi consolideze poziția socio-economică din România, ci nu de dragul adevărului ştiințific. "Provincia dunăreană Dacia", despre care scria Bluntschli, era totuşi Dacia Traiană, iar împăratul Traian, aşa cum s-a văzut mai sus, nu i-a agreat deloc pe evrei în calitate de "colonişti", punând armata chiar să îi extermine (cazul insulei Cipru).

Scrierea lui Bluntschli a fost, însă, una politică, pusă în slujba evreilor din România, deoarece afirma, în chiar anul 1879, că familiile evreieşti sunt "cel puțin tot aşa de vechi pământene ca națiunea română", adică apărea chiar în vremea când evreii, năvălitori peste români, revendicau "împământenirea" de la tânărul stat român. (A se vedea capitolul următor.)

Nicolae Iorga, după ce enumera toate documentele în care este menționată prezența unor evrei pe teritoriul Țării Româneşti şi al Moldovei, răspunzând de fapt lucrării L'histoire des Israelites roumains et le droit d'intervention (Paris 1913) a evreului Bernard Stambler, formulează următoarea concluzie: "Astfel am ajuns la [anul] fără a găsi mențiunea unui element evreiesc aşezat în părțile noastre": Adevărul despre apariția evreilor pe pământurile românilor a fost totuşi scris de adevărații cercetători, mulți dintre ei chiar evrei. Este vorba despre autorii istoriei Imperiului Khazar", numit şi "Regatul Evreiesc", sau cele "Nouă Tărâmuri" ale khazarilor – popor barbar răspândit în Caucaz, pe Volga şi pe Don, convertit la mozaism în anul 740, integrat mai apoi ca "evreu" în Ucraina şi Polonia, după care împins cu ură de către aceste gazde spre românii din Moldova, ulterior anului 1600. În limba română a fost publicată traducerea remarcabilului studiu al lui Arthur Koestler, Al treisprezecelea trib, Khazarii (în 1987 la Roma, de către editura Nagard, anagramare a numelui Drăgan, al finanțatorului Iosif Constantin Drăgan).

O listă foarte mare de studii israeliene (în limba ebraică), dar şi din întreaga lume, folosite ca surse de către evreul Koestler, conduc la o concluzie cutremurătoare: cetățenii actualului stat Israel nu au nici o legătură genetică şi rasială cu evreii de acum două mii de ani (semiți), /autori ai textelor biblice, deşi au complotat şi revendicat teritoriul Palestinei pentru a înființa Israelul, în baza dreptului lor natural asupra vechiului lor stat. Aceşti israelieni îşi trag originea din sălbaticii khazari (numiți şi aşkenazi), băutorii de sânge uman, popor fără cultură scrisă, care împreună cu rudele lor aliate, hunii, au îngrozit două continente acum 1.000 de ani, prin sadism şi plăcerea de a ucide.

Unul dintre pionierii cercetărilor privind obârşia khazară a evreimii de astăzi este Abraham N. Poliak, profesor de istorie medievală a evreilor la Universitatea din Tel Aviv, subminând astfel legenda "poporului ales", afirmă A. Koestler, prin cele două studii ale sale în limba ebraică: Convertirea khazarilor la iudaism (1941 editura Zion, Ierusalim) şi Khazaria – istorja unui regat evreieşti în Europa (1951 editura Mossad Bialik, Tel Aviv). În introducerea lucrării sale, A. Poliak scrie că

“Realitățile impun un nou mod de abordare, atât a problemei relațiilor dintre evreimea khazară şi celelalte colectivități evreieşti, cât şi a întrebării cât de departe putem merge în considerarea acestei evreimi khazare drept nucleu al marii comunități evreieşti din Europa orientală [cu principal debuşeu România – n.n.]. Descendenții acesteia – cei care au rămas pe loc, cei care au emigrat în Statele Unite şi în alte țări, precum şi cei care s-au dus în Israel – formează astăzi marea majoritate a evreimii mondiale.” La rândul său Koestler adaugă: “Marea majoritate a evreilor care au supraviețuit în lumea contemporană sunt de origine est-europeană şi deci, probabil, mai ales khazară., strămoşii lor veneau nu de pe malurile Iordanului, ci de pe ale Volgăi, nu din Canaan, ci din Caucaz. Deci din punct de vedere genetic, ei se înrudesc mai de aproape cu triburile hunilor, ungurilor şi maghiarilor decât cu semințiile lui Abraham, Isaac şi Iacob.”

Înainte de a arăta pe scurt istoria acestor barbari travestiți în popor biblic, khazarii, vom arăta temerile autorilor evrei, privind propriile lor dezvăluiri, acelea că “evreii nu sunt evrei”.

Sunt conştient de primejdia ca lucrarea mea să fie interpretată – scrie A. Koestler, de origine evreu khazar -ca o negare a dreptului la existență a statului Israel. Dar acest drept nu se bazează pe originile ipotetice ale poporului evreu şi nici pe legământul mitologic al lui Abraham (şi al lui Iacob) cu Dumnezeu; el se întemeiază pe dreptul internațional, adică pe hotărârea luată de Națiunile Unite în 1947”. Îl înțelegem pe Koestler, că trebuie să se apere în fața conaționalilor săi, dar noi trebuie să ne amintim că hotărârea luată de Națiunile Unite se bazează pe şantajul baronului bancher evreu Rothschild asupra Marii Britanii, ca “evreii să îşi primească patria înapoi”, adică pământurile Palestinei. Neexistând, însă, nici o justificare a prezenței actualei rase de evrei (khazari) pe teritoriul de astăzi al Israelului, Koestler insistă cu justificări fabricate la întâmplare şi noroc: “Oricare ar fi originile rasiale ale cetățenilor Israelului [adică cele khazare – n.n.] şi oricare ar fi iluziile nutrite de ei în aceasta privință [că ar fi urmaşi ai poporului biblic – n.n.], statul lor există de jure şi de facto [?]. împărțirea Palestinei a fost rezultatul unui secol de imigrație

paşnică şi eforturi de pionierat ale evreilor, ceea ce oferă justificarea etică pentru existența legală a statului Israel. Dacă cromozomii populației sale conține gene de origine khazară. e un lucru irelevant şi nu poate afecta dreptul Israelului la existență". Noi credem că dimpotrivă, nu numai că NU justifică dreptul la existența modernă a unui stat evreu, dar astfel de studii, cu reală bază ştiințifică, dărâmă chiar şi orice pretenție (a la Teşu Solomovici) de ascendență a evreilor de azi asupra teritoriilor româneşti.

Paradoxul" descoperit de aceste cercetări ştiințifice, este acela că nu urmaşii vechilor evrei semiți (ai celor 12 triburi biblice) sunt cei pe care astăzi, sub identitate evreiască, îi regăsim ca cei mai mari conspiratori la adresa tuturor celorlalte popoare, ci un popor asiatic războinic, violent şi rapace, înrudit cu hunii (şi, într-o mai mică măsură, chiar cu turcii), anume khazarii sau aşkenazii, care în anul 740 după Hristos au trecut la religia evreiască, mozaismul, deoarece le satisfăcea instinctele primitive, criminale şi de jaf.

Evreii khazari sau aşkenazi, turcomani din stepele Asiei, sunt astăzi proprietarii marilor afaceri din întreaga lume, a marilor finanțe, ei conduc organismele mondialiste şi oligarhice ale lumii occidentale, sub identitate evreiască.

La apogeul puterii lor medievale, khazarii aveau sub control circa treizeci de națiuni şi triburi diferite, stabilite pe teritorii întinse între Munții Caucaz, Marea Aral, Munții Ural şi stepele ucrainene. Îi aveau supuşi pe bulgari, burtaşi, ghuzi, maghiari, coloniile gotice şi greceşti din Crimeea, triburile slave de la nord-vest, iar armatele khazare făceau expediții de jaf în Gruzia, în Armenia şi în Califatul Arab. Până în secolul IX khazarii nu aveau rivali în regiunile de la nord de Marea Neagră şi Marea Caspică denumită în epocă Marea Khazară), fiind stăpânii supremi vreme de peste un secol şi jumătate şi astupând poarta Uralo-Caspică de trecere din Asia în Europa. Un cronicar arab îi descrie ca având fețele albe, cu părul mai ales roşu, fluturându-le în vânt, iar trupurile le erau mărunte şi firea rece. În schimb, o cronică georgiană îi identifică pe khazari cu armatele lui Gog şi Magog, sălbatici, cu fețe hidoase şi deprinderi de fiare sălbatice, "care beau sânge de om". Privitor la semnificația denumirii de "khazar",

cercetătorii amintesc despre unele presupuse derivate moderne ale cuvântului: cuvântul rusesc “cazac”; cuvântul maghiar “huzar” (ambele desemnând un călăreț cu înfățișare războinică); sau cuvântul german “ketzer”, însemnând eretic, adică evreu.

Nu trebuie făcută totuşi confuzia etnică între khazari şi cazaci, chiar dacă este posibilă o apropiere istorică între aceştia.)

Cronica lui Priscus afirmă apariția khazarilor pe scena europeană pe la mijlocul secolului al V-lea ca popor dominat de huni. Totodată, împreună cu maghiarii şi alte triburi, khazarii pot fi socotiți un vlăstar târziu al hoardei hune a lui Atila. Khazarii s-au aflat, într-adevăr, sub tutela hunilor, apoi sub cea a turcilor. După declinul turcilor la mijlocul veacului al VII-lea le-a venit lor rândul să stăpânească “Regatul de miazănoapte”, cum îl numeau persanii şi bizantinii.

La anul 627 Statul Persan a fost definitiv învins de către împăratul bizantin Heracliu, aflat în alianță cu hoarda khazarilor condusă de regele lor, Ziebel, care a contribuit la campanie cu peste 40.000 de călăreți. Pentru a obține această alianță, fiica împăratului Heracliu, Evdochia, i-a fost făgăduită de soție regelui khazar.

Un nou triunghi al puterii se născuse în Asia: Califatul Arab (de religie islamică sau mahomedană), Imperiul Roman de Răsărit (sau Bizantin, de religie creştin-ortodoxă) şi Regatul Khazar (care era în căutarea unei identități religioase personale), în primii douăzeci de ani de la fuga profetului Mahomed la Medina în anul 622, musulmanii arabi izbutiseră deja să cucerească Persia, Siria, Mesopotamia, Egiptul şi să încercuiască centrul Imperiului Roman de Răsărit (Turcia de astăzi).

Gruzia şi Armenia şi au înaintat până dincolo de jumătatea drumului spre Damasc, capitala Califatului Arab. O armată musulmană proaspăt ridicată a stăvilit însă hoarda khazară şi a alungat-o înapoi, peste munți, spre casă.

Decizia khazarilor de a se converti la religia evreiască, mozaismul, a avut un caracter politic, scopul principal fiind

acela al unei identități religioase diferite de cea a romanilor creştini şi a arabilor musulmani, principalii lor concurenți, cărora le era astfel stopată capacitatea de asimilare culturală şi apoi culturală. În altă ordine de idei, mozaismul, promițând adepților săi stăpânirea tuturor popoarelor lumii, convenea de minune unui neam războinic şi sângeros precum khazarii. O cronică arabă nota: ” Regele khazarilor se făcuse evreu încă sub Califatul lui Harun al Raşid (anii 786-809) “. Aproape concomitent cu convertirea lor, khazarii au adoptat şi alfabetul ebraic.

Peste 300 de ani însă, statul khazar a început să decadă, decăderea sa fiind marcată de repetatele izbucniri ale unui sionism mesianic, cu falşi mesia, precum David El-Roy, eroul unui roman de Benjamin Disraeli, ce au condus campanii donchihoteşti pentru recucerirea Ierusalimului”. În anul 1141 un evreu khazar sionist, pe nume Iehuda Halevi, în celebra sa carte, KUZARII, susținea ideea că “națiunea evreiască” este singurul mediator între Dumnezeu şi restul omenirii, dar că la sfârşitul istoriei toate popoarele vor fi supuse iudaismului.

Apariția vikingilor rhuşi (strămoşii ruşilor) pe scena istoriei a cauzat decăderea finală a khazarilor. Rhuşii efectuau campanii violente de pradă, ceea ce i-a obligat pe khazari să se apropie mai mult de supuşii lor maghiari, pe care i-au aşezat strategic peste malul apusean al Donului, ca tampon la năvălirile rhuşilor. Schema a funcționat vreme de aproape un secol, timp în care relațiile dintre maghiari şi khazari s-au strâns tot mai mult, culminând cu două evenimente ce au influențat profund națiunea maghiară. A fost înființată prima dinastie maghiară, khazarii instalându-l ca rege pe Arpad, peste cele 7 hoarde maghiare, iar mai multe triburi khazare s-au contopit cu maghiarii, modificând astfel caracterul etnic al acestora. Pentru că s-au dovedit “mai vrednici în războaie” maghiarii le-au încredințat conducerea militară a statului lor celor trei triburi khazare care s-au unit cu ei. Până la mijlocul secolului X, în Ungaria se vorbeau atât maghiara, cât şi khazara, ceea ce face ca în maghiara de astăzi să existe peste 200 de cuvinte de origine khazara.

Rhuşii au reuşit în cele din urmă să distrugă regatul khazar la sfârşitul secolului al X-lea, pentru ca apoi, la mijlocul

secolului al XIII-lea, khazarii să cadă victime ale marii invazii mongole declanşate de Ginghis Han. Hoarda de Aur a acestuia şi-a stabilit centrul imperiului chiar pe teritoriul khazar. “Dar înainte şi după ridicarea mongolilor, khazarii au trimis multe lăstare şi ramificații în țările slave nesubjugate, în cele din urmă contribuind la făurirea marilor centre evreieşti din Europa răsăriteană” (S. W.

Baron, A social and Religious History of Jews). Într-adevăr, dispariția națiunii khazare din habitatul său istoric este concomitentă cu apariția celor mai mari concentrări de evrei dinspre nord.

Exodul evreilor khazari spre Țările Româneşti sau spre centrul Europei a fost precedat de întemeierea coloniilor şi aşezărilor khazare în diferite părți ale Ucrainei şi Rusiei meridionale. Astfel, la Kiev a continuat să existe o mare comunitate evreiască şi după cucerirea oraşului de la khazari de către neamul rhus. De aceea, în Ucraina şi Polonia sunt numeroase toponime derivate de la “khazar” sau “jid” (evreu): Jidovo, Kozarzewek, Kozara, Kozarzow, Jidovska Voia, Zydaticze etc.

O situație mai specială au avut evreii khazari din Ungaria. Ultima rezistență khazară în Ungaria a avut loc în secolul X, când sfântul Ştefan a îmbrățişat credința romano-catolică şi l-a învins pe khazarul Gyula, răzvrătit şi “trufaş în credința lui, care nu voia în ruptul capului să se creştineze”. În anul 1222 regele maghiar Andras II a emis, la presiunea supuşilor săi, “Bula de aur”, prin care evreilor li se interzicea să fie şefi, perceptori sau controlori ai monopolului regal al sării, ceea ce înseamnă că până la emiterea edictului, evreii din Ungaria dețineau aceste importante poziții, fapt confirmat şi de poziția de custode al veniturilor curții regale, deținută de contele Teka, evreu khazar.

Prin urmare, exodul evreilor khazari a făcut ca, practic, Țările Româneşti (mai ales Moldova) să se afle după secolul al XIII-lea înconjurate de către o populație evreiască nestatornică, aşezată vremelnic în Rusia, Polonia, Ucraina şi Ungaria. Focarul propriu-zis al evreimii răsăritene a fost însă Polonia, aici născându-se idişul, limbajul popular al evreilor până la al

II-lea Război mondial (încă vorbit în S. U. A. şi Rusia), amalgam de ebraică, germană medio-răsăriteană şi elemente slavone. Explicaţia constă în faptul că, din punct de vedere cultural şi social, în Polonia medievală elementul dominant l-au constituit germanii, populaţie imigrantă superioară evreilor khazari şi mai influentă din punct de vedere economic şi intelectual.

În concluziile sale, A. Koestler (autor evreu khazar) afirma că, din punct de vedere etnic, triburile semite de pe malurile Iordanului ("adevăraţii evrei") sunt total deosebite de triburile turco-khazare de pe Volga (care formează evreimea de astăzi),

Dar în acelaşi timp religia lor exclusivistă generează tendinţa de a se strânge laolaltă şi de a refuza contactele cu exteriorul, de a-şi stabili propriile comunităţi cu propriile lor lăcaşuri de rugăciune, cu şcolile lor, cu cartierele lor de locuit şi cu ghetourile (iniţial impuse de ei înşişi, nu din afară) în orice oraş sau ţară în care se stabileau.

Religia mozaică – spre deosebire de creştinism, budism sau mahomedanism – implică apartenenţa la o naţiune istorică, la o rasă aleasă. Toate sărbătorile [religioase] evreieşti comemorează evenimente din istoria lor naţională: exodul din Egipt, revolta maccabeilor, moartea asupritorului Haman, distrugerea Templului. Vechiul Testament este mai întâi şi întâi naraţiunea istoriei unei naţiuni., crezul ei este mai degrabă tribal decât universal. Toate rugăciunile şi toate riturile practicate proclamă apartenenţa la o rasă străveche, ceea ce în mod automat îl separă pe evreu de trecutul rasial şi istoric al poporului în sânul căruia trăieşte. Credinţa mozaică, aşa cum dovedesc două mii de ani de istorie tragică, determină auto-segregaţia pe plan naţional şi social. Ea îl izolează pe evreu şi îndeamnă la izolarea lui de către ceilalţi. Ea creează în mod automat ghetourile fizice şi culturale. Ea îi transformă pe evreii din diaspora într-o pseudo-naţiune.; această pseudo-naţiune este vag unită printr-un sistem de credinţe tradiţionale întemeiate pe premise rasiale şi istorice." A. Koestler evită să spună direct adevărul: "pseudo-naţiunea" evreiască s-a constituit într-o reţea mondială oligarhică cu scopul precis conturat de a controla şi stăpâni întreaga omenire.

Până la anul 1600, Nicolae Iorga nu găsise nici o mențiune de element evreiesc aşezat în părţile noastre", iar cea mai mare parte a evreilor care s-au stabilit în Țările Române, cu precădere în Moldova, provin din evreii khazari, veniţi dinspre Polonia şi Rusia. Apariţia primilor evrei în Moldova se leagă de răscoala de dezrobire economică a cazacilor poloni din anul 1648. Latifundiarii polonezi şi lituanienii cedaseră treptat evreilor khazari întreaga activitate de administratori şi încasatori de impozite, aceştia devenind astfel exponenții exploatării celei mai nemiloase. Răscoala cazacilor a aruncat însă în Moldova o mare parte dintre exploatatorii evrei, ca arendaşi şi cămătari, cum a aflat-o, la Iaşi, un călător sirian (Paul din Alep) din gura unuia dintre fugarii evrei, Iancăl, scăpat de masacrul declanşat de cazaci.

Refugiați în țările româneşti, evreii au adus cel mai perfid mod de exploatare a țărănimii, înşelând şi furând fără scrupule în orice împrejurare.

Războiul Alianței Israeliților cu Românii Împotriva României ca stat. Două mari organizații evreieşti s-au implicat direct şi extrem de activ în obținerea de drepturi pentru evreii ce invadaseră Principatele Unite (Țările Româneşti), îndeosebi Moldova, mica țară românească ce devenise "debuşeul etnic" al marilor puteri europene în privința evreilor. După ce reuşiseră să acapareze controlul economic în Moldova, evreii, fără a avea nici un drept natural, din simplii refugiați, solicitau acum "împământenirea", adică statutul de români (sau cetățenia), pentru a avea acces nestingherit de la pârghiile economice până la cele mai înalte funcții administrative ale tânărului stat român. Implicarea organizațiilor evreieşti mondiale a coincis cu momentul creării în secolul al 19-lea a statului român modern, acestea obstrucționând pe orice cale realizarea deziderateloor naționale româneşti.

Cele două organizații implicate erau Alianța Israelită Universală şi Înaltul Ordin B'nai B'rith. Sediul central al Alianței Israelite (de la înființarea din 1860) se găsea la Paris, iar al B'nai B'rith la New York (de la înființarea din 1843). De altfel, Alianța Israelită a fost înființată chiar de către B'nai B'rith.

Iată apelul lansat către întregul "popor israelit" de către cei doi fondatori ai Alianței Israelite Universale, Cremieux şi Montefiore (mandataţi de B'nai B'rith), din care reiese ca Alianța nu a fost decât o altă etapă a sionismului secular al evreilor: Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală, împrăştiaţi în mijlocul unor popoare care sunt duşmane drepturilor şi intereselor noastre, vom rămâne membri ai poporului ales.

Naționalitatea noastră este religia părinților noştri şi nu recunoaştem alta. Trăim în țări străine şi nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor țări, întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie. Religia lui Israel trebuie să cuprindă i într-o zi întreg pământul. Creştinismul, duşmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, e aproape să îngenuncheze.

Pe zi ce trece, rețeaua cu care evreii îmbrățişează întreg pământul se întinde, iar măreţele profeții ale cărților noastre sfinte se vor împlini. Nu este departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor fi ale noastre."

Primul succes al Alianței Israelite asupra românilor a fost răspunsul favorabil al domnitorului Al. I. Cuza, care în 1864 a declarat: "Guvernul va lua măsuri curente pentru emanciparea românilor de rit israelit". Mai mult, Cuza concesionează evreilor dreptul de a înființa Banca României, cu dreptul de a emite monedă românească (a se vedea capitolul următor).

Problema însă s-a acutizat cu ocazia publicării în presă a proiectului Constituției României din 1866. Opinia publică românească, deja îngrozită de faptele evreilor, s-a revoltat atunci când a citit Articolul 6 al proiectului acestei Constituții, conform căruia religia nu poate fi un obstacol la împământenire". Moldovenii, cei mai năpăstuiți români în fața rapacității evreilor, au înaintat proteste Adunării Constituante, cerând să nu se dea drepturi politice evreilor şi să nu fie împământeniți. O serie de manifestații antievreieşti s-au lăsat cu arestări, iar evreul francez Isaac Adolf Cremieux (preşedinte al Alianței Israelite şi fost ministru în "guvernul provizoriu" de la 1848 din Franța) se deplasează la Bucureşti

şi are o consfătuire intimă cu deputaţii români în sediul Camerei, oferind României suma de 25 milioane franci în schimbul adoptării unei Constituţii favorabile încetăţenirii evreilor infiltraţi între graniţele ţării.

Prezenţa israelitului Isaac Cremieux în Camera Parlamentului a scos însă populaţia Bucureştiului în stradă, înconjurând clădirea cu pricina şi ameninţând cu strigăte împotriva evreilor. Deşi la şedinţele din Adunarea Constituantă cei mai categorici deputaţi împotriva evreilor erau cei din Moldova, populaţia Bucureştiului a dovedit o solidaritate de excepţie cu aceştia pentru cauza naţională, mergând până acolo încât manifestaţia anti-lsraelită a culminat cu devastarea sinagogii din Bucureşti. S-ar putea spune că Ion Brătianu este cel care a pus capăt acestei situaţii, prin declaraţia: “Evreii au devenit o plagă socială pentru România şi, când naţiunea este ameninţată, se deşteaptă şi devine nu intolerantă, ci prevăzătoare!”.

Deputaţii români au votat în unanimitate Constituţia României la 30 iunie 1866 cu următorul text al Articolului 7 (fostul Articol 6 al proiectului Constituţiei): “Numai străinii de rit creştin pot dobândi împământenirea”. Având în vedere motivaţia religioasă a evreilor pentru stăpânirea lumii, renunţarea la ritul mozaic era imposibilă pentru aceştia, ceea ce a însemnat declanşarea unui război ocult al evreilor împotriva naţiunii române şi, după 13 ani de presiuni şi uneltiri, au reuşit revizuirea Constituţiei, dar nu exact cum voiseră.

Evreii khazari nu se puteau împăca cu ideea că un “popor neînsemnat” li se poate opune tocmai pe meleagurile unde întrevedeau posibilitatea creării unui fel de Nou Israel, în care ei să reprezinte aristocraţia privilegiată, iar băştinaşii români, forţa brută de muncă.

Bogdan Petriceicu Haşdeu publica, tot în anul adoptării Constituţiei, 1866, la Bucureşti, lucrarea Studii asupra iudaismului, în care arăta că evreii, nu numai de la noi, dar din întreaga lume, sunt caracterizaţi de hidoasa cununie a trei calităţi negative: tendinţa de a câştiga fără muncă, lipsa simţului de demnitate şi vrăjmăşia contra tuturor popoarelor.

Totodată, evreii se ocupă cu specula, cu cămătăria şi schimbul banilor, iar acolo unde a pătruns un evreu, e greu să-l fie concurent un creştin, căci evreii formează o adevărată asociaţie de ajutor împotriva restului lumii.

Brătianu este atacat şi acuzat de organismele evreieşti mondiale. Opinia publică străină este asaltată de blamări asupra românilor. Apar însă şi articole de apărare a României. Eugen Carada publică în 1867, în periodicul Le Siecle, studiul Leş israelies, le vagabondage et le ministre Bratiano. În acelaşi an, Emest Desjardins publica, tot la Paris, lucrarea Leş Juifs de Moldavie, arătând că evreii rămân cu totul străini de viaţa naţiunii în sânul căreia trăiese, că nu vor să urmeze şcolile româneşti, că se sustrag serviciului militar şi se ocupă cu camătă.

Faţă de acuzele ce îi erau aduse din afara ţării în "chestiunea jidovească" ca Ministru de Interne, Mihail Kogălniceanu răspunde în iunie 1869 Ministrului de Externe al României: În România, chestiunea evreilor nu este o chestiune religioasă; ea este o chestiune naţională şi totodată o chestiune economică. În România, jidovii nu constituie numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituie în toată puterea cuvântului o naţionalitate, străină de români prin origine, prin port, prin moravuri şi chiar prin sentimente. Toţi acei care au vizitat Principatele [Române] şi îndeosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfăţişează israeliţii polonezi care împovărează oraşele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerţul, industria şi mediile de convieţuire a acestei mulţimi, aceşti călători s-au spăimântat şi mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători. Şi că marea şi pot zice, singura şi principala lor industrie, este debitul băuturilor.

Miniştrii ai României, ai unei ţări cu un regim constituţional, noi nu putem guverna decât conform cu voinţa naţiunii. Suntem datori a ţine seama de trebuinţele, de păsurile şi, până la un oarecare punct, chiar şi de prejudiţiile ei.

Aceasta dovedeşte marea iritaţiune din partea populaţiunilor române, provenită din grele suferinţe şi din o legitimă îngrijire, căci este vocea unei naţiuni ce se simte ameninţată în

naționalitatea şi în interesele sale economice. Această voce o pot înăbuşi, dar nu este permis nici unui ministru român, de orice partid ar fi, de a nu o asculta.

De aceea, nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul şi sub toate regimurile, toți Domnii, toți bărbații de stat ai României, toți acei ce poartă un interes viu pentru țara lor, s-au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr-un alt popor străin lui, prin jidovi."

La rândul său, Principele României, Carol I, viitorul rege al țării, îi scria tatălui său, în 1872: N-am decât o teamă, ca evreii să nu sfredelească şi să stăruiască atât de mult pe lângă puteri spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România, încât să ne silească a li le da. Asta ar duce la căderea actualului minister (guvern). Acum câteva luni, izraeliții se mai bucurau aici de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta tămbălău în Europa, de când presa evreiască din toate țările atacă cu înverşunare România şi vrea să obțină cu sila emanciparea evreilor, ei n-au nimic de sperat aici deocamdată".

În februarie 1873 Carol I îi scrie din nou tatălui său: Suntem învinuiți prin ziare că prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licențelor opreşte pe evrei de a ține debite la țară. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă şi suntem hotărâți a respinge orice reclamație sau intervenție în privința aceasta. Trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia ce acțiune vătămătoare are evreul asupra populației țărăneşti cu rachiul lui falsificat".

Lupta era însă inegală! Posibilitatea evreilor de acces la urechile presei şi a puterilor europene era superioară celei a românilor sau a prietenilor lor. Atacurile contra României continuă şi se întețesc mai ales în perioada Războiului de Independență al României. Evreul Isidor Loeb publica în 1877, la Paris, lucrarea La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie, înşelând publicul că evreii sunt persecutați de către români, expulzați şi înecați în Dunăre, ceea ce determina ziarul italian Fanfulla să scrie la 20 octombrie 1877 că românii, în timp ce luptă cu Imperiul Otoman pentru obținerea independenței, sunt atacați pe la

spate de lumea civilizată cu vechea artilerie a chestiunii israelite". Asta nu a fost tot!

Anul următor, deşi învingători alături de ruşi în Războiul de Independența, numit de europeni şi războiul ruso-turc sau războiul din Balcani, românii s-au trezit blocați de evrei în recunoaşterea independenței lor de către puterile occidentale. Leon Gambetta trimite o scrisoare fermă guvernului român: "Franța nu va recunoaşte independența țării voastre fără ca voi să fi recunoscut drepturile civile tuturor evreilor, fără nici o distincțiune".

Prilejul umilirii României de către Alianța Israeliților şi de către B'nai B'rith, a fost oferit de către Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878. La acest Congres, reprezentanților României învingătoare (care făcuse mari sacrificii materiale şi jertfe umane în războiul contra turcilor din 1877-l878), Ion Brătianu şi Mihail Kogălniceanu, li s-a permis să ia parte numai ca informatori, ca să prezinte punctul de vedere al românilor într-o singură şedință şi apoi să părăsească sala. România nu era tratată ca o țară învingătoare deoarece interesele evreilor nu erau satisfăcute de legislația internă, îndeosebi de Constituție.

Antisemitismul" lui Eminescu. În acea vreme, marele poet național Mihai Eminescu era angajat politic ca redactor şef al ziarelor Curierul de Iaşi şi Timpul din Bucureşti, poziție din care a devenit un inamic public al "Alianței izraelite" prin atitudinea pe care a luat-o împotriva Congresului de la Berlin şi a articolului adoptat de acest Congres care impunea Principatelor Unite române, în schimbul recunoaşterii independenței, modificarea Constituției în favoarea evreilor, îndeosebi prin aceeaşi modificare a articolului 7. Din acest motiv Mihai Eminescu angajează ziarele pe care le conducea, mai ales Timpul, în campania de presă împotriva modificării Constituției şi a emancipării evreilor ca români, în condițiile în care aceştia intenționau să îşi păstreze religia, cultura, graiul, limba şi obiceiurile.

Fără a fi pregătită economic, România era deja invadată de valuri de "imigranți" clandestini evrei ce se strecurau neîncetat din trei direcții: Rusia (Imperiul țarist), Turcia (Imperiul

otoman) şi Ungaria (Imperiul austro-ungar). Au ocupat mai întâi oraşele şi satele din Bucovina ca să treacă în Moldova şi apoi în Muntenia, până la Bucureşti. Ajungând în Bucovina şi Moldova, evreii au acaparat comerțul şi s-au extins la sate, spre a practica pe scară largă cârciumăritul. De aceea, aici avea să izbucnească răscoala țăranilor asupriți în anul 1907, răscoală care s-a extins în toată țara.

Evreii veniți din imperiul austro-ungar (din Ungaria), dar nu numai aceştia, deşi stabiliți permanent în România, se declarau "sudiți", adică supuşi austro-ungari şi se puneau sub protecția reprezentanțelor diplomatice ale imperiului. Astfel nu plăteau impozite şi erau scutiți de orice obligații către statul român, în acest mod ei prosperau în dauna românilor plătitori de taxe şi impozite. Toată această situație a fost atacată cu o extraordinară energie de către ideologul Partidului Conservator, publicistul Mihai Eminescu. El pleda pentru acordarea către evrei a cetățeniei doar individual şi nu în bloc, aşa cum solicitau aceştia, deoarece tot individual se acorda şi pentru românii din afara granițelor de atunci ale țării. La capătul unor îndelungate şi aprinse dezbateri din Adunarea Deputaților, din Senat şi din presă, triumfă chiar punctul de vedere al lui Mihai Eminescu. De altfel, aceasta a fost una dintre puținele campanii de presă susținute de Eminescu în Timpul şi încununate de succes. O singură excepție a fost făcută pentru evrei privind acordarea cetățeniei româneşti în grup, fiind vorba doar de acei 883 de evrei care şi-au dovedit loialitatea față de cauza națională românească şi au participat la războiul de independență ca voluntari. Este drept că serviciile acestora nu s-au manifestat în prima linie, ci în spatele frontului, dar gestul lor a fost extraordinar, comparativ cu lipsa de loialitate generală a evreilor. Modul cum evreii au trădat în secolul următor armata română, a făcut ca, după primul război mondial, să primească cetățenia română doar evreii care semnau un angajament de loialitate față de statul român.

Pentru a înțelege problemele pe care le crea Mihai Eminescu, atât Alianței Israelite, cât şi guvernanților, vom reda câteva din rândurile ce le semna în campania sa de presă din cotidianul de opoziție Timpul, unele deosebit de dure şi pline de patimă:

Evreii, de la 1848 şi până astăzi, din 30.000 s-au înmulțit prin imigrațiune la 550.000. Noi, din partene, ştim bine că Europa cunoaşte pe deplin chestiunea evreiască din România; o cunoaşte mai cu seamă Europa cea chemată a o cunoaşte, lumea diplomatică şi cea oficială, încât art.44 al Tratatului de la Berlin a fost înscris în instrumentul păcii cu deplină cunoştință de cauză, cu deplină cunoştință a greutăților şi relelor ce va produce. Oricum am întoarce chestiunea evreilor şi din orice latură am privi-o, caracterul ei adânc imoral nu i se poate lua. Niciodată pericolul unei dominațiuni străine sub forma ei cea mai scârboasă n-a fost mai mare decât tocmai astăzi. Dacă toți evreii – străini şi pământeni – vor căpăta deplinătatea drepturilor civile, Moldova nu mai are de trăit decât zece ani, Țara Românească treizeci poate exact peste treizeci de ani – în 1907 – va avea loc marea răscoală țărănească împotriva exploatării evreieşti]. Se va începe atunci acea luptă de exploatare fără milă – atât de favorizată de legislațiunea liberală. Domnia fanarioților a fost o epocă de aur în comparație cu domnia de tină a evreilor şi să nu uite nimeni că evreii fiind clasă de mijloc şi legislațiunea liberală fiind exclusiv în favorul acestei clase, ei vor deveni aci stăpâni privilegiați şi românul slugă la jidan.

România nu e datoare nimic evreilor decât doar cu o bună recoltă de câmpă şi cu câțiva țăruşi ciopliți anume pentru membrii pământeni ai Alianței Izraelite.

Iar Europa. a făcut din chestiunea izraelită o chestiune de recunoaştere a independenței noastre. Dar, de va recunoaşte-o sau nu, pericolele internaționale ale existenței noastre naționale şi de stat rămân aceleaşi.

Nimic n-a ajutat neutralitatea garantată, nimic nu va ajuta independența recunoscută, dacă pericole într-adevăr există. Sau e organul guvernului atât de naiv să creadă că, prin admiterea la drepturi civile a o jumătate milion de vagabonzi, teritoriul României devine sacrosanct şi, dacă nu s-ar putea menține un stat apărat de badea Toader, se va putea menține unul trădat din capul locului de Iţic şi de Leiba?

Aşadar – cu sau fără evrei – pericolele internaționale există.

Evreii sunt un pericol imediat, pipăit şi văzut; ei formează acea nenumărată populaţie cu desăvârşire improductivă care trăieşte din precupeţirea muncii şi sănătăţii românului. Populaţia evreiască creşte înpătrit, a noastră dă îndărăt; cea dintâi de la începutul secolului şi pân-acum a devenit de cincizeci de ori mai mare atât prin naşteri cât şi prin imigraţiune; ei au început a se aşeza prin locuri unde n-a călcat de secole picior de evreu, prin Câmpulung şi Târgu-Jiu bunăoară, ei ameninţă a împânzi toată ţara şi a o preface într-o altă Galiţie, încât numărul lor înspăimântător vorbeşte de la sine şi naţia are oricând înaintea ochilor pericolul întreg.

Noi nu suntem – izraeliţii o ştiu bine – inamicii cauzei izraelite, dar amici încât să renegăm sângele nostru şi să periclităm interesele poporului, care de sute de ani a apărat şi ţinut aceste ţări, aşa amici nu suntem.

Cel mai practic mijloc pentru ca deputaţii din Ţara Românească să vadă cu ochii proprii pericolul ce ameninţă Moldova întâi, apoi ţara întreagă, ar fi ca un tren expres să plece cu toţi în corpore în Moldova, să vadă de aproape Botoşanii, Bacăul, Târgul Frumos, Iaşii şi să treacă apoi în câteva sate ca să vadă halul la care a ajuns populaţia rurală. Moldova are sute de mii de evrei, Ţara Românească numai zeci de mii; în Moldova nu e oraş în care evreii să nu formeze majoritatea sau cel puţin jumătatea populaţiei.”.

La scurt timp, ca lider al opiniei publice şi ideolog al Partidului Conservator, Eminescu este nevoit să revină: Ne e silă de chestiunea izraelită, întrucât consistă din exigenţe jidoveşti şi ne rezervasem ca, măcar în timpul cât nu se reîntrunesc Corpurile legiuitoare, să nu vorbim de ea decât atunci când ţara noastră ar fi ţinta unui atac, fie dinlăuntru, fie dinafară.

A solicita [însă] intervenirea diplomatică sau armată a străinilor contra ţării în care trăieşti este un act de înaltă trădare comis împotriva acelei ţări.

Alianţa izraelită solicită pe toate căile această intervenire.

Mii de evrei din ţară fac parte din Alianţă.

Deci mii de evrei din ţară sunt trădători.”.

Arătând primele veniri în Moldova ale migrației evreieşti, Eminescu arată că: Toți scriitorii timpului aceluia deplâng invaziunea evreilor din Galiția şi Rusia, care, fugind de serviciul militar, veneau ca roiurile de lăcuste, ca şi astăzi, fără paşapoarte, fie pe vadurile Prutului, unde corupeau granița rusească mai bine păzită, fie pe cărări de munte, necunoscute grănicerilor austrieci. De altminteri şi ruşii şi austriecii erau bucuroşi să scape de ei, ca şi astăzi.”

Neavând alte temeiuri de drept întru apărarea cauzei sale, Alianța Izraelită, prin organele sale, alesese ca temei umanitarismul. Noi, românii, vedem pe zi ce merge răpinduni-se tărâmul nostru economic, în propria noastră țară, de invazia mereu crescândă a evreilor străini”.

În argumentația sa, Mihai Eminescu citează ziarul francez Le Soleil, în care despre meleagurile româneşti, se scria astfel: Am cunoscut personal pe un inginer francez stabilit în regiunile acelea care-mi zicea cu o întristare adevărată: «îmi e aproape cu neputință să țin mai mult timp pe aceiaşi lucrători, îndată ce-l întrebuințez la lucrări care constrâng să şadă la câmp, sunt pierduți. Evreii vin, le scontează cu mult înainte salariul săptămânii şi-l înveninează în toată puterea cuvântului cu băuturi de toate felurile. Sunt printre lucrători unii cărora din aceasta li se trage moartea; alții pierd repede gustul muncii».

Deşi evreii au reuşit în cele din urmă modificarea art.7 din Constituție, prin activitatea politico-jurnalistică a lui Mihai Eminescu, Partidul Conservator repurtează două mari victorii împotriva intereselor evreieşti: Legea pentru neînstrăinarea pământurilor țărăneşti, care lua celei mai numeroase pături sociale, țărănimea, posibilitatea să îşi vândă evreilor pământul; şi Legea contra itzurei (cametei), care îl împiedica pe cămătarul evreu să abuzeze total de țăranul român.

În decembrie 1876 şi în ianuarie 1877 la Constantinopol, în Turcia, are loc Conferința marilor puteri privitor la soarta popoarelor de sub stăpânirea Imperiului Otoman. Şi cu această ocazie Alianța Israelită se implică pentru ca evreii din țările române să-şi consolideze poziția față de români. De aceea, Mihai Eminescu se mobilizează contracarând şi lovind chiar şi

în “marile puteri”, dispuse a crea privilegii evreilor în teritoriile româneşti. Limbajul său incomod avea să atragă asupra sa atenţia ambasadorilor acestor puternice state, care au raportat situaţia cancelariilor europene.

În ianuarie 1877, Eminescu publica seria de articole Evreii şi Conferinţa, începând astfel: O seminţie care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă e cea evreiască. Ce servicii a adus omenirii îndărătnicul şi egoistul neam evreiesc. Ocupându-se pretutindeni numai cu traficarea muncii străine, alegându-şi de patrie numai ţările acele unde prin deosebite împrejurări s-a încuibat corupţia, ei urmează în emigraţia lor pe pământ tocmai calea opusă omenirii întregi. Evreul trece din Germania în Polonia, din Polonia în Rusia, din Austria în România şi Turcia, fiind pretutindeni semnul sigur, simptomul unei boli sociale, a unei crize în viaţa poporului, care, ca la Polonia, se sfârşeşte câteodată cu moartea naţionalităţii.

Prin ce muncă sau sacrificii şi-a câştigat dreptul de a aspira la egalitate cu cetăţenii statului român? Ei au luptat cu turcii, tătarii, polonii şi ungurii? Lor le-au pus turcii, când au înfrânt tratatele vechi, capul în poală? Prin munca lor s-a ridicat vaza acestei ţări, s-a dezgropat din învăluirile trecutului această limbă? Prin unul din [tre] ei şi-a câştigat neamul românesc un loc la soare? De când rachiul este un element de civilizaţie?

Astăzi, când un prefect opreşte de la acest trafic pe un evreu, Pesther-Lloyd, organ redactat de evrei şi după el Journal des Debats descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România. Fie liniştiţi! Un fir de păr din capul suditului [evreu] chezaro-crăiesc n-a fost atins de nimenea, nici averea lui mistuită de mâinile populaţiei româneşti.

Un agent al guvernului unguresc zvârle dintr-o şcoala zidită de români băncile afară, demite pe învăţător şi pe preot, îşi bate joc de un sat., făcut-au caz presa austriacă de aceasta? Nici vorbă! Dar [dacă] un prefect în România cutează a opri pe un evreu de a vinde băuturi spirtoase într-un sat? Persecuţie, pradă, nelegiuire!

Se-nţelege! Punând o dată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are de ţintă luminarea, ci excitarea urelor între clase şi popoare, uşor li-e [evreilor] să spună, orice minciună

patentată. Publicul cafenelelor, blazat pe ipercultura europeană şi setos de noutăți de senzație, găseşte plăcere în citirea monstruozităților ce se vor fi petrecând în România. Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi – otravă.

Evreul nu merită drepturi nicăiri în Europa, pentru că nu munceşte; iar traficul şi scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă şi aproape numai din aceasta consistă evreul. Evreul nu cere libertatea muncii productive, ci libertatea traficului. El e veşnic consumator, niciodată producător şi desigur că numai cu foarte rară excepție se va găsi într-adevăr câte un evreu care să producă. Cel mai solid meseriaş e şi aici în țară, românul sau germanul sau cehul, niciodată evreul. El reprezintă concurența nesănătoasă a muncii rele, superficiale, cu munca dreaptă şi temeinică. Ieftin şi rău e deviza evreului până ce ruinează pe lucrătorul creştin, scump şi rău e deviza evreului când rămâne stăpânul pieței.

Domnia fanarioților a putrezit clasele noastre sociale; aristocrația noastră, din războinică şi mândră ce era, a devenit în cea mai mare parte servilă. Prin urmare clasa înaltă a societății noastre, care luase de la grecul constantinopolitan toată lenea, tot bizantinismul, se lasă înăduşită de ciocoimea ei, de fostele ei slugi, care, fără nici o muncă merituoasă pentru societate, se urcă repede în locul vechii aristocrații, ce dăduse aşa de tare îndărăt. Rămânea deci o singură clasă muncitoare, din a cărei exploatare trebuia să trăiască toată societatea română: țăranul. Dar chiar exploatarea directă era o muncă prea grea pentru aristocrația foştilor cafegii şi ciubuccii, de aceea şi-au introdus pretutindeni câte un asociat activ chezaro-crăiesc, câte un evreu.

Pericolul nu este în împrejurarea că evreii ar acapara toată proprietatea, ci în aceea că nu sunt/nu pot fi români, precum în genere nu sunt, nici pot fi, germani, franțuji, italieni. De ce să ne înşelăm de bună voie, arătând că înlăuntrul altor nații ei au ajuns la cutare sau cutare grad de cultură? Nu vedem astăzi că simțământul de rasă e mai puternic în ei decât patriotismul, decât iubirea pentru nația în mijlocul căreia trăiesc?

Dar ce reprezintă Alianța Izraelită cu filialele ei din America, Anglia, Austro-Ungaria, Franța, Italia, România? Se pretinde că fiind evreii pretutindeni oprimați, această alianță are de scop să-l scape de opresiune. Să vedem ce grozav de oprimați sunt la noi.

Comerț şi capital în mâinile lor, proprietatea funciară urbană în cea mai mare parte în mâinile lor, arenzile de moşii în Moldova idem, pe sub mână tot debitul tutunului şi al băuturilor spirtoase, negoț de import şi export, cu un cuvânt toate arterele vieții economice care se bazează pe speculă! În ce constă grozava opresiune de care se plâng? Şi, dacă se plâng, de ce nu aleg alte terenuri decât România, alte țări unde sunt egali în toate cu cetățenii statului? De ce nu Austria, Franța, Germania ş.a.?

Apoi sunt totdeauna o armă a străinilor în contra noastră. Până şi ungurii – care numai în gropi nu dau de cuminți -îşi închipuiau într-un rând o stăpânire a Moldovei prin evrei şi ceangăi, pentru că ştiau că evreul s-ar asocia cu orişicine împotriva poporului românesc.

Şi astăzi, când poate existența noastră e în joc, când ni se dispută drepturi seculare, emanate din capitulațiile luminaților Domni ai acestor țări, tot ei şi prin uneltirea aliaților, ni se îngreunează poziția, trecând peste capetele noastre, cerând drepturi de la străini, de la duşmanii noştri chiar.”

Pentru a-şi argumenta susținerile, Eminescu reproduce totodată în Timpul ştirea apărută în Independence belge: ” Alianța Universală Israelită s-a unit de curând cu ideea unei conferințe evreieşti, a cărei inițiativă o luase nu de mult Anglo-Jewish Association. Ea va avea loc la Paris, la 11 decembrie [1877], sub preşedința d-lui Cremieux, membru al Senatului şi preşedinte al Alianței Israelite. Conferința ar fi adoptat deja un program [.] asupra termenilor căruia delegații trebuie să se înțeleagă pentru a reclama în favoarea evreilor stabiliți în provinciile Turciei toate drepturile civile, politice sau religioase ce se cer pentru supuşii creştini ai Porții. Evreii din România trebuie să aibă partea lor din aceste beneficii întocmai ca şi cei din Sârbia. România mai ales va da loc la o discuție cu totul specială în sânul conferinței. Se pare că evreii

din România sunt privați de drepturile civile şi politice, cu toate că termenii Constituției nu prescriu nimic de felul acesta în privința lor. Jewish Chronicle propune ca primele şedințe ale acestui congres să se țină cu uşile închise”.

Eminescu contraatacă, scriind: Din cele mai sângeroase sacrificii ale omenirii, neamul care s-a folosit mai mult, fără să rişte nimic, au fost evreii. Va să zică de aceea ar fi cheltuit Rusia zeci de milioane de ruble şi ar fi pus în mişcare sute de suflete creştineşti, de aceea şi-ar fi pierdut Sârbia floarea tineretului, de aceea cheltuim noi cu întreținerea armatei aproape de 250.000 lei noi pe zi, pentru ca din aceste sudori amare ale țăranului nostru, a celui sârb, a oierului muntenegrean, a rusului, să se folosească în mod egal evreii, ei care în presă au fost contra creştinilor, ei care ne-au batjocorit pe noi, pe sârbi, pe ruşi, ei care prin jurnalistica lor fățarnică şi mincinoasă ne numesc semiasiați, semibarbari. Apoi să ne ierte dumnealor! Conferința [de la Constantinopol] s-a adunat pentru a regula starea celor care au suferit şi s-au sacrificat, nu a acelora care din aceste suferințe şi sacrificii s-au folosit şi astăzi ca totdeauna. Cine nu-şi varsă sângele pentru petecul său de pământ strămoşesc poate să precupețească înainte chibrituri şi vax, dar va face bine să ne lase în pace. Pentru români egala îndreptățire a 600.000 de lipitori şi precupeți [evrei] este o chestiune de moarte şi viață şi poporul nostru cred c-ar prefera moartea repede prin sabie decât moartea lentă prin vitriol.

Concedem că între aceşti 600.000 va fi unul la sută care să producă ceva prin sine şi să țină la țară şi popor, dar când în țară avem 700.000 de lucrători care produc, țăranii, nu înțeleg, alături de aceştia 600.000 de speculanți ai productelor, încât fiecare evreu să trăiască din precupețirea muncii unui singur țăran român. Drepturile dumnealor, civile şi publice, nu înseamnă decât dreptul de a exploata poporul nostru în bună voie. Să mai fie încă şapte alianțe, ca cea universală [israelită], care să conspire cu uşile închise în contra nației româneşti, noi vom şti să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne speriem nici de înjurăturile presei jidoveşti, nici de declamațiile oratorilor idealişti, câtă vreme e vorba de existența poporului nostru. Dacă voiesc să ne cucerească, n-au

decât s-o facă. fățiș, ca toate națiile, cu arma-n mână. Dar cu tertipuri şi apucături nu merge deocamdată, în numărul în care sunt la noi evreii, rămân străini de rit necreştin, ce nu se pot nici contopi cu poporul nostru, nici pot pretinde mai mult decât de a fi suferiți [tolerați] şi ne pare că n-au nici o cauză de a se plânge de toleranța noastră.

Oriunde e teren pentru neagra speculație, evreul e acasă, iar vaietele şi plângerile contra persecuției sunt mofturi care să acopere de mai înainte modul neomenos în care sug pe cei pe care au căzut ca lăcusta."

Cum explica, însă, Mihai Eminescu brusca prezență, masivă, a evreilor în România?

El arăta că țarul rus Alexandru al III-lea, nevoit să reacționeze la ruinarea şi împovărarea țăranului rus, exploatat de evrei, i-a împins pe aceştia în afara Rusiei: De acolo măsura, buna poate pentru Rusia, rea pentru noi, de-a expedia cârduri întregi [de evrei] în România cu paşapoarte în regulă, de-a împinge pe alții să treacă noaptea fără paşaport granițele țării noastre.

Nu trebuie să fie cineva un observator tocmai adânc pentru a vedea că România geme de evrei ruseşti. Noaptea, ulițele Bucureştilor sunt pline de figuri cu totul străine, la care recunoşti numaidecât că abia de ieri li s-a comandat de a-şi rade barba şi de a-şi tăia perciunii. Toate colțurile de uliță sunt pline de colportori şi precupeți, pe care nimeni nu i-a văzut până în anul acesta, cu un cuvânt suntem amenințați de a vedea şi Bucureştii prefăcându-se într-un murdar cuib jidovesc, cum sunt Iaşii astăzi.

Vai de evreii din Rusia în ziua în care Alianța Izraelită ar îndrăzni să intervină în favoarea lor. Ar fi semnalul pentru un tratament şi mai energic decât cel de până azi pentru reprimarea atitudinii lor]. Dar aici, unde nimeni nu se atinge de persoana, de avutul lor, aici, unde nu e vorba decât de a abate emigrația lor stricăcioasă, prin mijloace cu totul umane, care sunt dreptul oricărui popor, aici Alianța Izraelită îndrăzneşte a interveni şi a calomnia din nou România.

Alianța Izraelită are o mulțime de membri în România. A fost o urmare naturală că tocmai membrii cei mai influenți ai Alianței din România să fie încetățeniți. Numai Țepeş n-ar fi găsit destui pari pentru a le mulțumi pentru modul la care [se] pricep a fi români; noi suntem cu mult mai îngăduitori.

Dacă e cineva în stare de a face pe români să uite până şi interesele statului lor, apoi desigur aceştia sunt evreii, ei care nu cutează a combate o putere mare cum e Rusia, dar se aruncă cu toată insolența lor cunoscută asupra unui stat mic, care a avut naivitatea de a-l îngădui să fie cum sunt.

Noi ştim bine că trei zile ar fi de ajuns pentru a regula atât de definitiv chestiunea izraelită, încât Alianța să nu mai aibă pentru cine interveni. Noi cunoaştem poporul, în aparență atât de blând şi de guvernabil, are o margine blândețea lui, pe care e primejdios de a o trece."

Pentru completa imagine a campaniilor jurnalistului Mihai Eminescu referitor la Chestiunea Izraelită", recomandăm antologia de texte realizată de D. Vatamaniuc: Mihai Eminescu, Chestiunea Evreiască, Bucureşti, 2000]

Lichidarea lui Eminescu. Un episod extraordinar al istoriei românilor, ținut permanent secret, este cel legat de "boala" şi moartea poetului național al României, Mihai Eminescu, care, aşa cum s-a văzut, se manifestase direct şi partizan la ziarul Timpul în "Chestiunea Israelită" sau în "Chestiunea evreiască", fiind împotriva încercărilor evreilor de a bloca sau de a condiționa recunoaşterea independenței României. Ceea ce se cunoaşte de către foarte puțini inițiați este însă cum, pentru atitudinea sa, Mihai Eminescu a fost ucis, (de către medicul evreu Fr. Iszac", zic unii, de către o conspirație iudeo-masonică am zice noi).

În anul 1882, Mihai Eminescu îi scria Veronicăi Miele: Timpul acesta m-a stricat în realitate cu toată lumea, sunt un om urât şi temut, fără nici un folos., unul din oamenii cei mai urâți din România. Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele sau să piară, nu să li se plece lor".

Şi mai potoliți-l pe Eminescu!" s-a spus l-a un moment dat, în plenul Parlamentului Român, de către acei oameni politici

care apărau interesele evreilor, oameni politici masoni, susținuți finalmente, din păcate, chiar şi de către oamenii politici conservatori, în numele partidului cărora vorbea gazetarul şi marele poet național Mihai Eminescu. De fapt cuvintele au fost rostite chiar şi de către Petre-Carp, şef alături de Titu Maiorescu, al Partidului Conservator.

În timp ce Eminescu conducea Timpul, ziar al Partidului Conservator, Petre Carp conducea chiar partidul, dar cei doi au intrat totuşi într-un puternic conflict. Carp era însă, totodată şi membru al lojei masonice Steaua României, alături de Maiorescu, Alexandru Şuțu, Theoder Rosetti şi alții care se vor ocupa de lichidarea poetului şi gazetarului Mihai Eminescu. "Eminescu era ca o stâncă. Posibil ca, inițial, junimiştii masonii] să nu-şi fi dat nici ei seama că, aducându-l la Timpul, practic îşi pun singuri bomba în casă" (C. Cernăianu, Recurs Eminescu, Calvarul cetățeanului, vol. II).

Divergența dintre Mihai Eminescu şi Petre Carp s-a născut odată cu apariția în Parlament a problemei modificării articolului 7 din Constituție ("Chestiunea Izraelită"), împotriva căreia pleda în scris Eminescu, opunându-se "împământenirii" hoardei de evrei ce invadaseră țara, în timp ce Petre Carp activa politic pentru modificarea Constituției în sensul dorit de Alianța Izraelită, de cancelariile europene şi de evreii din România.

Carp fiind, totuşi, un nume destul de rar şi neînțelegând adeziunea sa la interesele evreilor, ne-am îndreptat către marele dicționar masonic publicat în Ordinul Masonic Român de către Horia Nestorescu-Bălceşti, unde am găsit mai mulți Carp: în afară de Petre Carp al nostru, duşman al lui Eminescu şi membru al lojii Steaua României, apare şi un anume Horia Carp, "ziarist evreu, membru al unei loji din obedința Marii Loji Naționale".]

Pornit împotriva poziției exprimate de Timpul, la 15 martie 1879 Carp le scrie atât lui Eminescu cât şi lui Maiorescu. Lui Eminescu îi scrie: "Domnule redactor, în timpurile din urmă ați crezut că este oportun de-a da sprijinul importantului ziar ce redactați, unor idei atât de opuse convicțiunilor a căror organ m-am făcut în Senat încât mă văd cu părere de rău silit

de-a afirma pe calea publicității adânca divergența de păreri ce ne desparte.”; iar lui Maiorescu: “Dragă Titus, ce faceți voi la Timpul şi cum credeți că o să meargă astfel înainte? în ce parte din lume partidul conservator a căutat să ajungă la putere prin pasionarea maselor? în asemenea împrejurări, eu unul a trebuit să-mi pun întrebarea ce rol mai joc între contribuitorii Timpului? Prin urmare te rog să notifici comitetului să mă şteargă din lista subscriitorilor. Tu ai o clientelă întinsă despre a cărei genesis mi-ai vorbit într-o zi [aluzie şi atenționare din partea lui Carp, către Maiorescu care trăia din solda clienților săi evrei]. Sapienti sit. For ever! P. P.

Carp.” Poziția lui Carp față de revendicările evreilor asupra României este sintetizată în următoarea poziție, exprimată în 1881: “Să jertfim unele din drepturile noastre suverane ca să obținem protecțiunea Europei întregi şi să nu ne aflăm izolați față cu doi vecini puternici”.

Eminescu îi răspunde în Timpul: Dl. P. Carp s-a crezut atins prin reflecțiunile ce foaia noastră a publicat în privința atitudinii sale în chestiunea izraelită. însă aceste reflecțiuni ne-au fost impuse printr-un caz de legitimă apărare”.

Deasemnea se ceartă şi cu alți membri ai partidului, precum Zizi Cantacuzino şi Lahovari. Acestuia din urmă i-a spus în cadrul redacției din Timpul: “Du-te, mă, în mă-ta! Tată-tău nu ştia nici bine româneşte, ce-mi tot cânți tu de românism.”

Cea mai categorică explicație dată de Eminescu față de criticile lui P. P. Carp a apărut în Timpul cu numai o lună înainte ca el să fie lichidat social şi fizic: În altă țară de am trăi, în care mai e credință, onestitate, respect ca bunuri obşteşti ale spiritului public, relele ni s-ar părea trecătoare şi nicicând condeiul nostru nu ar fi înmuiat în fiere; dar aici, unde, dacă-l vizita ministeriile sau [închisoarea] Văcăreşti, aceleaşi fizionomii şi caractere întâlneşti, aici unde un parvenit bulgar ca d. I. C.

Brătianu şi un grec parvenit ca d. C. A. Rosetti conduc destinele acestei nefericite țări, aici unde oameni ca aceştia, fără pic de patriotism, radicali cosmopoliți, stăteau ieri la învoială cu Warszazvsky ca să-l vânză sufletele din opt ținuturi, stau azi la învoială cu Alianța Izraelită ca să-l vânză

țara toată şi să desființeze printr-un trafic mârşav o naţie şi un stat pe care zeci de popoare barbare nu le-au putut desființa, aici nici un cuvânt nu e destul de aspru.”

Deşi Titu Maiorescu era acuzat de către colegii de partid că îi ține spatele lui Eminescu la Timpul, Eminescu îl atacă şi pe acesta: ” Teamă ne e dar şi astăzi că asemenea o samă de advocaţi buni, cu darul vorbirii vor tranşa şi chestiunea arzătoare a evreilor, care poate deveni chestiunea completei dezmoşteniți a poporului românesc”.

Maiorescu îşi nota prompt în Jurnal: “Grea epoca Eminescu. Articol al lui în chestiunea evreiască în contra mea”.

Afacerea Warszawsky” din epocă, dezvăluită şi combătută de Mihai Eminescu în Timpul a constat în aprovizionarea trupelor ruse angajate în războiul din 1877 şi deplasate în Bulgaria. Bancherul rus de origine evreiască A. M. Warsyawsky, numit intendent al armatei ruse a obținut prin mită dreptul de a cumpăra la prețuri modice alimente din România (de a rechiziționa) pentru a le vinde apoi armatei țariste.

Totodată a primit dreptul de a rechiziționa care cu boi pentru transportul mărfii, ceea ce a ruinat țărănimea română, care de cele mai multe ori şi-a pierdut peste Dunăre mijloacele de transport. Deşi avocatul cu luna al lui Warszawsky devenise Titu Maiorescu, Eminescu a publicat mai multe documente ce au dovedit coruperea guvernanților la care se pretase bancherul evreu.

Iată scrisoarea lui Warszawsky către Rossisky, datată l decembrie 1877 şi publicată de Eminescu în Timpul: Excelență.

Din depeşa mea şi din depeşa ministrului Cogălniceanu vă este deja cunoscut că, după multe împrejurări, eu am profitat a birui toate împiedicările şi astăzi deja s-au dat porunci prin telegraf tuturor prefecților din opt districte, ca să puie la dispoziţiunea mea câte 1200 care pe zi pentru Bucureşti şi 500 pentru Frăţeşti. Mult m-au costat pe mine bani, vreme şi trudă ca să împac pe directorul Ministerului de Interne, Simion Mihăilescu, cu prietenul nostru [adică Cogălniceanu

(precizează Eminescu)] fiindcă numai el era, nu Brătianu era, care împiedica această chestie.

Eu voi avea oricâte căruțe va fi de trebuință pentru oricât transport şi oriunde veți voi a transporta, măcar că până acuma cărăuşii de bună voie tocmiți nu voiau a merge decât la Sistov; acum însă s-a schimbat chestia şi merg siliți oriunde vreau."

În urma campaniei de presă condusă de Eminescu privind "afacerea Warszawsky" au fost sesizate organele judecătoreşti, dar Tribunalul de Ilfov hotărăşte că nu era "caz a se pune în mişcare acțiunea publică în contra cuiva".

Urmărirea lui Mihai Eminescu de către agenții secreți ai marilor puteri străine, a fost remarcată din anul 1876 printr-un agent evreu Lachman, aflat în solda ambasadei Austriei de la Bucureşti. Unul dintre primele rapoarte ale ambasadei austriece, la adresa lui Eminescu, conține 20 de pagini şi este semnat de consulul austriac de la Iaşi, fiind trimis ministrului de externe al Imperiului Austro-Ungariei la data de ianuarie 1877. Cu un an înainte ca Eminescu să fie anihilat, la 7 iunie 1882, ambasadorul austriac la Bucureşti, baronul Mayer, transmite un raport secret despre Eminescu, văzut vinovat prin activitatea sa de la Societatea Carpații de uneltire împotriva imperiului, în vederea unirii Transilvaniei cu țara mamă: Societatea Carpații a ținut în 4 ale lunii în curs o întrunire publică cu un sens secret.

Dintr-o sursă sigură, am fost informat despre această întrunire [sursa era, după toate indiciile, chiar Titu Maiorescu]. S-a stabilit că lupta împotriva Austro-Ungariei să fie continuată. S-a recomandat membrilor cea mai mare prudență. Eminescu, redactor principal la Timpul, a făcut propunerea ca studenții transilvăneni de naționalitate română, care frecventează instituțiile de învățământ din România pentru a se instrui, să fie puşi să acționeze în timpul vacanței în locurile natale pentru a orienta opinia publică în direcția unei Dacii Mari.

În afara agenților marilor puteri europene, o atenție aparte i-o acordau lui Eminescu nenumărații agenți ai Alianței Universale Israelite.

Şi iată că, în dimineața zilei de 28 iunie 1883, gazda poetului, doamna Szoke, îi trimite avocatului mason – Titu Maiorescu un bilețel în care scria că Eminescu a înnebunit. Astfel, fără voia sa, ca plan al uneia dintre cele mai monstruoase conspirații antiromâneşti, Eminescu a fost internat de către dr. Alexandru Şuțu la "Caritatea"

Caritas) punându-l-se falşul diagnostic de alcoolism şi sifilis. Studiul dr. Ion Nica (Eminescu, structura somato-psihică, 1972) arată că, în acea perioadă, Eminescu era marcat de o mare suferință pe fond psihic, ca urmare a greutăților şi luptelor politice prin care trecea, respectiv de o psihoză maniaco-depresivă. Cu toate acestea, un anume dr.

Un astfel de tratament, cu efecte catastrofale pentru Mihai Eminescu a fost administrarea de doze de mercur, element care se ştie că este extrem de toxic pentru om şi că poate provoca moartea. Medicii i-au administrat lui Eminescu câte 20 de fracțiuni a 4 grame de mercur, "când şi o jumătate de gram poate să aibă acțiuni dăunătoare" precizează la rândul său specialistul român Ovidiu Vuia. Urmare acestui tratament Eminescu a suferit de o paralizie parțială, a fost internat, scos din țară şi mai apoi ucis în spital cu un bolovan cu care a fost lovit în cap.

Studiul dr. Nica, foarte valoros de altfel, suferă de o mare eroare. Faptul că pune un diagnostic psihiatric lui Eminescu bazându-se pe o sursă nedemnă de încredere. Este vorba de ziarul Adevărul din 17 octombrie 1911 care, sub semnătura lui Alexandru Ciurcu, publica articolul "Din amintirile mele". Or, până după al doilea război mondial, ziarele Adevărul şi Dimineața au fost cele mai puternice şi viclene organe de presă evreieşti din românia. Iată situația descrisă de A. C. Cuza în 1905: În ziaristică, tot jidanii au introdus la noi în țară tonul violent şi trivialitățile presei-revolver, prin care înjosesc orice discuție şi batjocoresc instituțiile şi demnitarii țării,.

În frunte, stă, firește, organul jidovesc Adevărul, al cărui comitet de redacție se alcătuieşte din următoarele ilustrații cuşer ale gazetăriei «române», ale căror nume le reproducem după actele unui proces de calomnie, în care numiții figurează – se înțelege – ca inculpați (Curtea cu Jurați de Ilfov,

Octombrie 1905): B. Braunstein – zis B. Brănişteanu; Albert Honigman – zis A. Fagure; A. Rosen – zis Nora; A. Fuchs – zis G. Mihail; S. Goldenberg – zis Munteanu; Lazar Kastenbaum – zis Castelan; E.

Feinsilber – zis E. Emilian; E. Weber – zis Adrian Verea şi vor mai fi.

Aceştia sunt conducătorii "opiniunii publice" a țării româneşti. Străini de noi şi potrivnici ființei noastre, ei ne discută interesele, ne judecă, fac reputațiile prin gălăgie şi reclamă şi le desfac prin tăcere şi calomnii, ei suie în slava cerului pe jidoviți şi caută să înjosească pe adevărații români; ei terorizează pe funcționarii publici care voiesc să-şi facă datoria; ei critică totul: religia, coroana, armata, justiția, învățământul."

De fapt, relatările mincinoase la adresa lui Mihai Eminescu, publicate în ziarul Adevărul din 17 octombrie 1911 se bazează pe închipuitele amintiri ale lui Grigore Ventura, cel ce ar fi fost lângă Eminescu când acesta a fost pus în cămaşă de forță şi care ar fi relatat cum în cofetăria Capsa, agitând un pistol mare, Eminescu a spus că pleacă să-l împuşte pe rege. Trebuie reținute două aspecte: 1. Gr. Ventura era mort de mulți ani când cotidianul evreiesc lansa "amintirile" sale menite peste timp să consolideze marea conspirație istorică anti-Eminescu; 2. Ventura făcea parte din loja masonică Discipolii lui Pitagora din Galați (formată preponderent din evrei şi greci), corespondenta locală a lojii Steaua României, din care făceau parte conspiratorii întemnițării lui Eminescu: Titu Maiorescu, Şuțu şi ceilalți (de altfel, toți ceilalți membri ai familiei Ventura făceau parte din loja masonică Steaua României).

Informațiile de mai sus, privind falsul diagnostic pus lui Eminescu şi otrăvirea sa cu mercur reies din studii mai vechi, nepopularizate, dar ele sunt depăşite azi de studiile lui Calin L. Cernăianu demarate în anul 2000: Recurs Eminescu, Suprimarea Gazetarului şi Conjurația anti-Eminescu.

Trebuie arătat de la bun început că Mihai Eminescu nu a fost niciodată mason, în schimb cei mai mulți membri ai "Societății Literare Junimea" (din Iaşi) şi fruntaşii Partidului Conservator, da! Toți aceştia făceau parte, cum am arătat, din

loja masonică Steaua României, iar Eminescu era “protejatul” Junimii, poetul Junimii.

Atât Titu Maiorescu, cât şi Petre Carp, cei doi lideri ai Partidului Consen’ator din vremea respectivă aparţineau lojii masonice, dar cel mai important fapt este apartenenţa lui Alexandru Şuţu la această lojă, loja fiind de fapt chiar creată de familia de fanarioţi Şuţu. Ce gândeau oare aceştia, când Mihai Eminescu compara exploatarea evreiasca a românilor cu exploatarea fanariotă?

Loja Steaua României (“l’Etoile de Roumanie”) a fost creată în 1866 de principele”

Gheorghe M. (Iorgu) Şuţu, sub obedienţa lojii Marelui Orient al Franţei, lojă franceză apropiată intereselor mondiale evreieşti, controlată de către evrei. De altfel, chiar trezorierul (finanţatorul) lojii Steaua României era un evreu, Adolf Hennig. Familia Şuţu, familie de domnitori fanarioţi (Mihai Şuţu în Ţara Românească, Alecu Şuţu şi Mihai Gr. Şuţu în Moldova) era implicată social în politica românească în aceeaşi perioadă cu Mihai Eminescu. Astfel, Nicolae Şuţu era un reputat economist liber-schimbist, curent atât de puternic combătut şi de blamat de Eminescu, în timp ce Alexandru Şuţu, profesor universitar, trecea de reputat medic psihiatru, el fiind acela care l-a internat forţat pe Eminescu, contribuind activ la eliminarea sa fizică din peisajul socio-politic românesc.

De altfel, se poate spune că până la un punct Eminescu fusese chiar creaţia lojii Steaua României, împotriva conducătorilor căreia s-a întors prin libertatea ce şi-a luato ca publicist, în chiar ziarele ce le conducea şi care aparţineau indirect lojii masonice.

De exemplu, se cunoaşte ura ce o manifesta Eminescu în scris pentru perioada domniilor fanariote ce au pervertit conştiinţele româneşti şi au supt sângele poporului, pregătind astfel terenul pentru noua ocupaţie, evreiască. El lovea astfel în chiar creatorul lojii, în fanariotul Gh. M. Şuţu.

În bună tradiţie masonică, loja Steaua României avea “de faţă” Societatea Literară Junimea, iar presa ei avea să fie

asigurată de Constituțiunea (1866), apoi de Gazeta de Iaşi (1867) şi, în fine, prin Gazeta națională (1871) – tribune politice ale membrilor lojii. Convorbirile literare (1867) făceau acelaşi oficiu în domeniul literaturii, istoriei şi criticii literare.

În 1866, în cadrul demersurilor pentru desemnarea unui principe străin pe tronul României, a apărut condiția apartenenței acestuia la francmasonerie pentru a se obține sprijinul internațional al fraților masoni şi al Alianței Israelite Universale, cu atât mai mult cu cât emanciparea evreilor, deziderat masonic, rămăsese încă o chestiune deschisă. De aceea, în toamna anului 1866 Iorgu Şuțu (mason inițiat la Paris şi venerabil" al lojii Steaua României) i-a propus principelui Carol I să devină francmason şi şef al Francmasoneriei Române, sub obediența Marelui Orient al Franței, ceea ce ar fi condus la ingerințe străine în statul român, sub controlul Alianței Israelite. Reacția de refuz a casei regale a fost promptă, voința regală fiind întărită simbolic de interzicerea imediată a lojii masonice Discipolii lui Pitagora din Brăila, formată în cea mai mare parte din negustori greci şi evrei. La acea vreme toate lojile masonice importante româneşti se aflau sub obediența Marelui Orient al Franței şi astfel, indirect, obediente directivelor evreieşti ale Alianței Israelite, fiind toate înființate de "negustorul francez" Auguste Carence: Steaua Dunării, Steaua României, Discipolii lui Pitagora, Înțelepții din Heliopolis. (Oricum, peste câțiva ani B'nai B'rith se implică direct şi creează la Bucureşti lojile Înfrățirea Sionului şi Fraternitatea.)

Atitudinea general favorabilă românilor din partea regelui Carol I al României (fostul principe Carol) față de pretențiile evreilor, precum şi refuzul său de apropiere de lojile masonice filoevreieşti, nu putea decât să-l oblige pe conspiratori să monteze un scenariu anti-regal, în care "antisemitul" Eminescu, înarmat cu un mare pistol se ducea "la Palat să îl împuşte pe rege", motiv pentru care a fost pus în cămaşa de forță şi internat. La rândul ei, opinia publică românească n-ar fi putut fi liniştită dacă Eminescu ar fi fost pur şi simplu concediat de la Timpul. Totodată, gura acestuia nu ar fi fost astfel închisă, căci ar fi putut găsi altă tribună de la care să îşi afirme poziția puternic naționalistă. De aceea, el trebuia făcut

nebun. Şi cine a lansat versiunea că Eminescu a scos un pistol pentru a se duce să-l împuşte pe rege? Conform evreilor de la Adevărul, afirmația fusese cândva susținută de către doamna Capsa, evenimentul petrecându-se chipurile în cafeneaua literară Capsa. Nimeni din epocă nu a putut confirma această poveste, dar ştim că şi soțul patroanei, domnul Capsa, era membru al aceleiaşi loji masonice ca şi ceilalți conspiratori, loja Steaua României.

Societatea Junimea a rămas cunoscută în istoria literaturii române ca promotoare a lui Mihai Eminescu, I. L. Caragiale, Ion Creangă şi Ioan Slavici, care aveau să colaboreze la periodicul editat de Junimea, Convorbiri Literare. Teoreticianul Junimii era Titu Maiorescu, dar principala sa activitate era aceea de avocat, de pe urma căreia a dobândit o importantă avere. Profesor universitar la Iaşi şi decan al Facultății de Filosofie, a fost înlăturat din învățământ în urma unui proces de imoralitate. Din s-a dedicat avocaturii, iar din 1870 a intrat în politică. Este poate important să aflăm numele clienților lui Maiorescu din perioada în care Eminescu a fost lichidat fizic şi spiritual. Aceştia sunt: Warschawsky, Rafalovich, Boborâtz, Hessen şi Kalinowsky, Rubinstein şi Hirschler, adică o clientelă cosmopolită preponderent evreiască, atât de ostilă lui Eminescu!

Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: de ce istoria nu publică, în general, astfel de corelații ale faptelor, privind viața şi moartea lui Mihai Eminescu? Concluziile sunt triste! Chiar George Călinescu, când a scris Viața lui Eminescu, a acceptat orice informație, din orice sursă, fără a o prelua critic, singura sa preocupare fiind realizarea unui roman biografic. De-a lungul carierei sale, Călinescu a colaborat, chiar, cu cei implicați în compromiterea lui Eminescu. Astfel, când editează revista literară Lumea, Călinescu îşi lia ca principal colaborator pe B. Brănişteanu, care nu este altul, aşa cum am arătat mai sus, decât evreul B. Braunstein, editor al ziarului Adevărul, ce întina memoria lui Eminescu, perpetuând conspirația privind nebunia acestuia. De altfel, o mare sumă de critici literari români sunt de fapt evrei camuflați de nume româneşti, conştienți de activitatea antievreiască a poetului național al României şi voluntar interesați şi angajați în

menținerea mitului “Eminescu dement”, ca şi de salvarea în istorie a onorabilității conspiratorilor asasini. Aşa este şi cazul criticului literar Zigu Ornea, considerat o somitate a culturii româneşti, evreu din Botoşani care şi-a făcut chiar o carieră din anumite subiecte care se leagă de viața lui Eminescu, precum: Junimismul (1966), Junimea şi junimismul (1975), Viața lui Titu Maiorescu vol. I-LI (1986-l987). [Zigu Ornea, care a exercitat în anii 90 şi funcția de director al editurii evreieşti Hasefer, are totuşi meritul de a fi precizat că bancherul rus Warszawsky, deconspirat de Eminescu ca ruinător al țărănimii române, era de fapt evreu].

Am arătat mai înainte că familia fanariotă Şuțu era o familie de masoni, aproape toți, în România, fiind afiliați lojii Steaua României. Acordăm o atenție specială acestora deoarece unul dintre ei a semnat condamnarea lui Eminescu: medicul Alexandru Şuțu.

Iată situația prezentată de amplul dicționar masonic publicat de Horia Nestorescu Bălceşti: Mihail Şuțu (1730-l802), domnitor fanariot al Țării Româneşti, apare în 1794 ca venerabil al unei loji masonice din Iaşi.

Alexandru Nicolae Şuțu (1830-l877), principe, a locuit la Paris şi a făcut parte din cel puțin 4 loji masonice, gr. 30 de inițiere, deputat în Adunarea Generală a Marelui Orient al Franței; Gheorghe M. (Iorgu) Şuțu (1817-l875), principe, mare proprietar, fiu al domnitorului Mihail Şuțu, gr. 30 de inițiere, membru al lojii Sincere Amitie (Paris) şi întemeietor al lojei Steaua României.

Constantin Şuțu (1820-?), afiliat la Iaşi lojei Steaua României, a devenit ministru; C. N. Şuțu, rentier, “frate” în loja Steaua României; George Şuțu, proprietar, membru în loja Discipolii lui Pitagora din Galați, cea care avea să fie interzisă de Carol I, când Iorgu Şuțu i-a cerut principelui (regelui) să intre în masonerie; Nicolae Gr. Şuțu (1840-?), membru al lojei Steaua României, secretar general al Consiliului de Miniştri.

Alexandru Gr. Şuțu (1837-l919), inițiat în loja Steaua României, profesor universitar la Bucureşti, autor al lucrării Psihiatria modernă, publicist şi traducător, membru al

societății literare Junimea, complicele lui Titu Maiorescu în lichidarea lui Mihai Eminescu.

Studiile lui Călin L. Cernăianu şi-au propus mai ales să descurce "ițele foarte încurcate dintr-o singură zi din viața lui Eminescu, zi de răscruce când este scos în condiții misterioase şi prin mijloace violente din viața publică",. Dar şi antecedentele şi urmările acestei zile.

Aşadar – îşi începe acesta unul dintre studii – la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit.

Simplu ca bună ziua!" Cel care a fost cel mai direct implicat în aceasta acțiune a fost Titu Maiorescu, "protectorul" mason al poetului, secondat de medicul Alexandru Şuțu. Un avocat şi un medic, membri ai aceleiaşi loji masonice. Nici nu se putea tandem mai potrivit pentru a distruge pe cineva. În Jurnalul lui Maiorescu s-a găsit următoarea notă, din ziua fatală: "Foarte cald! În zilele trecute încercări de aranjament cu Alex. Soutzo.", referire la combinația cu doctorul Şuțu. În aceeaşi zi, 28 iunie 1883, la 6,30 dimineața, Maiorescu şi inginerul Simțion (apropiat de-al lui Maiorescu) s-au dus la ospiciul particular al doctorului Şuțu şi au convenit cu acesta ca în aceeaşi zi lui Eminescu să i se facă internarea pentru o lună de zile. Aceasta avea însă să se prelungească şi să se repete pentru câțiva ani, până la uciderea sa. "Prin acest demers ilegal – arată C. Cernăianu – avocatul Maiorescu acționează contra principiilor fundamentale ale Dreptului, aranjând internarea lui Eminescu în lipsa garanției că protejatul» s-ar fi alienat şi stabilind – pe ce criteriu?

— O anume perioadă a şederii acestuia în ospiciu." Ajuns acasă, Maiorescu îl anunță pe Theodor Rosetti (mare maestru comandor al Marelui Orient al României, totodată membru, ca şi Maiorescu, al lojii masonice Steaua României, la acea dată preşedinte al Curții de Casație) că treaba este pusă pe roate: "apoi am venit acasă, am înştiințat încă pe Th. Rosetti despre aceasta" (din Jurnal). Un al doilea bilet îl trimite lui W. Kremnitz, al cărui sens rămâne obscur şi secret: "Din păcate, încă incert. Altfel, toate bune!" (traducerea corectă a celei de a doua propoziții ar putea fi: "Şuțu în regulă", textul de mâna, în

germană, al lui Maiorescu, Sonst alles gut, semănând mai degrabă cu Soutz alles gut).

Al treilea bilet trimis de Maiorescu este către Mihai Eminescu, pe care îl cheamă să îi facă o vizită. Plecând de la redacţia ziarului Timpul, Eminescu călca în cursa întinsă.

Maiorescu îl roagă să se deplaseze la complicele său Simţion sub pretextul transmiterii unui bilet, ceea ce Eminescu şi face. "Săracul de el, a cerut 2 lei pentru birjă, a plecat şi de acolo l-au dus la Soutzo" (la Şuţu), îşi amintea fiica lui Maiorescu despre sfârşitul vizitei lui Eminescu. Într-ade-văr, ducându-se la inginerul C-tin Simţion, Eminescu este aşteptat de haidamacii lui Şuţu, este imobilizat, urcat într-o birjă sau în duba ospiciului şi dus la Şuţu. "Acolo nu va mai fi gazetar, ci numai biet smintit. Planul fusese îndeplinit cu succes. Gazetarul Eminescu era «ocrotit» într-o casă de sănătate" (C. Cernăianu).

Urmează planul doi al conspiraţiei: legendarea nebuniei. Mai întâi se arată că gazda poetului s-ar fi adresat lui Maiorescu cerându-l, printr-un bilet, ajutorul, deoarece Eminescu a înnebunit". Minciuna nu rezistă, deoarece Maiorescu se apucase să aranjeze internarea fără a-l vedea pe Eminescu, pentru a-l verifica starea sănătăţii, iar sursele legendei se contrazic: mai întâi, biletul a ajuns la o ora ulterioară plecării lui Maiorescu la Şuţu; apoi, sunt două variante privind persoana care ar fi trimis biletul, Slavici în prima, soţia sa născută Szoke, în a doua. Privitor la criza de demenţă manifestată în public de Eminescu, cum că ar fi scos un pistol spre a se duce să îl împuşte pe rege, ea a fost fabricată târziu (spre a nu mai putea fi verificată) şi lansarea ei publică s-a pus prin presa evreiască pe seama masonului Gr. Ventura (deşi acesta nu a relatat niciodată aşa ceva în timpul vieţii sale). "Lipsa oricărei menţiuni [în Jurnalul zilnic al lui Maiorescu] privind pretinsele ameninţări făcute de Eminescu cu revolverul. par să arate că toate acestea constituie zvonuri care nu fuseseră încă inventate la data la care Maiorescu şi-a completat jurnalul; de altfel, cum am arătat, povestea a fost pusă în larga circulaţie de către evreii de la Adevărul în 1911). În aceeaşi zi, a «internării» lui Eminescu, la ora 17 Maiorescu pleacă în străinătate pentru o perioada de o lună şi jumătate.

Din această clipă şi până la revenirea sa, Eminescu nu mai putea fi eliberat din ospiciu nici măcar la cererea rudelor, pentru că persoana care îl internase era, totodată, singura abilitată legal să ceară externarea lui."

C. Cernăianu)

Toți cunoscuții lui Eminescu, mai ales conspiratorii, pleacă rapid în străinătate, în timp ce presa publică o ştire anostă: "Dl. Mihai Eminescu, redactorul [şef al] ziarului Timpul, a înnebunit. Dl. Paleologu va lua direcțiunea sus-zisului ziar".

Flagrantele ilegalități comise pentru înlăturarea lui Eminescu din viața publică – scrie C. Cernăianu – arată că liderii Junimii [împreună cu alți masoni din loja Steaua României] erau capabili să ascundă răpirea şi sechestrarea unei persoane, spre a o supune cu de-a sila unui tratament care nu-l era necesar, după care, tot ei, folosind falsuri şi dezinformări, creau victimei o imagine melodramatic deformată, dar suficient de credibilă încât să reziste vreme de mai bine de un secol. Aşa s-a născut un veac de falsă compătimire, un veac în care abilitatea câtorva a făcut ca revolta publică să fie înlocuită cu mila. În acest context, chiar este de crezut că, dacă Eminescu ar fi fost nebun cu adevărat, iar Junimea ar fi dorit sa încerce recuperarea lui, nu ar fi fost capabilă de a-l interna fără tam-tam?

Una peste alta, între ilegalitățile comise de Şuțu în clipa preluării lui Eminescu sunt şi următoarele: L-a primit pe Eminescu în ospiciul sau (particular?), cu toate că acesta, nesuferind o recidivă, boala lui era incertă şi, prin urmare, trebuia să stea fie la un spital, fie în arestul Poliției (cum avea să se procedeze, la 6 noiembrie 1886, la Iaşi); L-a internat pe Eminescu în lipsa unei cereri scrise de admitere, care să cuprindă numele, prenumele, profesiunea, religiunea, etatea, domiciliul, atât al pătimaşului cât şi al petiționarului", alături de informații privitoare la "felul de relațiune ce ar fi având acesta din urmă cu smintitul" (Decretul 1012, articolul 8); L-a acceptat fără "vreun act medical subscris de doi medici"; Nu a respectat intervalul maxim în care medicii trebuiau să se pronunțe asupra stării sănătății pacientului (3 zile), semnând aşa-numitul lui certificat medical după o săptămână de la

internare; Nu a înştiinţat Administraţia specială" asupra internării; Nu a solicitat constituirea unei comisii care să-l examineze pe Eminescu; Nu a întocmit Buletinul unde va scri cauza admiterii" (Decretul 1012, articolul 16).

Crimă acoperită cu un certificat medical. În destinul lui Eminescu, biletul scris şi semnat de doctorul Al. Şuţu la 5 iulie 1883 şi acceptat drept "certificat medical" a jucat un rol fundamental, fără el lipsind absolut orice temei legal care să justifice cât de cât internarea. (Degeaba şi-a pregătit avocatul Maiorescu un alibi atât de solid ca plecarea din ţară, tocmai în acea zi?). În plus, acest fals document avea să fie folosit în viitor, simpla lui existenţă permiţând declararea unor "recidive" şi făcându-le credibile pentru publicul larg şi pentru amicii de bună-credinţă. Majoritatea biografilor lui Eminescu au considerat acest document un fel de înscris sacru, asupra căruia nu se poate face nici un comentariu. Ei nu au intrat la idei nici măcar atunci când diagnosticul iniţial, stabilit de Şuţu, a fost înlocuit cu altele, puse de alţi medici, sau când au văzut că a fost supus tratamentului folosit în altă boală decât cea declarată.

Încercarea lui Şuţu de a induce în eroare, astfel încât, pe baza unei probe materiale plăsmuite, să obţină o decizie judecătorească, prin care Eminescu să fie privat de toate drepturile lui civile, mi se pare indiscutabilă. La toată această mizerie, l-a avut permanent alături pe Titu Maiorescu, omul care, avem motive s-o credem, a şi iniţiat acest demers odios. Potrivit jurnalului intim al acestuia din urmă, mai mult sau mai puţin conştienţi de ceea ce fac, doctorul Şuţu şi Simţion i-au devenit complici, într-o faptă necugetată.

Pus în cămaşă de forţă, Eminescu a fost predat "Spitalului Israelit "Caritas". De ce doctorul Şuţu numea acest stabiliment [din strada Plantelor nr.9, unde a fost închis Eminescu] "Institutul Caritatea" şi nu "Institutul Caritas"? Era Caritatea o subunitate a Spitalului Caritas ori o asociere în care Şuţu, proprietar al terenului, era parte? Se găsea în strada Plantelor un fel de secţie specială a Spitalului Caritas, profilată exclusiv pe suferinzii de boli psihice? Asta ar însemna, însă, că Eminescu a fost, de fapt, internat la "Spitalul Israelit Caritas"! O altă ciudăţenie ar fi aceea că, din câte se cunosc, Eminescu

nu a fost niciodată prea simpatizat de evrei, reacția unora dintre dumnealor față de el fiind atât de impulsivă chiar şi astăzi. În 1922, Radu D. Rosetti informa opinia publică: «Se ştie că Mihail Eminescu. între sfârşitul lui 1884 şi începutul lui 1889 părea vindecat, când, în 1889 autoritățile sesizate de cei în drept l-au internat din nou în Spitalul [Israelit] Caritas din Bucureşti».”

Odată închis, Eminescu a fost practic scos de sub protecția publicului şi chiar a rudelor sale. La 18 iulie 1883, fratele lui Mihai Eminescu, Matei, îi scria lui Maiorescu: “Sunt informat că fratele meu Michai Eminescu este serios bolnav; vă rog din suflet răspundeți-mi urgent unde se găseşte ca să vin a-l lua la mine pentru vreun an şi dacă binevoiți a-mi arăta adevărata stare materială a lui ca să vin pregătit, căci am vreo 200 de galbeni într-un loc – îi iau şi-l cheltuiesc toți pentru el”. Titu Maiorescu s-a prefăcut însă că nu a primit scrisoarea lui Matei Eminescu. La rândul ei, Veronica Miele nu a putut pătrunde în Institutul Caritatea (Caritas) şi nici măcar nu a putut afla dacă Eminescu era sau nu internat aici.

La câteva luni de la îndepărtarea lui Eminescu de la Timpul şi din viața politică, Maiorescu îşi nota în Jurnal: “mare recunoaştere a importanței mele politice”.

Următorul pas a fost acela al îndepărtării din țară a lui Eminescu. Însoțit de gardieni, el a fost transportat ilegal la Viena, în data de 20 octombrie 1883. În momentul plecării din Gara de Nord, Eminescu i-a strigat lui Maiorescu, prezent la plecarea sa: Dr. Robert Mayer, marele moment, o conspirație.” Este posibil ca Eminescu să îi fi făcut, astfel, o aluzie lui Maiorescu asupra legăturilor acestuia cu baronul Mayer, ambasadorul Austriei la Bucureşti şi la implicarea celor doi în conspirația împotriva sa. De altfel, în data de 2 decembrie 1883, deci la mai puțin de două săptămâni, Titu Maiorescu nota în Jurnalul său: “La ora 12, prânz la baronul Saurma (ministru plenipotențiar german), cu baron Mayer (ministru plenipotențiar austriac) şi cu contele Monts şi consilierul aulic Metz”.

Odată plasat într-un ospiciu din Viena (Dobling), Eminescu intră sub observația celui mai mare duşman al său, filo-evreul

P. P. Carp, care deşi politic în opoziție față de guvernarea de la Bucureşti, primise de la guvernanții liberali postul de ambasador al României la Viena. P. P. Carp îl şi vizitează, în data de 5 februarie 1884 şi consideră, savant, că Eminescu nu este perfect vindecat: "Ochiul este cam tulbure, mâinile slabe şi degetele ascuțite", deci încă nu ar fi indicat a se întoarce în România, aşa că mai este plimbat prin Italia şi ajunge la Bucureşti în 27 martie 1884, iar pe 7 aprilie este expediat la Iaşi. Maiorescu scria: "Când l-oi şti pe Eminescu plecat, ajuns cu bine şi aşezat la laşi, atunci abia îmi voi permite să mă gândesc la ale mele!" Eminescu avea să spună, la rândul său: "m-au târât prin Italia., acum m-au târât din nou la Iaşi." Un fapt trecut sub tăcere zeci de ani până după moartea sa, este acela că în Italia, atunci când a scăpat de sub atenția supraveghetorilor români, Eminescu a fost capturat de poliție şi predat acestora. Dar atuncea el era considerat, în acte, un om sănătos şi liber, ceea ce dovedeşte că urzeala conspirației împotriva lui Mihai Eminescu conținea, pe lângă masonerie şi oculta evreiască şi puterea politică a statelor europene.

Pentru trimiterea şi supravegherea lui Eminescu în străinătate, Maiorescu îl desemnase pe Al. Chibici-Râvneanu. Acesta nu a pus însă niciodată pe hârtie relatarea celor câteva luni de deplasare în străinătate a lui Eminescu, motivându-şi reținerea astfel: "Europa braucht Ruhe" (Europa are nevoie de linişte). "Situația lui Chibici are ceva paradoxal – apreciază C. Cernăianu. Pe de o parte, puținele povestioare pe care le-ar fi istorisit unor amici sunt de natură să probeze nebunia lui Eminescu, dar, pe de altă parte, prin cele trei cuvinte citate, el afirmă exact contrariul., din cuvintele lui Chibici transpar două elemente: Eminescu era o problemă nu atât internă, cât externă, el interesând (fapt dovedit) anumite mari cancelarii europene şi, în al doilea rând, el nu era bolnav – un nebun autentic nefiind periculos decât pentru sine şi pentru cei din imediata lui apropiere".

Sfârşitul. Ce s-a întâmplat? La sfârşitul anului 1888 "locuitorii Capitalei află cu o plăcută surprindere că Eminescu a revenit şi s-a alipit ca redactor al unui ziar politic important". Parcă ar fi fost un blestem activitatea de jurnalist pentru Mihai Eminescu.

Nu au trecut nici trei luni de zile (în altă variantă mult mai puțin) de când Eminescu şi-a reluat activitatea de ziarist şi, la 3 februarie 1889 (conform doctorului Şuțu, în ianuarie 1889), el a fost ridicat prin ordinul Poliției Capitalei şi dus la Spitalul Caritas, internat, supravegheat şi supus tratamentului medical. Mai țineți minte pe cine înştiința în primul rând Titu Maiorescu, în 28 iunie 1883, că a perfectat aranjamentul cu Şuțu privind internarea lui Eminescu ca nebun? Pe colegul şi superiorul său mason, pe Theodor Rosetti, adăugând în propriul Jurnal: "Numai de s-ar face asta fără greutate!". Acum, însă, în 1889, conspiratorii masoni din 1883 aveau puterea politică.

Acum, când loja masonică Steaua României, controlând Partidul Conservator conducea statul, când Theodor Rosetti era prim-ministru şi ministru de interne, când Titu Maiorescu era ministru al cultelor, Mihai Eminescu a fost internat prin ordin al Poliției Capitalei şi ucis brutal în spital de către un "smintit".

Dilema dacă Institutul Caritatea, în care a fost internat Eminescu de către tandemul Maiorescu-Şuțu în mai multe rânduri, este acelaşi cu Institutul/Spitalul [Israelit]

Caritas din Dudeşti, este rezolvată de către chiar Maiorescu, care în Jurnalul său, la ianuarie 1886, nota: "experimente de hipnotizare la Spitalul Caritatea în Dudeşti".

Spitalul "Caritatea" din Dudeşti nu există, la adresa respectivă găsindu-se însă spitalul evreiesc "Caritas", ceea ce dovedeşte că, în gura multor români din epocă, evreiescul Caritas devenea Caritatea. Mai reținem, ca fapt divers şi că masonii erau preocupați de a participa împreună cu evreii la "experimente de hipnotizare" desfăşurate în institutele acestora.

Vom cita în continuare din notele doctorului N. Tomescu, unul dintre medicii care s-au ocupat de Eminescu. Trebuie reținut de la început că, prin forța lucrurilor, acest medic făcea totuşi parte din echipa conspiratorilor şi a încercat să-l scoată vinovat tot pe Eminescu: Articulația cuvintelor este normală. El pronunță bine şi clar şi nici scandare, nici gângăvie, nici bolboroseală, nici acele diverse defectuozități aşa de comune

în maladiile cerebrale nu s-au putut observa până în ultimele zile ale vieții sale.

Oricum ar fi, sfârşitul total nu părea a fi iminent, căci el se nutrea bine, dormea şi puterile se susțineau cu destulă vigoare. Un accident însă de mică importanță a agravat starea patologica a cordului şi a accelerat moartea.

Iată în ce a constat acel accident. Într-o zi, pe când se preumbla în ograda institutului, Eminescu primeşte în regiunea parietală stângă a capului o mică piatră cu care un bolnav se juca, învârtind-o legată de o sfoară. Aceasta i-a produs o plagă de câțiva milimetri care interesa numai pielea şi care s-ar fi cicatrizat repede dacă Eminescu, în obiceiurile sale de necurățenie, n-ar fi ridicat de mai multe ori pansamentul şi nu şi-ar fi frecat plaga cu diferite substanțe murdare."

Urmează autopsia. Creierul avea o greutate de 1490 gr, iar lobul stâng era cu 25 gr mai greu decât lobul drept. Nu se constată nimic important ca indicii de boală. Dr.

Tomescu, concluzionează: Eminescu n-a fost sifilitic. Ideea aceasta s-a născut din doctrina eronată ce profesa o şcoala germană că paralizia generală este totdeauna o manifestațiune sifilitică, tot aşa de neadevărată ca aceea care susține că toate sclerosele cerebro-spinale sunt de origine sifilitică. Adevărata cauză a maladiei lui Eminescu pare a fi surmenajul cerebral, oboseala precoce şi intensă a facultăților sale intelectuale."

Dr. Tomescu uită însă să adauge că tratamentul însuşi aplicat lui Eminescu (mercur, morfina ş.a.) au fost de natură să îl îmbolnăvească.

La 15 iunie 1889, Titu Maiorescu nota: Pe la 6 ore a venit Stemill [un evreu!] şi Vitzu la mine să-mi spună că astăzi pe la ore a murit Eminescu în institutul de alienați al d-rului Sutzu, de o embolie".

La nici o săptămână după funeralii, Harieta, sora lui Mihai Eminescu afirma: Atâta vă spun şi vă rog să spuneți la toți, că nenorocitul meu frate a murit în cea din urmă mizerie şi moartea i-a fost cauzată prin spargerea capului ce i-a făcut-o un nebun, anume Petre Poenaru. Să ferească Dumnezeu şi pe cei mai răi oameni din lume să fie instalați la doctorul Şuțu".

Răscoala țăranilor Începând cu mijlocul secolului al XlX-lea, evreimea khazară din Moldova devenea stăpână pe averea imobiliară prin intermediul instrumentelor de credit şi reuşea chiar să torpileze întemeierea Băncii Naționale Române care – spre paguba cămătarilor şi bancherilor evrei – ar fi reglat şi ordonat circulația financiară şi ar fi pus bazele unei instituții naționale de credit. Prin instrumente de credit şi ipoteci, evreii au reuşit să-şi subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească, devenind astfel proprietarii de fapt ai acesteia.

În 1848 revoluționarii moldoveni, foarte mulți dintre ei masoni idealişti, care nu cunoşteau relațiile de subordonare a lojilor masonice față de Alianța Universală Israelită, au alcătuit un comitet în frunte cu Vasile Alexandri pentru redactarea programului revoluționar, intitulat "Petiția Proclamație", care avea 25 de puncte.

Reformele economice stipulate de acest program au fost însă speculate de evreime în folos propriu şi în dauna economiei naționale.

Evreii au preluat din Petiția-Proclamație lozinca "dezvoltarea comerțului" pe care au exploatato însă pentru dezvoltarea comerțului evreiesc, sub protecția politică a Alianței Universale Israelite şi cu sprijinul capitalului financiar internațional evreiesc, beneficiind de o propagandă susținută prin presa subordonată din Principatele Române şi din străinătate. După Revoluția de la 1848, cei mai mulți arendaşi de moşii erau evrei, iar la sfârşitul secolului XIX se organizaseră deja în mari trusturi arendăşeşti, punând mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor şi a comerțului de bancă, îşi întăriseră hegemonia în comerțul cu amănuntul şi debutaseră în comerțul mare şi în industrie – activitate de pionierat. Petrolul şi aurul verde, pădurile, cu industriile aferente, devin cu timpul obiectivele principale ale războiului economic dus de evrei şi va avea efecte devastatoare pentru țară. Nu le scapă din mâini nici prostituția sau comerțul cu carne vie.

Iată numai un exemplu al înlăturării românilor din activitățile rentabile: la Iaşi, în 1839, existau 627 breslaşi români, pentru

ca în 1909 să mai fie doar 71, în schimb existau acum 556 de breslaşi evrei.

Arendaşii evrei sau "cămătarii de pământ" – cum îi denumea Dr. G. D. Creangă în lucrarea sa "Situaţia arendaşilor faţă de chestiunea ţărănească" – erau organizaţi în trusturi, încurajate în mare măsură din afara ţării, de unde consorţii iudaice le puneau la dispoziţie capitalul necesar pentru a putea pătrunde masiv în agricultură.

Motivul pentru care boierimea autohtonă şi-a arendat moşiile către evrei, suspendându-şi astfel dreptul la proprietatea funciară, este acelaşi pe care l-a avut cu mult înainte şi aristocraţia poloneză, şleahta şi care dusese la răscoalele ţăranilor poloni, apoi ale cazacilor: fuga de muncă şi de răspundere, luxul nemăsurat, obiceiul de a sta în străinătate şi de a petrece, decadenţa moravurilor etc. Toate acestea necesitau sume mari de bani, puse la dispoziţie de evreul cămătar care obţinea arenda cu toate privilegiile acordate boierului: dreptul de a avea cârciumă, brutărie, măcelărie, de a ţine farmacie, de a vinde peştele heleşteelor, de a percepe taxe la vaduri şi pentru păşunat, de a tăia pădurile. În 1903, în Ţara de Sus, 399 de evrei ţineau în arendă 45,57% din proprietăţile (moşiile) de peste 50 de hectare, în timp ce altă pondere, de 48% din proprietatea funciară (cu o suprafaţă de 497.979 hectare), erau exploatate de evrei în asociere cu arendaşi de altă etnie, chiar şi cu ciocoi români.

Aşa cum am arătat, spre sfârşitul secolului XIX şi în primul deceniu al secolului XX, evreimea care se ocupa cu exploatarea proprietăţii funciare era organizată în trusturi arendăşeşti, unul dintre cele mai mari trusturi arendăşeşti evreieşti fiind cel al fraţilor Fischer: Marcu zis Mochi, Kalman, Froim, Schoel şi Avram. În 1904 acest trust stăpânea şi exploata la sânge 237.863 ha pământ arabil, iazuri, păşuni, alcătuind o feudă cu 79 de comune rurale, botezată "Fischerland", pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor şi nu moneda naţională. Până şi pentru a-şi adapă vitele la iaz, ca şi pentru lut, ţăranii plăteau taxă evreilor Fischer.

Fraţii Fischer, reprezentaţi de Mochi, reuşiseră să realizeze un adevărat stat în stat, Fischerland-ul fiind premergătorul

Judenland-ului (Țara Evreilor) proiectat de Alianța Universală Israelită. Tot astfel, mai existau şi alți capi de trusturi arendăşeşti: Gastiner din Botoşani, Gutman din Roman, Juster şi Mendel din Brăila. La 6 martie 1905, D.

Sturza a interpelat guvernul, afirmând că numai Fischerii au arendat de la stat 159.

Ha, de la Casa Şcoalelor, Eforia Sfântului Spiridon, de la societăți private şi de la particulari.

Arendaşii evrei din România se subordonau, de fapt, la acea dată, strategiei rabinului Reichom din Praga, care, în 1896, alcătuise planul de iudaizare a proprietăților funciare după cum urmează: «în numele justiției sociale şi a egalității, vom împărți marea proprietate la țărani care, fiind lipsiți de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră». Documentul rabinului Reichom a fost descoperit târziu lumii creştine, într-o sinagogă din Madrid şi publicat de ziarul italian Accecicilo Tardi din 8 Octombrie 1938.

Acesta este motivul real pentru care francmasoneria, manipulată la rândul ei, a stimulat pretutindeni reformele agrare, evreii pândind momentul când, după reformă, țărănimea împroprietărită, lipsită de inventar agricol, trebuind să plătească diferite impozite, a apelat la capitalul cămătarilor, arendaşilor, băncilor evreieşti, devenind, prin polițele şi dobânzile la dobândă, sclava acestora. Prin legea rurală de la 1864 s-au împroprietărit în Principatele Unite (Țara Românească şi Moldova) aproape 468.

Familii de țărani cu 17.666.000 hectare.

La condamnabila practică de a-şi arenda proprietățile agricole trusturilor evreieşti s-au pretat, din păcate, nu numai persoane particulare, ci şi aşezăminte de binefacere, ba chiar şi statul, care, de exemplu a dat în arendă evreilor 28.000 de pogoane de pământ ale domeniului Jegălia. Totodată, prin interpuşi, de obicei oameni politici veroşi sau proprietari dornici de câştiguri uşoare, trusturile evreieşti cumpărau moşii pe care

apoi le arendau de la proprietarii lor nominali pe o durată de 99 de ani.

La începutul anului 1907, în România Mică arendaşii evrei atingeau cifra de 915, având o suprafață arendată de 1.113.147 ha, în afara pădurilor.

Oferind prețuri mult mai mari decât cele practicate până atunci, trusturile evreieşti urmăreau un plan bine chibzuit, acela de a distruge inventarul de proprietate al boierului care arenda. Odată realizat acest obiectiv, în cele mai multe cazuri, proprietarul nu mai era capabil să refacă inventarul necesar exploatării eficiente a proprietății şi, ca urmare, era nevoit să-şi arendeze mai departe moşia trustului, de data aceasta, însă, la prețurile impuse de arendaş.

Metodele de exploatare ale arendaşilor evrei, fie individuali, fie organizați în trusturi, erau în general asemănătoare. O parte din moşii le subarendau țăranilor cu prețuri de patru ori mai mari decât prețul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca țăranilor nevoiaşi înrobiți prin Legea tocmelilor agricole, polițe cu clauză penală şi dobânzi la dobânzi. Când țăranii moldoveni de pe moşiile trustului Fischer nu acceptau condițiile, Mochi Fischer aducea muncitori agricoli ruteni din Bucovina. Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că țăranul era obligat să-şi cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendaşului sau ale trustului, unde prețurile erau zdrobitoare. Analiza făcută de Eminescu tocmelilor agricole stabileşte că dobânzile percepute de arendaşi începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind până acolo încât unii boieri au arendat evreilor până şi bisericile de pe moşiile lor, astfel încât preoții şi enoriaşii, spre a putea organiza şi participa la slujbele religioase, la botezuri, la cununii şi înmormântări, trebuiau să plătească arendaşului evreu o taxă suplimentară. Bineînțeles că lumânările se cumpărau de la prăvăliile arendaşului la prețul celor din ceară, ele fiind confecționate din puțina ceară şi multă osânză.

Neputând cumpăra moşii, evreii îi corupeau pe marii proprietari şi chiar mulți parlamentari au cumpărat moşii pe banii trusturilor sau ai arendaşilor evrei, după care le arendau acestora pe vreme de 99 de ani, aceasta fiind forma mascată

prin care evreii puteau, pe moment, să devină proprietari pe pământul românesc.

În 1906, C. Stere publica în Viața Românească un articol ce a avut un mare răsunet,

Fischerland", denunțând trusturile arendăşeşti ale evreilor. Aducea o documentare strivitoare, ce reflecta o exploatare țărănească prin învoieli agricole de tip colonial, prezentând cifre ce înlăturau echivocul privind regimul de asuprire neomenos practicat de evrei. "Siberianul" sau "nihilistul" – cum îl numea C. Stere pe evreul khazar ocupant – "turbură digestia unei întregi clase de beati possidentes". Din paginile articolului reieşea cu uşurință: "conturându-se printre cifrele statisticilor chipurile crispate de ură ale țăranilor şi se întrezăreau flăcările revoluției mistuind conacele marilor proprietari. Articolul apărea ca zborul unei păsări anunțătoare de furtună". (Gabriel Constantinescu Evreii în România.) Dispunând de capitaluri imense, trusturile evreieşti au trecut în 1906 dincolo de Milcov, arendând moşii în județele Brăila, Ialomița şi Dâmbovița, pe care le vor exploata după aceleaşi practici pe care le experimentaseră în Moldova.

Din anul 1902 până în 1906 au fost recolte bogate, ceea ce a făcut ca arenzile să crească în proporție geometrică, iar exploatarea țărănimii dijmaşe să atingă insuportabilul. Dintre trusturile evreieşti, numai trustul arendăşesc al fraților Fischer secătuia populația țărănească de pe o suprafață de 2.368 kilometri pătrați, cât întinderea unui județ. Pe acest Fischerland exista un sat cu nume predestinat: Flămânzi. Răscoala a izbucnit în Moldova, pe moşia Flămânzi, tocmai aici şi a avut de la început un caracter puternic antievreiesc din pricina nemulțumirilor acumulate vreme de decenii de către masele țărăneşti exploatate de cârciumarii, cămătarii şi arendaşii evrei. Țărănimea răsculată a năvălit în târgurile create şi locuite de evreime, precum Hârlău, Târgul Frumos, Podul Iloaiei, unde au devastat prăvăliile şi cârciumile evreieşti, după care s-au revărsat asupra conacelor moşierilor şi sediilor arendaşilor (situație descrisă de Radu Theodoru în România ca o pradă).

Gazeta Voința Națională din 9 martie 1907 publica articolul «Răscoala şi Guvernul», din care citãm: Trustul fraților Marcu, Kalman, Froim Soil şi Avram Fischer ține în arenda 69 de moşii. în ultimii doi ani arenzile au fost urcate de două ori. Ca să vedeți că de unde era răul mai mare, de acolo a pornit mişcarea, observați că în punctele unde s-au întâmplat primele răzvrătiri – şi nu uitați că aceste mişcări sunt contagioase – acolo sute de mii de suflete erau încinse de cercul de fier al trusturilor de arendaşi străini evrei], care le speculau cu lăcomie, aşa cum voiau. Dacă nenorociții țărani încercau să iasă din acel cerc, la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos, zeci de kilometri se izbeau de aceiaşi exploatatori [evrei] şi dacă încercau să emigreze şi mai departe, găseau alți arendaşi care, ispitiți de câştigurile cele mai mari, ale trusturilor, profitau de învoielile cele exagerate, îi exploatau tot atât de rău astfel că nenoriciții nu găseau nicăieri nici o uşurare".

În aceeaşi zi, în şedința Consiliului de Miniştri din 9 martie 1907, regele Carol I a cerut guvernului să vină negreşit cu o lege împotriva trusturilor arendăşeşti. Obligată să reziste singură presiunii diplomatice, economice, financiare şi mediatice a Alianței Universale Israelite, țărănimea română se văzuse nevoită să pună mâna pe bâte, furci şi coase şi să îşi revendice dreptul la viață. Din acest motiv, peste 11.000 de țărani au fost ucişi de forțele de ordine, care astfel apărau interesele exploatatorilor străini, dar au reuşit să oprească, pentru moment, înstrăinarea pământului țării, scos la mezat evreilor. "Trustul Fischer ar fi jucat în România rolul baronului Rothschild în Boemia – afirmă Radu Theodoru. Cu un instinct milenar al naționalului, țărănimea a rezolvat dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge şi suferințe eliberarea moşiei țării de sub jugul cămătăresc, răsturnând prin foc şi pară strategia Alianței Universale Israelite, care îşi fixase ca obiectiv cucerirea posesiunii pământului românesc, astfel încât înlocuind boierimea națională cu evreimea arendaşă şi cămătărească, să poată transforma România prin unirea Fischerland-urilor într-o Judenland."

Bancherii evrei împotriva României Mari Rothschild şi Baruch la Conferința de pace de la Paris,

Deşi victorioasă după primul război mondial, României nu i s-a permis să participe la masa negocierilor de pace de la Paris, în calitate de partener, în cadrul aşa-zisei Conferințe de Pace" din 1919. Această întrunire a fost de fapt coordonată şi condusă din umbră de către "consilierii" secreți evrei ai reprezentanților celor trei mari puteri: Statele Unite ale Americii, Anglia şi Franța.

Consilierul" preşedintelui S. U. A., Woodrow Wilson, a fost bancherul evreu american Bernard Baruch, care a avut un rol deosebit de activ în întreg scenariul primului război mondial. În acelaşi timp "consilierii" primului ministru al Angliei, David Lloyd George, era un membru al familiei Rothschild, anume Philip Sassoon, iar al primului ministru francez, Georges Clemenceau, era chiar bancherul evreu Jeroboam Rothschild (deghizat sub numele Georges Mandel).

Deşi înregimentat în tabăra ocultei iudeo-masonice, preşedintele american Wilson, dezvăluise cu câțiva ani mai devreme, în 1913, situația de fapt: De când am intrat în politică, mulți oameni mi-au încredințat opiniile lor. Unii din cei mai importanți oameni din Statelor Unite ale Americii se tem de ceva sau de cineva.

Ei ştiu că există undeva o putere atât de organizată, atât de solidă, de atentă, de concretă, universală, încât preferă să vorbească în şoaptă atunci când îşi exprimă dezaprobarea" (W. Wilson, The New Freedom).

Majoritatea analiştilor consideră mărturisirea voalată a preşedintelui S. U. A., Woodrow Wilson, drept mărturia faptului că în 1913 Statele Unite Americane erau deja la cheremul ocultei universale.

Benjamin Freedman, un evreu creştinat, este cel care a demascat, la nivelul istoriei, marea conspirație "khazară", prin care evreii sionişti acționează pentru a-şi subordona întreaga civilizație. B. Freedman şi-a petrecut viața în oligarhia şi în cercurile sioniste evreieşti şi, astfel, fusese strâns asociat cu Bernard Baruch, cu Samuel Untermayer şi cu preşedinții marionete ai S. U. A. mânuiți de aceştia.

Iată dezvăluirile lui Benjamin Freedman referitor la situația primului război mondial şi la rolul ocult jucat de evreimea sionistă: Germania a oferit la un moment dat Marii Britanii condiții de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situația de dinainte de război, favorabilă Angliei. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916 sioniştii din Londra, reprezentanți ai evreimii est-europene (inclusiv din România), au împiedicat încheierea păcii, promițând Marii Britanii o victorie care va fi obținută de Statele Unite ale Americii (care, la acea dată, nu intraseră în primul război mondial şi nu erau în conflict cu nimeni), cu condiția ca Marea Britanie să le dăruiască sioniştilor Palestina (Israelul de azi), la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa răsăriteană (evrei khazari) nu aveau nici un drept natural.

În Statele Unite ale Americii, zice Benjamin Freedman, evreii dețineau pe atunci, (ca şi acum) presa de mare circulație. Ei urau Rusia țaristă (care îi oprea pe evrei să acceadă la putere) şi-l doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii evrei de pe Wall Street, precum Kuhn şi Loeb, refuzau să finanțeze aliații Rusiei: Anglia şi Franța. Dar imediat ce sioniştii au obținut promisiunea că li se va "dărui" patria palestinienilor (pe care îi vor putea masacra şi izgoni pentru a-şi putea întinde statul lor "mesianic"), imediat, deci, toată presa americană, ce fusese până atunci pro-germană, dintr-o dată a descoperit că nemții sunt "huni", că taie mâinile copilaşilor de țâță cu baionetele şi alte asemenea fantezii. Nu se putea citi nimic altceva în presa americană decât despre cauza sfântă a războiului împotriva Germaniei. Marionetă a talmudiştilor, preşedintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, a declarat război Germaniei, iar la Londra a fost semnată "Declarația Balfour", prin care s-a dat sentința de moarte poporului palestinian.

Din acel moment, în S. U.

În fond generoasă ca idee, noua ordine mondială cu un guvern mondial, era construită (şi încă mai este) de evrei pentru evrei, fiind forma cea mai îndrăzneață şi fanatică a naționalismului religios israelit, sionismul. Noua Ordine Mondială nu a fost concepută pentru a oferi şanse egale tuturor națiunilor, ci supremația uneia singure, cea evreiască.

Ce puteau însemna interesele naționale ale românilor la 1919 pentru aceşti mari regizori ai istoriei universale decât un moft, un obiectiv neînsemnat sau, poate, chiar o piedică în scopurile "marelui plan"? Învingători pe frontul de luptă armat, românii nu puteau accepta că de fapt alții sunt "adevărații" învingători, cum se auto-considerau evreii sioniști. Mai mult, deveniseră deja foarte incomozi prin marşul armatei române prin Transilvania, care s-a încheiat doar la Budapesta prin răsturnarea regimului iudeo-bolşevic (comunist) al lui Bela Kun. Or, comunismul era una dintre formulele de moment ale sionismului de a cuceri dominația lumii.

Preşedintele S. U. A. însuşi, Woodrow Wilson, se angajează în lucrarea ocultei iudaice de planificare a lumii postbelice, încă din anul 1917, anul revoluției iudeo-bolşevice din Rusia şi al intrării S. U. A. în primul război mondial. "Coincidența" este considerată de unii autori ca menită să zdrobească Germania spre a se da mână liberă iudeo-bolşevismului (cum am arătat, o variantă cameleonică a sionismului de a cuceri lumea) spre Europa, politică repetată fără nici o imaginație şi în al doilea război mondial, când ieşirea S. U. A. din neutralitate a decis victoria iudeo-bolşevismului în Europa şi a comunismului în China, Coreea şi Vietnam.

Din 1918, începând cu New York World, presa din S. U. A. sprijinea revoluția iudeo-bolşevică, fără a lua poziție pentru apărarea drepturilor omului "călcate sub cizmoacele pline de sânge ale comisarilor iudei". Asasinarea a milioane de ruşi şi a altor națiii ce se opuneau comunismului era indiferentă presei americane, aservită cauzei evreieşti. Mai mult, un director al Federal Rezerve Bank scria în anul marilor masacre din Rusia, în ziarul mai sus citat: "Rusia ne arată drumul spre mari şi impetuoase schimbări ale lumii. mă bucur că se întâmplă aşa!"

Consilierul şi confidentul preşedintelui american Wilson era un anume "colonel"

Edward Mandel House, care deja lansase din 1912 ideea răsturnării guvernelor şi a înlocuirii cu regimuri socialiste. Am arătat că tot sub acelaşi nume de Mandel, la Conferința de Pace" de la Paris participase la culisele întrunirii, în calitate de consilier" al prim-ministrului francez, bancherul evreu J.

Rothschild, ceea ce ne îndreptăţeşte să credem că între cei doi a existat o legătură necunoscută istoriei.

Oricum, în urma "Conferinţei" de la Paris, la 10 ianuarie 1920, sub presiunea preşedintelui Statelor Unite ale Americii s-a înfiinţat prima structură mondialistă, Liga Naţiunilor, al cărei pact România a fost nevoită să îl semneze. Cea mai mare contribuţie la acest eveniment a avut-o, la Paris, chiar Mandel House, acelaşi personaj care, ulterior, în S. U. A., a reorganizat Institutul de Afaceri Internaţionale sub numele de Consiliul pentru Relaţii Externe (cunoscutul C. F. R.), organizaţie care şi astăzi este unul dintre cele mai eficiente mecanisme de acţiune pentru instaurarea "Republicii Universale" condusă din umbră de evreii sionişti. Prin periodicul organizaţiei, Foreign Affairs, se susţine, din 1922, ideea unui guvern mondial, iar ofensiva ideologic-propagandistă se desfăşoară tot aici, pe planuri largi, cu începere din 1928: doctrinarii, ideologii, filosofii, sociologii, esteticienii iudei sau în solda iudaismului încep să precizeze conceptul de Nouă Ordine Mondială.

Sionismul a cunoscut întotdeauna două curente: primul dădea întâietate menirii mesianice a poporului evreu de a domni asupra tuturor celorlalte popoare ale lumii, iar al doilea – "refacerii" statului evreu, distrus din voinţă divină pentru nerecunoaşterea de către evrei a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Cele două curente au cunoscut partizani care s-au luptat între ei pentru supremaţie în cadrul colocviilor evreieşti, dar întotdeauna au ajuns prin a coexista şi chiar prin a se sprijini reciproc, astfel încât, finalmente, cele două tendinţe sunt mai degrabă două direcţii ale acţiunii sioniste.

Astfel, la " Conferinţa de Pace" de la Paris din 1919 a participat la un moment dat şi o delegaţie" compusă din 117 evrei şi condusă de Bernard Baruch (care mai avea şi rolul ocult de consilier al preşedintelui american, de unde rezultă regia evenimentelor). Relatarea îi aparţine lui Freedman: Am fost unul dintre ei şi ştiu cum s-au petrecut lucrurile. Delegaţia a scos la iveală Declaraţia Balfour prin care i se promisese Palestina, iar nemţii şi-au dat atunci seama că tot măcelul pe care-l suferiseră şi toată suferinţa la care erau supuşi, cu ţara ciopârţită şi populaţia epuizată de birurile crunte impuse nemţilor ca reparaţii de război îşi au rădăcina în târgul în

virtutea căruia evreii din răsăritul Europei puteau folosi forța financiară şi militară a marilor puteri pentru ca să practice genocidul împotriva palestinienilor".

Însă manipularea "Conferinței de Pace" de la Paris de către evreii sionişti nu era îndreptată doar împotriva nemților sau palestinienilor, ci împotriva întregii civilizații creştine, ale cărei rosturi trebuiau reaşezate astfel încât oculta evreiască internațională să facă un pas important către dominarea şi subordonarea întregii lumi. O astfel de soartă îi era rezervată şi României, învingătoare în război, cu sute de mii de morți, dar ale cărei interese erau tratate ca secundare față de cele ale evreilor din țară.

Dar iată mecanismele acestei mari regizări a istoriei moderne a lumii, regie şi conspirație ce a condus la înființarea Ligii Națiunilor Unite, embrionul unui viitor guvern mondial condus din umbra de casta ocultă a bancherilor şi sioniştilor evrei şi impusă de preşedintele american Wilson prin "Declarația" în 14 puncte, concepută ca sistem de principii al "Conferinței": Pentru coordonarea lucrărilor Conferinței a fost instituit, ca autoritate supremă, un Consiliu "de Zece". El era alcătuit din câte doi reprezentanți – primul ministru şi ministrul de Externe – ai celor cinci mari puteri învingătoare: Franța, Anglia, Statele Unite, Italia şi Japonia. La sfârşitul lunii martie însă, din Consiliul "de Zece" şi-a făcut apariția un Consiliu Suprem, denumit Consiliul, celor Patru", format din Georges Clemenceau (Franța), Woodrow Wilson (S. U. A.), David Lloyd George (prim-ministru al Angliei) şi Emanuele Orlando (prim-ministrul Italiei). Ca un fapt nu lipsit de importantă, este de reținut că "Cei Patru" făceau parte, cu grade înalte, din organizațiile masonice ale țării lor.

La Paris, stilul dictatorial a fost folosit şi față de aliații mai mari, dar cu atât mai mult față de cei mai mici, aşa cum a fost cazul României, iar cei care au dictat "Pacea", au trasat granițele Europei şi au impus sisteme şi practici politice pe măsura intereselor lor au fost Clemenceau, Wilson şi Lloyd George, fiecare dintre ei fiind însă asistat de consilierii de taină evrei, a căror contribuție a fost hotărâtoare în deciziile impuse de Cei Trei Mari".

În aparență, delegația americană era condusă de preşedintele Wilson, dar cel fără consimțământul căruia nu se lua nici o hotărâre era "colonelul" House, un personaj misterios, reprezentantul intereselor organizațiilor masonice americane. Un al doilea consilier al preşedintelui Wilson a fost Bernard Baruch, bancherul american-evreu care în timpul ostilităților avusese în subordine departamentul industriei de război, iar la alegerile din 1912 şi 1916 finanțase campania electorală pentru alegerea preşedintelui.

Consilierul de taină al lui Clemenceau era Georges Mandel, numele lui adevărat fiind însă Jeroboam Rothschild, iar Lloyd George îl avea alături pe Sir Philip Sassoon, descendent în linie directă din Amschel Rothschild, întemeietorul binecunoscutei dinastii de bancheri evrei. La lucrările Conferinței el purta titlul de secretar particular al primului ministru şi în această calitate lua parte la cele mai secrete consfătuiri ale Consiliului Suprem" al Conferinței de Pace.

România era reprezentată de primul ei ministru, Ion I. C. Brătianu, dar "Aliații" contestau legitimitatea pretențiilor noastre teritoriale. Ei nu erau dispuşi să recunoască unirea Basarabiei cu România, nu erau dispuşi să recunoască apartenență Banatului la România. Greutățile cu care s-a confruntat delegația română au fost provocate, în general, de "Statutul Minorităților" care ne-a fost impus şi în special de veşnica problemă a încetățenirii evreilor, la care aceştia aspirau pentru a-şi putea asigura averile dobândite prin camătă, speculă şi negoț.

La 12 februarie 1919, Brătianu scria de la Paris către Bucureşti: Evreii de aici, sub influența sugestiilor şi a documentării primite [de la evreii] din România, consideră decretul nostru de naturalizare ca neîndestulător. Ei obiectează că naturalizarea rămâne individuală, pentru că e supusă la formalități complicate. Am avut lungi convorbiri în această privință cu Edouard de Rolhschild şi cu Israel Levy, marele rabin al Franței. Chestiunea evreiască, problemă internațională prin definiție, cu multiplele şi variatele ei legături, care îngreuiase atât de mult situația României Mici la Congresul de la Berlin, se aşează acum în calea noastră la Conferința de Pace din Paris".

La rândul său, Constantin Kirițescu în Istoria războiului venirii reîntregirea României, scria: Culoarele Conferinței de Pace [de la Paris] erau pline de oameni de afaceri care adulmecau în România o pradă bogată şi uşor de apucat, dacă se exploatau greutățile politice în care se zbătea. Ei erau susținuți în prima linie de Hoower, dictatorul alimentației, care nu se sfiia să amenințe fățiş cu suprimarea ajutorului alimentar pe care Statele Unite îl acordă României -ca, de altfel şi altor state aflate în suferință după război] – dacă aceasta manifestă intransigență la propunerile oamenilor de afaceri americani. În special, petrolul român excita, în primul rând, interesul businessmen-llor americani, în cap cu influenta, societate Standard Oil [componentă a ocultei financiare], în culisele Conferinței, pluteşte un pronunțat miros de emanații de petrol".

Dar cea mai categorică descriere a situației aparține profesorului englez R. W. Seton Watson de la Universitatea din Londra, care, referindu-se la "tendințele încă nelămurite ale Conferinței de la Paris", o aminteşte şi pe aceea de "încercare de a smulge României concesiuni industriale foarte însemnate în folosul unui grup de financiari evrei americani, sub amenințarea de a pierde sprijinul Americii la Conferință".

Aproape concomitent cu desfăşurarea acestor evenimente de la Paris din 1919, soldate cu importante capitulații româneşti, în România se năştea Legiunea Arhanghelului Mihail, organizație condusă de Corneliu Zelea Codreanu, anti-sovietică şi antievreiască, care avea să se implice într-un război sângeros cu oculta evreiască mondială.

Consiliul Afacerilor Externe (C. F. R.), cu adresa actuală în Harold Pratt House pe East 68th Street în New York, a fost înființat în 1921. Din anul 1922, C. F. R a demarat editarea publicației Afaceri Externe.

Conform paginii de internet a Consiliului (http:/foreignaffairs.org), acesta s-a înființat atunci când "câțiva participanți americani la Conferința de Pace de la Paris au decis că este cazul să se familiarizeze cât mai mulți americani cu responsabilitățile şi obligațiile internaționale în continuă creştere ale Statelor Unite". În 1921, când a fost

fondat, Consiliul Afacerilor Externe (C. F. R.) era dominat de bancherul J. P. Morgan, care la rândul său era un tentacul al caracatiței Rothschild. Consiliul a fost creat de evrei, care au manipulat Conferința de Pace de la Paris din 1919, iar la ora actuală este în spatele acțiunilor mondialiste, fiind încă controlat de evrei. "Instituțiile internaționale concepute în 1945: O. N. U., Banca Mondială şi Fondul Monetar Internațional, au fost anticipate în studiile făcute de Consiliul Afacerilor Externe."

New York Magazine, 7 Octombrie 1996).

După cum rezultă din raportul anual al C. F. R., 284 din membrii săi sunt oficiali ai guvernului Statelor Unite.

Orice organizație care se poate lăuda că 284 dintre membrii săi sunt oficiali ai guvernului Satelor Unite ar trebui să fie bine cunoscuta. Şi totuşi majoritatea americanilor nu au auzit niciodată de Consiliul Afacerilor Externe. Una dintre explicațiile acestei situații este faptul că 171 de jurnalişti, corespondenți şi directori executivi în comunicații sunt în acelaşi timp membri ai Consiliului Afacerilor Externe şi nu scriu despre organizație." (John McManus, Cine conduce America?)

Regele, amanta şi Legiunea Arhanghelului Mihail Puterea monarhică pe mâna evreilor. În mai-lunie 1929, într-o notă informativă a unui agent al Siguranței române se arată că numeroşi ofițeri din armată sunt recrutați în interiorul lojilor masonice din România de către publicistul Mihail Negru (recte Mihai Zussman, secretar de redacție al ziarului Universul), unde "sunt luați în primire şi convinşi la ideea că prințul Carol trebuie să vina în țară, că sunt datori să îşi prelucreze camarazii spre a-l câştiga în favoarea acestei idei întrucât starea rea de lucruri actuală nu poate fi înlăturată decât de un rege major şi energic care nu roate fi decât prințul Carol. [.] Sunt mulți evrei în această lojă [masonică, Steaua Polară] şi convingerea [agentului Siguranței] este că evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prințului Carol, întrucât sunt siguri de el că-l va proteja în orice împrejurare." Acelaşi Zussman (alias Mihail Negru) prezida săptămânal, în aceeaşi perioadă şi loja Cavalerii Steagului din Bucureşti,

militând pentru readucerea lui Carol al II-lea în fruntea statului.

Fiu al regelui Ferdinand al României, prințul Carol al II-lea renunțase la tronul României în favoarea relației amoroase cu evreica Elena Lupescu (născută Grunberg).

Între cei doi, totul a început la o cursă de autoturisme şi primul pas l-a făcut Elena Grunberg, care a reuşit destul de uşor să îl seducă pe prințul moştenitor al tronului României. Înainte de a lua startul în cursa de autoturisme la care participa, o frumoasă doamnă a aruncat în maşina prințului un buchet de flori şi i-a urat succes, zâmbindu-l şi privindu-l provocator, ceea ce l-a determinat pe Carol să ajungă imediat în patul ei, chiar după cursa auto. Se chema atunci Elena Tâmpeanu, după numele soțului, maiorul Tâmpeanu, dar era fiica evreului "industriaş" Nuham Grunberg. Pentru a nu scăpa ocazia apărută, de a-l manipula pe viitorul şef al statului român, pe care îl subjugase şi pe care îl domina, evreica l-a părăsit pe maiorul Tâmpeanu, revenind la numele său românesc după rată, Lupescu.

Socotelile evreilor nu au ieşit de la început. Regele Ferdinand al României a condamnat relația adulteră a celor doi amanți, iar prințul Carol, care era deja căsătorit, a preferat să renunțe la succesiunea la tron şi la căsnicie, decât la farmecele evreieşti, plecând cu Lupeasca în străinătate, de unde însă nu a încetat, mai ales după moartea regelui, să unelteascâ şi să tragă sfori pentru a relua tronul. Pentru evrei, Carol al II-lea trecuse examenul de foc. Renunțase la tron pentru una de-a lor. Ce garanție mai mare puteau avea că, odată venit pe tron, le va susține interesele? Şi nu s-au înşelat. I-au acordat tot sprijinul pentru preluarea tronului, folosindu-se de lojile masonice din România.

Deja în cadrul lojilor masonice din Bucureşti erau atraşi şi activați în această misiune amiralul aghiotant regal Păiş, comandantul Fundățeanu, generalul Georgescu, comandorul Bucholzer, colonelul V. Bădulescu, colonelul Matropol, ofițeri din aviație şi marină.

Spre deosebire de amanta sa, prințul Carol nu a divorțat decât foarte târziu, neglijându-şi însă în totalitate soția, mama fiului

său, prințul Mihai. La câțiva ani de la plecarea din țară, Carol începuse să unelteaască, sprijinit de evrei, pentru recuperarea tronului României. Primul-ministru Ion I. C. Brătianu se opunea însă la întoarcerea pe tronul țării a unui aventurier, având chiar curajul să declare că dacă lucrurile nu se opresc, el va declara România republică, abrogând monarhia. Aşa se face că întoarcerea lui Carol şi a Elenei Lupescu-Grunberg la conducerii țării s-a făcut după căderea de la guvernare a Partidului Liberal şi după moartea lui I. C. Brătianu.

Chiar regina-mamă, Regina Maria era, la un moment dat, o piedică în calea întoarcerii lui Carol al II-lea deoarece, după moartea regelui Ferdinand, împreună cu prințul Barbu Ştirbei, trebuia să preia şi să asigure regența țării, urmaşul legitim la tron, prințul Mihai, fiind minor. De aceea, interesele evreilor cereau ca regina să fie denigrată în fața publicului şi cineva trebuia să se ocupe de acest lucru. Iată ce consemna în jurnalul său intim, în acest sens, Simona Lahovary, care făcea parte din suita reginei: "Campania de denigrare împotriva reginei este alimentata în primul rând de Grigore Filipescu., apoi de ziariştii şantajişti. Confuzia domneşte şi în capetele oamenilor, în primul rând pentru că fiecare gândeşte, chiar dacă nu conştient: «De ce n-aş fi eu dictator sau regent?» Puterea supremă, în trecut regală şi de neatins, este acum obiectul tuturor poftelor, datorită poznelor principelui Carol. Cei care spun că virtual suntem o republică, continuă să-şi spună că am putea fi cu adevărat, ceea ce ar fi mai simplu şi mai puțin costisitor. Confuzia a pătruns şi în mintea lui Aristide Blank. O ridică în slăvi pe regină, dar finanțează mişcarea «Vlad Tepeş», condusă de Grigore Filipescu. s-ar putea ca fondurile de la Tepeş să alunece uneori la [ziarul]

Epoca" (din Magazin Istoric, mai 1974). Rezultă din jurnalul curtezanei Lahovary că cel mai mare bancher al țării, evreul Aristide Blank (posesorul băncii Marmorosch-Blank) îi făcea în mod ocult servicii lui Carol al Il-lea, finanțând fundația liberalului Grigore Filipescu, care, la rândul său, conducea campania de denigrare a reginei-mamă, inclusiv prin presă – deşi, cu fățărnicia binecunoscută, pe față, Aristide Blank o ridica în slăvi pe regină".

Grigore Filipescu făcea parte dintr-un lung şir de ascendenţi masoni, cel mai renumit fiind Gheorghe Filipescu (aghiotant al domnitorului Cuza şi mareşal al Curţii regelui Carol I) cu gr. 94 în Ordinul de Memphis, supraveghetor al lojii Steaua României şi venerabil al lojii Înţelepţii din Heliopolis (loji de obedienţă evreiască). De aceea, nu trebuie să ne mire că evreul Aristide Blank finanţa organizaţia lui Filipescu, «Vlad Tepeş», care avea să se transforme mai târziu în Partidul Conservator, când regele Carol al II-lea avea să aibă nevoie de o diversiune pentru a diminua la alegeri puterea mişcării legionare.

În câţiva ani de la preluarea tronului României s-a văzut că tandrul duet Carol-Elena Grunberg a venit la conducerea ţării să o spolieze în favoarea lor şi a acoliţilor lor, în general evrei. În acest sens este elocventă scrisoarea pe care soţia generalului erou Eremia Grigorescu i-a adresat-o direct evreicei: Am luat hotărârea să-ţi scriu aceste rânduri copleşită de o imensă durere. Îţi scriu ca româncă care îşi iubeşte profund ţara. Toţi ţipă că orice se face în politica ţării, în economia ei, în schimbările de guvern, în cumpărarea de materiale pentru ţară, contracte pentru întreprinderi sau concesiuni etc., etc., toate trec numai prin oficina ta, care a ajuns să dirijeze întreaga viaţă a ţării şi implicit te face să devii cauza tuturor mizeriilor, a sărăciei financiare.

Se spune că regele, în prima linie doreşte ca să-l aduni bani., că regele a venit în ţară decât să-şi refacă situaţia materială., că el ar fi venit în zile ca cele de azi sa sacrifice ţara pentru o femeie. Tu şi prin tine întreaga ta familie, pe care poporul nu vă poate admite ca factori influenţi în conducerea destinelor lui, atârnaţi ca plumbul de capul şi de braţele regelui".

Aproape întreaga societate românească o ura pe Elena Lupescu-Grunberg, pentru rolul nefast ce îl juca pe lângă rege. Într-un raport al Siguranţei trimis acesteia (de unde se vede că evreica îşi aservise şi o parte a serviciilor secrete, ceea ce demonstrează adevărata ei poziţie în stat) se arată că marele filosof Nae Ionescu ar pune "la cale editarea în ţară a unei broşuri care să trateze felul dumneavoastră de viaţă, atât anterior cunoaşterii prinţului Carol, cât şi după aceea." Încet, încet, oamenii de încredere ai regelui au devenit fie evreii, fie

persoane agreate de aceştia. De exemplu, postul de secretar particular al regelui a fost preluat de Eugen Buhman.

Înainte de preluarea conducerii țării de către Carol, România a fost la un moment dat pe punctul de fi guvernată prin regență de către prințul Nicolae. În urma unui consiliu de coroană, însă, în 1937, Carol reuşeşte chiar expulzarea prințului Nicolae din familia regală şi din țară. Este adevărat, totuşi, că prințul Nicolae făcea parte şi din mişcarea legionară, care se opunea activității evreieşti din România, împrejurările îndepărtării sale din familie au fost ținute în secret de către casa regală, însă revista Time relata astfel faptele: "Ruptura finală dintre Carol şi Nicolae s-a întâmplat la o petrecere în familie, la Palatul Cotroceni, când Carol a propus un toast în cinstea roşcovanei intruse, madame Lupescu [Grunberg]. Prințul de 15 ani, Mihai, a scăpat jos paharul de şampanie. Carol i-a tras un picior. Nicolae a intervenit. O armă, se pare că a lui Nicolae, a detunat. Regina Maria, care a primit glonțul în piept, a început să scuipe sânge". După un an de zile, regina mamă Măria a încetat din viață, fără a se da publicității cauza morții. Tot revista Time relata peste două luni de la primul eveniment: "În România, a cărei familie regală n-a fost niciodată considerată bogată ca să țină un iaht de 1.350.000 dolari, cu atât mai mult să cumpere unul, cumpărarea acestuia [a iahtului lui Eduard al VIII-lea] a dus la concluzia zdrobitoare că Elena Lupescu [Grunberg] este cea mai şireată făcătoare de bani din România. Se spune că ea şi-a format capitalul de la oamenii care voiau să obțină ceva de la Carol al II-lea, că a început să-şi depună la băncile din Bucureşti averea mobilă şi, în sfârşit, să aibă participare la industria-cheie a României, în special cea controlată de guvern.

Săptămâna trecută, abila fiică a negustorului de vechituri [Nuham Grunberg] părea săşi realizeze o ambiție măreață: o a doua croazieră [cu iahtul] «Nahlin», care s-o facă cunoscută în întreaga lume".

Favorurile economice şi protecția regală acordate de cuplul Carol al II-lea Elena Grunberg veneau direct proporțional cu sumele de bani încasate de la oamenii de afaceri veroşi, recomandați de către roşcovana Elena, în general evrei. Unul dintre aceştia a fost chiar magnatul evreu Max Auschnitt,

căruia i s-a deschis uşa palatului regal împreună cu Nicolae Malaxa.

Max Auschnitt era fiul evreului Osias Auschnitt, care deținea în secolul al 19-lea, la Galați, o firmă comercială de importat tablă. Max a mutat afacerea la Bucureşti unde, corupând în dreapta şi în stânga, a reuşit să-şi impună firma, Magazinele unite de fierărie, ca deținând monopolul importului de tablă pe întreaga țară. Cumpărând acțiuni, ajunge în consiliul de administrație al Societății Reşița, alături de Malaxa, unde a reuşit să oprească fabricarea tablei subțiri, foarte solicitată pe piața internă, impunându-şi astfel propriul monopol şi asupra acestei producții, în timp ce Malaxa a reuşit, la rândul său, să blocheze producția de locomotive la Reşița, spre a o dezvolta la uzinele sale din Bucureşti.

Atelierele de reparat locomotive ale lui Malaxa şi Magazinele unite de fierărie ale lui Auschnitt – se scria în presa vremii – îşi dau consultații mutuale tehnico-financiare, agrementate de cele ale juriştilor, spre a se putea strecura cu abilitate prin coclaurile Codului Penal". Totuşi, pentru a-şi putea păstra monopolul afacerilor şi a-şi asigura protecția față de caracterul ilicit al afacerilor lor, evreii erau nevoiți să facă şi sacrificii băneşti. Astfel, în iunie 1931, cu ocazia împlinirii unui an de la instalarea pe tronul României a lui Carol al II-lea, Malaxa şi Auschnitt, prin mijlocirea Elenei Lupescu-Grunberg şi a secretarului particular al regelui, participă la ceremonia de la palat, unde țin un discurs şi înmânează lui Carol o servietă în care se afla un C. E. C. de o sută de milioane de lei, "pentru tot ce ați făcut pentru industria grea", mulțumeau escrocii.

Mă aşteptam să urmeze scena cea mare cu darea noastră afară din Palat (relata ulterior Malaxa). Dar nu s-a întâmplat nimic. Carol al II-lea ne-a strâns mâna pe rând şi apoi ne-a decorat". Din acel moment s-a ştiut că regele "primeşte" (conform asigurărilor date de "Duduia" Grunberg), iar pe viitor au fost evitate întrunirile publice pentru plasarea "darului". Cooperarea s-a dovedit a fi foarte rodnică. Malaxa şi Auschnitt i-au asigurat regelui 30-35% din totalul acțiunilor la Uzinele Malaxa, ceea ce a condus la realizarea unor profituri exorbitante şi pentru Carol al II-lea şi pentru ei. La rândul ei Elena Lupescu-Grunberg a primit acțiuni şi atenții în valoare

de mai multe milioane de lei, precum şi vila ce aparţinuse prinţului Barbu Ştirbei, ferma de la Săftica, tablouri de Grigorescu şi Luchian. Malaxa şi Auschnitt se simţeau, iarăşi, obligaţi să piardă milioane la partidele de pocher jucate cu Elena Grunberg şi Carol al II-lea, pentru că apoi îşi scoteau însutit paguba din afacerile făcute pe seama bugetului statului.

I. din Monaco sau Kahn din Alexandria-Egipt.

Modul de transferare a banilor proveniţi de la cetăţenii români pentru bugetul statului, transfer către buzunarele reţelei de afacerişti protejaţi de Elena Lupescu-Grunberg era destul de primitiv. Iată câteva exemple! Tuburile de oţel contractate de stat cu Uzinele Malaxa au costat cu 40% mai scump decât cele ce puteau fi procurate din altă parte, În anul 1931, cu finanţarea băncilor evreieşti americane (împrumuturi ce au trebuit restituite de către statul român cu tot cu marile dobânzi), au fost construiţi de către o firmă suedeză 130 km de şosele. Deşi au costat mai mult decât dublu decât dacă ar fi fost construite cu antreprenori români, ele au fost executate atât de necorespunzător, încât iniţial li s-a refuzat recepţia. Concesionarea telefoanelor în aceeaşi perioadă către o firmă evreiască americană a condus la pierderea anuală de către statul român a câte o sută de milioane de lei.

Însă desăvârşita spoliere a statului român a fost falimentul aranjat al marii băncii evreieşti Marmorosch-Blank (a se vedea capitolul “Băncile Româneşti”), al cărei deficit descoperit în 193l-l932 era de 1.600.000.000 lei. Banca, cea mai mare bancă comercială din România, era tentaculul economic al B’nai B’rith, iar evreul Aristide Blank, patronul băncii, se învârtea ca peştele prin apă la Palatul Regal, sponsorizând în dreapta şi în stânga. Ingineria pusă la cale mai făcea ca falimentul băncii să atragă şi falimentul mai multor întreprinderi în care Carol al II-lea şi Elena Lupescu-Grunberg fuseseră special cointeresaţi prin cedare de acţiuni. Pentru salvarea băncii a intervenit la Carol chiar tatăl roşcatei sale amante, Nicolae Lupescu (Naham Grunberg). Oricum, Carol al II-lea îi era însă obligat direct chiar lui Aristide Blank.

De aceea, regele a obligat Banca Naţională a României să acopere deficitul (trebuie arătat că Mitiţă Constantinescu,

guvernatorul Băncii Naționale a României era în acelaşi timp şi ministru de finanțe, deci o marionetă perfectă în mâna lui Carol al II-lea), Primăria Bucureştiului să cumpere pentru o jumătate de miliard de lei un teren de la Otopeni al lui Aristide Blank, iar guvernul să concesioneze Regia Monopolului de Stat băncii evreieşti. “Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune finalmente ca statul să preia activul şi pasivul băncii Marmorosch-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreieşti să fie suportate de contribuabilii români” (Radu Teodoru).

Mesaje divine. Ciobanului analfabet Petrache Lupu din Maglavit, i s-a arătat întâia dată Moşul (Dumnezeu) în mai şi în iunie 1935, în perioada sărbătorii Rusaliilor, acest eveniment schimbându-l întreaga viață, în urma acestei apariții Petrache Lupu s-a însănătoşit subit, fiind până atunci surdo-mut.

Cea mai interesantă comunicare a Moşului făcută ciobanului, a fost aceea că “Dacă va redeveni centrul spiritual al lumii “, dacă poporul se va pocăi. “Dacă ne pocăim, Moşul ne dă sănătate, ne dă grâu, ne dă porumb.” – spunea Petrache Lupu. El a dobândit în scurt timp faima de mare profet popular, iar la locul aparițiilor Moşului de la Maglavit se făceau adevărate pelerinaje, mulți oameni găsindu-şi vindecarea trupească şi sufletească. Mulți dintre cei care l-au însoțit pe ciobanul predicator în acea perioadă, vedeau o flacără ca de foc în jurul trupului său. Petrache Lupu nu dobândise doar vederea trupească. El citea gândurile celorlalți şi le cunoştea trecutul.

Băgându-şi mâna în foc, nu i-a ars deloc, iar cu altă ocazie, aflându-se în fruntea unei procesiuni populare în câmp, pentru a invoca ploaia, a mers cu o lumânare aprinsă în bătaia puternică a vântului, fără ca aceasta să se stingă. Într-o altă împrejurare, s-a rugat de Moş şi ploaia a fost îndepărtată de la locul unde avuseseră loc arătări ale Moşului şi unde în acel moment se afla o mare mulțime de oameni. Despre vindecările de la Maglavit, a se vedea lucrarea noastră Leacuri şi remedii magice din Carpati.

Petrache Lupu prevestea totodată apropierea războiului şi a altor necazuri pentru popor. Importanța socială a predicilor

ciobanului de la Maglavit, care din îndemnul Moşului cerea românilor să se lase de hoții, de bogății şi de vrăjmăşii, a fost înregistrată de ziarele vremii, care constatau că "lumea s-a lăsat într-o mare măsură de hoții şi de omoruri, s-au împuținat judecățile şi o influență moralizatoare se resimte asupra vieții țărănimii olteneşti, de pe urma Maglavitului".

Deşi devenise prima autoritate mistică şi morală a poporului, Petrache Lupu nu obişnuia să peregrineze sau să călătorească. Lumea venea la el. Totuşi, el a venit o singură dată în capitala țării, la Bucureşti, în anul 1938.

Moşilor). Se mai ştie că l-a vizitat la Palat pe Carol al II-lea şi că a prezis că într-o zi va cădea pe pământ o stea care va arde cu foc la răsărit şi la apus, la mijloc vor fi cărbuni şi jar şi vor veni dureri grele, care nu vor fi înlăturate dacă lumea nu se va trezi moral.

O dată cu moartea lui Petrache Lupu, în 1994, a fost dezvăluit şi scopul real al vizitei sale la Bucureşti, preotul I. Ionescu dezvăluind presei următoarele: În toamna anului 1958, în plin regim comunist, preotul Ionescu, ca reprezentant al episcopiei Craiovei, a reuşit să aibă o discuție clandestină cu Petrache Lupu, noaptea târziu, în casa ciobanului (care era păzit de Securitate pentru a-l fi împiedicat orice contact). Preotul Ionescu l-a rugat pe cioban să-l spună cum a ajuns la regele Carol al II-Lea, la Bucureşti şi ce i-a spus regelui. Petrache Lupu i-a povestit că şi-a vândut două oi din curte, s-a dus la Bucureşti şi a fost primit de rege, căruia i-a spus că Moşul l-a trimis să-l spună să-şi întrerupă relația adulteră cu evreica, să-şi la înapoi nevasta părăsită şi să fie în rândul lumii, că dacă nu face aşa îşi va pierde tronul şi este rău pentru țară.

A lăsat capul în jos [Carol al II-Lea] şi n-a spus nimic şi eu am plecat, dar a venit ce-a venit şi peste el şi peste țara, fiindcă n-a ascultat ce i-am spus din partea Moşului!"

O dată cu instalarea iudeo-comunismului în România, Petrache Lupu a fost ridicat de Securitate şi dus la cercetări penale, Direcția Securității, la Bucureşti. Aşa cum vom arăta în capitolele următoare, această secție a Securității era controlată de evrei.

Petrache Lupu a fost întrebat la interogatoriu dacă a fost surdo-mut, cum s-a vindecat, ce-a spus el la lume şi cine l-a pus să vorbească. Le-a răspuns că toată lumea din sat ştie că nu putea să vorbească şi să audă până nu i s-a arătat Moşul şi i-a spus ce să spună la lume. Râzând, unul dintre ofiţerii anchetatori l-a întrebat unde este steaua căzută din cer asupra României. Petrache Lupu i-a răspuns arătându-l steaua roşie comunistă pe care o purta pe chipiu şi pe umeri, spunându-l că aceasta era steaua pe care a anunţat-o el că va veni.

Naşterea opoziţiei ultranaţionaliste. Legiunea Arhanghelului Mihail a luat fiinţă în primăvara anului 1919, în pădurea Dobrina, la iniţiativa celui care avea să îi devină Căpitan, Corneliu Zelea Codreanu. Organizaţia a mai fost denumită şi Mişcarea Legionară sau Garda de Fier. Iniţial, membrii grupului erau adolescenţi din Iaşi care juraseră să lupte până la moarte pentru cauza creştină şi împotriva bolşevismului (comunismului) ateist agresiv ce izbucnise în Rusia, fiind promovat de elemente evreieşti (şi având tendinţa de a se extinde şi asupra României). În acea epocă muncitorii români aveau toate motivele să ridice steagul luptei împotriva unei exploatări capitaliste sălbatice, patronată paradoxal tot de către evrei. Se poate spune că ei erau seduşi în mod natural şi justificat de către ideile comuniste, însă printre agenţii comunişti care aţâţau în România ideile comuniste şi anarhiste, "sângele românesc era o mare raritate, căci în marea lor majoritate erau sau evrei aşezaţi pe pământul românesc şi necinstiţi cu [faţă de] omenia de care este capabil neamul nostru, sau ruşi strecuraţi de peste Nistru" (afirmaţie legionară). Ofensiva comunistă înconjura România. La vest, în Ungaria se proclamase deja prima republică comunistă din Europa centrală, iar în Polonia, la nord, înaintau armatele roşii sovietice.

Acţiunile diversioniste coordonate de la Moscova asupra României erau coordonate de Komitern (Internaţionala Comunistă) şi de N. K. V. D. (serviciile secrete ruse), ambele conduse şi coordonate de către evrei, ceea ce dovedeşte că legionarii cam aveau dreptate. Komintern-ul era condus de Gr. E. Radomilski, pe numele său real Apelbaum. El a dispus "combinarea acţiunii legale cu cea ilegală" şi "crearea de

nuclee comuniste în sindicatele muncitoreşti" din statele vecine Rusiei. Având în vedere că în 1919, armata română intervenise în Ungaria şi înfrânsese revoluţia bolşevică, România era principalul inamic al Rusiei comuniste, asupra ei concentrându-se cu precădere acţiunile diversioniste. Principalul adversar social al agenţilor N. K. V. D. devenise astfel mişcarea legionară şi liderul ei, Corneliu Zelea Codreanu. "Căpitanul" începuse, de aceea, a doua fază a luptei sale: demascarea agenţilor comunişti şi înjghebarea unui front de luptă românesc. În lupta de demascare a agenţilor comunişti, Codreanu îi semnalează în primul rând pe evrei. El însă a ţinut să precizeze: Să nu vadă nimeni în noi nişte asupritori de evrei sau nişte mâncători de jidani din ură religioasă. Minorităţile conlocuitoare urmează să se bucure de toate drepturile în măsura loialităţii de care vor da dovadă faţă de Statul Român".

Sinteza "antisemitismului" legionar este prezentată la modul următor de către chiar mişcarea legionară (revista Carpaţii, noiembrie-decembrie 1978, Madrid): Intrând în luptă cu comunismul la noi şi studiindu-l problema, Căpitanul o găseşte strâns legată de problema evreiască.

Ajutorul evreiesc la pătrunderea marxismului la noi în tară se canaliza pe mai multe direcţii: Economic. Acaparând pe îndelete, fiind deţinători de fonduri internaţionale, sfere importante din economia ţării, pe care apoi le exploatau nu în direcţia promovării unei economii sănătoase, cu participarea maselor româneşti la beneficiile ei, ci în direcţia pur egoistă, îmbogaţindu-se din ce în ce mai mult elementele evreieşti în detrimentul românului. Ba mai mult, cantităţi importante din această bogăţie a Statului erau deturnate şi expatriate pentru ajutorarea cauzei evreieşti în lume. Nedreptăţile sociale provocate astfel, dădeau naştere la nemulţumiri legitime în clasele nevoiaşe româneşti, care văzându-se neajutorate şi neapărate în faţa acestor abuzuri exploatatoare, cădeau pradă demagogiei marxiste; Politic. Deţinători ai bogăţiilor ţării puteau foarte uşor să influenţeze în toate domeniile de afirmare românească, în sensul vederilor şi intereselor lor. Prin corupere şi cumpărări de conştiinţe în aria politicianistă română, evreii pun mâna practic, pe conducerea politică a ţării

pe care o dirijează prin acoliții lor. Procesul se maturizează cu introducerea în palatul regelui țării a nefastei Elena Lupescu, evreică şi ea, prin care evreii pun stăpânire pe voința regelui Carol al II-lea; Culturală. Evreii promovau şi susțineau în România, printr-o bogată rețea de ziare şi reviste create de ei, ideile cele mai periculoase atât din punct de vedere național, cât şi creştin şi moral; Prin activitate directă. Marea majoritate a agitatorilor şi a propagandiştilor comunişti, atât între studenți cât şi între muncitori, erau evrei."

Lupta care se apropie – spunea Codreanu – nu va fi numai o încleştare dintre doua sisteme politice. Va fi mai mult decât atâta. Va fi o luptă între doua concepții de viață, între două spiritualități antagonice. Pe deoparte lumea noastră creştină, aruncată în Istorie de Naşterea, răstignirea şi învierea Mântuitorului, pe de cealaltă parte, lumea descreştinată în lupanarele ateismului şi aruncată în luptă de forțele oculte ce s-au opus întotdeauna îndumnezeirii omului".

Codreanu le cerea legionarilor pregătirea pentru luptă prin asceză activă, prin credință, post şi rugăciune. Manifestarea sa împotriva "politicianismului" se îndrepta împotriva ataşamentelor internaționale ale acestuia, cât şi jocului de interese personale din care politicienii îşi făcuseră o religie şi care îi îndepărta de pulsul poporului lor: "Detaşați de antenele neamului lor, aceşti oameni rătăcesc stupid pe sălile organizațiilor internaționale ale epocii, luând contacte, încheind pacte ce nu vor funcționa niciodată".

Legiunea Arhanghelului Mihail avea numai şase ani de existență când s-a hotărât, în 1933, din ordinul forțelor oculte şi al Palatului, să fie distrusă definitiv. Acest rol a fost încredințat primului-ministru liberal Ion Gh. Duca. Nu este lipsit de importanță a se şti că acest om de afaceri a făcut parte şi din consiliul de administrații al Băncii Marmorosch-Blank, fiind astfel racolat de oculta evreiască. Relativ la numirea lui I. Gh. Duca în funcția de prim-ministru s-a acreditat la acel moment părerea că "un rol important l-a jucat doamna Lupescu, care lăsa să se creadă că I. Gh. Duca îi era un bun amic; se vehicula şi ideea că, de fapt, Duca era atras într-o cursă fără să-şi dea seama şi, care, în fond, avea să-l ducă la pieire".

Înaintea numirii sale ca prim-ministru, în cadrul Partidului Liberal existau propuneri din partea grupării lui Grigore Filipescu (care dădea semne să-şi fi revenit din atitudinea sa exagerat carlistă, de unealtă a evreilor) pentru aplicarea unui "plan de luptă" care să-l unească pe politicienii români în efortul de a-l impune lui Carol al II-lea "să devină un rege constituțional, să domnească şi să înceteze de a mai guverna" am citat din chiar raportul ce fusese înaintat regelui şi amantei sale de către agentul H. U.). De aceea, Duca trebuia atras, folosit şi aruncat. Astfel, în cadrul unei călătorii la Paris, I. Gh. Duca şi-a luat obligația de a desființa Legiunea şi pe legionari. În spatele acestor aranjamente de la Paris s-au, aflat forțele evreieşti internaționale, care vedeau un pericol în apropierea de Germania nazistă a mişcării legionare româneşti.

La 10 decembrie 1933, I. Gh. Duca a hotărât dizolvarea mişcării legionare şi a interzis participarea acesteia la alegerile ce trebuiau să aibă Loc pentru Parlament. La decembrie 1933 o echipă de trei legionari l-a asasinat pe I. Gh. Duca, în condițiile în care fusese chemat de rege la Sinaia şi fără a i se asigura protecția. Implicarea Elenei Lupescu-Grunberg a apărut odată cu dezvăluirea notelor secrete ale Siguranței şi ale serviciului secret personal creat de amanta evreică a regelui.

Iată nota secretă, adresată la l decembrie 1934, Duduiei" Elena de către Pitulescu: Guvernul Tătărăscu, născut din voința dumneavoastră după asasinarea acelui temut duşman al dumneavoastră, Ion Gh. Duca, are o importare, mai ales în ultimul timp, stranie şi care se depărează de aşteptările ce v-ați manifestat".

Masoneria ca armă a Elenei Lupescu-Grunberg. Trebuie arătat că nu doar ultranaționaliştii legionari se opuneau oligarhiei evreieşti, dar şi mulți oameni politici cu înaltă prestanță morală, aşa cum au fost Brătienii şi Nicolae Titulescu în cadrul partidului liberal, sau Iuliu Maniu la țărănişti. Eforturile acestora erau însă subminate constant de acțiunea masoneriei evreieşti.

Vom reproduce din aceeaşi notă secretă a lui Pitulescu, care conducea serviciul secret personal al Elenei Lupescu-Grunberg: "Cel care întreține însă spiritul actualei comportări

a guvernului față de dumneavoastră este tot duşmanul dumneavoastră de moarte, dl. Titulescu. Cu toată strădania d-lui Franasovici de a-l înlătura pe acest om din viața politică a țării şi a Partidului Liberal, totuşi el rămâne tare pe poziția politică".

Nota secretă a lui Pitulescu mai arată că Nicolae Titulescu, cu ajutorul unor birouri de informații din țară urmărea orice acțiune a Elenei Lupescu. Datele cu privire la relațiile intime dintre Elena Lupescu şi rege îi erau furnizate de către însuşi mareşalul Palatului. În străinătate, Titulescu finanța toate ştirile ce apăreau în legătură cu Elena Lupescu-Grunberg. Din supravegherea convorbirilor şi a informațiilor "obținute din rețea", Pitulescu o mai informa pe amanta regelui că Titulescu, de câte ori lua contact cu regele nu pierdea din vedere să-l atragă atenția asupra dezastruoaselor consecințe ale continuării legăturii cu Elena Lupescu. Aşadar evreica îndrăznea să-şi urmărească în scop de control chiar şi amantul regal.

Eforturilor externe ale liberalului Titulescu se conjugau cele interne ale lui Dinu Brătianu, adversar în partid al primului-ministru Tătărăscu. El da un interviu ziarului Universul, în care arăta că în 1935 guvernul marionetă regală a făcut o comandă frauduloasă de armament către firma Skoda, 30% din plata de la buget intrând de fapt în buzunarele fără fund ale camarilei" (tandemul Carol al II-lea – Elena Grunberg).

Mai mult, Dinu Brătianu arăta că, în urma vizitei făcute la Uzinele Reşița, I. A. R.-

Braşov şi Cugir, a constatat că acestea aveau posibilitatea să fabrice toate tipurile de arme pe care guvernul le-a comandat la Skoda, în Cehia.

Sprijinit de palat, Tătărăscu l-a învins în partid pe Dinu Brătianu în 1936, iar aceste dispute politice intestine i-au permis lui Carol al II-lea, înhăitat cu magnații evrei ai economiei româneşti, să devină cel mai bogat rege din lume, împreună cu concubina sa. Prețul menținerii la putere a lui Tătărăscu a fost însă facilitarea de către acesta a instaurării dictaturii personale a lui Carol al II-lea.

Pentru instalarea dictaturii regale şi a unei noi Constituții, acționa cu precădere Jean Pangal, marele comandor evreu al Marii Loji Naționale din România, Dintr-o notă informativă a Siguranței din mai 1934 reieşea că la locuința lui Jean Pangal a venit masonul Petre Papacostea, secretarul mareşalului Averescu (preşedintele Partidului Poporului) şi i-a spus că a văzut la mareşal un raport al Siguranței în care erau înfățişate unele aspecte ale activității şefului masonilor, între care şi aceea relativ la Constituția nouă la care a lucrat Pangal, iar notițele de mână "erau extrase din Constituția japoneză, din care dl. Pangal s-a inspirat şi din care a preluat aproape toate prerogativele regelui". În primăvara anului 1934, Jean Pangal era chemat telefonic la Carol al II-lea şi de câte trei ori pe săptămână, de către secretarul particular Eugen Buchman. La acea vreme şeful masoneriei române (aripa obedientă evreilor), Jean Pangal, îi recomanda regelui formarea unui guvern cu prim-ministru în persoana mareşalului Averescu. O altă notă a Siguranței arăta că Jean Pangal s-a adresat celorlalți masoni în templul din strada Câmpineanu, astfel: Nu aveți de ce vă teme, fiindcă nimeni nu ştie, s-a ținut în secret faptul ca guvernul Averescu va fi în realitate mason. Chiar dacă s-ar bănui prezența câtorva masoni, este dl mareşal care acoperă şi spulberă orice bănuială cu prestigiul său. Acela care va răspunde de schimbarea Constituției şi de tolerarea dictaturii noastre este regele şi, în cel mai rău caz, el va plăti oalele sparte".

Devine evident că instalarea dictaturii regale era pregătită de masonii evrei ca o dictatură masonică. Totuşi, mareşalul Averescu nu numai că nu a mai vrut să facă jocul masonic, dar a intrat în conflict direct cu tandemul Carol al II-lea Elena Lupescu-Grunberg, instalarea dictaturii amânându-se astfel cu trei ani.

Faptul că masonul evreu Jean Pangal avea un cuvânt de spus în acțiunile politice cele mai importante ale regelui Carol al II-lea, rezultă din situația că atunci când a devenit ministru Constantin Argetoianu a dăruit Templului Masonic din str. Câmpineanu (unde prezida Jean Pangal) suma de un milion de lei. De altfel, urmărirea carierei lui Argetoianu, mason cu gradul 33, ne arată importanța masoneriei pe lângă Carol al II-

lea: în 1938 ministru la industrie şi comerţ (cel mai bun loc pentru manevre pe seama bugetului statului) şi consilier regal, iar în 1939 prim-ministru. Totul o dată cu instalarea dictaturii regale – "dictatura masonică" cum o numea Pangal – şi a noii Constituţii, pregătită de acelaşi Pangal. În tot acest timp a existat o neîmpăcată ură între Masonerie şi Mişcarea Legionară, semănată fie cu crime, fie cu devastări de temple masonice.

Portretul unei evreice periculoase. Elena Lupescu-Grunberg era, la data când l-a sedus pe Carol, soţia celui mai bun prieten al acestuia şi fost camarad de arme în timpul primului război mondial. Inteligentă, ea ridica veniturile familiei prin organizarea de partide de poker în propria-l casă, invitând tinerii ofiţeri, mulţi atraşi de frumuseţea şi vioiciunea ei.

Talentul Elenei la jocul de cărţi era ieşit din comun. "Lucru rar la femei, era o jucătoare ce nu trăda, nici prin tremurul mâinii, nici prin vreo schimbare pe chip, dacă îi mergea bine sau nu la joc. Era renumită printre ofiţeri ca jucătoare de poker şi, din acelaşi motiv, detestată de soţiile lor. Se spunea, nu fără oarecare motiv, că generoasa ospitalitate a casei, imposibil de susţinut prin solda şi modestele venituri ale căpitanului Tâmpeanu, se datora câştigurilor ei la cărţi. Nu o dată, musafirii îşi plăteau regeşte mesele printr-o extracţie fără dureri, la poker, a banilor din buzunarele lor.

Urmărind jocul cu ochii mari, verzi-cenuşii, cu chipul neted asemenea porţelanului fin, nu avea niciodată aerul jucătorului fără scrupule." (Barbara Cartland, Viaţa scandaloasă a regelui Carol)

În contextul acestui mercantilism specific rasei, pentru evreica din Iaşi, principele Carol reprezenta în primul rând o partidă cu o imensă miză financiară. Cât timp s-au aflat în exil, după renunţarea la tron de către Carol, alocaţiile băneşti din ţară veneau doar sporadic, ceea ce o deranja pe Elena, învăţată deja să afişeze un lux orbitor. Din acest motiv ea, se certa adesea cu el, iar vecinii începură să povestească, nu fără temei, despre strigătele şi ţipetele isterice pe care le auzeau noaptea. Principalul subiect de reproş al Elenei era că caracterul slab al lui Carol, care nu acţiona eficient pentru a recupera tronul

României: Fii bărbat! Insista ea, amenințându-l permanent că îl va părăsi.

La un moment dat, când în Anglia Scotland Yard-ul le-a dat peste cap planul de trimitere a două avioane cu manifeste în România, Elena Grunberg s-a înfuriat peste măsură pe Carol, pe care îl acuza de slăbiciune, spunându-l: Pe tine te-au expulzat englezii, nu pe mine! Realitatea era alta. Chiar ea era cauza problemelor lui Carol, motivul pentru care pierduse şi tronul, motivul pentru care nu era susținut să îl recâştige. Cel mai mare gazetar al țării, după regretatul Mihai Eminescu, influentul Pamfil Şeicaru, l-a vizitat pe Carol la Paris pentru a discuta o eventuală viitoare campaniei de presă în favoarea întoarcerii lui la tron, dar l-a prevenit că are puține şanse dacă nu renunță la legătura cu Elena Grunberg. Carol a protestat furibund, arătând că Elena era la fel de bună ca orice altă femeie.

Sire, dintr-o zdreanță murdară nu se poate face steag, i-a răspuns Şeicaru.

În acel moment, Elena Grunberg, care conform obiceiului asculta din spatele unei uşi, a năvălit în cameră, spunându-l ziaristului că România nu o merită pe ea şi l-a dat afară.

În cele din urmă, când Carol reuşeşte să se întoarcă în țară şi să reia tronul, Elena Lupescu-Grunberg era singura persoană căreia Carol îi permitea să-l influențeze în ceea ce privea conducerea țării, din care motiv regina mamă Maria, a fost uşor îndepărtată, iar regina Elena, mama prințului Mihai, alungată din țară.

Un episod exemplar pentru ce putere avea Elena Grunberg, a fost cruzimea persecuției prințului Cantacuzino. Membru al uneia din cele mai vechi şi mai mari familii nobiliare române, acesta îşi pierduse cea mai mare parte a averii prin aşa-zisa reforma agrară. La un moment dat el a fost trimis în judecată sub acuzația de complot împotriva vieții Elenei Grunberg. În instanță el a declarat însă că a fost amantul Elenei, iar aceasta l-a înşelat şi, ca om de onoare, a vrut să se răzbune. “Spectatorii de la tribunal, la fel ca şi jurații, erau încântați de această ingenioasă apărare. Unii chiar crezură povestea. Chiar şi aşa era de admirat modul abil în care prințul întorsese jocul

împotriva regelui. Juraţii dădură verdictul “nevinovat”. Puţin după aceea, prinţul muri într-un misterios accident de maşină, iar Carol o ţinu pe bătrâna mamă a acestuia, prinţesa Alexandra, prizonieră la domiciliu. În ciuda protestelor oficiale făcute în scris de regina Maria, prietenă apropiată a bătrânei, ferestrele acesteia au fost zăbrelite, apa întreruptă şi nici unui avocat nu i se permise s-o vadă”. (op. Citat.) Una din primele perocupări ale evreicei a fost aceea de a se înavuţi pe sine şi pe cei de un neam cu ea. Aproape nimeni nu ştia că Naham Grunberg, tatăl Elenei, locuia la Bucureşti şi că devenise extrem de bogat, profitând de pe urma afacerilor ce i se prezentau datorită fiicei lui. În casa acestuia se aranjau cele mai secrete afaceri politice. Elena, împreună cu Carol, comandase şi folosea o serie de tuneluri subterane prin care se deplasau la şi de la Palat la casa Elenei sau a tatălui ei, ori la casa regelui.

Evreul Grunberg aducea clientela cu bani din lumea evreiască pentru afaceri pe seama bugetului statului, care astfel umpleau buzunarele Elenei.

Cea mai sinistră şi cinică figură din anturajului evreicei şi al regelui era însă un apropiat al acesteia, propulsat brusc ca şef al Palatului. Cu origine cosmopolită ca şi ea, Emest Urdăreanu avea un important filon de sânge evreiesc în ascendenţa sa, adică era un “jidan”, cum îi numeau românii pe evreii proveniţi din căsătorii mixte. Era industriaş, bancher şi director al unui mare număr de companii ale căror interese acopereau practic toată viaţa comercială a ţării. La vremea când Elena Grunberg l-a racolat pentru a-l servi scopurile de rapidă înbogăţire, el avea 35 de ani. Era mic de statură, brunet şi se îmbrăca îngrozitor. Chipul, dat cu ruj şi pudrat, spunea multe despre starea lui mentală. A reuşit să atragă asupra lui mai multă duşmănie populară decât regele şi amanta sa evreică. Era foarte viclean şi lipsit de scrupule, ceea ce îl scutea de luxul de a mai fi şi inteligent. Ca şi pe acoliţii săi, îl interesa îndeosebi prezentul, să poată fura cât mai mult, motiv pentru care românii îl porecliseră Murdăreanu”.

La cererea Elenei, Carol l-a numit mai întâi pe acest Urdăreanu secretar şi aghiotant personal, apoi şef al Palatului. El a preluat funcţia Elenei Grunberg de a-l dijmui pe toţi cei

care aveau audienţă la rege şi care altminteri nu puteau trece. Mita preferată erau banii. “Pe bună dreptate – scria un comentator britanic – se spune că aurul strălucitor al coroanei României este atât de pătat şi şters încât abia dacă se mai vede.

Că frumoasele mâini albe ale Elenei Lupescu [Grunberg] ţin în ele viaţa şi moartea, iar ghearele lacome şi apucătoare ale lui Urdăreanu ţin destinul ţării, încet dar sigur, Carol alunecă spre dezastru, trăgându-şi după el regatul.”

Datorită lăcomiei ei tot mai mari, Elena Grunberg ajunsese să coste România o enormă sumă de bani, numai pentru întreţinere. Primea anual din partea regelui echivalentul a 12.000 de lire sterline, doar pentru toalete, iar bijuteriile primite erau asigurate pentru 50.000 de lire sterline. “Evident, era femeia cea mai elegantă din România – scria Barbara Cartland – dacă nu chiar din întreaga Europă a acelei vremi.

Cu un gust înnăscut şi cu talentul de a se pune cât mai mult în valoare, nu se îmbrăca decât în negru. Majoritatea toaletelor ei erau de la Chanel. Discuta zilnic cu croitorii, cu modistele şi cu corsetierele ei de la Paris”.

Elena Lupescu-Grunberg ajunsese adevărata putere din spatele tronului.

Elveţia şi unele state din America Latină, banii extorcaţi de ea şi de rege.

În iarna anului 1934, Carol al II-Lea a dat petrecere particulară la Palat, avându-o alături de sine pe amanta sa. Doi dintre invitaţi erau şi generalul Ion Antonescu, împreună cu soţia sa. “Doamna Antonescu făcea parte din vechea aristocraţie românească – relata B. C., familia ei fiind cunoscută pentru antisemitismul ei. Văzând-o pe Elena Lupescu [Grunberg], ea se plânse cu glas tare soţului ei de insulta ce i se adusese prin invitarea la aceeaşi masă cu o evreică, îşi ceru haina, iar soţul ei nu mai putu face altceva decât s-a ducă acasă.” În altă variantă soţia generalul Antonescu a protestat că a fost invitată la Palat de către o stricată ce a destrămat familia regală.

A doua zi, generalul Antonescu, pe atunci şef al Statului Major la armatei române, s-a trezit demis din funcţie şi trimis

la o garnizoană de pe graniță. A fost pe loc înlocuit cu un evreu pe nume Samsonovici, prieten de al Elenei Grunberg din vremea petrecută la Iaşi.

Sub presiunea rezultatelor alegerilor, opțiunea populației româneşti din perioada interbelică mergând înspre naționalismul fățiş, Carol al II-Lea l-a numit prim-ministru pe liderul Partidului Național Creştin, poetul Octavian Goga, ca o variantă preferabilă la o guvernare legionară. Totuşi acest episod a dus la ruptura de Elena Grunberg, care a plecat la Paris, neacceptând sub nici un motiv o guvernare a "antisemitului" şi demagogului megaloman" Goga, care afirmase că dacă din România ar dispărea măcar o jumătate de milion de evrei, aceasta ar reveni la prosperitate. Una dintre primele măsuri luate de Octavian Goga a fost aceea de readucere în fruntea Ministerului de Război a generalului Antonescu.

Însă, cedând propunerilor şi pregătirilor cercurilor evreieşti şi masonice, într-o seară târziu, Carol îl chemă la Palat pe primul său ministru Goga şi îl anunță că, începând de la miezul nopții, încetează să mai fie premier, guvernul fiind demis. Goga tocmai promovase o legislație care îi scotea pe evrei din numeroase profesii şi profesii.

Goga stătu câteva clipe încremenit, până a înțeles ce se întâmplase, după care revoltat i-a întors spatele regelui şi a plecat strigând: Israel a triumfat!

De a doua zi, printr-un discurs radiodifuzat, Carol şi-a instituit dictatura personală asupra țării şi a scos în afara legii "Garda de Fier" (Legiunea Arhanghelului Mihail).

În 36 de ore, Elena Grunberg a fost din nou lângă Carol, venind într-un suflet de la Paris.

Au urmat doi ani de virulentă opoziție populară la regimul Carol II-Grunberg-Urdăreanu, ce au culminat cu declanşarea războiului mondial şi cu ultimatumul privind cedarea Basarabiei şi a Transilvaniei. Carol II era practic rupt de armata română şi de clasa politică când a decis cedarea Basarabiei ruşilor, fără luptă. Cu toate acestea, generalul Ion

Antonescu a încercat să discute cu regele pentru a salva situația.

În chiar ziua în care Carol II a întrunit Consiliul de Coroană, 28 iunie 1940 (avându-l în dreapta sa pe Urdăreanu) şi a decis cedarea Basarabiei către sovietici, după plecarea membrilor Consiliului Urdăreanu a intrat şi a anuțat că generalul Antonescu cere o audiență. Elena Grunberg, care se afla la rege pentru a-l alinta pe canapeaua din biroul său, nu voia să uite şi să ierte "insulta" primită din partea soției generalului, de aceea acestuia i s-a refuzat "audiența". Ca atare, Urdăreanu, cu un rânjet de triumf, iese pe holul de intrare şi îi spune generalului, la modul cel mai insultător, că nu este primit.

Ion Antonescu, care considera că într-un astfel de moment pentru țară, ajutorul său nu putea fi respins de către rege, indiferent de trecut şi de ostilitatea Elenei Grunberg, l-a întrebat pe Urdăreanu care este motivul pentru care nu este primit. Jidanul i-a răspuns trufaş că el ar fi hotărât în numele regelui să nu i se acorde nici o audiență. Ca replică, generalul Antonescu i-a aplicat o palmă lui Urdăreanu, acesta a sărit la bătaie, bazându-se şi pe sprijinul slujitorilor de la Palat, care însă au fugit. Rezultatul a fost o încăierare birjărească, generalul lâsându-l lat în bătaie pe şeful Palatului, pe care l-a bătut până n-a mai suflat. Aflând despre întâmplare. Elena Grunberg a cerut pedepsirea generalului.

A doua zi Ion Antonescu reuşeşte totuşi să pătrundă la Palat şi să se adreseze regelui, cerându-l să-l lase să apere granițele tării şi să nu cedeze sovieticilor Basarabia şi Bucovina.

Maiestate, România se prăbuşeşte în ruine. Scenele din regiunile regatului nostru pe care le-ați cedat armatelor sovietice sunt de o zguduitoare tragedie. Funcționarii civili care au încercat cu credință să vă execute ordinele au fost abandonați, iar militarilor li s-au smuls gradele şi li s-au luat amele. Capturarea acestor bogate teritorii s-a făcut înainte de strângerea recoltei, iar o mare parte din hrana necesară pentru trupele şi poporul nostru la iarna viitoare s-a pierdut. Este o datorie de onoare şi un privilegiu pentru mine de a vă spune, Sire, că poporul de dincolo, din teritoriul anexat de Rusia este acum total lipsit de orice încredere în membrii guvernului

vostru. Chiar în acest oraş, în Bucureşti, ura împotriva celor vinovați de a vă sfătui greşit şi de a fi făcut acest lucru mişelesc creşte cu fiecare clipă.

După câteva momente de tăcere, generalul a continuat: Vreau doar să salvez ceea ce se mai poate salva din coroana Maiestății Voastre, din țara şi granițele noastre. Vă implor, Maiestate, să mă ascultați în această clipă îngrozitoare a istoriei noastre. Vă implor să nu-l mai ascultați pe cei a căror credință a fost cumpărată de politicienii de dincolo de granițele României.

S-a aşternut o tăcere de câteva minute, timp în care Carol II se gândea la faptul că generalul îi cerea pur şi simplu să renunțe la relațiile cu Elena Grunberg, cu Urdăreanu, la relațiile cosmopolite cu legături internaționale, apoi, uitându-se țintă la general, îi răspunse: Vă admir curajul de a veni să-mi spuneți toate acestea. N-am să vă uit cuvintele!

Douăzecişipatru de ore mai târziu, membrii gărzii personale a regelui s-au deplasat la domiciliul generalului Antonescu, l-au arestat şi l-au azvârlit în închisoare fără a fi judecat.

Cu arma în mână. Prin gestul asasinării lui I. Gh. Duca, legionarii considerau că demonstrează modul eroic în care înțeleg să activeze în planul social şi să arate că România nu mai este moşia clicii ajunsă la guvern!". Din păcate căzuseră în cursa întinsa şi lor şi lui Duca, de către Elena Lupescu-Grunberg. Au urmat momente grele pentru legionari, prigoana şi crima fiind metodele care li s-au aplicat şi cu care au răspuns, în această confruntare fiindu-le ucis chiar Căpitanul.

În decembrie 1937, Carol al II-lea a fost consternat când a văzut că la alegerile parlamentare cei sprijiniți de el nu au obținut majoritatea necesară formării unui guvern. Mai mult, legionarii reorganizați sub numele Partidul Totul pentru Țară, obținuseră 66 de locuri de deputați, în aceste condiții, aşa cum se va vedea mai jos, regele aboleşte sistemul parlamentar, abrogă Constituția şi instaurează dictatura.

Oficial, Mişcarea legionară prezintă astăzi astfel situația de atunci: "În România stăpânea voința regelui Carol al II-lea şi-a ocultei semite [evreieşti] din jurul tronului. Megalomania

regelui Carol al II-lea era punctul de convergență al acestor presiuni obscure: camarila palatului, în frunte cu Elena Lupescu şi Urdăreanu; clica politică în frunte cu Armand Călinescu (ministru de interne); mafia iudaică, în frunte cu Filderman." (Wilhelm Filderman, Mare Maestru al Lojii Americano-Române – în fapt acoperire pentru B'nai B'rith – preşedinte al Uniunii Evreilor din România, membru al Jewish Agency).

Faptele s-au desfăşurat cu rapiditate. Evreii nu îşi puteau permite să le scape din mână România şi să cadă sub influența Germaniei naziste şi nici un efort nu era considerat prea mare pentru obținerea acestui deziderat.

La 10 februarie 1938 Carol al II-lea instalează un "guvern consultativ" prin lovitură de stat, sfidând Constituția în vigoare. Guvernul era prezidat de patriarhul Miron Cristea şi, pentru a i se conferi o poleială de legitimitate, au fost cooptați ca miniştri şi şapte foşti prim-miniştri. La 11 februarie 1938 Carol al II-lea abrogă Constituția țării, în vigoare din 1923. La 15 februarie 1938 interzice toate partidele politice, inclusiv Mişcarea Legionară (Partidul Totul pentru Țară). La 20 februarie proclamă o nouă Constituție, pregătită în laboratoarele evreo-masone, care conferea regelui puteri dictatoriale.

Corneliu Codreanu, Căpitanul Legiunii Arhanghelului Mihail, adresează o scrisoare noului guvern, referindu-se la noua Constituție: "întreaga luptă națională, după 20 de ani, se termină printr-o Constituție care nu numai că nu rezolvă nimic din problema vitală a nației noastre, ci vine să pecetluiască pentru totdeauna drepturile şi pozițiile furate de la români de năvălitorii jidani, împotriva cărora noua Constituție nu ne mai deschide nici o posibilitate de apărare".

O altă scrisoare i-o trimite istoricului Nicolae Iorga, care atacase mişcarea legionară că se ocupă de activități comerciale: "Când acum 15 ani în urmă tineretul manifesta sgomotos împotriva cuceririi iudaice (nu mai sgomotos decât dl. Iorga la 1906), domnii din guvernul de astăzi ne spuneau: «Nu aşa veți rezolva problema! Apucați-vă de comerț! Faceți ca ei!» Iată ne-am apucat. când ați văzut însă că pornim, că

suntem corecți, că suntem capabili, că munca noastră este binecuvântată de Dumnezeu, veniți tot voi şi distrugeți acest început de comerț românesc. Eu nu mă pot bate cu dumneata. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul şi nici situația dumitale. Dar din adâncul unui suflet lovit şi nedreptățit îți strig şi îți voi striga din adâncul gropii: eşti un necinstit sufleteşte care ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate."

Condamnat pentru a-l fi calomniat pe marele istoric Nicolae Iorga (care l-a dat în judecată pentru scrisoarea de mai sus) şi pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale şi crima de răzvrătire, Corneliu Codreanu, împreună cu încă 13 camarazi au fost osândiți la 10 ani muncă silnică. Totodată regimul carlisto-evreiesc a înființat lagărele de concentrare ce au fost ticsite cu legionari (printre cei închişi fiind şi tineri intelectuali, precum Mircea Eliade). Venise mult aşteptatul moment al coaliției evreo-masono-regale pentru asasinarea lui Codreanu.

În noaptea de 29 spre 30 Noiembrie 1938, Căpitanul Codreanu împreună cu alți camarazi legionari au fost ridicați din lagărul de la Râmnicu Sărat pentru a fi transportați la închisoarea Jilava. Pe drum, în pădurea Tâncăbeşti, din ordinul special al regelui Carol al II-lea, pus în aplicare de ministrul de interne Armand Călinescu, toți cei 14 sunt asasinați prin strangulare, împuşcați şi aruncați într-o groapă comună la Jilava peste care s-a turnat acid sulfuric şi s-a aşezat o placă uriaşă de beton. Oficial s-a anunțat că au fost împuşcați în timp ce încercau să evadeze de sub escortă. Pentru această faptă Armand Călinescu a fost avansat de către rege din funcția de ministru de interne în cea de prim-ministru.

Istoricii legionari afirmă că: Nimeni nu se aştepta la un astfel de act barbar din partea regelui şi a guvernului. Mai ales că cei ucişi erau închişi, condamnați la ani grei de temniță. Dar presiunile ocultei fuseseră atât de mari şi de convingătoare încât monstruozitatea actului nu mai avusese nici o influență asupra deciziei. Şeful suprem ucis, majoritatea celorlalți şefi legionari în închisori împreună cu alte zeci de mii de luptători. Cei rămaşi liberi, trăind în totală clandestinitate, urmăriți de autorități. Țara sub stare de asediu, lumea îngrozită. Acesta era

bilanțul măreț al stăpânirii forțelor oculte în România. Regele inconştient, era satisfăcut. Ocultele îşi frecau mâinile. [Armând] Călinescu veghea ca nimic să nu mişte în țara suferințelor şi a suspinelor.”

GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!” În ziua de 21 septembrie 1939, primul-ministru Armând Călinescu, după repetate eşecuri, este asasinat de către o echipă de legionari autointitulati Răzbunătorii. După săvârşirea asasinatului, cei nouă legionari au ocupat postul național de radiodifuziune şi au anunțat întreaga țară: “Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Zclea Codreanul”, apoi s-au predat poliției. Au fost schingiuiți şi împuşcați pe loc, iar trupurile le-au fost expuse pe străzile Bucureştiului, ca exemplu pentru populație.

Din ordinul regelui Carol al II-lea, în toată țara, în aceeaşi zi au fost asasinați sute de legionari arestați, în plus au mai fost arestați câte trei-cinci legionari în fiecare județ al țării, asasinați pe loc de către poliție şi lăsați pe străzi trei zile la rând pentru îngrozirea populației.

Între iunie-septembrie 1940 România pierde fără luptă, prin cedare de către Carol al II-lea, următoarele teritorii: Transilvania, Basarabia, Bucovina şi sudul Dobrogei.

Ultimele trei au rămas pierdute până în ziua de azi.

De îndată ce populația află despre cedarea Transilvaniei iese în stradă şi manifestă împotriva regelui Carol al II-lea. Legionarii pregătesc o “revoluție” socială pentru luna septembrie, dar Carol al II-lea încearcă să o evite, numindu-l prim-ministru pe generalul Ion Antonescu, care se găsea la mănăstirea Bistrița cu domiciliu forțat, impus tot de rege. Nici un partid însă nu mai vrea să participe la noul guvern, sau aşa vrea Antonescu să-l facă pe rege să creadă. În seara zilei de 5 septembrie tineretul ieşit în stradă la Bucureşti, în frunte cu mişcarea legionară, cere abdicarea regelui, pe care îl socotea principalul vinovat de dezastrul țării. Revolta generală mocnea în aer. Generalul Coroamă, comandantul trupelor din Capitală, căruia i se cere să restabilească ordinea, declară că mai bine se lasă împuşcat decât să ordone deschiderea focului asupra tineretului. În această situație, de pe noua poziție deținută,

Antonescu îl somează pe Carol să abdice şi să renunţe la tron în favoarea fiului său, Mihai.

Regele trădător de ţară Carol al II-lea abdică şi pleacă în străinătate în dimineaţa de Septembrie, împreună cu mult iubita sa evreică Elena Grunberg, care, hoţeşte, la plecare încearcă să-l ia cu ei şi pe Mihai, moştenitorul tronului. Datorită unui aghiotant regal, tentativa nu reuşeşte. După ce vagoanele trenului special au fost încărcate până la refuz cu bunurile mobile cele mai de preţ din Palatul regal de la Bucureşti, fostul rege şi evreica s-au îndreptat spre Iugoslavia. Fiind avertizaţi, în apropierea gării Timişoara, cei doi amanţi au cerut mecanicului de locomotivă să mărească viteza şi să nu oprească până la graniţă. Când de pe peronul gării din Timişoara legionarii au deschis focul asupra trenului, Carol, evreica şi oamenii lor erau aşezaţi pe burtă cu faţa la podeaua vagonului. Deşi gloanţele au ciuruit pereţii vagoanelor, rănit a fost doar mecanicul trenului care a mai reuşit totuşi să ducă trenul până la Jimbolia.

Rebeliunea legionară", diversiune evreiască. La 14 septembrie România se declară stat naţional-legionar, după ce prinţul Mihai a depus jurământul faţă de ţară şi a confirmat puterile acordate lui Ion Antonescu ca prim-ministru. Cea mai puternică garanţie a afilierii României la interesele Germaniei naziste (ideologic angajată împotriva dominaţiei evreieşti în Europa şi în lume), era prezenţa miniştrilor legionari la guvernare. În această situaţie serviciile secrete sovietice (ruseşti) în colaborare cu elementele evreieşti din România şi din întreaga lume aveau în faţă cea mai grea misiune, scoaterea legionarilor de la guvernare. În mod surprinzător pentru neavizaţi, ei se vor folosi chiar de către generalul Ion Antonescu pentru atingerea acestui scop.

Astăzi evreii fac o mare nedreptate memoriei acestuia acuzându-l de genocid, după ce, practic, el i-a protejat de intenţiile de exterminare ale unor nazişti şi după ce i-a scos pe legionari de la guvernare, adevăraţii lor duşmani interni.

Prezenţa legionară la guvernare a determinat o serie de măsuri economice cu caracter antievreiesc. Aceste măsuri le-au provocat evreilor importante prejudicii materiale, urmărind

mai întâi limitarea activităţii evreilor în domeniul economic şi, ulterior, eliminarea lor totală din economie. Astfel, la:

* 4 octombrie 1940: au fost expropriate marile proprietăţi funciare rurale deţinute de evrei;

* 17 noiembrie 1940: a fost expropriat patrimoniul forestier aflat în posesia evreilor;

* 4 decembrie 1940: au fost expropriate vapoarele aparţinând evreilor;

* 28 martie 1941: au fost expropriate proprietăţilor funciare urbane evreieşti.

La acea dată, sentimentele evreilor faţă de România erau dintre cele mai ostile.

Atmosfera este redată de către unul dintre foştii lucrători din Informaţiile speciale ale armatei, George Magherescu. El evocă momentele retragerii armatei române din teritoriile cedate de Carol al II-lea Uniunii Sovietice. Soldaţii români "erau huiduiţi şi batjocoriţi de evreii din târgurile şi oraşele basarabene pe care le părăseau.

Evreii din Dorohoi şi din întreaga regiune erau gata, la cea mai mică ocazie, să pornească acţiuni ostile, demonstrative, pentru a da mâna cu armata sovietică de la Herţa. Erau nerăbdători să-l vadă pe ruşi la Dorohoi. Ca şef al Informaţiilor diviziei – scrie G. Magherescu – aveam zilnic prilejul să constat starea de efervescenţă în care trăia populaţia evreiască din Dorohoi. Românii trăind toată ziua în nelinişte, răsuflau mai uşor seara, pentru ca în zori să se trezească iar cu teama că ar putea vedea pe sovietici venind peste ei. Evreii însă, cu urechile ciulite la aparatele de radio, mişunând unii la alţii cu informaţii pe care şi le transmiteau neîncetat, fremătau de nerăbdare sa-l vadă pe ruşi la Dorohoi". Şi aceleaşi sentimente le aveau evreii din toată ţara. Faptul că armata sovietică intrase cu forţa în Finlanda la sfârşitul anului 1939 îi făcea să spere că aceeaşi soartă o va avea şi România, iar ei vor fi privilegiaţii noului regim politic.

Marea Britanie (Anglia), Statele Unite ale Americii şi Uniunea Sovietică (Rusia), erau potenţial unite la acea vreme

ca “aliați” în marea confruntare mondială ce tocmai se declanşa, luptând împreună împotriva unei Germanii şi a unei Italii ce voiau o lume fără evrei la cârma economică a statelor. În economia primelor două dintre viitoarele aliate (Anglia şi S. U. A.), evreii deținеau privilegii inimaginabile, reuşind chiar să controleze politica respectivelor state prin marii bancheri evrei, aşa cu este cazul clanului de bancheri Rothschild. În cazul celui de-al treilea aliat, Uniunea Sovietică, 90% din conducerea statului o deținea o minoritate: evreii.

În marea confruntare militară ce se pregătea, cei mari, dar mai ales oculta internațională evreiască, îşi puneau problema statelor “mici”, în care sferă de influență vor cădea, pe care dintre giganți îi va urma? Şi nu şi-au precupeţit eforturile pentru a influența destinele acestor țări, printre care şi România. Venirea la putere a mişcării legionare era cel mai mare rău imaginabil pentru evrei. Ion Antonescu era o variantă mult preferabilă. Acesta luptase în primul război mondial împotriva Germaniei, iar la 1907, în Iaşi, trăsese în țăranii răsculați împotriva asupritorilor evrei. Existau deci şanse de a fi “recuperat”.

În ianuarie 1941, la numai patru luni de existență a statului național-legionar “puterile aliate” organizează la Bucureşti un atentat asupra generalului Hansen, şeful misiunii militare germane în România. Un asemenea atentat nu putea avea nici o importanță strategică în confruntarea militară a celor două jumătăți de lume, generalul Hansen putând fi oricând înlocuit cu alt ofițer german. Înseamnă că alta a fost miza şi că jocul de culise al ocultei pregătise o capcană la Bucureşti, cu miză politică. Se miza pe încurcătura autorităților române, se miza pe disensiunile dintre noii guvernanți, dar cel mai mult, în diversiunea ce trebuia pusă în aplicare, se miza pe unii dintre oamenii din anturajul lui Ion Antonescu.

Iată faptele! 20 ianuarie 1941. Maiorul Doring, şeful transporturilor Misiunii Militare germane din România este asasinat în plină strada în Bucureşti, în dreptul Hotelului Ambasador, de către spionul asasin internațional Dimitrie Sarantopoulos. La anchetă s-a descoperit că la intrarea în România, pe la Constanța, a fost însoțit de doi agenți americani, dar se afla în slujba serviciului secret britanic

pentru a-l asasina pe generalul Hansen, şeful Misiunii Militare germane şi numai dintr-o eroare a fost asasinat un subordonat al acestuia.

Generalul Ion Antonescu a găsit de urgență un țap ispăşitor în persoana ministrului de interne legionar Constantin Petrovicescu, pe care l-a destituit în aceeaşi zi cu asasinatul. Destituirea era ilegală şi abuzivă, deoarece numirea şi destituirea demnitarilor (miniştri, secretari de stat şi prefecți) putea fi efectuată conform actului constituțional de la 14 septembrie 1939 numai prin decret regal şi nu de către primul-ministru.

Anterior destituirii sale de către Ion Antonescu, generalul Petrovicescu ordonase însă o anchetă asupra "elementelor care desfăşoară activitate ostilă României", dar nu a mai apucat să afle rezultatele anchetei, ce au rămas secrete şi nu au fost date publicității decât după anul 1990. "Cu această ocazie a ieşit la iveală un lucru şocant.

Viza de şedere în România a agentului Dimitrie Sarantopoulos expirase înainte de comiterea asasinatului şi a fost prelungită la cererea expresă a lui Alexandru Rioşeanu, subsecretar de stat la Ministerul de Interne, în acelaşi timp mâna dreaptă a generalului Ion Antonescu" (Teodor Filip, Adevăruri explozive). Reiese din această informație că serviciile secrete aliate, fidele intereselor evreieşti la nivel mondial, aveau suficientă influență pentru a putea determina acțiunile celor mai apropiați colaboratori ai generalului Antonescu.

Imediat, legionarii au organizat o manifestație pentru apărarea ministrului de interne legionar Petrovicescu, strigând totodată că "un brav ostaş al armatei germane poate fi ucis în mijlocul Bucureştiului, sub ochii lui Rioşeanu, omul jidanilor şi al grecilor". Şi nici nu ştiau că Rioşeanu îi prelungise viza de şedere în România spionului-asasin!

Tot pe 21 ianuarie 1941, generalul Ion Antonescu dă o lovitură de stat armată, destituind toți prefecții şi chestorii, majoritatea legionari. Aceştia fuseseră numiți prin decret regal şi conform actului constitutiv puteau fi destituiți numai prin decret regal.

Deciziile lui Ion Antonescu au fost astfel şi un gest de sfidare la adresa tânărului rege Mihai. Majoritatea prefecților şi chestorilor fiind legionari, ei se sechestrează în sedii refuzând să-şi părăsească neconstituțional funcțiile. Atunci, Ion Antonescu trimite armata pentru a-l evacua forțat. Aşa a început ceea ce istoria scrisă de istoricii evrei a desemnat ca fiind "rebeliunea legionară". Printre cei mai mari măsluitori ai acestor evenimente a fost acelaşi evreul Roller, care după instalarea comunismului în România a rescris întreaga istorie a românilor, pentru a le fi servită oficial cu linguriţa în şcoli şi la învățământul de partid. Este cel puțin ciudat să îi numeşti pe legionari rebeli, atât timp cât poziția lor corespundea dreptului constituțional, iar Ion Antonescu dădea o lovitură de stat folosindu-se de poziția de comandant al armatei pentru a-şi instaura dictatura personală, o nouă dictatură pentru români, după cea regală a lui Carol al II-lea.

Rebeliunea legionară" a fost pregătită din afara țării şi din țară de elementele ostile legiunii, care ştiau că legionarii se vor opune scoaterii de la putere şi de aceea trebuiau compromişi, în Cartea Neagră, editată recent de Comunitatea Evreilor din România, se recunoaşte deschis că "evreii au contribuit la prăbuşirea în sânge a regimului legionar" (se auto-recunosc deci parte beligerantă) şi că "o serie de măsuri erau din vreme pregătite". Ministrul de interne legionar Petrovicescu semnalase cu aproape trei luni înainte de evenimente, în cadrul Consiliului de Miniştri: "De multă vreme avem informații că se produce o penetrare de comunişti în Mişcarea legionară".

Serviciile secrete sovietice (ruseşti), conduse de evrei, începuseră încă din decembrie 1940 acțiunea de dezinformare, răspândind ştiri conform cărora în România situația este extrem de grea şi că regele Mihai a plecat din țară, că se pregăteşte o revoltă generală deoarece între membrii guvernului există neînțelegeri. Chiar cu ajutorul secretarului de stat de la interne, Rioşeanu ("omul evreilor", cum ziceau legionarii) şi al unor agenți dubli ai Siguranței, astfel de informații erau aduse la urechile lui Ion Antonescu, pentru a i se sugera debarasarea de legionari.

În timpul "rebeliunii legionare" au fost scoase în stradă o mulțime de elemente şi legionare şi, cele mai periculoase, ne-

legionare, elemente necesare creării unei stări de haos şi a unor diversiuni care să justifice desfiinţarea statului naţional-legionar. În acelaşi timp, armata rusă aştepta la Ungheni să poată pătrunde în ţară. Pentru a păcăli Berlinul, astfel încât nemţii să nu ia apărarea legionarilor, postul de radio englezesc B. B. C. a difuzat ştiri false în timpul rebeliunii, cum că legionarii s-au răsculat împotriva Axei şi a Germaniei. Se pare că, pentru suficient timp, Ion Antonescu a avut mână liberă de la Berlin, iar raportul trimis de Hauffe, şeful Statului Major al Misiunii Militare germane din România nu mai putea schimba nimic, cărţile se făcuseră.

Tulburătorii ordinii publice scria Hauffe nu nu fost legionari, ci comunişti, care încercau să pescuiască în ape tulburi, în ţară domneşte liniştea." Oricum, comuniştii – sau agitatorii plătiţi de sovietici – sunt descrişi de martori ca fiind pleava societăţii, scoasă în stradă. Ei stâlceau, distrându-se, lozincile specific legionare. Astfel, în loc de "jos masonii!", se striga "jos nasolii!"

B'NAI B'RITH (Fiii Legământului), lumea şi România În scopul realizării concrete a miticei promisiuni făcute evreilor (că sunt "Poporul Ales" peste popoare) de către Iehova prin metafizicul Legământ sau Alianţă, legământ" pe care noi, creştinii, îl numim generic şi Vechiul Testament, evreii sionişti s-au organizat în societăţi mondiale secrete de tip masonic ermetic şi cu caracter oligarhic.

Dintre aceste organizaţii secrete evreieşti, cea mai puternică a fost şi este B'nai B'rith International (sau Uniunea Lojilor B'nai B'rith), înfiinţată de 12 evrei sionişti la New York (SUA), în 13 octombrie 1843 şi structurată ca lojă masonică. În prezent, B'nai B'rith International îşi are sediul central la Washington D. C. (1640, Rhode Island Avenue-NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi preşedintele) şi numără în Statele Unite şi în alte 47 de ţări mai mult de 600.000 de membri, exclusiv israeliţi (evrei).

B'nai B'rith (Fiii Alianţei sau Fiii Legământului) a fost şi mai este implicată în toate acţiunile secrete din lume pentru crearea unei oligarhii mondiale, a unui guvern mondial unic, care să fie din start confiscat în mod ocult de către evrei, prin

pretinsul drept sacru de “popor ales de Dumnezeu”. Încă de la înființare, B’nai B’rith şi-a afirmat idealul programatic ca fiind acela de “unire a Israelitilor în munca de promovare a înaltelor lor interese şi acelea ale umanității”. Care ar putea fi însă interesele “umanității” din punctul de vedere al unor naționalişti evrei (sionişti), decât acela de a afirma şi confirma în practică dreptul metafizic al Israelitilor de “popor ales”?

Cele 99 de grade de inițiere ale B’Nai B’rith sunt în realitate triplarea celor 33 de grade ale ritului masonic cel mai consacrat în lume, cel mai important şi cel mai cunoscut, Ritul Scoțian Antic şi Acceptat, cunoscut vulgar şi ca “masoneria americană”. Cu toate acestea organizația evreiască nu şi-a declarat aproape niciodată public caracterul ocult sau masonic.

SIONISMUL şi COMUNISMUL. În prezent, a fost extrem de mediatizată situația că apariția comunismului a fost strâns legată de evreul Karl Marx (pe numele său real, evreiesc, Mordechai), autor al primului Manifest Comunist, care în acțiunile sale a fost determinat de faptul că era membru al lojei masonice israelite, Alianța Drepților, filială a puternicei B ‘nai B’rith.

Focar de conspirație şi nucleu în care se frământau ideile cele mai îndrăznețe venite de la centrul lojilor B’nai B’rith, Alianța Drepților propovăduia mai ales în Germania, răsturnarea totală a civilizației creştine, uneltind pentru comunizarea averilor şi fluturând în fața proletariatului european, spectrul unei dictaturi în care ei, muncitorii, ar fi domnit peste averile burgheziei. Spre deosebire de celelalte scrieri ale lui Marx, nimic economic în Manifestul Comunist, nimic social. Deşi în prefața celei de a doua ediții a Manifestului Comunist (Londra 1872), Marx şi Engels recunosc în ceea ce priveşte documentul publicat, că au fost însărcinați cu redactarea şi publicarea unui program teoretic şi practic al comunismului de către societatea secretă numită Liga Comuniştilor, din scrierile autorilor socialişti şi comunişti din epocă, rezultă că Liga Comuniştilor nu era decât o altă firmă pentru Alianța Drepților şi pe cale de consecință principiile «Manifestului Comunist», înainte de a apare de sub condeiul lui Marx fuseseră deja elaborate la Hamburg, unde îşi avea sediul Supremul Consiliu Patriarhal al Lojilor B’nai B’rith.

Alianța Drepților a mai înființat la Londra, în 1864, Internaționala I Comunistă sub conducerea lui Karl Marx, având drept program Manifestul Comunist.

Odată comunismul instalat în lume, acesta, după câteva zeci de ani, a scăpat din mâna evreilor sionişti, cel mai celebru caz fiind trădarea lui Stalin. De aceea, la un moment dat, comunismul a trebuit distrus, în acest scop, în Rusia (Uniunea Sovietică) fiind folosiți ca marionete manipulate Gorbaciov şi Elțân. Strategia mondială sionistă a fost schimbată cu ceea ce cunoaştem acum ca fenomen de globalizare economică mondială.

IUDEO-MASONERIA. Tendința evreilor sionişti de la B'nai B'rith a fost permanent aceea de a subordona sau acapara în folosul neamului Israeliților tot ceea ce are valoare şi eficiență în direcția acțiunii discrete sau secrete, a controlului societății umane. Aşa s-a întâmplat cu masoneria (sau francmasoneria), a cărei organizare a fost subordonată direct şi total ritului B'nai B'rith încă din anul 1874. Era desăvârşirea operei evreilor khazari, a căror prezență în Europa a determinat o puternică influență cu elemente iudaice, kabbalistice asupra ocultismului modern, ca şi asupra riturilor şi doctrinelor lojilor masonice. Chiar şi precursorii primelor loji masonice apărute la 1717 în Anglia, Rosacrucienii (Rose-Croix), ale căror cărți, precum Fama Fraternitatis, au fost publicate la 1614, se revendică de la tradiția ocultă evreiască, Kabballah, mai exact din lucrarea De arte cabalistica a lui J. Reuchlin (1455-l522).

Chiar şi denumirea de "mason" (constructor, zidar – engleză) face o trimitere expresă la tradițiile evreieşti, deoarece derivă din legenda arhitectului-constructor Hiram, cel care a construit Templul evreiesc al lui Solomon, motiv al Sionului. Toate simbolurile masonice sunt legate de meseria constructorilor, precum echerul şi compasul, iar divinitatea este concepută ca Mare Arhitect. Masonii nu numără anii de la naşterea lui Iisus Hristos, precum creştinii în mijlocul cărora trăiesc, ci se află în acelaşi an cu poporul evreu.

Iată declarația din 1905, strict autentică, a unui fancmason, Jean Bidegain, în fața lojei masonice a Marelui Orient al Franței: Evreii, atât de remarcabili prin instinctul lor de

dominație şi prin ştiința lor de a guverna, au creat FrancMasoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparținând neamului lor se angajează totuşi să-l ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni".

Chiar dacă această părere ni se poate pare exagerată, ea totuşi surprinde o realitate incontestabilă: evreii au contribuit şi la apariția masoneriei şi la fundamentarea doctrinei şi la idealurile programatice ale acesteia.

Dar cum a preluat efectiv B'nai B'rith-ul, în veacul 19, conducerea masoneriei?

Răspunsul este simplu: prin ceea ce bancherii evrei experimentaseră şi învățaseră de sute de ani asupra modului de control al lumii, banii.

La 20 septembrie 1870 Mazzini (Mare Maestru al ritului scoțian european) şi Albert Pike (Maestru Suprem al ritului scoțian) au înființat în total secret Loja Înaltei Francmasone fii Universale, menită a conduce prin influența sa întreaga masonerie universală, Pike devenind Suveranul Pontif al Masoneriei Universale, iar Mazzini Suveran Şef de Acțiune Politică. Sediile noii loji masonice, numite Directorii Centrale au fost stabilite în număr de patru: la Washington (pentru America de Nord), la Montevideo (pentru America de Sud), la Napoli (pentru Europa) şi la Calcutta (pentru Asia-Oceania). Sediul central (Suveran Directoriu Administrativ) s-a stabilit mai târziu la Berlin. Foarte repede, Înalta Francmasonerie Universală, respectiv Albert Pike, a reuşit să controleze aproape întreaga masonerie mondială prin aceea ca a recrutat (afiliat) în secret membrii celorlalte loji masonice pentru a le putea conduce astfel.

Pasul următor a constat în acea că, Consiliul Suprem al Lojilor B'nai B'rith, cu sediul la Hamburg, încheie cu Suveranul Pontif al Masoneriei Universale, Albert Pike, un Act de Concordat" (Convenție) prin care evreii aduceau sume imense masoneriei: ACT DE CONCORDAT, între subsemnații: Pe de o parte, Prea Ilustrul, Prea Puternicul şi Prea Divin Luminatul Frate Limmud Ensoph (Albert Pike), Mare Maestru Păstrător al Palladului Sfânt, Suveran Pontif al

Francmasoneriei Universale, în calitate de şef suprem al ordinului, însă după ce a avut asentimentul unanim al Serenissimului Mare Colegiu al Masonilor Emeriți; Pe de altă parte, Prea Ilustrul, Curajosul şi Perfectul Frate Nathanael-Kelup-Abiackaz (Armand Levy) Locotenent Mare Asistent şi Suveran Delegat al Marelui Directoriu Central din Neapole, Membru de onoare ad vitam al Sublimului Consistoriu Federal de B'nai B'rith din Germania, în calitate de mandatar general, atât al acestui Consistoriu, cât şi al acelora din America şi din Anglia, Federațiunile B'nai B'rith dându-l depline puteri, aceste puteri fiind examinate şi recunoscute.

S-a stabilit un acord definitiv, în numele înaltei Masonerii a Perfectei Inițieri, Sfântul nume al Divinului Nostru Stăpân invocat, ținându-se seama de propunerile dintr-o parte şi din alta, prin prezentul act de concordat, după cum urmează: Supremul Directori» al Francmasoneriei Universale va recunoaşte Lojile Israelite aşa cum există acum, în principalele țări; Se va constitui o Confederație Generală a lojilor iudaice, în care vor fuziona Atelierele americane, engleze şi germane, adepte ale ritului B'nai B'rith; Sediul central al Confederației, va fi stabilit la Hamburg, iar Autoritatea Suverană va lua titlul de "Suveran Consiliu Patriarhal"; Lojile Israelite îşi vor păstra autonomia şi nu vor depinde decât de "Suveranul Consiliu Patriarhal" din Hamburg; Pentru a fi membru al acestor loji, nu este necesar a face parte dintr-un [alt] rit masonic oficial; Secretul existenței Confederației va trebui să fie riguros păstrat de membrii înaltei Masonerii Universale, cărora Supremul Directoriu Dogmatic va crede util a li-l face cunoscut; Suveranul Consiliu Patriarhal" din Hamburg, va trimite direct Supremului Directoriu Dogmatic o contribuție de 10% din cotizațiile personale ale membrilor Lojilor Israelite, sau un sfert din sumele centralizate la Hamburg, în folosul propagandei generale a Confederației, fără ca tezaurul din Charleston să poată stabili vreodată un impozit suplimentar asupra drepturilor de inițiere; Ritualurile Confederației vor fi redactate de către o comisie numită din sânul Lojilor Israelie nr.1 din Neiu York şi supus examinării Suveranului Consiliu Patriarhal, ales prin delegațiile Lojilor Israelite acum existente; Ritualurile nu vor fi definitive decât după aprobarea lor de către Supremul Directoriu dogmatic; [.]

Nici un frate mason din riturile oficiale, ce nu este israelit, nu va putea pretinde intrarea într-o Lojă Israelită, oricare ar fi gradul său. Daar Magii Aleşi gr.3 al Ritului Suprem, aparţinând unuia din Perfectele Triunghiuri ale aceluiaşi oraş, vor avea acces de drept ca vizitatori în Loja Israelită. Numărul vizitelor lor nu va putea fi limitat. La Suveranul Consiliu Patriarhal" oricare Mag Ales şi oricare Maestră Templieră Suverană vor putea intra ca vizitatori, nu de drept, ci ca oaspeți, în urma unei cereri adresate Suveranului Patriarh.

Semnat la Supremul Orient din Charleston sub ochiul Prea Puternicului Divin Stăpân, I-a zi a lunii Thischri (a 12-a zi a lunii a 7-a), anul 874 al Adevăratei Lumini (Septembrie 1874).»

Armand Levy, evreu francez care a semnat în numele B'nai B'rith "Concordatul" cu Masoneria Universală, nu a făcut decât să releve masonilor o realitate deja existentă, organizarea unei structuri (loji, ateliere) de tip masonic a israeliților, sub obedienţa B'nai B'rith, el fiind deja din 1860 membru al Alianței Israelite, cea care a făcut o puternică presiune internațională, la 1878, împotriva recunoaşterii independenței României.

Odată Pactul încheiat, Consiliul Lojilor B'nai B'rith a avut cale liberă în a-şi aservi masoneria, conform unor acțiuni de o rigurozitate diabolică. Prima acțiune a fost înființarea unui Suveran Directoriu Administrativ, cu sediul la Berlin, mutat ulterior în Elveția, care centraliza imensele fonduri ale masoneriei. Următorul pas a constat în numirea ca trezorier a evreului Bleichroeder, om aparținând lojilor israelite.

La 2 Aprilie 1891, Marele Pontif al înaltei Masonerii Universale, Albert Pike, a încetat din viață. B'nai B'rith a ştiut să folosească această împrejurare pentru a transfera sediul suprem de la Charleston la Roma şi pentru a-l susține la această funcție pe evreul Adriano Lemni.

Unul dintre marile avantaje conferite de titlul de Mare Pontif (şef suprem) pe care îl deținuse Albert Pike, este acela că deținătorul funcției nu este obligat să justifice față de casieria centrală decât un sfert din fondurile ce i-au fost puse la dispoziție.

În acel timp, Lemni era Comandor al Ritului Scoțian şi al Înaltei Masonerii pentru Europa, ca şi membru al B'nai B'rith. Cincizeci de mii de masoni, majoritatea recrutați de lojile israelite, au impus de la nivelul lojilor în care activau, convocarea Serenisimului Mare Colegiu (un congres) la Roma, pentru a se discuta alegerea unui nou Mare Pontif, în locul lui Georges Mackey, care îi succedase la funcție lui Albert Pike.

Pentru organizarea Marelui Colegiu (Congres), Lemni a închiriat Palatul Borghese din Roma, construit de papa Paul al V-lea. Fondurile puse la dispoziție de B'nai B'rith şi-au spus cuvântul, în urma agitatelor alegeri, Serenisimul Mare Colegiu al Masonilor Eremiți şi-a mutat sediul suprem de la Charleston la Roma, iar Adriano Lemni, evreu italian, a fost ales Mare Pontif. De la acea dată, sionismul evreu a pus mâna efectiv pe conducerea forurilor masonice, pe care oricum le influențase şi controlase şi anterior.

Această situație a făcut ca de atunci, mai mulți autori să definească fenomenul conspirativ mondial cu numele generic de "iudeo-masonerie".

George L. Packard, în lucrarea Cine conduce America? Arată că puterea masoneriei americane tradiționale – considerată moştenitoarea Constituțiilor lui Anderson – este întărită de influența enormă a Ordinului (masonic) Internațional B'nai B'rith.

Asemenea celorlalte formațiuni masonice anglo-saxone, ea se prezintă drept o organizație filantropică, dar participă în taină la viața politică. De ea sunt legați mai mulți senatori şi deputați, fie ca membri, fie ca simpatizanți. Se ştiu puține lucruri despre organizarea B'nai B'rith, pentru că este o asociație încă şi mai discretă decât masoneriile clasice, iar "renegații" apar doar în cazuri excepționale.

Principal susținător al Israelului în Statele Unite ale Americii, B'nai B'rith-ul conduce cea mai mare parte dintre organizațiile şi mişcările sioniste care acționează pe teritoriul S. U. A., în aşa mare măsură încât putem considera că centrul mondial al deciziei sioniste se găseşte la New York. Acest lucru explică în parte diferențele notabile care există uneori între guvernul israelian şi marile organizații sioniste americane.

Colectori de fonduri şi susținători ai pretențiilor financiare ale statului Israel – aflat în permanent deficit bugetar în ciuda sumelor fabuloase vărsate de Germania cu titlu de despăgubiri – marile organizații evreieşti americane impun, cel mai adesea punctul lor de vedere în politica internă a statului Israel. Dacă într-o zi problema palestiniană ar fi, în sfârşit, reglată, acest lucru s-ar întâmpla din cauza intereselor grupurilor de presiune sioniste din Statele Unite ale Americii, precum B'nai B'rith şi aliații săi. Dar se pare că până acum nu s-a dat nici o indicație Israelului să elibereze teritoriile palestiniene ocupate de un sfert de secol.

Ca şi pentru francmasoneria tradițională, puterea B'nai B'rith rezidă în rețeaua de asociații, grupuri şi cercuri, ai căror conducători şi animatori sunt afiliați lojelor, dar publicațiile israelite din Statele Unite ale Americii sunt foarte discrete în ceea ce priveşte activitatea B'nai B'rith.

Pe ici, pe colo, câteva articolaşe strecurate în presă sau unele comunicate oficiale difuzate de mass-media ne confirmă că B'nai B'rith posedă agenți infiltrați în înalta conducere a American Jewish Committee, American Jewish Congress, Conferința preşedinților principalelor organizații evreieşti americane şi World Jewish Congress, care controlează la rândul lor cea mai mare parte dintre organizațiile evreieşti sau sioniste americane.

Aşa cum se arată în capitolul România, Țintă Sionistă, apropierea României de pactul militar Nord Atlantic a avut loc în împrejurările masonice a apariției prealabile a Lojilor Bazelor NATO la Bucureşti. "Masonii români afirmă ca au intrat în lojile masonice ale bazelor NATO, încă din 1993!", scria presa romanească în februarie 1997. Ştirea apăruse şi în 1993: "Una din Lojile Bazelor NATO şi Supremul Consiliu Mama al Jurisdicției de Sud al S. U. A., în 7 mai 1993 şi-au trimis mai mulți reprezentanți în România, la Bucureşti". Aceştia erau Fred Klienknecht, "Suveranul Mare Comandor al Lumii" şi adjunctul său, evreul Amold Hermann, agent B'nai B'rith.

Apariția blocului militar NATO, însăşi, coincide cu perioada în care masoneria americană (dominată la rândul ei de către

B’nai B’rith) a cunoscut cea mai puternică influenţă asupra armatei. Toţi generalii următori au fost masoni. Este cazul generalului George C. Marshall (părintele celebrului “plan Marshall” pentru Europa occidentală), apoi al lui Douglas McArthur – comandantul forţelor militare ale S. U. A.

Din Japonia, al generalului Harold K. Johnson – şeful statului major al armatei S. U. A., al amiralului Arleigh A. Burke – şeful forţelor navale S. U. A., al generalului Curtis E.

Lemay – comandant al armatei aerului S. U. A., al generalului Bruce C. Clark – şeful armatei S. U. A. staţionate în Europa occidentală după al doilea război mondial şi în fine al generalului evreu Lyman L. Lemnitzer, fost şef al statului major al forţelor NATO. Aceste personalităţi masonice şi militare sunt fondatori ai “Lojilor bazelor NATO” practicante ale ritului scoţian vechi şi acceptat.

Alţi mari şefi militari masoni cunoscuţi au fost: generalul William C. Baker, şeful forţelor S. U. A. din Europa; generalul Loyd L. Wergeland; vice-amiralul William F.

Rabom Jr., adjunctul şefului operaţiunilor navale, apoi director al C. I. A. în armata americană din Vietnam unul dintre cei mai reputaţi masoni era locotenentul-general Herman Nickerson Jr., din corpul Marinei, care a comandat Forţa amfibie a III-a.]

B’NAI B’RITH în ROMÂNIA. Atenţia B’nai B’rith asupra României datează încă de la înfiinţarea acestui ordin masonic israelit (1843), având în vedere colonizarea discretă, dar masivă, a României cu evreii veniţi din Polonia şi Ucraina. Scopul acestei atenţii era “împământenirea” evreilor în România şi dominarea de către aceştia a întregii vieţi economico-financiare a ţării.

Prima rezidenţă permanentă din România a B’nai B’rith a fost înfiinţată în 1870 de către consulul american Benjamin Peixotto. Tradiţia infiltrării în România a agenţilor B’nai B’rith prin înalţi diplomaţi ai Statelor Unite ale Americii a continuat până în prezent (a se vedea mai departe cazul ambasadorului S. U. A. Alfred Moses, care a activat şi în timpul regimului socialist al lui Ceauşescu).

Principala influență pe care B'nai B'rith a desfăşurat-o în România, până în anul 1948, a fost desfăşurată îndeosebi prin manipularea lojilor masonice penetrate de evrei, ceea ce a împărțit practic masoneria română în două curente importante şi rivale: primul național, al doilea cosmopolit şi dominat de evrei. Curentul masonic național, a fost reprezentat sporadic de Marea Lojă Națională din România şi de Ordinul Masonic Român (care reuneau câteva zeci de loji masonice), fiind condus foarte multă vreme de maiorul patriot Constantin Moroiu, care s-a implicat de multe ori în favoarea marilor interese naționale ale României la nivel masonic mondial.

Masonice Naționale controlate de evrei a fost încununată de succes abia în 1929, sub regimul pro-evreiesc al regelui Carol al II-lea. Numele acestei "puteri naționale" a fost acela de Marele Orient al României, iar încercările constituirii sale datează de la l mai 1879.

Curentul masonic cosmopolito-evreiesc a urmărit mai mult promovarea interesele economice şi politice ale alogenilor, ori s-a subordonat intereselor străine țării. El a fost controlat, direct sau indirect, de către B'nai B'rith prin lojile evreieşti, americane sau "germane", de obedienţă directă la masoneria italiană sau franceză. Ca şi astăzi, se poate spune – a se vedea declarațiile venerabilului Dan Amedeo Lăzărescu, în capitolul România, Țintă Sionistă – tot Marele Orient al Franței, format de evrei, se opunea intereselor României.

O dată cu acapararea masoneriei universale de către B'nai B'rith, în anul 1874, în România începe o perioadă de frământări în cadrul lojilor masonice, existând o adevărată rezistență națională masonică față de ofensiva israeliților. Iată un calendar al evenimentelor.

LA 18/30 APRILIE 1874. S-a inaugurat noul Templu al lojii Înțelepții din Heliopolis (pe calea Mogoşoaiei, în Pasajul Roman la nr.7). Cu acest prilej, printre alte discursuri, profesorul Ştefan C. Mihăilescu vorbeşte despre "Dreptul la cetățenie", subiect la ordinea zilei, pledând pentru sprijinirea demersurilor de naturalizare a evreilor în România. Ştefan C. Mihăilescu susținea că "s-a dovedit până la evidență că francmasonii cei mai buni sunt apți pentru dreptul la cetățenie

nu numai în Patria lor, dar şi în tot Universul". Pledoaria lui St. C. Mihăilescu îi privea de fapt, în România, pe evreii care cereau naturalizarea şi obţinerea cetăţeniei române.

7/19 IUNIE 1875. Banchetul prilejuit de serbarea solstiţiul de vară este organizat în comun, la propunerea lojei Zur Bruderlichkeit, de cele 4 loji bucureştene: Înţelepţii din Heliopolis, Egalitatea şi Armonia. Din multitudinea de discursuri omagiale ocazionale s-au desprins două propuneri: a evreului Iacob Cobilovitz (Cobilovici), privind fondarea Marelui Orient al României (controlat de B'nai B'rith) şi aceea a ridicării (prin emiterea de acţiuni) a unui Templu Masonic în capitala ţării "pentru cultul virtuţii şi al veritătii". Despre cât de români erau iniţiatorii controlului masoneriei române, rezultă din lista demnitarilor lojii pentru exerciţiul 1875/1876 (din arhiva lojii Zur Bruderlichkeit/Fraternitatea din Bucureşti – lojă de limba germană – publicată în nr. 7-8 iul.

Aug.1875 al revistei Mistria): de Fialla, venerabil onorific; Edgar de Herz, venerabil titular; Gustav Rietz, venerabil deputat; Iuliuz Szekulisz şi Josef Latenier supraveghetori; Emanuel Grunwald, orator, Israel Johan Preciado, tezaurar; Franz Gunter, maestru de ceremonii; Iulius Schein, secretar; Johann Weiss, preparator; Heinrich Topler, arhitect; dr. Eduard Ludwig, bibliotecar şi arhivar; Cocio Cohen, ospitalier.

OCTOMBRIE 1875. Marele Orient al Franţei autorizează constituirea lojii Paix et Union (Pace şi Unire) la Iaşi, cu Templul în str. Săulescu, formată numai din evrei, dar având, mai întâi ca venerabil un pictor grec, iar, mai apoi, un general român de jandarmerie.

1875. Membrii lojii Înţelepţii din Heliopolis din Bucureşti îşi aleg demnitarii: Ştefan C. Mihăilescu, secretar; Iacob Cobilovitz, secretar adjunct, dr. Dimitrescu-Severeanu, mare expert; dr. Sigismund Steiner, maestru de ceremonii, Tavernier, tezaurar; C.

Naiman, bibliotecar. În iunie 1876, ca urmare a demisiei lui Anton Costiescu din funcţia de venerabil, alegerile în loja Înţelepţii din Heliopolis din Bucureşti au condus la supremaţia evreilor: dr. Sigismund Steiner, venerabil, Alexandru Tavernier şi I.

Dumitrescu, supraveghetori; Ştefan C. Mihăilescu, orator; dr. Dianu, orator adjunct; Moscu Ascher, secretar; George Rosenzweig, secretar adjunct; Adolf Deutsch, mare expert; C. Naiman, tezaurar; A. Berger, ospitalier; Kessler, maestru de ceremonii; El.

Butoianu, custode; H. A. Levy, arhitect.

3 MAI 1877. Masonii îl scot pe Dumnezeu din templu. Îndelung dezbătută problemă a modificării art. l alin.2 din Constituţia Masonică: "Masoneria are de principiu existenţa lui Dumnezeu şi nemurirea sufletului", s-a soldat în loja Înţelepţii din Heliopolis din Bucureşti cu un vot ce solicita suprimarea acestui articol, pe considerentul "proclamării principiului libertăţii conştiinţei, al toleranţei şi al caracterului progresist al masoneriei, care urmăreşte cu stăruinţă căutarea adevărului ce nu poate fi stabilit decât prin ştiinţă".

L MAI 1879. Anton Costiescu şi Basile-Constatin Livianu promulgă Constituţia Masonica Română încercând prin unirea a şapte loji cosmopolite, să constituie Marele Orient al României (controlat de evrei) ca "Putere Suverană naţională şi independentă", încercarea nu a durat decât un an şi nu a reuşit din cauza lojilor româneşti", care rămâneau pe dinafară. Fuseseră reunite lojile: Înţelepţii din Heliopolis (o fracţiune) şi Egalitatea, de sub obedienţa Marelui Orient al Italiei, Zur Bruderlichkeit din obedienta Marii Loji Simbolice din Ungaria şi o lojă din Bârlad (nu se specifică obedienţa).

1880. Apare Buletinul Marei Loji Zion nr.9, România, aparţinând lojilor masonice pur evreieşti de pe teritoriul ţării (Districtul IX – România), cu o ierarhie depinzând de centrul mondial de la Chicago (U. S. A.).

1881. Este recunoscut doar de către Marele Orient al Italiei un Mare Orient din Moldova şi Valahia, contestat de Marea Lojă Naţională din România ca antinaţional prin nerecunoaşterea denumirii din acea vreme a statului român (România), având sub obedienţa sa câteva loji din Moldova, considerate de C. M. Moroiu, Marele Maestru al Marii Loji Naţionale din România, "numai o fabrică de masoni evrei, care nu erau acceptaţi în lojile din Roman, Piatra şi Bacău".

7 OCTOMBRIE 1881. Este trimisă o scrisoare de către masonul evreu Radu Emil Scrob lui A. Grimaux la Paris cu valoare documentară pentru istoria masoneriei româneşti, ce va fi publicată în Le monde maçonnique în 1882. În 1882, continuă disputa dintre Constantin M. Moroiu, ca reprezentant al Marii Loji Naționale din România şi unii francmasoni, cu sau fără funcții, din lojile moldovene care nu recunosc obedienta Marii Loji Naționale din România şi continuă să se subordoneze Marelui Orient de Roma (Italia), în context, cum rezultă din aceeaşi scrisoare a lui R. E. Scrob către Grimaux publicată de Le monde maçonnique (Paris), cauza o constituie faptul că Marca Loja Națională şi "atelierele" sale refuză indirect de a admite israeliți.

MAI 1882. Marele Maestru Constantin M. Moroiu, aflat ca ofițer în garnizoana Mangalia, se îngrijeşte de constituirea aici a lojei Steaua Sudului. C. M. Moroiu mulțumeşte jurnalului La Confederazione latina (Roma) pentru apărarea drepturilor româneşti, într-o scrisoare a direcțiunii ziarului se spune, printre altele,

Confederazione latina este unicul ziar care întâi la Macerata, în 1871 şi în anii următori, până azi la Roma, cu colaborațiunea celor mai distinşi filosofi, propagă interesele României în raporturile ei cu Orientul şi Occidentul, ale Transilvaniei în raporturile cu ungurii şi românilor din Macedonia în raporturile cu grecii".

8 OCTOMBRIE 1882. "Capitolul" şi loja Steaua Dunării (Bucureşti) îl "radiază" pentru "conduită necorectă" pe dentistul bucureştean Radu Emil Scrob, gr. 18. Cu puțin timp înainte fusese suspendat "pentru conduită nedemnă în lumea profană" şi poetul evreu Carol Scrob, membru al lojii Progresul din Craiova. Excluderea celor doi poate fi considerată o victorie personală a conducătorului lojilor naționale, C-tin Moroiu.

DECEMBRIE 1882. Are loc Congresul masonic "evreiesc" de la Roman al lojilor din România aflate sub obediența Marelui Orient de Roma (Italia) în disidență față de Marea Loja Națională din România. Au participat, de asemenea şi

alte loji româneşti” (de fapt cosmopolite) aflate sub obedienţă franceză şi portugheză.

Lojile cosmopolite, preponderent evreieşti, din afara obedienței Marii Loji Naționale din România, încearcă din nou, fără rezultat, de data aceasta cu sprijinul Marelui Orient al Franței, prin coordonarea lojei Discipolii lui Pitagora (aflată sub obedienţă franceză) să formeze o aşa-zisă Confederație Masonică Română ca putere masonică națională (!) 18 FEBRUARIE 1883. Dr. St. Corvin, venerabilul lojii Farul (Constanța) adresează lui I. Dănescu de la “capitolul” Steaua Moldovei (Roman) un răspuns public la scrisoarea acestuia. Dr. Corvin constată că I. Dănescu s-a făcut “avocatul” lui Meiltz

& Co. (doi evrei masoni pe nume Noel-Meiltz – Victor şi Didier – primul profesor din loja Discipolii lui Pitagora din Galați, al doilea venerabil al lojii Ştefan cel Mare din Roman) care nu au alt scop decât de a-l sili pe Marele Maestru C-tin. M. Moroiu să demisioneze. Doctorul Corvin subliniază că “este nedemn pentru orice român liber, într-un stat liber, d-a se încatena singur şi a se face tributar străinilor” (evreilor).

1903. Loja Progresul a B’nai B’rith din Roman desfăşura o puternică campanie de strângere de fonduri pentru cauza israelită.

1906. Cu prilejul Marii Expoziții Jubiliare “40 de ani de domnie a Regelui Carol”, Constantin M. Moroiu prezintă Secțiunii de Istorie lucrările Marii Loji Naționale din România cuprinse în trei volume “ce conțineau acte referitoare la diferite chestiuni naționale: revoluția de la 1848, Unirea Moldovei cu Muntenia, chestiunea Basarabiei la 1878, chestiunea Dunării, chestiunea românilor din Ardeal, chestiunea românilor din Macedonia, corespondența secretă dintre primul ministru Ion C. Brătianu cu Ilustrul Frate Mare Maestru Constantin Moroiu relativă la însărcinările şi misiunile secrete ce le avusese cel din urmă după însărcinarea celui dintâi față de Marile Oriente Străine”.

29 APRILIE 1910. Ziarul Universul anunță şedința comună a lojilor România (Bucureşti), de sub obedienţa Marelui Orient al Italiei şi Zur Bruderlichkeit (Bucureşti), de sub obedienta

Lojii Zur Sonne din Bayreuth (Germania), ceea ce arată, de fapt, o revigorare a activității masonilor evrei.

22 APRILIE 1911. Constituirea lojii de limba germană Sapientia, pusă sub obedienţa Marii Loji din Prusia Royal York zur Freunschaft. Demnitari aleşi (evrei): Josef Hennenvogel, negustor, venerabil; Adolf Schwarz (directorul Fabricii de Hârtie) şi Herman Sherzer (negustor) supraveghetori; A. Dobrovici (funcţionar) secretar; Jos.

Posmantir (procurist la puternica bancă evreiască Marmorosch Blank & Co.) orator; O. F. Brandt (director al fabricii Kaiser deutscher Vizekons din Ploieşti) maestru de ceremonii; Jos. Haffner (funcţionar bancar) tezaurar; Carl Weinstein (procurist la fabrica Alfred lowcnbach & Co.) arhitect, Jacob Haffner (funcţionar) ospitalier. În Aprilie 1912, la un an de la constituirea Sapientia (Bucureşti) aceasta avea 33 de membri (28 gr. l, 3 gr. 2 şi 2 gr. 3).

1912. Cu prilejul noilor alegeri din loja România (Bucureşti) venerabil devine (în locul lui Ştefan M. Şoimescu) J. J. Rigani.

Fain (maestru de ceremonii); Eftimie Ionescu (preparator), A. Goldenberg (custode) şi Marcel Pom (port stindard). În comisia financiară Paul Speier, Isidor Josef şi Emst Pom; în Comisia de drept: Ştefan M. Şoimescu, Gustav Schmidt şi Carl Reschofsky; iar în Comisia de binefaceri: Philip Lustgarden, Jakob Feyns şi Francisc Russel. Avem deci de a face cu o lojă evreiască numită. România.

L IULIE 1919; Marcel Huart, venerabilul lojii Emest Renan din Paris, îl anunţă pe Al.

Vaida-Voievod, membru al delegaţiei române la Conferinţa de Pace de la Paris, că audierea sa şi a colegilor săi, membri ai delegaţiei transilvane (Voicu Niţescu, Mihai Şerban, dr. Gh. Crişan, Traian Vuia şi Caius Brediceanu), care au făcut cerere de primire în francmasonerie, va avea loc în ziua de 7 iulie, în faţa Comitetului de admitere al Lojii, din 16 rue Cadet, în clădirea Marelui Orient al Franţei, controlat de evrei.

Al. Vaida-Voievod nota că intrarea în masonerie a făcut-o "în interesul paralizării propagandei", împotriva activităţii delegaţiei guvernamentale române la Conferinţa de Pace de la Paris din 1919, condusă de primul ministru I. I. C. Brătianu pentru recunoaşterea României Mari în graniţele ei fireşti. A doua menţiune a lui Al. Vaida-Voievod se referă la faptul că intrarea în masonerie (ce făcea parte dintr-o acţiune diplomatică de apropiere de cercurile masonice franceze, avea scopul capacitării acestora faţă de interesele politice româneşti) s-a făcut cu acordul primului ministru ("Brătianu a aprobat"). Realitatea acestei înregimentări masonice era

îndulcirea atitudinii evreilor împotriva României Mari, încercare nereuşită.

Noi isprăvi evreieşti! Un evreu, Charles Blumenthal, fondează la Bucureşti loja masonică Jacob Schriff nr.7 şi dispare cu fondurile acesteia. Mai întâi Bercovici (J. Bercovitz), apoi Bernard Homston, translator la Legaţia americană din Bucureşti, vor încerca refacerea ei, schimbându-l numele în loja McBlain Thompson nr. l şi punând-o sub obedienţa lui American Federation of Freemasonery din Salt Lake City, fără prea mult succes. Loja trece apoi într-o obedienţă independentă sub denumirea de Marea Lojă Francmasonică Americano-Română (controlată din umbră de B'nai B'rith) reuşind în scurt timp să reunească peste 150 de membri. Printre conducătorii lojii îi aflăm pe Adolf Stern, W. Filderman şi I. Peltz, evrei.

În 1922, însă, însuşi fondatorul lojii este radiat pentru necinste şi la rândul său, chiar patronul american, Mc. Blain Thompson, are probleme la el în U. S. A. Loja va fi reorganizată în 1922, după vizita la Bucureşti a lui Ossian Lang, delegatul Marii Loji din New York, stabilind sediul templului în str. Nicolae Golescu nr. 1. "Marea Lojă" capătă o structură nouă, formată din trei loji: Română nr. l, Steaua Dunării nr. 2 şi Redeşteptarea nr. 3. Cu prilejul acestei vizite, Ossian Lang a studiat şi situaţia lojilor masonice din Transilvania de după unirea cu România, în vederea raportării la New York.

15 MARTIE 1922. Jean Pangal, V. Roată şi I. Arapu fac o vizită lojii Unirea (Bucureşti), aflată sub obedienţa Marelui Orient al Franţei şi obţin ca şedinţele atelierelor" Supremului Consiliu de 33 al României Mari să fie ţinute în Templul acesteia (Convenţia este semnata de Jean Pangal, Peretz şi Arapu). În August 1922, în cadrul unei întâlniri de la Capşa, se stabileşte lansarea carierei masonice a lui Jean Pangal, care urma să demareze iniţieri masonice "în numele Marelui Orient al Franţei, în loja Unirea din Bucureşti", urmând ca apoi să fie aleasă în fruntea Supremului Consiliu de 33 al României Mari "o personalitate demnă de toată stima şi regulat iniţiată". Era un nou atac asupra lojilor naţionale neevreieşti, îndeosebi asupra lui C-tin Moroiu.

1922. În bătălia pentru subordonarea lojilor din Transilvania (recent alipită de România Mare), intens abordate de lojile cosmopolite şi evreieşti, Zwiedinek, aghiotant regal, din ordinul reginei Maria intră în componența unei loji din Braşov care avea conducerea lojilor din Ardeal" cu misiunea "să încerc dacă lojile minoritare din Ardeal se pot uni cu [Marea] Lojă Națională din țară", împlinindu-şi misiunea, Zwiedinek va demisiona mai apoi din masonerie, după semnarea Tratatului de unificarea a Marii Loji Simbolice din Braşov cu Marea Lojă Națională de la Bucureşti, în 1931, (demisia probabil a intervenit şi la cererea expresă a ministrului Armatei, generalul Cihovski, care ordonase o anchetă privind apartenența ofițerilor superiori la masonerie).

3 IANUARIE 1923. Întoarcere de 180° în Supremul Consiliu de 33 din România, care, denunțând angajamentele prealabile ale lui Jean Pangal, hotărăşte prin decret federalizarea lojilor de pe teritoriul României, în Marea Lojă Națională, "putere absolut autonomă şi suverană pentru gradele simbolice l-3". Sediul Marii Loji Naționale din România va fi stabilit în str. Câmpineanu nr. 45. De aceea, la ianuarie 1923, Supremul Consiliu de 33 din România notifică Marelui Orient al Franței că "numai el poate administra gradele înalte pe întreg teritoriul românesc" poziție care va duce la răcirea relațiilor dintre cele două "puteri masonice suverane".

Mai mult, în martie, Supremul Consiliu de 33 din România se uneşte cu Marea Lojă Națională.

1923. Reacție a lojilor cosmopolite şi evreieşti. Pentru o scurtă perioadă de timp, lojile româneşti din obediența Marelui Orient al Franței, grupate în jurul lojei Unirea din Bucureşti, s-au constituit în Federația Lojilor Marelui Orient al Franței în România, în scopul fățarnic al "asigurării mersului dezvoltării normale a Francmasoneriei în România". Totodată, se constituie o Comisie Consultativă a lojilor din obediența americană din România, la conducerea căreia se afla evreul Marcel Davidovici.

Ossian Lang, însoțit de fostul mare maestru al Marii Loji Americane din New York, evreul Scudder-Townsed, face o nouă vizită în România pentru a acorda recunoaşterea deplină

organizării lojilor de sub obedienţa americană" unui număr de 7 loji din România, recent constituite în Marea Lojă Districtuală a Marii Loji din New York, moment în care şi-a încetat activitatea Comisia Consultativă.

2 FEBRUARIE 1924. Consiliul Federal al Marii Loji Naţionale din România protestează împotriva calomniilor cuprinse în "Buletinul Asociaţiei Masonice Internaţionale" de la Geneva (Raportul Lang-Scudder), iar la 12 Aprilie 1924, Consiliul Federal, sub preşedinţia Marelui Maestru Zamfir C. Arbore ia act de răspunsurile primite de la diferite ordine masonice, ca urmare a protestului din februarie 1924 la "Raportul Lang-Scudder" (publicat în "Buletinul Asociaţiei Masonice Internaţionale" de la Geneva, nr. 9/1923) şi hotărăşte publicarea atât a documentelor româneşti, cât şi a ecourilor primite din străinătate.

MAI-LUNIE 1924. Unii membri ai Lojii Române nr. 1, din obedienţa americană (deci evreiască) au trimis prin intermediul delegaţiilor Marii Loji din New York, Ossian Lang şi Scudder-Towsend, un "Memoriu" în care pledează împotriva unirii lojilor din Vechiul Regat (numite "române") cu cele din Transilvania (numite "maghiare"), considerându-le, pe acestea din urmă, superioare ca număr de loji şi membri, superioare însă şi ca putere de înţelegere a circumstanţelor politice de după război, ca putere de înţelegere a raporturilor internaţionale, ca forţă de voinţă".

30 OCTOMBRIE 1924. În cuvântul său la Conventul anual al Marii Loji Naţionale din România, Jean Pangal (convertit pe moment la "cauza naţională", în fapt el se va dovedi un măr otrăvit printre masonii români) arată că aceasta "are un singur scop, acela de a consolida statul unitar naţional român şi că ea (Marea Loja) se pune prin urmare în serviciul ţării în mod necondiţionat". Se referă apoi la "activitatea lojilor de sub obedienţa americană şi maghiară de pe teritoriul României care caută să provoace discordia şi ura acolo unde noi luptăm pentru unificarea sufletească, tentativele lor vor rămâne deşarte şi într-un viitor foarte apropiat aceste organizaţii vor pieri sub dispreţul unanim al poporului nostru". Pangal îşi uitase poziţia din urmă cu doi ani, când se auto-punea sub obedienţa Marelui Orient al Franţei, controlat de evrei şi ostil

României. Poziția sa duplicitară se va manifesta, însă, de-a lungul întregii cariere masone, el însuşi fiind evreu. Cu aceeaşi ocazie, el mai afirma, machiavelic, că "un român care stă sub o obedienţă masonică străină, atunci când în ţară există o Masonerie Naţională, se face în mod conştient sau inconştient unealta străinătăţii şi a intereselor străine de neam". Era exact ceea ce credeau masonii români şi aşteptau să audă de la un lider al lor. Totodată, astfel, Pangal şi-a câştigat încrederea politicienilor naţionalişti români, de care avea nevoie pentru a-l sprijini pe prinţul Carol al II-lea (şi evreimea din jurul său) să preia Coroana României şi conducerea statului român.

MAI-LUNIE 1929. Masonul evreu Mihail Negru, secretar de redacţie la ziarul Universul recrutează pentru iniţiere numeroşi ofiţeri, cu deosebire din aviaţie şi marină, care apoi "sunt luaţi în primire şi convinşi la ideea că prinţul Carol trebuie să vină în ţară, că sunt datori să lucreze camarazii spre a-l câştiga acestei idei întrucât starea rea de lucruri actuală nu poate fi înlăturată decât de un rege major şi energic care nu poate fi decât prinţul Carol". (.) "Zilele trecute comandorul Bucholzer, din Şcoala navală din Constanţa, a luat parte la o întrunire a membrilor lojii (Steaua Polara) cu care ocazie a ţinut un discurs înflăcărat pentru prinţul Carol". (.) "Sunt mulţi evrei în această lojă şi convingerea (informatorului care relatează Serviciului de informaţii) este că evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prinţului Carol, întrucât sunt siguri de el că-l va proteja în orice împrejurare şi că în caz că ar izbucni mişcarea violentă de răsturnare a bolşevicilor, evreii care vor cădea cei dintâi victime ai pogromurilor ce vor avea loc [în Rusia] vor fi toleraţi a se refugia în masă în România".

5 SEPTEMBRIE 1929. Ofensivă deplină a evreilor masoni. Prin sentinţa nr. 78/ a Tribunalului Ilfov, Secţia I Civilă (dos. 3425/1929), rămasă definitivă, s-a recunoscut personalitate juridică Asociaţiei Marelui Orient al României, cu sediul în Bucureşti, str. Lipscani nr. 21 şi s-a dispus înscrierea ei în Registrul persoanelor juridice. Conducerea declarată era formată din: Marelui Orient al României îi propulsează pe St. Brănişteanu (Braunstein), vicepreşedinte activ; Leo Salzmann, mare secretar permanent; S. Feldmman, prim mare veghetor; Marcel Solacolu, prim mare veghetor adjunct, ş.a.

2 DECEMBRIE 1933. Marea Loja Națională din România votează, în cadrul Conventului anual, o Moțiune prin care masoneria să susțină regimul carlisto-evreiesc, să facă “un zid de nepătruns în jurul Majestății Sale Regele Carol al II-lea, Marele nostru Protector, aşa încât el să poată, în linişte, lucra la propăşirea statului şi a țării”!

OCTOMBRIE 1936 – FEBRIARIE 1937. Conflictul intern din loja Lumina din Constanța s-a extins şi în celelalte “ateliere” din acest oraş; el avea drept obiect cererea masonilor români de a fi excluşi din loji masonii “supuşi” (străini) şi, în special, evreii.

Române, masonii români l-au pus la loc de cinste în Templu pe amantul regal al evrecei Grunberg.

Băncile româneşti – ținta israelită În secolul 19, capitalismul financiar era concentrat pe scară națională în constelații din diverse țări.

Dar la începutul secolului 20, dinastiile de bancheri Rothschild, Baring, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet, Warburg, Oppenheimer, Schiff etc., care preluaseră puterea financiară în constelațiile bancare naționale s-au unit peste granițele naționale şi au produs o schimbare radicală, creând un sistem financiar internațional unitar, pe care intenționează să-l țină sub călcâiul lor”

Ivor BENSON, FACTORUL SIONIST, INFLUENȚA IUDAICĂ ASUPRA ISTORIEI SECOLULUI XX)

Banca Mondială şi Fondul Monetar Internațional au ca acționari majoritari cele şapte state cele mai industrializate. “Niciodată aceştia nu vor vrea ca noi să avem piață de desfacere.”

NICOLAE VĂCĂROIU, FOST PRIM-MINISTRU AL ROMÂNIEI)

Faptul că băncile româneşti au fost în ultimii ani ținta unor atacuri din partea finanțelor evreieşti este dovedit cu prisosință de falimentul BANCOREX (desăvârşit de un agent al familiei bancherilor evrei Rothschild) şi al BĂNCII INTERNAȚIONALE A RELIGIILOR (a cărei prăbuşire totală

a fost cauzată de plasamentele masive efectuate de bancă în Fondul Național de Investiții – F. N. I., fond mutual condus de escroaca evreică Maria Vlas, refugiată până de curând în Israel), precum şi de preluarea mafiotă a Băncii DACIA FELIX (EUROMBANK) de către grupul israelian Mandler-Robinson.

Israeliții însă, încă de la întemeierea României ca stat modern, fapt istoric la care au încercat a se opune, au fost permanent preocupați de dominarea activității financiar-bancare a țării, în acest sens fiind finanțați de banca ROTSCHILD din Frankfurt, unde se afla şi sediul european al organizației sioniste B'nai B'rith.

Cum s-au întâmplat lucrurile, de fapt?

TARUL MOLDOVEI", UN CHIABUR EVREU Să ne întoarcem în timp pe la 1800, în Iaşi, capitala Principatului Moldovei.

Fiul, funcționând în această formă până în 1902, când a încetat din viață "Fiul", Israel Daniel. După 1848, el extinsese mult afacerea părintească, a strâns un imens capital, deținând şi 15.000 hectare în moşii din cele mai bune din întreaga Moldovă, obținute din executarea boierimii române care nu şi-a putut plăti datoriile contractate la cămătarul-bancher evreu Israel Eheim Daniel.

Ce ne poate spune porecla lui Israel Daniel, de "țar economic şi financiar al Moldovei", decât că puterea economică cvasi-totală în Moldova acelei epoci aparținea evreilor?

Firma asociaților Daniel (tatăl şi fiul) a demarat din 1819 relații de credit cu case de bancă din Augsburg, Verona, Veneția, Viena şi Istanbul. Israel Daniel a ajuns chiar să administreze averea şi moşiile primului domnitor regulamentar al Moldovei, Mihai Sturdza. Imensa putere pe care o căpătase bancherul-cămătar Israel este dovedită de ridicarea sa la rangul aristocratic de Spătar (boier de mare rang), dobândit pentru întâia oară de un evreu. Iată hrisovul cu pricina, datat la 1858: "Prințul Neculai Conachi Vogoride, Caimacanul Principatului Moldovei, cunoscut şi sciut face la toți cărora se cuvine a sci, că luând în considerație serviciile ce D. Israel Eheim Daniel a

plinit., după prerogativele date Caimacăniei îi hărăzeşte rangul de: Spătar.”.

La sfârşitul veacului 19, afacerea lui Israel Daniel s-a transformat în Casă de Bancă, întreținând relații strânse cu Credit Lyonnais (Franța), Dresdner Bank (Germania) şi cu Nathan Rothschild (Anglia). Cea mai bună relație a fost însă aceea cu Banca Rothschild din Frankfurt, care l-a creditat cu sume imense, ori de câte ori a avut nevoie să dezvolte un “ghişeft”, de multe ori salvându-l chiar din încurcături.

Unul dintre cele mai importante episoade ale vieții lui Israel Daniel a fost plasarea sa în anul 1883 la conducerea de la Iaşi a Băncii Naționale a României, prima bancă cu adevărat națională, înființată în 1880 la Bucureşti. Este cu atât mai curioasă prezența (sau infiltrarea!) unui evreu în conducerea acestei bănci, cu cât ea s-a impus în cele din urmă ca o bancă liberală, care îşi propunea să spargă monopolul băncilor evreieşti, Banca Națională a României oferind o adevărată şansă de dezvoltare economică națională, prin creditele oferite cu dobânzi de numai 4-6%, față de dobânzile de 15-30% practicate de celelalte bănci, toate evreieşti. Oricum, Israel Daniel s-a bucurat pentru foarte puțin timp de această poziție, boala şi moartea curmându-l activitatea de bancher.

AFACERI şi cu DOMNIA şi cu MASONII PAŞOPTIŞTI Şi în Principatul Țării Româneşti, primul bancher-cămătar cunoscut la noi a fost tot un evreu, Hillel B. Manoah. Însuşi statul român era îndatorat preponderent către acest evreu. Dintr-o evidența a arhivelor, rezultă că în 1836, aproape 80% din împrumuturile Țării Româneşti erau contractate de la evreul Manoah, care îşi conducea afacerile bancare din sediul unui han ridicat special în acest scop.

Duplicitatea bancherului evreu Hillel Manoah, este dovedită de faptul că, deşi finanța visteria domnească” (statul), a finanțat în acelaşi timp şi “revoluția” masonică de la 1848, confirmând încă o dată legăturile masoneriei europene cu evreii. De aceea, Hillel B. Manoah a fost numit la 1848 chiar “Prezident al Municipalității Revoluționare”.

În virtutea banilor primiți de la bancherii evrei de către revoluționarii masoni, Ion HeliadeRădulescu scrisese pe

steagul tricolor al “Revoluției” de la 1848, următorul ideal programatic: “Emancipare Izraeliților”, ceea ce însemna de fapt privilegii pentru evrei. Peste zece ani, acelaşi HeliadeRădulescu, înțelegând ce vor în realitate evreii de la români, avea să publice studiul Israeliții şi Jidanii, (moment numit de istoricul Nicolae Iorga ca “trezirea lui Ion HeliadeRădulescu”), care scrisese: Nu vedeți dumneavoastră că tartanii din Englitera şi Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegii, supremația, voind a fonda o supremație a banilor, a Vițelului de Aur? Cer ceea ce noi nu putem da până la ultimul român.

Înainte însă de a evoca afacerile evreilor bancheri din Bucureşti, pentru un singur alt caz, ne vom întoarce la Iaşi, la 1857, când, după insistențe vecine cu fanatismul, evreul şarlatan Nulandt a primit concesiunea domnească (aprobarea oficială) de a înființa ceea ce s-a numit “Banca Națională a Moldovei”. Din acțiunile emise, bancherului Nulandt i-a revenit “prin subscriere” 90% din pachetul de acțiuni, adică controlul total al băncii, în mod perfid el nu a vărsat însă sumele necesare acestei subscrieri, lăsând să intre în capitalul social doar fondurile rezultate din subscrierea celorlalți acționari. După numai un an de funcționare, banca a dat faliment datorită speculațiilor suspecte în care a fost implicată. Cea mai celebră pierdere a fost cea derulată prin sucursala din Galați a Băncii Naționale a Moldovei ca urmare a achiziționării de cămile” din Egipt, care urmau a fi furnizate armatei engleze din India. După ce au fost scoşi banii din țară, în mod straniu a fost reziliat (?) contractul” cu armata engleză, iar pentru ca “investițiile” să nu moară de foame, li s-a dat drumul în deşert. Şarlatania este mai mult decât evidentă, deoarece cămilele nu trăiesc în sălbăticie, iar aşa-zisa cumpărare a fost o spoliere mascată a Băncii Naționale a Moldovei.

Banca Marmorosch,

Canalul de spoliere a românilor Banca evreiască cunoscută mult timp ca cea mai puternică bancă comercială românească este Banca Marmorosch, Blank & Co. Această bancă şi-a început activitatea la 1848 în Bucureşti, într-o casă dintr-un şir de mici prăvălii din străzile Băcani şi Blănari, în care Iacob

Marmorosch activa şi ca negustor şi ca "împrumutător de bani". La 1874 a pus bazele efective ale băncii împreună cu alt evreu, Mauriciu Blank, banca fiind comanditată de marea bancă evreiască LOBEL din Viena. În timp, sediul central al băncii s-a mutat pe rând, din zona Lipscani, pe strada Doamnei, întrun imobil construit de celebrul Anghel Saligny. După 1905, mai multe bănci străine s-au asociat celor două familii evreieşti Marmorosch şi Blank, deținând împreună banca, care şi-a păstrat totuşi numele deoarece a continuat să fie administrată de către familiile evreieşti din România, îndeosebi de Aristide Blank, autorul principal al jafului ce avea să urmeze. Astfel, cu spijin financiar extern, Marmorosch, Blank & Co. Bank a ajuns să înființeze în România mai multe bănci, îndeosebi Banca Industrială, bănci pe care practic le controla, deținând curând părți importante în capitalul mai tuturor întreprinderilor mari din industria românească.

Dar aşa cum ar trebui să fie de aşteptat şi această mare bancă evreiască se pregătise să tragă o mare păcăleală românilor şi acest lucru s-a întâmplat în anul 1930. Vom cita din lucrarea de referință a lui Radu Negrea, Puterea şi Banii, care ne este o bună călăuză: Observatorii avizați ştiau că imobilizările şi împrumuturile făcute în goana după acaparări, profit şi influență împinseseră de mult această bancă într-o stare de faliment, ascunsă sub cifre de bilanț ce nu reflectau realitatea.

Dacă cineva are curiozitatea şi deschide după atâta timp darea de seamă pe 1930, prezentată acționarilor tocmai când la ghişee se formaseră cozi lungi pentru restituirea depunerilor, se poate afla (observăm în rândurile ce urmează că încă de atunci se practica în sistemul bancar din România, bilanțul "dublu" sau fals, aşa cum evreii au mai procedat recent şi la Fondul Național de Investiții, la Bancorex şi la Banca Internațională a Religiilor – n.a.) că Banca Marmorosch, Blank & Co. a procedat, în exercițiul analizat, la evaluarea activului cu cea mai mare severitate şi a făcut noi amortizări însemnate, că participa la 12 bănci, 57 de întreprinderi şi o societate de asigurări şi realizase un beneficiu net de 90 milioane lei. Nici o mențiune despre imobilizări, portofoliu "putred", pierderi,

insuficiență de lichiditate, pericol de încetare a plăților. Totul era în regulă.”

Partenerii favorizați informațional de către administrația evreiască a băncii au început în 1930 retragerile masive de la Banca Marmorosch, Blank & Co., fiind astfel scoase din România sume fabuloase, iar abia când situația băncii a devenit definitiv dramatică, micii depunători români au trecut literalmente la asaltul ghişeelor. Pentru prima oară România a cunoscut manifestările de stradă ale depunătorilor ruinați, cu care ne-am obişnuit aşa de bine în ultimii ani, dar şi corupția deşănțată a oficialităților, care au băgat mâna în buzunarul contribuabilului de rând în folosul unor bancheri veroşi, care aşa cum se va vedea, nu diferă deloc de a celor de azi.

Fotografiile din presa vremii arată cordoanele de jandarmi înarmați păzind sediul impozant al băncii Marmorosch, Blank & Co, în timp ce mulțimea panicată a deponenților bloca strada Doamnei, iar oameni agitați împânzeau zona numită “City-ul bucureştean”.

Nimic nu mai putea opri falimentul programat al băncii, în schimb şi această situație a fost speculată tot în defavoarea statului român, care s-a grăbit să scoată bani din buzunar pentru patronii evrei ai băncii.

Deşi termenul nu era încă consacrat, ceea ce a urmat a fost o “inginerie financiară”, numită în epocă “combinație”. Banca devenise un colos cu ramificații în toată economia românească, motiv pentru care deja supraviețuia prin subvențiile statului.

Banca avea mai multe sucursale, precum cele de la New York şi Paris, în țară mai avea alte peste 20 şi înființase alte 10 bănci. Ca o adevărată caracatiță economică, Marmorosch, Blank & Co. înghițea aproape total industria românească. În extracția petrolieră: întreprinderile Steaua Română, Creditul Petrolier, Petrolul, Cometa, Petrol Block, Petrolul Românesc, România Petroliferă ş.a.m.d. În extracția minieră: întreprinderile Aluminia, Minieră, Mircea Vodă etc. În metalurgie: Astra (actuala întreprindere de vagoane Arad, recent “privatizată” tot în favoarea unor evrei americani), Vulcan, Metalica, Fabrica de Armături, Industria Motoarelor,

Transilvania, Şantierele Române de la Dunăre etc. În chimie: Prima Societate Româna de Explosibile (Făgăraş), Fleming, Amylon. În energie: Omnium Electric Roman.

Fabricile de zahăr Chitila, Danubiana şi Jujica, fabrici de zaharoase precum Kandia etc. În curele balneare: Societatea Govora-Călimăneşti, Tekirghiol ş.a., Olăneşti ş.a.,

Institutul Balnear Sinaia etc. De asemenea nu au scăpat controlului Băncii Marmorosch, Blank & Co. ramurile economice româneşti precum industria textilă, construcţiile, transporturile, pielăria, sticlăria, exploatările forestiere, agricultura, comerţul etc.

Calculul patronilor băncii nu putea decât să funcţioneze. Statului român i se înfăţişa spectrul unui posibil colaps al economiei româneşti, chiar falimentul celor mai mari întreprinderi, dacă banca ar intra în încetare de plăţi. Această finanţare de către statul român, prin Banca Naţională, a marii bănci private a evreilor Marmorosch şi Blank a durat iniţial 10 luni, până în octombrie 1931, prin creşterea rescontului (preluarea de către banca centrală a unei părţi din obligaţiile de finanţare a unei bănci comerciale, care obţine astfel mijloace înainte de scadenţa titlurilor) de la 274 milioane lei la 1, miliarde lei (precizăm că era vorba de leul "tare" din perioada interbelică). Avem deci un prim cadou făcut băncii falimentare.

Vom cita iarăşi pe Radu Negrea, asupra acestui moment: Urmare dispoziţiei ministrului de finanţe, s-a preluat un portofoliu putred al băncii în dificultate, de peste un miliard lei, alcătuit în bună parte din cambii ale societăţii afiliate, Banca Industrială. Manevra nu putea nici măcar salva aparenţele, fondurile primindu-se practic pentru un fel de polițe fără valoare reală, date chiar de datornic."

Cum "gaura" de la Marmorosch, Blank & Co. era mult mai mare, ingineria trebuia săvârşită astfel încât tot statul român (în fapt, populaţia românească) să plătească toate oalele sparte. În acest scop a intrat în combinaţie o a treia entitate, Sindicatul Bancar din România. Ni se pare greu de crezut că guvernanţii vremii, struniţi şi manipulaţi de regele Carol al II-lea, chiar credeau că vor mai salva cea mai mare bancă (evreiască) din

țară, că nu aveau cunoştinţă de reala dimensiune a jafului. Totuşi, ei au perseverat!

Sindicatul Bancar (compus prin asocierea mai multor bănci) a pus la dispoziția Băncii Marmorosch, Blank & Co. un pachet de titluri de credit considerate sigure. Pe această bază, Banca Națională i-a mai acordat Băncii Marmorosch, Blank & Co. un credit de 750 milioane de lei, iar apoi a restituit grupării de la Sindicatul Bancar, ce venise în ajutorul băncii, întregul pachet de cambii.

Banca falită a rămas cu milioanele – relatează Radu Negrea – banca de emisiune (Banca Națională) cu nimic şi, ca un fel de garanție pentru restituirea sumei, s-a înființat societatea DISCOM. Fondată ad-hoc de Banca Marmorosch, Blank & Co., societatea Discom a preluat obligația de rambursare a creditului de 750 milioane lei, plus dobânzile, primit de la Banca Națională. Dar de ce? Ministerul Finanțelor i-a concesionat societății Discom, cu mare bunăvoință, monopolul de stat al tutunului, în condiții incomparabil mai avantajoase față de Poştă, concesionara precedentă. Aşadar, substanțiala asistență financiară primită de banca comercială în dificultate se recupera printr-o societate paravan, grație generozității statului şi cu concursul. fumătorilor. S-au aflat şi alte aranjamente, precum legarea plății unei părți din angajamentele băncii a câtorva lucrări publice cu prețuri umflate, iarăşi fiind puşi contribuabilii să suporte pierderile falitei.”

Cu alte cuvinte, ca răsplată pentru dezastrul provocat, patronii evrei ai Băncii Marmorosch s-au ales cu exclusivitatea comerțului cu tutun pe România, în cele mai avantajoase condiții imaginabile, cu comenzi de lucrări publice din partea statului român, plătite de stat la dublu sau triplu decât în condițiile licitării lucrărilor.

Scandalul provocat de această lovitură dată banului public a făcut ca, totuşi, în cele din urmă să se pună sechestru pe averea principalului acționar şi conducător al băncii, evreul Aristide Blank, fără însă ca aceasta să fie scoasă la vânzare. S-a aşteptat până în anii ‘40, când Blank şi-a răscumpărat bunurile în condiții de puternică devalorizare a leului, dar plătind la

valoarea acestora din 1931, adică nici 5% din valoare reală a acesteia.

Trebuie spus aici că prețul plătit de români în această afacere a fost cu atât mai mare cu cât în aceeaşi perioadă România s-a văzut nevoită să se îndatoreze cu sute de milioane de dolari de la bănci evreieşti străine precum Chase National Bank (grupul Rockefelier) şi National City Bank (grupul Morgan).

Banca Națională – ținta predilectă Dorința evreilor de a conduce finanțele lumii, se poate regăsi în ambiția de a conduce finanțele fiecărui popor în parte, a fiecărei națiuni sau a fiecărui stat, astfel încât să se constituie într-o oligarhie dominantă, într-o aristocrație a banului, sau, mai nou, a tuturor valorilor mobile. Este un fapt cunoscut că Banca Federală a Statelor Unite ale Americii, ce are rolul de bancă de emisie a monedei naționale, dolarul american, este formată din bănci evreieşti precum Băncile Rothschild din Londra sau Paris.

Respectiva bancă, numită Federal Reserve System din S. U. A. (banca centrală privată a S. U. A.) este legată la apariția ei de omnipotentul bancher evreu J. P. Morgan, care şi-a pus la dispoziție în acest scop, în 1913, proprietatea particulară din Georgia. Clanul bancherilor Morgan, (evrei nepracticanți, trecuți formal la creştinism) este implicat în tutelarea organismelor mondialiste precum Comisia Trilaterală şi Council of Foreign Relations (S. U. A.), precum şi în The Round Table. El completează sau suplineşte, după caz, activitatea mondială a clanurilor evreieşti Rothschild şi Rockefeller.

În cazul țărilor româneşti, crearea unei bănci centrale sub controlul "fiilor lui Israel" a reprezentat o preocupare permanentă a organizațiilor evreieşti, prima dintre aceste bănci, aşa cum am văzut în cazul Băncii Naționale a Moldovei, soldându-se cu un faliment rapid.

Câțiva ani mai târziu, în anul 1866, la Bucureşti, în urma actului de concesiune semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza s-a înființat de către evreii englezi şi francezi, Banca României. Concesiunea era valabilă până în 1903, dar, din rațiuni de stat, după obținerea independenței de la 1877, românii au avut curajul să creeze o alternativă, prin crearea

unei bănci naționale centrale, care să sprijine efectiv dezvoltarea economică a țării.

Nu întâmplător am amintit mai devreme cazul implicării clanului bancherilor Morgan în crearea băncii de emisie a S. U. A., deoarece urmează surpriza. Banca României creată la 1866 conform concesiunii acordata de Cuza, avea în componența sa, ca principali acționari, pe E. Grenfell, asociat al celebrului bancher evreu londonez Morgan, precum şi pe evreul francez Isaac Pereire, creatorul cartelului bancar francez Société Generale. Aceştia țineau sub control şi Banque Imperiale Ottomane din Istanbul, motiv din care Banca României apărea ca afiliată (sau "filială") a băncii de la Istanbul.

Obținerea independenței României la 1877 şi emanciparea de sub tutela Imperiului Otoman, crearea sa ca stat modern, s-a lovit de o acerbă opoziție a Alianței Israeliților, organizație evreiască mondială cu sediul în Franța. Alianța Israeliților invoca la toate marile puteri, abuzurile la care ar fi supuşi evreii de către români. Nu este lipsit de semnificație că tocmai un israelit francez, evreul Isaac Pereire, deținea banca centrală a României, bancă ce avea atribuții de bancă de emisiune şi de scont, iar independența României îl putea face să piardă privilegiul emiterii de moneda românească, ceea ce s-a şi întâmplat, până la urmă, românii văzând cât de puțin le-au vrut binele evreii.

Chiar după obținerea prin arme a independenței de către români, evreii şi-au folosit toată influența pentru a impune politicienilor români ideea că banca națională, având prerogativa de emitent al bancnotei, trebuie să fie creată de instituții financiare străine, iar capitalul său să rămână preponderent sau total străin.

Un punct de vedere total opus, care a triumfat, aparține oamenilor politici patrioți şi constă în folosirea exclusivă a capitalului autohton, pentru evitarea controlului străin asupra pivotului întregii activități băneşti din țară", scrie Radu Negrea (Banul şi Puterea, Bucureşti 1990, Ed Humanitas).

Astfel, Parlamentul Român a votat la 17 aprilie 1880 Legea privind "instituirea unei bănci de scont şi circulațiune, sub

denumirea de Banca Națională a României cu dreptul exclusiv de a emite bilete de bancă la purtător". Aceasta a fost o lovitură puternică dată israeliților lui Morgan. Banca Națională a României, deținută de stat (33%) şi de fruntaşii liberali (67%) a însemnat pasul emancipării financiare a țării, a obținerii de credite neîmpovărătoare pentru români. Ea mai există şi astăzi, având (încă!) capital integral de stat şi ar trebui să mai fie încă un simbol al suveranității naționale (este condusă însă de un agent al mondialismului sionist, iar bancnota emisa de B. N. R. în octombrie 2001, cu valoarea de 100.000 lei, conține simbolul israeliților, Steaua lui David).

Odată cu apariția Băncii Naționale a României în 1880," Banca României", în realitate a evreilor Grenfell (omul lui Morgan) şi Isaac Pereire, a rămas practic o simplă bancă comercială, iar în 1903, când a expirat concesiunea băncii acordată de domnitorul Cuza, activul şi pasivul băncii a fost preluat de către The Bank of România Limited, cu sediul la Londra, creație a adevăraților patroni, Morgan şi Grenfell, funcționând în România până în 1948 ca sucursală a firmei londoneze.

După 1989, guvernator al Băncii Naționale a României a fost aproape fără întrerupere Mugur Isărescu. Despre acesta s-a afirmat că are legătură cu comenzile ocultei financiare internaţionale. Mugur Isărescu, ar fi fost recrutat de către Council of Foreign Relations (C. F. R.) în 1990, la New York. Recrutarea s-ar fi produs la Institutul pentru Studiul Economiei Mondiale din New York, pe când Isărescu se afla la post.

Conducerea C. F. R. (organizație controlată de familiile bancherilor evrei Rockefeller şi Rothschild, susținuți de J. P. Morgan) au recrutat destui specialişti, potențiali înlocuitori ai celor care guvernau la vremea respectivă în țările est-europene.

Controlul din start al piețelor est-europene era un scop bine determinat, în funcție de indicațiile "specialiştilor" C. F. R. Totodată, Mugur Isărescu ar fi fost pregătit în vederea accederii la fotoliul de premier, deoarece evreul Petre Roman

juca la două capete. De aceea, “soluția Mugur Isărescu” a fost înaintată ori de câte ori a fost situația unei crize majore.

Datorită evoluției evenimentelor post-decembriște – scria un săptămânal românesc în 1999 – s-a recurs la funcția de guvernator al Băncii Naționale a României, poziție cheie de altfel pentru finanțele României şi de pe care nu i-a nemulțumit pe stăpânii săi. C. F. R. acționează pe baza pârghiilor financiare de care dispune organizația, controlând inclusiv Federal Reserve Bank, banca investită cu coordonarea rezervei federale a S. U. A. şi emiterea dolarului ca monedă, precum şi principalele organisme financiare mondiale, F. M. I. şi Banca Mondială. Pentru îndeplinirea obiectivelor propuse, pe tot parcursul anilor 1990-l992 s-a purtat un imens război mediatic de dezinformare în toate emisiunile economice, subliniindu-se greşeala făcută de România prin plata datoriei externe şi exemplificând prin țări care au mari împrumuturi, dar nivel de trai mai crescut, sugerându-se că o țară se poate dezvolta prin împrumuturi înrobitoare. De altfel, principala formă de control al unei țări este cea financiara – specialitatea C. F. R.”.

Pasul cel mai important făcut de Mugur Isărescu, în conformitate cu dispozițiile C. F. R., a fost devalorizarea masivă a monedei naționale, politică monetară şi împrăştierea la o rată derizorie a tuturor creanțelor României (ex.: Egipt, Irak), pas susținut şi de prim-ministrul impus de media, de fapt de oculta financiară, Theodor Stolojan, răsplătit ulterior cu un post la Banca Mondială. Pentru îndepărtarea eventualilor investitori, necontrolați de C. F. R., în 1991 Th. Stolojan a naționalizat valuta aflată în bănci, ceea ce a dus la un adevărat recul pentru investițiile străine, scăpate de sub controlul şi manipularea ocultei de la New York. Un alt aspect demn de menționat l-au constituit jocurile interbancare “permise şi încurajate” de Mugur Isărescu, derulate prin băncile aflate sub tutela C. F. R. (Chase Manhattan Ro, INC Barings, ABN AMRO), prin intermediul cărora importante fonduri valutare au părăsit România.

Sub conducerea lui Mugur Isărescu, Banca Națională a României s-a făcut vinovată de faptul că nu a luat nici un fel de măsuri, impuse de altfel prin legislație (care-l conferea

obligația de control şi intervenție) în cazul marilor fraude bancare, de genul Columna Bank, Credit Bank, Banca Dacia Felix, Banca Internațională a Religiilor.

Conducerea Băncii Naționale a României a cunoscut exact marile fraude de la Bancorex, pe care le-a acoperit. În afara celor două miliarde de dolari ce au dispărut din România, B. N. R., care poseda toate pârghiile necesare pentru a preveni scurgerile financiare din România, le-a acoperit prin cererile de trecerea la datorie publică a creditelor clientelare oferite de Bancorex diverselor grupări mafiote.

Deşi B. N. R. are o Direcție de Supraveghere şi Control Valutar nu a luat măsuri pentru repatrierea valutei, care, obținută în urma tranzacțiilor externe, nu a mai intrat în țară cazul firmelor Pepsi, Qudrant, Coca-Cola, NAPPA, afacerile cu tutun, bumbac şi industrie uşoară). "Faptul că Isărescu ar fi fost recrutat de C. F. R. poate fi susținut de motivul că niciodată, indiferent de interesele politice, Mugur Isărescu nu a putut fi schimbat, cu toate incidentele penale ale afacerilor familiei [sale] cu cetățeanul Heinrich Schorsch, bănuit a fi agent dublu, inclusiv F. M. I. şi Banca Mondială jucând cu asul Isărescu în mânecă, amenințând cu sistarea oricărei creditări în cazul schimbării acestuia." Trebuie arătat că numirea lui Mugur Isărescu ca prim ministru al României, la sfârşitul anului 1999, a contribuit la desăvârşirea marilor infracțiuni desfăşurate la Fondul Proprietății de Stat, îndeosebi cele derulate cu infractorii israelieni, cum este cazul afacerilor lui Sorin Shmuel Beraru şi privatizarea Hotelului Bucureşti (infractori Eliahu Rasin şi Robert Badner, alături de Radu Sârbu). Astfel, privatizarea Hotelului Bucureşti era anchetată la sfârşitul anului 1999 de Corpul de Control al primului-ministru Radu Vasile, sub conducerea secretarului de stat Ovidiu Grecea, când preşedintele României, Emil Constantinescu, dă o adevărată lovitură de stat destituindu-l pe premierul Radu Vasile şi înlocuindu-l cu Mugur Isărescu. Imediat secretarul de stat Ovidiu Grecea a fost destituit la rândul său, iar controlul efectuat la F. P. S., control ce trebuia să conducă la destituirea preşedintelui Radu Sârbu, a fost brusc stopat, iar Raportul inspectorilor guvernamentali s-a pierdut prin sertarele noului prim-ministru al României, în timp ce

dubioasele afaceri de la F. P. S. şi-au urmat nestingherite cursul.

La nici un an de la numirea sa ca prim-ministru al României, îl regăsim pe Mugur Isărescu drept candidat la preşedinţia României. Cine era Isărescu, se poate întreba oricine! Fără a face politică, fără a fi o personalitate propriu-zisă, destul de anost, el este propulsat din 1990 guvernator al Băncii Naţionale a României, prim-ministru al României şi apoi candidat la preşedinţia ţării, având o largă susţinere politică. Se cunoaşte războiul declarativ de la începutul anului 2001 dintre noul prim-ministru Adrian Năstase şi reîntorsul guvernator la Banca Naţională a României, Mugur Isărescu. În vederea compromiterii politice a unui potenţial viitor contracandidat la preşedinţia României, A. Năstase (anagrama lui "e Satanas") îi promitea chiar lui Isărescu că îl va destitui cu tam-tam din fruntea Băncii Naţionale şi luase alături de sine în acest scop atât Curtea de Conturi (a cărei anchetă la B. N. R. a rămas, până la urmă, practic ascunsă de ochii opiniei publice – noi o vom publica, totuşi, într-un număr viitor), dar şi pe "fiorosul" secretar de stat Ovidiu Grecea, reinstalat ca şef al Corpului de Control al Guvernului. Ce s-a întâmplat, până la urmă, cu războiul Năstase-Lsărescu nu s-a mai aflat. O tăcere inexplicabilă s-a aşternut peste gălăgioasa dispută. De fapt, stăpânii oculţi din S. U. A. ai celor doi i-au pus să facă pace, iar pionii au fost sacrificaţi (Ovidiu Grecea a trebuit să plece la capătul lumii ca ambasador al României).

Banca Dacia Felix,

Cadou guvernamental prietenilor israelieni şi mafiei calabreze După eforturi constante şi o încrâncenare disperată, sprijinite însă de ajutorul politic nemijlocit al guvernului Adrian Năstase, care prin Ordonanţa Guvernamentală nr.

68/2001 a dărâmat lupta de peste 5 ani a Băncii Naţionale a României, falimentara Bancă Dacia Felix a fost redeschisă oficial în anul 2001 de către noul său proprietar, grupul israelian "Robinson", reprezentat la vârf, la un moment dat, de agentul Mossad Liviu Alfred Mandler. Prin preluarea falimentarei bănci Dacia Felix, grupul israelian al lui Fredy Robinson a devenit, printre altele, din anul 2000, proprietar al

postului de televiziune Tele 7 ABC. Preluarea conducerii acestui post TV de către tandemul israelian Robinson-Mandler a condus la rapida debarcare din schema de programe a incomodului ziarist Dan Diaconescu, fapt ce l-a de determinat pe acesta din urmă să întreprindă eforturi supraomeneşti pentru a înființa postul de televiziune OTV, post care însă a fost interzis ulterior la solicitarea a trei organizați evreieşti.

Banca Națională a României s-a străduit nestrămutat până în Mai 2001, să declare falimentul Băncii Dacia Felix, fiind obligată de lege să recupereze prejudiciul adus statului român de peste 100 milioane de dolari. În acest scop a fost obținută chiar şi numirea lichidatorului, firma Price Waterhouse Coopers, fapt ce trebuia să declanşeze recuperarea celor 100 milioane USD. Citǎm un fapt senzațional din raportul lichidatorului, anume că israelienii şi-au ales ca recuperator pe chiar unul dintre falimentatorii băncii: La 3 martie 1999, s-a încheiat un contract de colaborare între Banca Dacia Felix respectiv preşedintele acesteia, Liviu Mandler] şi Ion Ilie Mania, având ca obiect recuperarea unor credite [datoriile către bancă]., pentru care Ion Ilie Mania primeşte un comision de 5% din recuperări, plus o sumă pentru cheltuieli de 50.000 de dolari pe an".

Însă Ion Ilie Mania este omul mafiei italiene.

Indiferent de bârfele dâmbovițene referitor la sora premierului Năstase, Dana Barb, precum că aceasta n-ar fi străină de apariția Ordonanței Guvernamentale ce i-a favorizat tranşant pe israelienii de la Banca Dacia Felix (redenumită în prezent EUROMBANK), prin faptul ca a fost directoare a reprezentanței din România a firmei de avocatură evreieşti cu sediul central în Wall Street-New York, Herzfeld & Rubin, firmă ce s-a ocupat în România de interesele Băncii Dacia Felix, motivarea gestului guvernanților este legată şi de confidențiale interese economice şi politice, de apropierea lor de agenții Mossad şi de aranjarea cu cercurile evreieşti americane a vizitei în S. U. A., atât pentru premierul Adrian Năstase, cât şi pentru preşedintele Ion Iliescu. Oricum, paginile de internet ale firmei Herzfeld & Rubin o prezentau până recent pe sora primului ministru, Dana Barb, ca pe o redutabilă economistă ce face parte din rândurile staff-ului

firmei. Afirmație ridicolă, pentru că Dana Barb nu avea studii economice. Surpriza vine din altă direcție: directorul central al Herzfeld & Rubin, firmă cu puternică activitate în România, este evreul Mark Meyer, de ale cărui servicii a beneficiat Adrian Năstase în S. U. A., aşa cum am arătat în capitolul Personajele cheie ale afacerilor israeliene (poziția: despre Mark Meyer).

Recuperatorul bancar al israelienilor va recupera pentru tandemul Robinson & Mandler şi cele circa 100 milioane dolari, bani care însă ar fi trebuit recuperați de lichidatorul englez pentru statul român, dacă nu ar fi intervenit politic guvernul Năstase, cedând datoria băncii către stat pentru numai 22,5 milioane dolari, conform următorului aranjament: la trei zile de la încasarea sumelor recuperate, Dacia Felix (respectiv tandemul Robinson-Mandler, cu executorul Mania) va plăti 25% din sumele încasate către Banca Națională a României şi către C. E. C. Cine este însă acest recuperator?

Recuperatorul Ion Ilie Mania este chiar unul dintre acționarii semnificativi ai băncii de pe vremea când, în 1993, 1994 şi 1995, sute de români îşi depuneau la bancă economiile. Este, pentru cine va cerceta faptele, unul dintre principalii actori care au împins banca în faliment. Firmele sale, cu care a obținut creditele de la Dacia Felix, sunt STIMA INGINERING s.r. l, LIROM s.r. L, MATAL STAR s.r.l. şi STIMEL ş.a., firme ce s-au bucurat din plin mai apoi de falimentul băncii.

Om al mafiei calabreze, N'Dragheta, Ion Ilie Mania este unul dintre cele mai controversate personaje ce au apărut în România după 1989, deşi pozează în onorabil om de afaceri român, iar poliția şi-a făcut un obicei din a nu-l deranja. În cadrul mafiei calabreze poartă titlul de "adjutore". Acest titlu îl poartă acceptații, cei ce nu fac parte din Familie, unde se impune rudenia de sânge, iar rolul lor este acela de consultanți financiari şi plasatori de capital negru în afara Italiei, în vederea spălării banilor. Legislația dură antimafia din ultima vreme din Italia şi implicarea directă a F. B. I., a obligat mafia calabreză să caute alte teritorii de operare.

Condamnat penal în timpul regimului socialist, Ion Ilie Mania reuşeşte să ajungă în Italia încă din vremea lui

Ceauşescu, unde obține cetățenia italiană, dar totodată se ocupă intens de cariera sa infracțională, întors în România după 1989, Ion Ilie Mania s-a bucurat de statutul de "investitor străin", dând de fapt tun financiar după tun, dar s-a făcut remarcat mai ales prin tunurile de la Banca Dacia Felix, unde a reuşit, prin firmele sale, să ocupe poziția de acționar semnificativ al băncii, forțând astfel banca să îi acorde credite neperformante, pe care evident nu le-a mai rambursat, ocupându-se totodată de distrugerea unuia dintre cei mai importanți acționari, Sever Ion Mureşan şi de falimentul băncii. Odată falimentată, deponenții români ruinați, Banca Dacia Felix a fost "cumpărată" de la Arcom S. A. pe nimic de către agenții israelienii trimişi de Fredy Robinson, deşi banca avea de recuperat creanțe de peste 100 milioane de dolari americani, fapt care ne duce cu gândul că încă de la început Mania a acționat în mod mafiot pentru a le servi israelienilor banca pe tavă.

Printre victimele lui Ilie Mania din privatizarea românească s-au aflat la un moment dat întreprinderile româneşti Oțelul Roşu Braşov, Înfrățirea Oradea şi Electrotimiş (pe aceasta din urmă acaparând-o – ca şi pe celelalte două – prin ingineria unei societății mixte, metodă consacrată, în care deținea 52% din capitalul social şi prin intermediul căreia, în perioada 1997-l998, a smuls credite nerambursate de la Banca Română de Dezvoltare de mai multe sute de mii de dolari americani). În general, după ce a devalizat întreprinderile luate de la stat, după ce le-a împovărat de datorii la bănci,

Naşul" Mania le-a vândut "fraierilor".

În scopul de a-şi atrage protecția Poliției Române, în vremurile bune ale Băncii Dacia Felix, Ilie Mania a intermediat sponsorizarea clubului sportiv Dinamo (club al Ministerului de Interne), dar şi-a tras şi o frumoasă sumă în folos personal din această afacere. Despre relațiile sale cu Poliția Română, vă vom reda un interesant episod, care îl are la bază pe Cheorghe Stan, secretar C. A. la Dinamo pe vremea când Mania sponsoriza clubul.

În cursul lunii iunie 1998, pe terasa Restaurantului Cina din Bucureşti, apare un grup de italieni (de la firma FIN PART-

Milano) reprezentați şi susținuți de Ion Ilie Mania pentru a avea discuții prealabile neprotocolare cu oficiali din cadrul Fondului Proprietății de Stat privind preluarea de către italieni a Restaurantului Cina sau a Hotelului Bucureşti. Ion Ilie Mania fiind însă căutat de Interpol şi de aceea neputându-se afişa prea des, principalul actor al acestor negocieri era unul dintre oamenii săi de încredere, colonelul în rezervă Gheorghe Stan, fost şef al serviciului juridic din Ministerul de Interne şi profesor la Academia de Poliție. Controlând practic şi serviciul de cadre al ministerului, Gh. Stan avea şi are intrare la o parte dintre şefii poliției române, fiind totodată deschizătorul de uşi pentru Ilie Mania. Stadiul negocierilor îi era prezentat zilnic lui Mania de către Stan, în biroul secret al adjutorelui de pe Calea Victoriei, situat deasupra magazinului Steilmann, bârlog pe care nici Interpolul nu l-a dibuit în acea vreme, pentru că. n-a vrut politia română.

Aici au participat la discuții confidențiale şi unii funcționari ai F. P. S., directori ai Hotelului Bucureşti, aici a fost elaborat chiar şi conținutul a ceea ce trebuiau să devină ulterior hotărâri şi mandate ale Fondului Proprietății de Stat (aşa cum este mandatul de validare a unei hotărâri A. G. A. privind preluarea patrimoniului Hotelului Bucureşti de la firma franceză Pargest la firma italiană Fin Part). Trebuie arătat că în toată această perioadă Ion Ilie Mania era dat în urmărire prin Interpol, deoarece din Guarda di Finanza Italiana obținuse condamnarea sa la închisoare pentru fals şi uz de fals.

Faptul că Gheorghe Stan a rămas ataşat de hoteluri şi restaurante, este dovedit de faptul că în prezent acesta s-a lipit de Dan Matei Agaton (ministru în guvernul Adrian Năstase), devenind şeful serviciului juridic al Ministerului Turismului. Or, cel mai mare succes al Ministerului Turismului este preluarea de la A. P. A. P. S. (fostul F. P. S.) a privatizărilor din turism.

Întreaga activitate financiară din România a lui Ion Ilie Mania s-a ancorat permanent de legăturile sale italiene. Inițial a folosit o scrisoare de garanție falsă prezentată ca fiind emisă de BANCA DE NAPOLI, filiala Brescia pentru a obține cu firmele sale un credit de la Banca Dacia Felix de 20 miliarde lei şi 2,5 milioane dolari. A contractat apoi noi credite, până la

20 milioane de dolari, garantate cu altă scrisoare de garanție falsă (8900/363/29.12.1994) pe numele aceleiaşi bănci italiene.

A "donat" apoi un milion de dolari grupului de avocatură Charles Poncet din Geneva.

Un anume avocat Laurent Kaspere, membru al grupului, devenit judecător de instrucție, a fost determinat de Ilie Mania să ceară punerea sub acuzare a rivalului său de la Banca Dacia Felix, Sever Mureşan. Acest Kaspere a fost însă între timp condamnat la doi ani închisoare, întrucât împreună cu alți escroci, precum şi cu Charles Poncet, au împins în faliment firma Noga Hilton din Geneva.

Referitor la Fredy Robinson, noul proprietar al Băncii Dacia Felix, este cunoscut că este proprietarul mai multor cazinouri, inclusiv în Rusia, mai recent deschizând chiar şi un cazino pe. internet. Mai puțin ştiut este însă că Fondul Proprietății de Stat, însărcinat să facă privatizarea în România, pe vremea când era condus de Sorin Dimitriu (dar nu numai) şi-a deschis în Israel o reprezentanță al cărui preşedinte, numit şi plătit de statul român, era chiar mercenarul Mossad-ului, Fredy Robinson.

Multe dintre privatizările româneşti au fost anticipate în birourile din subordinea sa, Robinson bătând aici palma în numele statutului român cu investitori de talia infractorului israelian Sorin Beraru (Bergovici), marele tunar al economiei româneşti.

Pentru a demonstra apartenența lui Liviu Alfred Mandler la agenția israeliană de informații (Mossad), vom evoca un scurt episod din tinerețea sa, când alături de alți colegi din forțele de securitate israeliană, a participat la un comando rămas celebru, împreuna cu acei colegi de arme. Mandler apărea la un moment dat coproprietar cu Robinson al marelui Cazinou Vemescu din Bucureşti. De fapt, toate cele opt cazinouri din Bucureşti aparțin unor evrei israelieni, fiind folosite pentru spălare de bani şi expatriere infracțională de mari fonduri din România către Israel, rezultate în urma desfăşurării activităților ilicite.

Acțiunea Mossad la care ne referim, cu participarea activă a lui Mandler, s-a desfăşurat la 4 iulie 1976 şi a fost numită Fulgerul. Atunci, debarcând din avioanele venite de la 4.000 km distanță, agenții israelieni au reuşit să elibereze din mâinile teroriştilor ostaticii evrei capturați pe aeroportul internațional Entebbe din Uganda.

FALIMENTUL BANCOREX, PRIMA BANCĂ ROMÂNĂ Banca Română de Comerț Exterior)

De câțiva ani, România a intrat în atenția Grupului Bilderberg, scopurile acestei societăți secrete mondialiste fiind, în ceea ce ne priveşte, monitorizarea şi dirijarea strategică a procesului de privatizare, pentru a se asigura trecerea proprietății de stat în mâinile cercurilor fidele grupului în vederea integrării României în procesul globalizării.

Două dintre cele mai importante persoane care au fondat Grupul Bilderberg sunt magnații bancheri evrei, reprezentanți ai celor două clanuri financiare mondiale, David Rockeffeller şi Edmund Rothschild, cu precizarea ca Rockeffeller nu este evreu practicant şi familia este convertită formal la baptism.

Pentru a înțelege sensul faptelor ce vor fi evocate în continuare, reproducem unul dintre cele mai celebre citate din David Rockeffeller: “Suntem în pragul unei transformări globale. Trebuie să declanşăm o criză majoră (economică, militară, politică, socială, educativă, religioasă) şi toate națiunile vor accepta Noua Ordine Mondială”.

CONSTITUIREA GRUPULUI. În anul 1954, la hotelul Bilderberg din Oosterbeek Olanda, prințul Bemhard al Olandei a reunit în cadrul unei prime “conferințe” circa 120 de personalități din înaltele finanțe ale Europei, Statelor Unite ale Americii şi Canadei, punând bazele unei noi organizații “neoficiale” ce avea să fie cunoscută de acum ca fiind Grupul Bilderberg, cea mai puternică societate secretă din lume.

Prințul Bemhard de Olanda, recunoscut mason, prin apartenența sa la familia regală de Habsburg ar avea o ascendență în împărații romani, dar pretindea totodată a fi descendent din Casa lui David, deci din familia aristocrată evreiască. Organizarea de către prinț a Grupului Bilderberg, a

fost direct sprijinită de către societățile secrete sioniste şi mondialiste, de către C. I. A., dar în primul rând de către Consiliul Afacerilor Externe (C. F. R.), cea mai puternică organizație secretă oligarhică din S. U. A. ce activa deja pentru mondializare (susținută totodată de aceiaşi doi bancheri evrei: Rockeffeller şi Rothschild).

Organizația este condusă de un comitet de conducere, compus din 39 de membri (europeni şi 15 americani) împărțiți în trei comisii de specialitate a câte 13 membri fiecare. Toți cei 39 de membri ai comitetului aparțin şi altor organizații secrete mondialiste sau sioniste (Illuminati, marile loji masonice, Vaticanul etc.). Acest comitet îşi are sediile în Elveția şi stabileşte persoanele ce vor participa la întrunirile anuale în plen (“consfătuiri”).

Datorită țelurilor principale ale organizației, formulate încă din 1954 de către prințul Bemhard al Olandei – un guvern mondial pentru începutul mileniului trei, globalizarea economică mondială (o lume unică) şi o armată globală prin ONU – precum şi datorită faptului că membrii grupului sunt cei mai puternici industriaşi, oameni de stat, bancheri şi intelectuali, Grupul Bilderberg este numit şi “guvernul mondial nevăzut”.

Tot comitetul, compus din de trei ori treisprezece membri, este acela ce stabileşte ce fel de politici şi planuri vor fi discutate în cadrul întrunirilor. Nu vor participa totuşi la aceste “consfătuiri” secrete decât acele persoane ce au dovedit loialitate nestrămutată intereselor Rockeffeller-Rothschild. Orice plan adoptat în cadrul întrunirilor anuale ale Grupului a fost pus în practică într-o perioadă de maximum doi ani. Cu toate acestea nu toți participanții sunt neapărat inițiați în scopurile secrete finale ale conspirației mondiale a liderilor, ci pot fi doar reprezentanți ai unor comunități şi grupuri de interese.

Milton William Cooper, fost ofițer al serviciului secret al Marinei Militare a S. U. A., a afirmat textual, în urmă cu mai mulți ani: “Când eram la Secret Service, am citit că cel puțin o dată pe an, poate chiar de mai multe ori, două submarine nucleare se întâlnesc pe o bază construită sub calota polară, de

gheață. Reprezentanții Uniunii Sovietice se întâlnesc cu comitetul politic al Grupului Bildeberg. Această metodă de întâlnire este unicul mod de a păstra secretul, departe de interceptări şi microfoane.” Aceleaşi fapte relatate de căpitanul Cooper au fost relatate şi în cadrul unei ediții a emisiunii Scientific Report (cel mai respectat program ştiințific din Marea Britanie) a postului B. B. C. Dar peste nici două zile, postul dezminte veridicitatea faptelor relatate, fapt unic şi fără precedent în istoria emisiunii de la B. B. C. Între timp are loc şi un atentat cu bombă asupra căpitanului Cooper, acesta pierzându-şi un picior. Ultimele informații publice acreditează ideea că acesta a fost mai recent asasinat.

Cel mai puternic braț al grupului este însă ceea ce se cheamă Comisia Trilaterală Europa occidentală, America de Nord şi Japonia). Comisia se vrea o “agenție particulară” cu scopul declarat la înființare, în 1973, de a realiza o cooperare între cele trei regiuni “în cadrul unei Noi Ordini Mondiale”. Înființarea Comisiei Trilaterale, numită mai rar şi G3 (a se vedea capitolul: “De la G7, la G3”, din Instituțiile Financiare Internaționale de A. F. P. Bakker, lucrare ce stă la baza cursurilor economice ale mai multor universități occidentale), a fost stabilită în cadrul întâlnirii Grupului Bilderberg din 1972, la propunerea bancherului Rockeffeller.

Informației cuprinsă în următoarele zece rânduri nu îi putem nici dezvălui sursa, nici nu putem preciza întocmai identitatea protagoniştilor, din motive de siguranță. Este cazul a doi ofițeri din cadrul Serviciului de Informații Externe, serviciul de spionaj al României, tată şi fiu. Tatăl, un cunoscut general al acestui serviciu secret, a dispus analiza informativ-operativă a ceea ce părea să fie la început tentativa penetrării economiei româneşti de către grupuri financiare apropiate unor servicii secrete străine.

Surpriza a apărut atunci când agenții români au reuşit, mergând pe acest fir, să intre chiar în posesia unui material programatic al Grupului Bilderberg privind România, în care se vorbea chiar de necesitatea desființării Bancorex, foarte puternica bancă românească până în 1989. Din nefericire, respectivul general S. I. E. a decedat în urma unui atac de cord, înainte ca să apuce să finalizeze cercetarea informativă şi

raportul special către C. S. A. T. Fiul generalului, la rândul său ofițer S. I. E., s-a adresat ulterior unui săptămânal român, arătând dosarul privind Grupul Bilderberg unor ziarişti de investigații speciale, dar şi fiul a dispărut la rândul său în condiții misterioase, înainte de a apuca să predea materialele redacției respectivului săptămânal. Tot ce mai putem spune este că pagina 3 a acestui săptămânal a speriat serviciile secrete româneşti prin dezvăluirile "de la sursă".

Recent premiata bancă olandeză ABN AMRO, ca fiind cea mai activă bancă din România (după falimentul Bancorex), este în realitate deținută de familia bancherului Rothschild (Grupul Bilderberg), numele complet al băncii fiind ABN AMRO Rothschild. Or, guvernarea țărănistă, în 1997 îl numeşte la conducerea celei mai mari bănci româneşti, BANCOREX, pe evreul român Andrei Florin Ionescu. (Mandatul a fost pus în aplicare de la F. P. S. de către Tudorel Dumitraşcu, acelaşi personaj care, în calitatea sa de director general, împreună cu evreul american Phillip Bloom, au dat un tun financiar de l milion de dolari statului român la întreprinderea aviatică Romaero-Băneasa, lui Dumitraşcu punându-l-se sechestru asiguratoriu pe avere pentru această faptă.)

Instalat la conducerea BANCOREX, evreul Ionescu are ca primă grijă numirea pe funcția de şef al Direcției Plasamente Bancare a evreicei Rachel Sargent prin transfer de la Direcția Securities a băncii ABN AMRO, permițându-l-se astfel acesteia să facă plasamente din capitalul băncii româneşti de stat pe piețele externe. Până la falimentul băncii, cerut insistent statului român tot de organismele internaționale, Raşela a avut grijă să disperseze banii băncii şi totodată să spioneze intens banca. Serviciul de securitate al BANCOREX a tras puternice, dar inutile, semnale de alarmă, împreună cu Serviciul Român de Informații, asupra următoarelor aspecte: Raşela Sargent a introdus în BANCOREX, după orele de program, chiar şi sâmbăta şi duminica cetățeni străini, a cerut şi obținut fişele tuturor marilor clienți pe care le lua şi acasă, a cerut şi obținut fişele băncii pe grupe de activități, nu a prezentat rapoartele de deplasare în străinătate (lunar câte 5 zile la Londra), a încercat să intre în posesia datelor Direcției de Operații Speciale (fişe şi

conturi M. I., S. I. E., S. R. I., M. Ap. N., S. P. P., Transmisiuni speciale etc.).

Ca să nu fim suspectați de rea-credință, vom reproduce numai una din relatările corecte din ziarele cotidiene ale vremii, legat de falimentarea BANCOREX. În mod curios, cele mai multe organe de presă s-au ferit să arate obârşia evreiască a terminatorului" BANCOREX, Florin Andrei Ionescu: "în urma unei schimbări huidumeşti (cu încălcarea Legii 31 şi a Legii bancare) petrecute vineri, 14.03.1997, după ora 18°°, prin Gheorghe Ionescu şi Dumitraşcu Tudorel (oamenii F. P. S.-ului), Răzvan Liviu Temeşan este înlocuit cu Florin Andrei Ionescu.

Temeşan lăsa BANCOREX-ului un volum de afaceri de 14.195 miliarde lei cu o pondere a creditelor restante de 7,9 miliarde, cu provizioane specifice de risc de 1.168, 6 miliarde lei. Banca era cotată de către Thompson Bank Watch INC cu rating pe termen lung BBB şi pe termen scurt A2, iar conducerea băncii era "bine văzută" well regarded). Temeşan a luat banca la 170 milioane dolari şi a adus-o la milioane dolari.

Florin Andrei Ionescu – "Terminatorul". Analiza activității lui Florin Andrei Ionescu, terminatorul", atestă că 74% din creditele aprobate de el sunt neperformante; 68% din creanțe date la particulari; finanțarea importurilor de petrol a fost preluată de băncile străine, Bancorex pierzând numai în acest caz cam 60 milioane de dolari pe an prin demolarea acestei afaceri, a forțat lichidarea datoriilor pe care le avea Compania Națională de Petrol; a primit de la buget 4.500 miliarde de lei cu care a cumpărat datoriile lui George Constantin Păunescu, încercând să-l bage în faliment şi transformându-l dintr-un bun platnic într-un rău platnic; Florin Andrei Ionescu n-a plătit cei 507 milioane de dolari la extern, ba, mai mult, Bancorex a rămas şi fără cele 10 rafinării româneşti pe care le putea vinde cu aproximativ 2 miliarde de dolari sau le putea exploata ca bancă în contul statului român.

Dar cea mai mare aberație a lui Florin Andrei Ionescu, pe lângă o extrem de bună potrivealã cu dl. Mugur Isărescu (cel care a devenit guvernator al Băncii Naționale a României fără să aibă măcar «o oră de bancă»). a fost inventarea unei aberații

numită profit comparat (de neregăsit în nici un manual bancar), pe care a estimat-o la miliarde de lei şi pentru care a plătit impozit real de 315 miliarde de lei şi, ca să concluzionăm, n-a introdus cheltuielile în bilanţ; adică, pe scurt, a falsificat bilanţul.

În septembrie ‘97 banca avea fonduri cifrate la 900 miliarde de lei. Nu credem că dl.

Mugur Isărescu n-a lecturat, ca «păstor» al tuturor băncilor şi bilanţul acestei bănci; deci, totul s-a petrecut cu ştirea lui! La plecarea din Bancorex, Florin Andrei Ionescu a primit despăgubiri personale de 380 milioane lei.”

Trebuie arătat că evreica Raşela Sargent nu a acţionat singură în interiorul Bancorex, ci împreună cu cel care chiar i-a semnat angajarea, cu vicepreşedintele băncii, Dragoş Andrei, care şi el venea prin transfer tot de la banca ABN AMRO.

Dragoş Andrei a organizat comitetele de direcţii în lipsa preşedintele., aprobând pe ascuns diferite materiale şi, totodată, a emis astfel nişte hotărâri ilegale (fiind preşedintele Comitetului de Credite, ca urmaş al lui Florin Andrei Ionescu, a dat multe/mari credite fără garanţii sau, din contră, a sufocat firmele neprotejate politic – există depoziţii în acest sens, care atestă vulgaritatea refuzului, gen “nu vrea p. mea”).; n-a recuperat niciunul din creditele neperformante; a stopat executarea unor creanţe neperformante; A încălcat normele Bancorex de angajare şi promovare, lăudându-se că e prieten cu [fiul preşedintelui României] Dragoş Constantinescu şi cu şeful S. I. E. [Cătălin Harnagea].; a agreat ca Rachel Sargent să angajeze străini pentru diverse expertize nefinalizate, cu tariful de 230 de lire sterline pe oră. A pierdut 40% din clienţii băncii, inclusiv şi prin redinjare, către ABN AMRO BANK.”

Lovitura finală dată de fostul (?) angajat al băncii lui Rothschild, Băncii Române de Comerţ Exterior, al cărei vicepreşedinte era acuma (om al mafiei politice de la Cotroceni şi al şefului S. I. E., după cum se lăuda), a fost aceea de a contribui la montarea împreună cu Banca Mondială şi cu Fondul Monetar Internaţional a închiderii băncii: În vara anului 1998, fiind inclus în suita premierului Radu Vasile, cu ocazia vizitei pe care primul-ministru a efectuat-o în S. U. A.,

fără ştirea şi aprobarea atât a premierului, cât şi a consiliului de administraţie al băncii, Dragoş Andrei a cerut sprijinul B. M. şi F. M.l. «pentru reorganizarea şi privatizarea Bancorex», oferindu-se să le pună la dispoziţie datele şi documentele necesare, reprezentând cele mai intime date ale băncii.”

De aceea, la sfârşitul anului 1998, F. M. I. şi Banca Mondială s-au prezentat la preşedintele Bancorex, Vlad Soare, pentru a pune în aplicare agreement-ul. Acesta a rămas uimit când a aflat ce pusese la cale cu organismele financiare internaţionale adjunctul său, anume “ideea ca, pentru a înghiţi banca comercială a României, aceasta trebuia comprimată şi, după schimbarea proprietarului, lăsată să revină la cel puţin valoarea iniţială”, după care i-a dat afară din biroul său pe emisarii F. M. I. şi Băncii Mondiale. Ulterior, aceştia au făcut presiuni şi au obţinut de la statul român falimentul celei mai mari bănci româneşti, însă după îndepărtarea lui Vlad Soare (care întocmise un plan de salvare a băncii) şi numirea de către Banca Naţională a României ca secretar general al Bancorex a lui Alexandru Puşcaciuc, al cărui trecut era legat de un anume evreu american Gerald (Gerry) Guterman cu care se combinase într-o tentativă de privatizare a Băncii Dacia Felix. (Citatele au fost reproduse după ziarul Cotidianul din 10 martie 1999.)

Un alt mare cotidian central anunţa în numărul său din 22 ianuarie 1999 că un director din Bancorex, apropiat unor servicii secrete, a transferat ilegal o foarte mare sumă din conturile băncii în acelea ale unei bănci Rothschild.

Banca Internaţională a Religiilor falimentată prin F. N. I.

O mână de oameni de afaceri grupaţi în Centrul Internaţional Ecumenic, o organizaţie din care făceau parte Banca Internaţională a Religiilor şi mai multe firme private, ce acopereau domenii de activitate de transport feroviar, construcţii, pază şi protecţie, leasing, recuperări bancare. Dacă Centrul şi-ar fi atins planurile declarate, ar fi cuprins un fond de investiţii, reviste, un post de televiziune, un centru de sănătate şi chiar o Academie Internaţională pentru Studiul Istoriei Culturii şi al Religiilor.

La constituirea capitalului acestei bănci româneşti au contribuit Mitropoliile Olteniei şi Moldovei, Biserica Armenească, Cultul Penticostal, Muftiatul de la Constanța, Casa Regală din Arabia Saudită, S. N. C. F. R şi alte societăți româneşti. Din 1994 banca a atras peste 300.000 de deponenți persoane fizice ai căror bani au fost pierduți în ingineriile falimentare. Dintre cei doi vicepreşedinți ai băncii unul era evreu, Ilie Şimon, dar Ion Popescu, presedintele băncii, într-un articol pe care l-a semnat în Economistul din 29.03.1994 arăta că un important rol în demararea şi coordonarea activității băncii îl poartă un israelian numit Zimmermann. Într-un studiu asupra activității masoneriei din România se arată, legat de momentul inaugurării Băncii Internaționale a Religiei: "Acelaşi dr. Ion Popescu (minoritarii şi-au luat, de regulă, nume de familie româneşti!), îşi exprima uimirea că la inițiativa lui de fundamentare a băncii în cauză era flancat pe de o parte de un arab din Arabia Saudită şi, de cealaltă parte, de un evreu din Israel. Ambii care îl flancau la inaugurarea băncii, erau. masoni. Să mai amintim, în acest sens, că țelul masoneriei este tocmai sincretismul religios şi impunerea ei ca religie unică, mondială". (M. Fandarat, Francmasoneria şi clasa politică.)

Trebuie să arătam un detaliu deosebit de important. Şeful Direcției Juridice a băncii, în perioada 1999-2001 a fost Şandru Ion, fost şef al oficiul juridic al Securității şi mai apoi al S. R. I., om de încredere al nr. 2 din S. R. I. Mircea Gheordunescu, care l-a rândul său se ocupa de relațiile externe ale serviciilor secrete româneşti, inițiind o strânsă colaborare şi prietenie cu serviciul secret israelian, Mossadul. Înainte de a ajunge la conducerea direcției juridice ("consilier expert") a Băncii Internaționale a Religiilor, unde l-am vizitat personal în acea perioadă, "securistul" I. Şandru trecuse ca jurist pe la Bancorex, filiala Lipscani, (unde nu avea cum să fie străin de creditele neperformante acordate ilegal de Capetti), apoi la Hotel Bucureşti, folosindu-se de informațiile obținute pentru a le pune la dispoziția israelienilor interesați în privatizare. Este vorba de faptul că Şandru era plătit drept consilier de preşedintele Sitraco Center din Bucureşti, israelianul Eliahu Rasin (astăzi inculpat şi fugit din România). Ion Şandru, pentru a-l ajuta pe Rasin, sesizează Poliția Capitalei în numele

Băncii Internaţionale a Religiilor împotriva partenerului acestuia în privatizarea Hotelului Bucureşti, Ionel Ruse. Poliţia îl arestează în Elveţia pe Ruse cu mare tam-tam, iar judecarea acestuia pentru "un prejudiciu" de un milion de dolari adus Băncii Internaţionale a Religiilor ţinea prima pagină a tuturor ziarelor. În realitate creditul luat de Ruse de la B. LR. Fusese acoperit prin garanţiile depuse, iar banca nu fusese prejudiciată de acesta. Dar atât poliţia cât şi presa fuseseră deja manipulate şi folosite.

Li s-a dat un os de ros, în timp ce adevăraţii jefuitori ai băncii (reclamanţi ai lui Ruse) îşi vedeau liniştiţi de afacerile murdare.

Eliahu Rasin a reuşit să îşi însuşească toate părţile sociale ale firmei lui Ruse, Noni Voiaj s.r.l., care cumpărase Hotelul Bucureşti de la Fondul Proprietăţii de Stat (a se vedea capitolul despre privatizarea Hotelului Bucureşti).

Cei peste 300.000 de cetăţeni veniţi "în numele Domnului" să-şi depune economiile la B. I. R. nu bănuiau că, în spatele băncii, îşi vârâseră coada interese oculte, iar suma totală a depunerilor atrase de B. I. R. de la cei 300.000 de depunători drept-credincioşi (mai degrabă creduli) se ridica, la sfârşitul anului 1999, la 2.236 miliarde de lei!

Povestea tenebrelor financiare de la B. I. R. duce la celebra hoţie patronată de către escroaca evreică Maria Vlas, refugiată temporar în Israel, de la Fondul Naţional de Investiţii, F. N. I. devenind al doilea acţionar majoritar al Băncii Internaţionale a Religiilor. Deloc întâmplător, crahul F.

B. N. R.) dezvăluie că ultimele două majorări de capital de la Banca Internaţională a Religiilor au fost făcute ilegal. Astfel, S. I. F. Oltenia şi Fondul Naţional de Investiţii (Maria Vlas) au înhăţat o halca din B. I. R. fără aprobarea B. N. R.

Pentru a ascunde dezastrul din interiorul băncii, în 1998 conducerea B. I. R. a falsificat bilanţul, raportând un profit nereal de 54 miliarde lei, deşi în realitate banca avea o pierdere de 81 miliarde lei. Ca urmare, s-au încasat ilegal dividende în valoare de miliarde (inclusiv de către "acţionarul" F. N. I.). Pentru a întârzia intrarea în încetare de plăţi şi pentru

majorarea capitalului cu 200 de miliarde de lei, şefii B. I. R. au mai investit şi 100 de miliarde de lei în Fondul Național de Investiții, bani dispăruți probabil în Israel, unde se ascunsese şi administratoarea Fondului, Maria Vlas.

Banca Națională a României (adică Mugur Isărescu) a ştiut încă din 1996 ce se întâmplă la B. I. R., şeful Direcției de Supraveghere Bancară din B. N. R., Nicolae Cinteză, fiind timp de 5 ani cenzor în cadrul băncii. "B. N. R. ar fi avut motive suficiente şi întemeiate să aplice acțiunea legală de retragere a aprobării date conducătorilor B. I. R. înainte ca situația financiară a băncii să devină iremediabil deteriorată" se scrie în raportul lichidatorului băncii.

Credem că publicistul Dragoş Dumitru avea dreptate, în mai 1999, când cerea ca primul ministru al României să preia controlul asupra Băncii Naționale a României, pentru a stopa declinul sistemului bancar românesc. El scria, după ce amintea cazurile băncilor Dacia Felix, Bankcoop, B. I. R., Columna, Banca Agricolă şi Bancorex: Politica B. N. R. va duce, în foarte scurt timp, la pierderea controlului asupra finanțelor României. Adică, după pierderea industriei şi agriculturii, am cedat şi telecomunicațiile, iar acum nu vom mai avea nici bănci româneşti. Ca să nu mai vorbim că armatele străine ne survolează, intră pe teritoriul nostru când vor ş.a.m. d.

Nu se poate întreprinde nimic în domeniul reformei, al economiei, în general, atâta timp cât există, practic, două guverne – B. N. R. constituindu-se, de aproape zece ani, ca un stat în stat. Iar toate probele demonstrează că B. N. R., conducerea sa, a făcut totul împotriva intereselor naționale."

Şi aceasta în timp ce Isărescu cumpăra pentru Banca Națională a României de la numitul Schorsch, asociatul de afaceri al tatălui său, metal pentru monede şi suport pentru bancnotele româneşti. Numai în 199l-l992 s-au cheltuit 31 milioane mărci germane pentru monede şi 10 milioane franci elvețieni pentru bancnote, achiziții de la Handels Contor Schorsch GmbH Siemmental. Norocul prietenului Schorsch că România a cunoscut până în prezent o inflație galopantă, ceea ce a oferit guvernatorului Isărescu justificarea de a emite noi bancnote anual.

Când, totuşi, Banca Națională a României şi-a făcut datoria cerând falimentul băncii, acționariatul cosmopolit (membrii fondatori) al acesteia a sărit de zece metri în sus, acuzând tocmai statul român de abuz şi corupție, în loc să ceară socoteală administratorilor băncii, ceea ce indică o suspectă solidaritate cu prădătorii depunătorilor români. Astfel, autoritățile române au fost reclamate la secretarul general al N. A. T. O. (lordul Robertson), la ambasada S. U. A. de la Bucureşti şi la preşedintele Comisiei Europene (Romano Prodi), de către "fondatorii" reprezentați de Joseph Noupadja. Majoritatea acestor acționari sunt evrei, precum israelienii Rubin Zimmerman, Jack Isaac Zimmerman, Chrys Gotlieb-Grujevski, Saul Felberg, Simone Wiesenmayer, Ritta Galperin, Saimovici Galperin, Soly Kamenitzer, Armin Richter şi alții.

La data de 6 martie 2003, directorul Serviciului Român de Informații, Radu Timofte, a susținut în parlament rapoartele de activitate ale S. R. I. pe anii 2000 şi 2001. Cu acest prilej, el a furnizat informații spectaculoase legate de scandaloasa afacere F. N. I., care a tras la fund după sine şi Banca Internațională a Religiilor. El spunea că aceasta are ramificații internaționale: "Cetățenii, societatea şi chiar instituții ale statului au fost victimele unei mari manipulări puse la cale de «escroci de geniu» din conducerea şi compunerea rețelelor crimei organizate internaționale, care mai sunt încă în umbră, fiindcă cei scoşi în față nu sunt decât nişte pioni, mai mult sau mai puțin însemnați".

Referitor la escrocii de geniu, directorul S. R. I. a precizat: "unii au plecat, alții au fost întotdeauna peste graniță". Despre "plecarea" Mariei Vlas (administratorea F. N. I.), mai bine zis fuga în Israel, soțul acesteia a precizat presei că nu degeaba s-a dus ea tocmai în Israel.

BANCPOST, vândută sub valoarea reală Vânzarea de către statul român a pachetului de acțiuni deținute la BancPost către marele concern General Electric Capital Corporation (GEC Co) pentru suma de 42, milioane de dolari dovedeşte prostia ce a guvernat privațizarea băncilor româneşti, guvernații din ultimii 13 ani ridicând privatizarea la rang de scop în sine. Astfel ei, de cele mai multe ori, au vândut găina ce făcea ouă de aur doar pentru a fi pe placul străinilor. De ce spunem acest

lucru? Deoarece profitul anual al BancPost se ridica la circa 16 milioane de dolari, iar banca are 123 de unități proprii şi îşi desfăşoară activitățile pe baza unei convenții cu Poşta Română în alte 2500 de oficii poştale din întreaga țară. Veniturile anului anterior vânzării s-au situat la circa 230 de milioane de dolari, iar rata solvabilității era de 15,3%, mult peste norma internațională de 8%.

Managementul de la General Electric Capital care a decis preluarea BancPost este format din evrei americani, în frunte cu Dennis Dammerman, care în ultimii ani a impus firmei o nouă orientare, de servicii financiare, de la cărți de credit la servicii ipotecare şi finanțarea companiilor. Politica agresivă a managementului evreiesc se bazează pe active de peste 250 miliarde de dolari. Până în prezent, BancPost s-a instalat ca interfață între muncitorii români din Israel şi familiile lor din România, oferindu-le contra comision posibilitatea transmiterii banilor munciți. În perioada 1998-2002 numai pe această direcție au trecut prin visteria băncii peste 195 milioane de dolari, sumele crescând de la an la an, doar în primele două luni muncitorii români din Israel depunând prin Poşta israeliană către Banc Post suma de 12,5 milioane USD.

Tot prin această bancă pleacă în Israel de la bugetul statului român pensiile evreilor originari din România.

După preluarea întreprinderii bucureştene Turbo-mecanica, printr-un "joint venture" din ianuarie 2002, la care a contribuit cu numai câteva milioane de dolari, altă țintă a General Electric este şi preluarea importantei întreprinderi Electroputere-Craiova.) Evocând perioada anilor '70, britanicul Paul Johnson, arată că: Evreii britanici moderni nu duceau lipsă de energie. Ei erau activi în finanțe, aşa cum fuseseră mereu. Dinastia [evreiască] Sieffa transformat firma Marks & Spencer în cel mai rezistent triumf al comerțului britanic postbelic, iar Lordul [evreu] Weinstock a transformat General Electric în cea mai mare firmă britanică. Evreii erau influenți şi în publicarea de cărți şi ziare. în număr tot mai mare, ei s-au aşezat (chiar dacă ocazional) pe băncile Camerei Lorzilor. A fost o vreme, la mijlocul anilor '80, când din cabinetul britanic făceau parte nu mai puțin de cinci evrei" (O

istorie a Evreilor, Editura [evreiască] Hasefer, Bucureşti 2001, pag.441).

Reţinem din lucrarea filosemită a lui Johnson că General Electric, creaţie evreiască, este totodată cea mai mare firmă britanică, iar că succesul ei a coincis cu momentul în care guvernul Margaret Thacher cuprindea cel puţin cinci evrei. Din câte ne amintim, M. Thacher a procedat şi la privatizarea întreprinderilor britanice de stat, ceea ce a adus clanului bancherilor evrei Rothschild câteva miliarde de lire sterline.

În România, General Electric nu acţionează făţiş, reprezentanţa sa fiind deţinută de o cutie poştală, Nuovo Pignone off-shore, cu sediul în apartamentul nr. 10, bloc D2, strada Luterană din Bucureşti, iar mai recent au apărut semne de întrebare despre modul cum funcţionează administrarea post-privatizare a băncii româneşti preluate de General Electric. Comentând apariţia numelui Banc Post în anexa Hotărârii de Guvern nr. 1516/1812.2002, în vederea supravegherii de către o Direcţie din cadrul Ministerului Finanţelor, sub titlul "Banc Post, altă bancă pusă sub supraveghere", un săptămânal bucureştean (A. P.) comenta la 3.03.2003: De fapt, care sunt criteriile pe baza cărora s-a alcătuit lista menţionată? În aceasta sunt incluşi coloşii – contribuabili incapabili să-şi suporte şi să-şi achite datorii considerabile, adică reprezentanţii unui management deplorabil"

Se afirmă că administraţia băncii s-a cam jucat cu banii acesteia, iar acum se află în dificultate (imposibilitate?) de a-şi mai plăti taxele către statul român.

Banca Română de Dezvoltare (B. R. D.)

În ghearele evreilor prin Société Generale Banca Română de Dezvoltare (B. R. D.) este altă bancă de stat românească acaparată de un consorţiu evreiesc. Evreul francez Isaac Pereire este creatorul cartelului bancar francez Société Generale, care a preluat de la statul român Banca Română de Dezvoltare.

De la crearea sa, banca Société Generale a trecut prin numeroase prefaceri, fiind necesară la un moment dat salvarea

sa de către statul francez, care a preluat-o în proprietatea sa înainte de a falimenta. Adusă la un apogeu al activității sale, în anul 1987 guvernarea franceză "de dreapta" procedează la privatizarea băncii, a treia bancă ca mărime a Franței, ceea ce face ca, în scurt timp, acțiunile băncii să facă obiectul unor speculații bursiere în spatele cărora s-a aflat magnatul evreu George Soros.

Acesta, "beneficiind de informații privilegiate", reuşeşte în 1988 ca, împreună cu împuternicitul său, să plaseze acțiunile băncii în mâinile uneia dintre firmele apropiate intereselor sale (Marceau Investissement) şi să obțină un profit personal de 5, milioane de dolari. Dezvăluirea acestei afaceri a declanşat o adevărată furtună politică, conducând la anchetarea câtorva funcționari de stat, în timp ce ministrul de finanțe francez, Pierre Beregovoy, s-a sinucis. Magnatul evreu George Soros a compărut ca inculpat abia în anul 2002 în fața Tribunalului Corecțional din Paris, datorită faptului că, inițial, comisiile rogatorii internaționale au fost orientate în direcția Elveției, Marii Britanii, Luxemburgului şi Olandei, ceea ce a întârziat finalizarea anchetei.

Société Generale a fost implicată în anul 2002 într-un puternic scandal de spălare de bani, în tandem cu banca Leumi Le din Tel Aviv-Lsrael, cu un grup de bănci israeliene. Afacerea reprezintă dovada că Société Generale serveşte interesele evreimii cosmopolite şi israeliene.

În fapt, ancheta în legătură cu spălarea de bani de la sediul central din Paris al Société Generale a fost demarată în 1988, ca urmare a unui denunț făcut de Credit Lyonnais.

Acesta observase comportamentul suspect al unuia dintre clienții săi, patronul unei firme de textile cu sediul la Sentier, un mic cartier comercial din centrul Parisului.

Aici se găsesc numeroase firme cu acelaşi profil, deținute de patroni evrei. Justiția franceză a descoperit că Sentier este centrul unui sistem de spălare a unor mari sume de bani, de proveniență incertă. Astfel, a fost descoperită o rețea de persoane care primeau cecurile acestor firme evreieşti pariziene şi, în schimbul unor mici comisioane, le depozitau şi le încasau în băncile la care lucrau.

Derularea anchetei a condus la doi experți contabili ai băncii (actualmente dispăruți şi dați în urmărire internațională) care au construit sistemul de spălare de bani cu ajotorul câtorva bănci israeliene, precum Israeli Discount Bank şi Leumi Le – Tel Aviv. Ziarul Curentul din 16 ianuarie 2002 descrie astfel ingineria de la Société Generale: Cecurile, furate sau înregistrate pe numele unor companii fictive, porneau din băncile franceze către Israel. Această țară are particularitatea de a permite modificarea destinatarului unui cec printr-o simplă mențiune scrisă de mână şi însoțită de o ştampilă, în cazul concret pe care îl avem în discuție, ştampila era furnizată fie de Israeli Discount Bank, fie de First International Bank of Israel."

În acest fel, cecurile se reîntorceau în Franța, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi erau încasate chiar de la băncile de la care chipurile porniseră. Având în vedere potențialul infracțional al practicii, cele mai multe state ale lumii, spre deosebire de Israel, au interzis acest tip de operațiune, prin care se modifică destinatarului unui cec.

Israelul însă nu pierde nimic, deoarece nu-l deranjează să spijine infractorii evrei din alte părți ale lumii, în dauna staelor care îi găzduiesc.

Este, însă, cel puțin suspect modul cum Société Generale a acceptat să deblocheze, în profitul unei terțe persoane, un cec cu marca Trezoreriei Naționale franceze – comenta presa fanceză la sfârşitul anului 2001 – sau, mai mult, să crediteze un cont al unui obscur cetățean din cine ştie ce parte a lumii.

Rezultatul acestor dezvăluiri a fost acela că la începutul anului 2002 conducerea băncii Société Generale de la Paris a fost arestată şi anchetată, în frunte cu preşedintele băncii, Daniel Bouton, care înainte de a conduce banca a activat în plan politic. Astfel, el a fost director al bugetului Franței în cadrul Ministerului Finanțelor, sub ministeriatul lui Pierre Beregovoy, cel care s-a sinucis când a izbucnit scandalul legat de preluarea şi manipularea bursieră a acțiunilor băncii Société Generale, post privatizare, de către magnatul evreu Soros. Conducerea băncii a fost pusă sub acuzare.

Judecătoarea de instrucție, Isabelle Prevost-Desprez, cea care instrumentează cazul, a declarat: “Société Generale a fost corespondentul, în Franța, al băncilor israeliene care au procedat la modificarea destinatarilor unor cecuri. Responsabilii săi în chestiuni legate de spălări de bani nu au dat nici un semnal de alarmă. Cel care nu suflă un cuvânt, îşi dă consimțământul, chiar dacă indirect, la tranzacții dubioase”.

Descoperirea marii fraude a aparținut poliției pariziene. La Bucureşti, preşedintele băncii, Bogdan Baltazar, s-a grăbit să dea un comunicat presei în care să arate că sub conducerea sa nu s-a întâmplat nimic, dar în numărul viitor vom prezenta în premieră absolută documente care îl contrazic (este vorba de credite acordate fără acoperire, nerecuperabile, ce pot falimenta B. R. D.). Oricum, Bogdan Baltazar a fost instalat strategic la conducerea băncii chiar înainte de privatizarea acesteia. O altă bancă evreiască preocupată de preluarea B. R.

Proprietății de Stat, funcție special creată la acea dată, chiar. pentru el.

România, ținta sionistă Masoneria, evreii şi “Lojile NATO”. Într-un capitol anterior am arătat acțiunile sionismului mondial, menite a-şi subordona şi controla masoneria. Acesta fapt a ajuns să fie recunoscut fățiş chiar de către masoni. Ritul masonic “scoțian”, rit practicat şi de către sioniştii de la B’nai B’rith şi de către majoritatea lojilor masonice româneşti de astăzi, nici nu respectă numărarea anilor de la Iisus Hristos, ci a adoptat calendarul ebraic, anul nou îl celebrează la 17 septembrie, iar lunile anului poartă nume evreieşti.

În prezent lojile masonice din România numără cea 2.500 membrii. Dintre cei mai cunoscuți politicieni “frați” masoni români pot fi enumerați Victor Babiuc, Viorel Cataramă, Adrian Năstase, Radu Vasile, Petre Roman, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Corneliu Ruse ş.a., apartenența celor mai mulți rămânând secretă.

Cei mai reputați istorici ai activității masoneriei în România, Radu Comănescu şi Emilian M. Dobrescu, consideră că anii 1945-l948 reprezintă epoca intensei colaborări dintre masoneria româna şi regimul comunist, cea mai agreată de masoni fiind conducătoarea comunistă evreică Ana Paucker.

Un număr masiv de comunişti sunt iniţiaţi atunci în masonerie, iar masoni de mare prestanţă (Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu şi alţii) colaborează activ cu noul regim politic.

Istoricii masoni susţin astăzi ideea că odată cu instalarea regimului comunist în România, în anul 1948, activitatea masonică a fost obstrucţionată, astfel încât, în luna iunie, din proprie iniţiativă, masoneria intră în adormire, încetându-şi activitatea Supremul Consiliu de 33 din România, Marea Lojă Naţională şi Ordinul Masonic Român. Masoneria română şi-a continuat apoi activitatea în occident chiar din 1948.

O reprezentanţă a Marii Loji Naţionale Române a funcţionat la Paris sub obedienţa Marii Loji din Franţa, sub forma a două ateliere: România Unită (condusă de evreul Jean Pangal, care nu recunoştea autoritatea lui Mihail Sadoveanu) şi La Chaine d'Union (creată de Vintilă Petală). La rândul lor s-au reorganizat în exil Supremul Consiliu de 33 din România şi Ordinul Masonic Român (a cărei conducere a fost preluată de evreul Marcel Shapira), împreună cu câteva loji româneşti.

În realitate, aşa cum arată cei doi autori mai sus citaţi: "în iunie 1948 fraţii masoni sunt întrebaţi când iau concediu ca să poată participa la munca patriotică de reconstrucţie a ţării. Perspectiva i-a speriat şi o parte din ei pleacă în străinătate, cu documente şi arhive. Nici o măsură punitivă nu a fost luată de comunităţi contra francmasonilor".

În perioada 1948-l989, se crede ca a existat un moment când masoneria a fost iarăşi la loc de cinste în România. Istoricii susţin că Nicolae Ceauşescu a încurajat masoneria până în 1971 şi a tolerat-o până în 1980. Termenul de "epocă de aur" a fost pentru prima dată aplicat domniei lui Ceauşescu de un istoric mason, D. G.

Şerbănescu, în volumul III din Histoire de la Franc-Magonnerie Universelle, încă din 1966.

D. G. Şerbănescu, care l-ar fi sedus pe Nicolae Ceauşescu la cauza masonică, era membru al unei loji româneşti "din emigraţia" de la Paris după 1948, alături de Ion Adlerberg şi alţi româno-evrei conduşi de Marcel Shapira. Aceeaşi autori

repetă informaţia lansată de francezul Pierre Cârpit conform cărei Nicolae Ceauşescu ar fi fost membru al lojei masonice "ultrasecretă" Propaganda Due (celebra P2, ce a făcut obiectul anchetei procuraturii italiene). Afirmaţia s-a bazat pe declaraţiile şi însemnările lui Licio Gelli, venerabilul lojii P2, dar a fost ulterior dezminţită de alte loji (!) masonice, precum Marele Orient al Franţei. "Căderea" lojii P2 s-a datorat afilierii cu mafia italiană şi implicării în deturnări de fonduri soldate cu falimentul uneia dintre cele mai mari bănci italiene, dar nu numai. O anchetă a revistei italiene L'Europeo (continuată de anchetele de presă din România) relata că P2 a fost implicată prin anii 70 într-o tentativă de lovitură de stat în Italia, împreună cu membri ai serviciilor secrete italiene. "Condusă de Lucio Gelli, loja a făcut prozeliţi şi în România. Atunci când serviciile secrete italiene au oferit Securităţii, pentru 160.

de dolari, dosarele a 16 importanţi membrii de partid care aparţineau P2, Elena Ceauşescu s-a opus. Motivul: Elena şi Nicolae Ceauşescu erau membri ai P2."

Dincolo de mărturia lui Lucio Gelli, nimic nu mai poate demonstra astăzi faptul că Nicolae Ceauşescu a fost sau nu membru al lojei masonice P2 (Propaganda Due), dar putem considera ca fiind un document probatoriu lucrarea de "istorie" elaborată de lojile din Paris în 1966, loji conduse de Marcel Shapira, lucrare care a declanşat practic ideologia dictaturii ceauşiste, a cultului personalităţii, demarând prin conceptul mason al "epocii de aur". Ceauşescu avea ulterior să introducă felurite obiecte rituale în cadrul organizării statale a României, aşa cum a fost sceptrul, posibilă inspiraţie masonică. Faptul că în 1966 a existat sprijinul masonic extern pentru Nicolae Ceauşescu, prelungit până în 1971, face să fie mai mult decât probabil ca Ceauşescu să fie avut şi contacte personale cu Marcel Shapira, liderul masoneriei române din exil". Având în vedere valoarea de ipoteză a teoriei lansate de un autor bizar (Marcel Fandarat, Francmasoneria şi clasa politică, care ba laudă, ba condamnă masoneria) suntem nevoiţi să o prezentăm: "Când şi cum a fost exclus Ceauşescu din această loja (P2), nu se poate şti, cert este că el a fost împuşcat în ziua de Crăciun, moartea sa fiind de fapt una simbolică. în timpul pseudo-procesului de la Târgovişte, înainte cu câteva momente

de a fi executat, Ceauşescu s-a adresat Elenei Ceauşescu astfel: «Ai văzut ce ne-a făcut Marcel?» În ultimele clipe ale vieții, Ceauşescu realizase că masoneria îi hotărâse soarta: execuția capitală, numele de cod al masoneriei fiind Marcel, nume pe care îl bănuim a avea legătură cu Marcel Shapira, cel care, la Paris, a fost şeful masoneriei române în exil. Această referire a lui Ceauşescu, prin acest nume de cod, se poate regăsi pe caseta video a asasinării lui la Târgovişte, hotărâtă de acel Tribunal Masonic în data de 25.12.1989." Acelaşi autor consideră ca pe o dovadă certă a complotului masonic în asasinarea cuplului Ceauşescu, prezența revoluționarului" Gelu Voican-Voiculescu ca reprezentant al noii puteri şi membru al tribunalului ad-hoc care i-a judecat şi ucis pe cei doi, devenit mai apoi vice prim-ministru al României (adjunct al prim-ministrului evreu Petre Roman). Voican-Voiculescu fiind la acea dată mason inițiat în gradul 33 al ritului scoțian antic şi acceptat. Acelaşi Gelu Voican-Voiculescu s-a ocupat personal şi de ritualul înhumării şi înmormântării celor doi "dictatori". Presa a semnalat şi după aceste evenimente că Voican-Voiculescu a continuat să îşi desăvârşească cariera masonică. Astfel, Petre Roman a trimis o scrisoare de recomandare la Cairo, prin care îl autoriza pe ambasadorul României Ion Angelescu să-l asiste pe Gelu Voican-Voiculescu la ceremonia afilierii în loja ritului Memphis-Mishraim din Egipt.

În primăvara anului 1990, în presa românească au fost publicate mai multe articole ale Grupului de la Paris", reprezentând 19 masoni din afara obedienței Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român condus de evreul Shapira, iar în toamnă a fost înființată la Bucureşti loja Concordia, sub obediența Marelui Orient al Italiei.

Prima acțiune importantă a avut loc în octombrie 1990, când, prin hotărârea adunării generale a lojilor masonice române "în exil" şi a lojilor de grade superioare (dependente de Supremul Consiliu de 33 al Ordinului Masonic Român) se constituie la Paris Marea Loja Națională Română, compusă din trei loji de bază: Steaua Dunării, România Unită (România Liberă) şi Solidaritatea (Pax în Deo), mare maestru fiind ales Alexandru

Paleologu. În mai 1991 Marele Oriental Franţei a înfiinţat la Bucureşti loja Humanitas.

Soarta masonică (şi nu numai) a României avea să se decidă însă de către evreul Marcel Shapira în perioada 16-21 mai 1992 la Istanbul (Turcia), cu ocazia Conferinţei Internaţionale a Marilor Comandori ai Supremelor Consilii de Rit Scoţian Antic şi Acceptat din Europa, S. U. A. (ambele jurisdicţii: Nord-Washington şi Sud-Boston), Canada, Australia şi Israel. Numit şi "american" (sau "masonerie neagră"), Ritul Scoţian Antic şi Accepta este considerat cel mai puternic pe plan mondial, fiind adoptat, aşa cum am arătat mai sus şi de puternicul ordin evreiesc sionist B'nai B'rith.

Membrii "delegaţiei române" la Istanbul, adică Marcel Shapira şi Al. Chiriceanu au prezentat situaţia din România şi "nevoile ţării după 45 de ani de devastare comunistă". Cu acest prilej a avut loc importanta întâlnire privată dintre Marcel Shapira şi Marele Comandor al Jurisdicţiei Sud din S. U. A. (Washington), C. Fred Kleinkneght şi ceilalţi mari comandori masoni americani. Este de înţeles că ce avea să se întâmple la Bucureşti cu începere din luna ianuarie a anului următor, sub prezidiul aceluiaşi mare comandor american Kleinkneght, a fost aranjat chiar atunci de către masonul Marcel Shapira. (Ca şi Marcel Shapira, procurorul general al Israelului şi mai apoi ministru al Justiţiei, Joseph Shapira, celebru pentru deplasarea forţată a palestinienilor şi răpirea teritoriilor acestora, este evreu originar din România.) Consecinţa aranjamentelor de la Istanbul a fost că cele mai active loji străine în iniţierea noii vieţi masonice din România au fost cele din S. U. A., Franţa şi Italia, care, cu sprijinul B'nai B'rith, în 1993 au organizat mai multe evenimente importante: La Cercul Militar din Bucureşti, la 24 ianuarie 1993, a avut loc fastuoasa ceremonie de "reaprindere a luminilor" şi instalare în România a Marii Loji Naţionale din România. Cu ocazia redeşteptării Marii Loji Naţionale din România, în prezenţa multor masoni străini, printre care şi înalte oficialităţi occidentale, s-a stabilit ca destin al României angajarea pe drumul intrării în Alianţa militară atlantică, NATO. Aceasta a fost de fapt chiar semnificaţia desfăşurării ceremonialului, îndeplinit de americanul C. Fred Kleinkneght,

la Cercul Militar din Bucureşti în cadrul Casei Centrale a Armatei, redenumită astăzi “Casa Nato”. Din partea masoneriei italiene a participat şi marele maestru Giuliano di Bemardo, dar şi adjunctul lui Kleinkneght, evreul american Amold Hermann. Printre participanţii români s-a remarcat prezența lui Dan Amedeo Lăzărescu şi Nicu Filip, acesta devenind mare maestru, iar Costel Iancu mare maestru adjunct.

În aprilie al aceluiaşi an, 1993, aflăm despre activitatea Ordinului Masonic Român care îl avea în funcția de mare comandor al Supremului Consiliu al Ordinului pe evreul Marcel Shapira, “aflat în exil la Paris de 45 de ani”. Marcel Shapira declara presei româneşti că “începerea activității, respectiv deschiderea unui sediu la Bucureşti va fi făcuta în toamna” şi că primul mare comandor, cu caracter provizoriu, va fi domnul Dan Amedeo Lăzărescu. Înregistrarea efectivă a personalității juridice a Marii Loji Naționale s-a efectuat de către Judecătoria Sectorului 3 (la 17 septembrie 1993, dosar 57/PJ/1993), la dosar aflându-se şi “avizul favorabil” (?!) al Ministerului de Externe român. Tot din presa scrisă s-a aflat că “una din Lojile Bazelor NATO şi Supremul Consiliu Mama al Jurisdicției de Sud al S. U. A., în 7 mai 1993 şi-au trimis mai mulți reprezentanți în România, la Bucureşti, printre care şi pe Fred Klienknecht, Suveranul Mare Comandor al Lumii, deplasându-se în vizită la Bucureşti, unde la Casa Armatei (azi Casa NATO), în ziua următoare, s-au făcut inițieri şi ridicări în grad.”

Senatorul mare maestru [mason] Nicolae Alexandru – scria acum câțiva ani tot cotidianul Evenimentul Zilei – va cere sprijinul masonilor din Congresul S. U. A.

Pentru integrarea României în NATO. Preşedintele Comisiei de Apărare a Senatului, senatorul Nicolae Alexandru, mare maestru mason, ne-a declarat că în perioada următoare va întreprinde o vizita în S. U. A. pentru a solicita masonilor din Congresul american sprijin pentru integrarea României în NATO. După cum a precizat marele maestru, ponderea acestora în politica americană este extrem de însemnată, mai ales că: «toți preşedinții americani, cu excepția lui John K. Kennedy, care a fost ucis, au fost masoni».

Parcă în opoziție cu preşedintele mason al Comisiei, vicepreşedintele Comisiei de Apărare a Senatului, la acea data Radu Timofte, a declarat la rândul său presei că tendința masoneriei, din ce în ce mai vizibilă, de a acapara toate funcțiile importante în stat reprezintă un pericol pentru România".

Ulterior, la 17 iunie 1993, în prezența cancelarului supremului consiliu al Ordinului Masonic Român (Mihai Musceleanu), supremul consiliu l-a înlocuit pe Amedeo Lăzărescu, iar anul 1997 îl găseşte pe funcția de suprem comandor al Marii Loji Naționale pe Constantin (Costel) Iancu.

Planul de dezmembrare a României, ce urma mai apoi să fie încredințat spre aplicare masoneriei din România, a fost dezvăluit într-un articol din Los Angeles Times încă de la 25 august 1992, articol semnat de William B. Wood, geograf şef al Departamentului de Stat al S. U. A., care propunea o hartă mondială cu jumătatea de nord a Transilvaniei şi cu Bucovina ca făcând parte din Ungaria, iar nordul Moldovei ca fiind parte din Ucraina. Los Angeles Times este unul dintre cele patru ziare mari ale "Stabilimentului" oligarhiei mondiale (C. F. R., Comitetul celor 300, Bilderberg), strict controlate şi cenzurate ca să publice numai linia politică a Noii Ordini Mondiale.

Dorința de anihilare a României pe care o nutresc promotorii Noii Ordini Mondiale este spontană şi nu este răspunsul la nici un fapt sau gest comis de poporul român, ori de către conducătorii acestuia – scrie Traian Golea în Regizarea unei noi condamnări a poporului român, comentând articolul din Los Angeles Times. În primul rând România, care nu avea datorii externe în 1989, s-a îndatorat la Fondul Monetar Internațional cu câte un miliard de dolari în fiecare an din 1989 încoace, fără ca nivelul de trai sau dezastrul industrial, agrar şi economic să-l fie ameliorate."

Acțiunea ofensivă prin masoneria română, dirijată de interesele oculte din afara țării, iese la iveală de abia în 1997. Iată cum prezenta această situație ziarul Evenimentul Zilei din 4.02.1997, arătând că venerabilul mason Dan Amedeo Lăzărescu este supus de peste 7 ani şicanelor permanente din

partea unor persoane dubioase, ce au sprijin financiar puternic din afara granițelor României: Andre Szakvary doreşte să fie liderul masoneriei româneşti. Sâmbătă, l februarie 1997, la CIuj-Napoca a avut loc o reuniune a separatiştilor din Marea Loja Națională a României. Liderii acestei mişcări separatiste sunt [evreul] Emst Schlesinger şi maghiarul] Andre Szakvary, acesta din urma erijându-se în reprezentant al masoneriei româneşti, deşi nu cunoaşte deloc limba română. Szakvary a dat citire unui anunț în care se afirma că el este liderul Marii Loji Naționale a României începând cu l februarie 1997, cu sprijinul Supremului Consiliu al Marelui Orient al franței.

Această decizie urmează să fie supusă deciziei Conventulni (un fel de conferință națională a masoneriei) la reuniunea de la mijlocul lunii februarie. Lui Dan Amedeo Lăzărescu i s-a reproşat faptul că nu a reuşit, în calitatea sa de lider al masoneriei româneşti, să facă o unificare benefică a tuturor cercurilor masonice din România.

Ceea ce este mai puțin cunoscut este faptul că principalul obiectiv al mişcării separatiste este crearea unui aşa-numit District Transilvania în cadrul Marii Loji Româneşti. O parte din lojile din Transilvania ale Ritului Scoțian Antic şi Acceptat au complotat împotriva caracterului național al masoneriei româneşti. Sub bagheta celor doi, Schlesinger şi Szakvary, forțe interesate susținute financiar foarte puternic din exterior, doresc inițierea unui proces de secesiune a Transilvaniei de România.

Aceasta acțiune se vrea o influență asupra legăturilor tradiționale ale masoneriei: adică cercurile financiare, factorii de decizie politică şi, nu în ultimul rând, serviciile secrete, pentru ca acestea să creeze premisele unei rupturi teritoriale a României.

Dan Amedeo Lăzărescu a declarat: Ceea ce se întâmplă de câtva timp în mişcarea masonică românească şi s-a întâmplat şi sâmbătă la Cluj-Napoca este o imensă porcărie. Câțiva parveniți cu pretenții de reprezentanți ai masoneriei creează un periculos curent cu caracter antinațional, doresc să compromită România cu orice preț, au legături evident anticonstituționale

în exterior şi aruncă cu noroi într-o instituție cu un rol deosebit de important în crearea Noii Românii."

Mai mult, Dan Amedeo Lăzărescu a mai afirmat că liderul ofensivei asupra integrității naționale a României, Marele Orient Francez (din care a făcut parte şi preşedintele Franței, Françoise Mitterand), este creat de evreime şi că, după căderea lui Napoleon al III-lea, aceştia au înlăturat din ritualul masonic toate simbolurile creştine, fiind totodată şi membri ai Partidului Republican Francez şi ai Partidului Radical-Socialist.

Pe cu totul altă poziție s-a situat Marea Loja Națională din Franță, favorabilă masonilor români.

1999 este anul declanşării războiului în cadrul masoneriei române. Anul debutează cu vizita în aprilie a "seniorului" Alfred Koska, mare maestru al Uniunii Marilor Loji din Germania, pentru a recunoaşte oficial Marea Loja Națională Română şi a semna o declarație comună, "România fiind prima țară din cele rămase în afara Uniunii Europene şi NATO care a intrat, astfel, în marea familie europeană" s-a spus la conferința de presă masonică organizată cu acest prilej la Hotelul Hilton din Bucureşti. Masonii români au mulțumit public "fraților" germani deoarece şi-au amintit că "România există în sud-estul Europei" şi s-a concluzionat că rezultatul acestei noi "înfrățiri" va fi "rapida integrare a României în structurile europene şi în NATO".

Scandalul efectiv a fost declanşat de conferința de presă organizată în octombrie 1999, de către acelaşi Andre Szakvary, auto-prezentat ca Mare Comandor pentru România al Ritului Scoțian Antic şi Acceptat, care, invocând şi rezoluția Conventului de la Viena din 1997, nega astfel autoritatea lui Costel Iancu ca Suprem Comandor al Marii Loji Naționale din România, Szakvary fiind susținut fățiş în demersul său de lojile masonice franceze şi ungureşti. Motivul public al convocării conferinței de presă l-a reprezentat "aniversarea a 120 de ani de la fondarea Supremului Consiliu pentru România", ceea ce era un evident pretext, deoarece în 1879 s-a constituit un autointitulat "Comitet Central Masonic" (şi nu un

real Suprem Consiliu Masonic), care mai era şi preponderent evreiesc sau cosmopolit: dr. Fialla, dr. Carol Davila, G.

Lahovari, Edgar de Herz, dr. Steiner, dr. Blumenfeld, E. Grunwald, C. Bucşean şi alţii.

Intervenţia în Parlamentul României a omului politic mason Dan Amedeo Lăzărescu a adus în vizorul autorităţilor române adevăratele scopuri ale celor interesaţi de a plasa un ungur în fruntea masoneriei româneşti: dezmembrarea teritorială a ţării. De aceea, supremul comandor al Marii Loje Naţionale, Costel Iancu, a fost audiat de Comisiile de Apărare ale Camerei Deputaţilor şi ale Senatului, precum şi de Comisia parlamentară de control asupra S. I. E., unde el a confirmat intenţia unor structuri masonice străine privind federalizarea României. Concret, Costel Iancu a arătat că, la Bruxelles, reprezentanţii masoneriei europene i-au spus clar că trebuie să se producă o împărţire a României în regiuni autonome, iar Transilvania trebuie să intre sub tutela masoneriei franceze. Evident, Costel Iancu nu şi-a arătat acordul şi, de aici, dorinţa masoneriei franceze de înlocuire a sa din fruntea masoneriei române cu belgianul de origine maghiară A. Szakvary. Ne întrebăm dacă această schismă" a fost momentul în care evreul Marcel Shapira a scăpat din mână masoneria din România, sau s-a acordat prioritate intereselor lojilor "americane" din Ritul scoţian vechi şi acceptat (care are în spate Lojile NATO şi B'nai B'rith), dar se pare că Tribunalul Masonic (nu cel instituţionalizat în România în 1996, ci cel al Conventului de la Viena") a decis înlăturarea lui Costel Iancu pentru vina de a fi dezvăluit organelor statului român discuţiile masonilor purtate la Bruxelles, iar fratele" Micu Filip, primul mare maestru român după 1989, îl instalează la 13 martie 2002 în demnitatea de mare maestru al Marii Loji Naţionale din România pe maiorul Viorel Danacu, din cadrul Ministerului de Interne (absolvent al Facultăţii de Medicină Veterinară din Bucureşti şi al Colegiului de Apărare Naţională, seria a III-a). Este extrem de curioasă "instalarea" maiorului V. Danacu ca mare maestru mason, căci conform propriei declaraţii (în ziarul Oglinda-OTV din 20.12.2002) prima iniţiere în masonerie, deşi fusese studiat timp de câţiva ani, a avut loc cu

numai o lună înainte de preluarea funcției supreme: “Prima întâlnire a fost în martie la recomandarea cuiva”.

Este de aceea posibil ca dl. maior Danacu să fie o simplă marionetă în mâna “greilor”, a “venerabililor”, care rămân astfel în umbră.

Reinstalarea B’nai B’rith în România. Unul dintre cei mai cunoscuți agenți din România ai lojei evreieşti mondiale B’nai B’rith, a fost până recent ex-ambasadorul S. U. A., Alfred Moses.

Dacă ne amintim, postul oficial de televiziune român, TVR 1, îl prezenta în 1996 pe preşedintele României, Ion Iliescu, aflat în deplasare în S. U. A., însoțit de ambasadorul evreu al Americii în România, Alfred Moses, vizitând “organizația pentru drepturile omului B’nai B’rith” şi Muzeul Holocaustului (înființat tot de B’nai B’rith). Nimic despre caracterul secret al organizației în ştirea televiziunii române. În schimb, din chiar sediul B’nai B’rith, Ion Iliescu a adoptat public o atitudine ostilă şi vehementă la adresa preşedintelui partidului România Mare, ceea ce a condus în acelaşi an la ieşirea de la guvernare a celor trei secretari de stat ai partidului naționalist.

Aceeaşi situație s-a repetat în 2001, cu ocazia vizitei oficiale în S. U. A. a premierului român Adrian Năstase, vizită organizată de evreul Mark Meyer (consilier totodată al preşedintelui Iliescu şi preşedinte al firmei Herzfeld & Rubin). Momit cu cacealmaua mondială numită Muzeul Holocaustului, primul-ministru Adrian Năstase s-a jurat în fața liderilor B’nai B’rith că, întors în România, va dărâma statuile mareşalului Mihai Antonescu şi că va distruge naționalismul român. Lucrurile s-au întâmplat întocmai, deşi pare incredibil. Până în prezent a învins doar statuile şi ne-a impus recunoaşterea Holocaustului (distrugerea totală a evreilor în timpul celui de al doilea război mondial), orice român riscând 5 ani de închisoare dacă nu recunoaşte că neamul său e ucigaş de evrei, ignorându-se faptul că numărul evreilor uciși de câțiva fanatici simişti şi de către ocupanții germani a fost de câteva zeci de ori mai mic decât al evreilor refugiați în România (protejați pe cât posibil de populație şi autorități) pentru a pleca apoi în

Israel. Iată textul legii: “Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 5 ani şi interzicerea unor drepturi.” (Ordonanța de Urgență nr. 31/28.03.2002 semnată de primul-ministru Adrian Năstase). Caracterul de urgență al acestei ordonanțe ar fi legat de promisiunea unui rapid sprijin al B’nai B’rith şi al Comitetului Evreiesc American pentru invitarea României, în noiembrie 2002, la aderarea în Alianță militară NATO. Prețul: participarea românilor la războaie ce nu îi privesc, despăgubiri băneşti de ordinul a miliarde de dolari din partea României către Israel, după recunoaşterea culpabilității şi responsabilității românilor față de moartea a sute de mii de evrei (la cât de ieftin acaparează evreii economia românească, o vor lua pe gratis, de fapt şi vor mai fi şi răsplătiți).

Rezidența B’nai B’rith a funcționat neîncetat şi oficial în România până în anul 1948, când aceasta, din respect pentru evreii din fruntea regimul comunist, au considerat necesar să îşi oculteze total activitatea. Practic, toate lojile masonice din România au intrat în “adormire”, mai puțin B’nai B’rith care a activat sub totala acoperire a Federației Comunității Evreieşti. Nenumărați agenți de la centru ai B’nai B’rith au vizitat România în perioada 1848-l990 sub acoperirea unor organizații evreieşti.

Mulți dintre aceştia au avut chiar contacte cu oficialitățile române.

În primele zile ale anului 1990, la Bucureşti a luat naştere o mişcare neoficială secretă) ce reunea cercetători în ştiințele politice şi istorice, studenți şi tineri revoluționari”, organizație al cărui nume nu-l putem numi şi nici numele membrilor săi, deoarece nu vrem să le afectăm siguranța personală. Scopul principal al acestei mişcări de rezistență era îngreunarea acțiunii B’nai B’rith de a menține conducerea țării pe care o instalase prin “revoluția” din decembrie 1989. Grupul şi-a încetat rapid activitatea organizată datorită eşecurilor manifestațiilor de tineret din ianuarie-februarie 1990 din Piața Victoriei îndreptate împotriva “confiscării revoluției” de către foştii comunişti” (a se citi de către Oculta Sionistă-Mondială prin evreii Petre Roman, Voican-Voiculescu, Silviu Brucan şi acoliții lor), ca şi datorită dispariției liderului grupului. Vom

relata pe scurt cele cinci teze ale grupului, care beneficia de informații secrete: Revoluția" din România a fost planificată ca lovitură de stat de la Moscova, printr-un pact realizat de Gorbaciov cu forțele occidentale, concretizarea fiind pusă la punct în cadrul întâlnirilor cu reprezentanții americani ai B'nai B'rith la începutul anului 1989; România fusese penetrată în acest scop, în decembrie 1989, cu zeci de maşini Lada (de producție sovietică) ticsite cu "turişti ruşi", în realitate agenți secreți ai K. G. B.

Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu (mason inițiat în Ritul Scoțian, grad 33), Victor-Athanasie Stănculescu şi Silviu Brucan făceau parte din planul B'nai B'rith şi al Grupului Bilderberg, de preluare a puterii de stat, ca: preşedinte al țării, prim ministru, vicepreşedinte ş.a.m.d. Rolul lui Iliescu era acela de a atrage lângă sine cât mai mulți nomenclaturişti din puterea comunistă, care să asigure succesul acțiunii şi de a-l promova pe necunoscutul evreu Petre Roman la conducerea supremă executivă a țării. În acest scop, rolul lui Iliescu a fost pregătit mediatic cu zece ani mai devreme de către evreii din Statele Unite, care au făcut să se publice într-o revistă de limba română din S. U. A. "prevestirea magică" sau "premoniția" că Ion Iliescu va fi preşedintele României; Ura evreilor asupra României provine în primul rând de la faptul că Ceauşescu a scos țara din datorii, România devenind astfel independentă față de organismele internaționale şi băncile controlate de evrei. Rolul evreului Petre Roman era acela de a arunca țara într-o cursă fără precedent a îndatorării României; Va urma distrugerea sistemului bancar românesc (mai ales băncile prin care s-au achitat datoriile României) şi aservirea economică a României intereselor B'nai B'rith.

Odată introdusă "democrația", în câțiva ani România va efectua masive retrocedări" (clădiri, terenuri etc.) sau "despăgubiri băneşti" către evreii din toată lumea.

Deşi B'nai B'rith-ul a fost nevoit în 1953, în cadrul unei reuniuni din S. U. A. a American Jewish Committee, să se delimiteze de comunismul din Uniunea Sovietică, datorită atmosferei generale de atunci din Statele Unite (perioadă în care s-a fost dovedit că mai mulți evrei americani spionaseră

S. U. A. în favoarea sovieticilor/ruşilor), într-un raport "confidențial" acelaşi American Jewish Committee arăta că evreii americani nu pot nutri resentimente la adresa comunismului, deoarece acesta se pronunță deschis împotriva antisemitismului.

Mai mult, după o perioadă în care relațiile Sionismului cu Uniunea Sovietică păreau neinstituționalizate, între 12-l9 decembrie 1988 reprezentanții B'nai B'rith, conduşi de Seymour D. Reich (preşedinte general al ordinului, ce fusese recent ales şi în fruntea Conferinței Preşedinților Marilor Organizații ale Evreilor Americani), au avut convorbiri secrete la Moscova cu autoritățile sovietice. Pentru public aceste convorbiri s-au axat pe probleme de afaceri externe, cultură şi culte, încheindu-se anumite acorduri, ceea ce a făcut ca în exact acelaşi moment Departamentul de Stat al S. U. A.

Să declare că "este de acord" să se desfăsoare la Moscova Conferința Mondială a Drepturilor Omului. În acelaşi moment, România era acuzată cu rea voință că nu respectă drepturile omului în privința drepturilor acordate minorității maghiare.

S-a aflat ulterior că în tot cursul anului 1989 B'nai B'rith-ul a avut o activitate deosebit de febrilă la Moscova, prin filiera creată acolo, inaugurând o politică "amicală" cu Gorbaciov şi cu oamenii din jurul său. Cotidianul L'Humanite din 20 ianuarie dădea ştirea întâlnirii la Moscova dintre delegația Comisiei Trilaterale (brațul mai lung al Grupului Bilderberg), condusă de evreii Rockefeller şi Kissinger şi autoritățile sovietice, reprezentate la vârf de Gorbaciov şi Primakov (Primakov s-a remarcat ca un susținător al emigrației evreieşti).

Publicația Federației Comunităților Evreieşti din România, respectiv periodicul Realitatea Evreiască, în numărul său din martie 1998, anunța că Forumului B'nai B'rith din România condus de evreul vienez Siegfried Schieber şi "reînființat după de ani de la interzicerea sa, în totalitarism", i se completează numele cu cel al fostului rabin-şef al României, Moses Rosen, în fapt o recunoaştere a meritelor rabinului de a fi asigurat timp de 50 de ani funcționarea B'nai B'rith în clandestinitate.

În acelaşi an, 1998, prin intermediul lui Alfred Moses, Tommy Baer Percy, şeful suprem al B'nai B'rith, intră pe rând la autorităţile române pentru a le impune condiţii şi afaceri (Bell Helicopters, Hotelul Bucureşti etc.) Familia evreilor americani Baer este descendentă directă a familiei bancherilor evrei Rothschild; a se vedea rarisima lucrare a lui W. Brewitz, Familia Rothschild, publicată în germană la Berlin în 1939 şi în româneşte în 1941, în timpul regimului mareşalului Antonescu. Iată una din ştirile cotidiene ale vremii: Premierul Radu Vasile a primit, luni seara [19.03.1998], la Palatul Victoria, delegaţia organizaţiei B'nai B'rith, condusă de preşedintele internaţional al organizaţiei, Tommy Baer Percy. Pe parcursul întâlnirii au fost abordate relaţiile româno-americane şi s-au făcut referiri la apropiata vizită a preşedintelui Emil Constantinescu în S. U. A., precum şi la posibilitatea elaborării unor programe culturale româno-americane cu participarea B'nai B'rith şi colaborarea Muzeului Holocaustului din Washington în Arhivele Naţionale ale României. Tommy Baer Percy a evidenţiat bunele relaţii ale organizaţiei B'nai B'rith cu instituţiile româneşti, arătând în context că ar fi posibilă organizarea la Washington a unei expoziţii privind contribuţia evreilor la cultura română. Domnia sa a mai ridicat chestiunea restituirii proprietăţilor evreieşti şi a făcut referire la unele manifestări rasiste, antisemite şi xenofobe din unele publicaţii.".

În numărul din 24 Iunie 1998, săptămânalul Ultima Oră scria: Recent numitul Preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, Sorin Moisescu, a stat trei săptămâni în S. U. A., invitat de B'nai B'rithl Motivul? S-a ordonat renunţarea la ideea reabilitării grupului Mareşalului Antonescu (ceea ce s-a şi întâmplat!), iar Partidul România Mare, sau cel puţin senatorul Corneliu Vadim Tudor, să fie scoşi, prin orice mijloace, în afara Legii! De unde şi campania lansată împotriva acestuia, în cadrul Lojii în discuţie, Alfred Moses este unul dintre vârfuri, fiind la nivelul doi ca grad de conducere. Sub primul său mandat [de ambasador al S. U. A. în România], Alfred Moses, ca reprezentant al B'nai B'rith, l-a decorat pe Ceauşescu pentru «merite deosebite faţă de evrei!». Revenirea lui Alfred Moses ca ambasador în România după 1990, a stârnit reacţii deosebit de dure din partea unor partide."

De câțiva ani, prim-miniştrii României ne fac surpriză peste surpriză, demonstrându-ne afilierea lor la diverse organizații mondialiste. Dacă în 2000, primul ministru Mugur Isărescu (guvernator al Băncii Naționale a României) era prezentat public la ştirile televizate ca preşedinte pe România al Clubului de Roma (obedient al Consiliului Afacerilor Externe din S. U. A., la rândul său asociat cu B'nai B'rith), în anul 2001 presa românească ni-l înfățişează pe cel ce îl ştiam deja membru al ordinului masonic al Cavalerilor de Malta, primul ministru Adrian Năstase, prezidând filiala din România a clubului Rotary International, club înființat în 1905 la Chicago de marele mason Paul Harris la cerința lojei B'nai B'rith. Suntem convinşi că aşa zisa performanță" a premierului Năstase cu ocazia vizitei în S. U. A. se datorează mai degrabă relației cu B'nai B'rith şi cu Mark Meyer, decât calităților sale native (aşa cum şi intrarea în politică i-o datorează nevestei, fiica unui fost ministru ceauşist).

După cum am mai arătat, în februarie 1997, titlurile din presa cotidiană românească anunțau: "Masonii români afirmă ca au intrat în lojile masonice ale bazelor NATO, încă din 1993!". Trebuie arătat că această afirmație nu se poate baza decât pe faptul că blocul NATO (care reuneşte în general statele capitaliste de tip occidental) este format din două structuri: una strict militară şi alta politică, cea politică fiind coordonată din loji masonice cu obedință față de B'nai B'rith, legătura dintre cele două realizându-se prin înalții ofițeri americani, masoni cu toții, aşa cum au fost şi generalii întemeietori ai NATO (a se vedea capitolul B'nai B'rith). Legăturile directe ale B'nai B'rith cu Lojile Bazelor NATO, sunt evidențiate de faptul că baza militară NATO din Frankfurt găzduieşte sediul central al Lojilor europeane ale B'nai B'rith. Agenții acestor loji din Frankfurt au avut dese întâlniri secrete în perioada 1990-l993 în România, acestea fiind găzduite de Cercul Militar din cadrul Casei Centrale a Armatei de la Bucureşti (numită azi Casa NATO), într-o perioadă când prim-miniştri ai României au fost un evreu, Petre Roman şi recrutul ocultei financiare mondiale, Theodor Stolojan. Faptul că oraşul german Frankfurt se configurează ca o nouă capitală a "Statelor Unite ale Europei", ideal masonic, este dovedit nu numai de faptul că iudeo-masoneria l-a ales ca sediu central al B'nai B'rith pe Europa,

ca sediu al bazelor militare NATO, dar recent este şi sediul Băncii Centrale de Emisie Europeană, ce controlează noua monedă a "comunității europene", Euro.

În privința lui Adrian Năstase, concomitent prim-ministru al României şi preşedinte al unei organizații obediente față de B'nai B'rith, este remarcabilă "gafa" intenționată ce a făcut-o cu ocazia vizitei oficiale din 2001 în Israel. El a cerut sprijinul pentru acceptarea ca membru în NATO a României, iar acest sprijin a fost cerut.

Confederației Rabinilor", practic B'nai B'rith-ului. Mulți analişti politici români, neinițiați, au considerat penibil gestul premierului Năstase: cum să ceri sprijinul unor popi evrei pentru a intra într-o Alianța militară?! Noi credem că premierul Năstase ştia foarte bine ce face. Mai mult, pentru a-şi cumpăra favorul solicitat, a promovat ideea unor noi afaceri în domeniul militar cu firmele israeliene, în primul rând cu firma românească Romaero de la Băneasa, unde tocmai instalase ca director general un intim de al său, Francisc Tobă, fost ofițer în serviciile secrete româneşti.

Românii, "cei mai mari asasini ai evreilor". Evreul american Norman G.

Finkelstein, în lucrarea sa Industria Holocaustului, demonstrează că evreii sionişti au dezvoltat mitologia decimării evreilor de către popoarele europene în timpul celui de-al doilea război mondial ("Holocaustul"), în scopul precis de a stoarce mari sume statelor europene culpabilizate, astfel încât să fie finanțată cauza sionistă. Dacă ar fi scris în România de azi aceste pagini, Finkelstein risca 5 ani de închisoare (conform Ordonanței "de Urgență" emisă de guvernul Adrian Năstase, după întoarcerea acestuia din S. U. A.), deoarece el pare să nege amploarea sau chiar existența Holocaustului, arătând că avem de a face cu o veritabilă "industrie" sionistă de fabricare a unei istorii rentabile, în ceea ce ne priveşte, el spune: Zguduirea Elveției şi a Germaniei a reprezentat doar preludiul finalului grandios: zguduirea Europei de Est. O dată cu prăbuşirea blocului sovietic, în fostul leagăn al evreimii europene s-au deschis perspective ispititoare. Inveşmântându-se cu evlavie prefăcută în mantia

«victimelor nevoiaşe ale Holocaustului», industria Holocaustului a încercat să stoarcă miliarde de dolari de la aceste țări deja sărăcite. Promovându-şi ţelul cu insolență, neîndurător, a devenit principala instigatoare a antisemitismului din Europa. Folosindu-se de acest «mandat», industria Holocaustului a cerut țărilor din fostul bloc sovietic să predea toate proprietățile deținute de evrei înainte de război sau să ofere compensații pecuniare. Totuşi, spre deosebire de cazurile Elveției şi Germaniei, a adresat aceste solicitări departe de ochii presei. Până acum, opinia publică nu s-a opus şantajării bancherilor şi industriaşilor germani, dar s-ar putea să fie mai puțin îngăduitoare față de şantajarea țăranilor polonezi înfometați".

În anul 2002, în prezența preşedintelui României, Ion Iliescu, după ce a fost decorat, înfocatul sionist Elie Wiesel, în plenul Academiei Române, în rândurile cărei era primit ca doctor, lansează afirmația: «România a participat la Holocaust. România a ucis, a ucis, a ucis. România trebuie să răspundă pentru faptele sale». Wiesel fusese primit de oficialitățile române cu toate onorurile, cu protocol la nivel de grad I. Şi asta după ce, la Muzeul satului din Sighetul Marmației, Wiesel a încins o învârtită împreună cu preşedintele Ion Iliescu, cu ambasadorul S. U. A., M. Guest şi cu ministrul apărării, Ioan Mircea Paşcu.

Invocând Holocaustul din timpul Germaniei hitleriste, la începutul anului 1951, Israelul s-a adresat celor patru aliați, în frunte cu S. U. A., pentru a obține sprijinul în vederea obținerii de despăgubiri de la Germania (de vest şi de est) de 1,5 miliarde USD. Suma a fost obținută în proporție de 75%. "Nu ştiu care ar fi fost soarta Israelului în anumit momente critice ale economiei sale, dacă Germania nu şi-ar fi ținut angajamentele. Căile ferate, telefoanele, instalațiile portuare, sistemele de irigație, ramuri întregi ale industriei şi ale agriculturii nu ar fi fost în starea lor actuală fără despăgubirile germane", scria în memoriile sale Nahum Goldman, negociatorul guvernului israelian. A urmat rândul Austriei să fie stoarsă de fonduri, ceea ce s-a şi întâmplat. Apoi al Elveției, mai recent, în prezent, la rând vine România!

Demersul lui Wiesel & Comp nu este întâmplător şi nici singular. El face parte dintr-un plan pragmatic evreiesc. Astfel, la începutul anilor ‘90, rabinul-şef din România, Moses Rosen, minţind ca un escroc ordinar, a declarat că cei 400.000 de evrei în minus în România anului 1945, faţă de România antebelică, ar fi fost omorâţi de statul român. În realitate, din cei 800.000 de evrei, câţi avea România înainte de război, 161.200 de evrei din Transilvania au fost deportaţi în lagărele germane de către ungurii hortyşti, după ce în 1940 Transilvania a revenit Ungariei, iar alţi circa 250.

de evrei au fost desprinşi de România, odată cu cotropirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord de către Uniunea Sovietică. Evrei au murit în război, ca şi români, sau ruşi sau germani, mai ales că se străduiau din răsputeri să se implice în acest război, în defavoarea românilor.

Miza jocului lui Moses Rosen a ieşit curând la ivelă. Banii! În iunie 1991, în Kneset, parlamentul israelian, s-a propus să se ceară României câte 50.000 de dolari despăgubiri pentru fiecare din cei 400.000 de evrei “omorâţi” de către România. “Din acel moment – arată Petre Ţurlea – o întreagă campanie s-a dus pentru a implanta în conştiinţa lumii şi a românilor, ideea participării la Holocaust”. În planul sionist, compensaţiile ce urmează să fie plătite de România vor fi, de fapt, foarte mari. O demonstrează “Memorandumul Intern” al Ministerului Afacerilor Externe, înregistrat cu nr. A5406 din 26.06.1995, ce se referă la întâlnirile dintre diplomaţii români şi oficiali ai statului Israel din ziua de 26 iunie 1995. Pe acest document ministrul de externe Meleşcanu a scris «Rog discreţie». Iată conţinutul Memorandumului: La ultima reuniune (de la Madrid) s-a constituit Organizaţia Mondială a Evreilor pentru Restituirea Averilor. Din această organizaţie fac parte: reprezentanţi ai Congresului Mondial Evreiesc, ai Agenţiei Evreieşti pentru Israel, ai Organizaţiei Claims Conference (ce s-a ocupat de problema despăgubirilor plătite de Germania evreilor), ai organizaţiilor reprezentative ale evreilor originari din fiecare ţară a fostului bloc comunist. Obiectivele principale ale acestei organizaţii sunt: identificarea averilor şi întocmirea dosarelor respective; exercitarea de influenţe şi presiuni din exterior, pentru ca parlamentele

statelor vizate să adopte cadrul legislativ necesar recuperării averilor de către toţi evreii, indiferent dacă trăiesc sau nu în ţările respective, ori dacă mai sunt sau nu cetăţeni ai statului respectiv. în 1992 s-a constituit în Israel, sub lozinca «timpul acţiunii a sosit», Comitetul de iniţiativă al organizaţiei Uniunea Evreilor din România, care are ca obiectiv «recuperarea drepturilor şi bunurilor evreilor originari din România, dobândite ilegal şi confiscate abuziv de autorităţile româneşti de la instalarea guvernului Goga-Cuza până în prezent». Se publică numeroase materiale de prezentare a problemei, iar în Israel au apărut birouri de avocatura care se ocupă de strângerea de documente pentru a fi folosite ca probe, inclusiv în Justiţie, pentru recuperarea averilor din România.

Avocatul Paul Feher are un astfel de birou în funcţiune în Israel şi a mai înfiinţat asemenea birouri de avocatură la Paris, Bonn şi Budapesta, dar are intenţia să deschidă unul şi la Bucureşti. Se estimează că vor fi cea 50.000-80.000 de cazuri.

Este vorba de o acţiune de amploare, care se desfăşoară la scară mondială; s-a creat un mecanism care dispune de mijloacele necesare (organizatoric, financiar, presă ş.a.) şi este sprijinit în modul cel mai evident de S. U. A. şi de cercurile influente, în aceste condiţii, statele avute în vedere nu vor putea rezista multă vreme presiunilor de tot delul la care vor fi supuse şi vor trebui să dea urmare cererilor". Documentul este semnat de ambasadorul român Ion Maxim şi de directorul Dumitru Ceauşu (şeful Direcţiei Juridice şi a Tratatelor din cadrul M. A. E., la acea dată).

Curând după primirea Memorandumului, la 10 august 1995, secretarul de stat al Ministerul Afacerilor Externe îl primeşte în audienţă pe Avshalom Meghidon, ambasadorul Israelului la Bucureşti. Acesta prezintă dimensiunea revendicărilor evreilor din Israel asupra României: 400.000 de proprietăţi imobiliare, revendicare ce face curând obiectul notei "Problema bunurilor evreieşti din România" vizată de directorul general Mircea Geoană şi adresată ministrului de externe de la acea dată, Teodor Meleşcanu.

În tot acest timp, omul politic Teodor Meleşcanu era intens curtat şi susţinut financiar de evreul parizian Adrian Costea, care, ulterior, i-a înfiinţat şi un partid, Alianţa pentru România. În ciuda acestei campanii, se pare că evreii au fost deja despăgubiţi încă din anul 1946, printr-o lege emisă de ministrul justiţiei de atunci, Lucreţiu Pătrăşcanu (căsătorit cu o evreică) şi promulgată de regele Mihai I.

Faţă de ofensiva sionistă a lui Wiesel din 2002, ziarul Adevărul, prin vocea redactorului-şef Cristian Tudor Popescu, reacţionează la 3 august: Acuzaţi de crimă sunt toţi românii, foşti şi viitori. A făcut-o acum laureatul Nobel pentru Pace, Elie Wiesel: «România a ucis, a ucis, a ucis». Dar acelaşi lucru l-a spus cu o lună în urmă ambasadorul S. U. A., Michael Guest, care nu e bătrân, nu e evreu şi reprezintă poziţia politică a Americii: «România a participat la Holocaust nu doar prin deciziile şi acţiunile lui Antonescu şi Gărzii de Fier, ci şi prin cetăţenii care au sprijinit acele evenimente în mod deschis, sau prin tăcerea lor». Oare intrarea în NATO înseamnă să trăim şi cu ochii în pământ şi noi şi copiii noştri? Se pare că nu.

America ne pune în genunchi şi cu fruntea în ţărână. Alaltăieri, România a semnat cu S. U. A. un tratat prin care militarii americani aflaţi pe teritoriul românesc sunt scoşi de sub jurisdicţia Curţii Penale Internaţionale. Prin urmare, dacă un militar american din trupele deplasate în România îşi pierde controlul şi porneşte cu tancul prin Ţăndărei, trăgând în stânga şi în dreapta, România nu va face apel la C. P. I. fără acordul S. U. A.

Americanii au încercat să impună acest tratat Uniunii Europene şi au fost refuzaţi, chiar şi de aliaţii tradiţionali. Un astfel de tratat consfinţeşte, de fapt, punerea militarului american deasupra tuturor celorlalte fiinţe omeneşti de pe continentul european. S. U. A. fac astfel dovadă unei mentalităţi de ocupant imperial, binecunoscută de-a lungul veacurilor: justiţii locale şi internaţionale. America poate să acuze o ţară întreagă, România, de crime de război, dar nici ultimul soldat american nu poate fi judecat de comunitatea internaţioanală.”.

Pentru că trebuie să fim îndoctrinați cu ideea Holocaustului, istoricii români trebuie opriți a spune adevărul, prin amenințarea cu închisoarea. Iată ce se publica în anul 2001 pentru publicul român de către editura Hasefer, editură subvenționată de către statul român: Austriecii au fost mai răi decât germanii. Rolul pe care l-au jucat în Holocaust a depăşit orice proporții raportat la numărul populației. Românii, cu deosebire militarii ajunşi dincolo de Prut şi Nistru, nu s-au dovedit mai buni decât austriecii; chiar mai răi în anumite privințe. Au avut loc pogromuri. Românii au jucat un rol major în invadarea Rusiei care, pentru ei, era deasemenea un război împotriva evreilor. În Basarabia şi Ucraina au omorât 200.000 evrei. Evreii erau îngrămădiți în camioane pentru vite, fără mâncare sau apă şi erau mutați dintr-un loc în altul, fără vreo destinație anume. După Germania şi Austria, românii au fost, în Transilvania şi Ucraina, cei mai mari ucigaşi de evrei. Erau mai degrabă înclinați să folosească bătaia şi tortura, sau să violeze, ofițerii fiind mai cumpliți decât bărbații simpli, ei alegându-le pe cele mai drăguțe evreice tinere pentru orgii”

Minciuna este la ea acasă. Teritoriul României în timpul celui de-al doilea război mondial nu conținea Transilvania, ea aparținând din 1940 Ungariei hortiste.

Războiul României împotriva Rusiei nu era unul împotriva evreilor, ci avea ca miză deținerea Basarabiei, răpită de către ruşi tot în 1940, iar deportările evreieşti din Ucraina vizau o populație ostilă armatei şi administrației româneşti. Nu vom insista asupra acestei conspirații sioniste de culpabilizare a poporului român, vrem însă să amintim că principalul substrat al acesteia are două filoane centrale: ura evreiască tradițională împotriva românilor (care au încercat să se opună dominației economice şi sociale) şi revendicarea de despăgubiri băneşti sau imobiliare.

Citatele de mai sus provin dintr-o lucrare cu circuit internațional (Paul Johnson, O istorie a evreilor), însă în aceeaşi situație se găsesc şi lucrările cu destinație exclusiv internă, aşa cum este România Iudaică a lui Teşu Solomovici. Aceasta, susținând ideea vinovăției românilor ca asasini ai evreilor prin participarea la Holocaust şi-a publicat uriaşa

lucrare pe banii Ministerului Cultelor şi Culturii, minister patronat de filosemitul Răzvan Teodorescu.

Trebuie spus pentru publicul larg că ministrul român al culturii Răzvan Teodorescu a funcţionat de la începutul anilor ‘90 ca vicepreşedinte şi preşedinte al Asociaţiei de prietenie România-Lsrael, organizaţie sionistă. Atitudinile sale recente atestă faptul că prietenia sa se îndreaptă de fapt numai către poporul israelian, românii fiindu-l neplăcuţi.

Jurnalul Naţional (ca aproape toată presa românească) din mai 2002 titra: “Ministrul Culturii (Răzvan Teodorescu) consideră România părtaşă la Holocaust”. Declaraţia a fost ocazionată de către dezaberile din Comisia juridică a Senatului privind adoptarea de către guvern a Ordonanţei de Urgenţă nr. 31/28.03.2002 (semnată de primul-ministru Adrian Năstase) prin care orice cetăţean român urmează a fi condamnat la ani de închisoare dacă nu recunoaşte existenţa Holocaustului împotriva evreilor: Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 5 ani şi interzicerea unor drepturi” (articolul din Ordonanţa).

Comisia juridică a Senatului ce a luat în dezbatere la începutul lui mai 2002 ordonanţa guvernamentală în scopul transformării acesteia în lege, era compusă din reprezentanţii partidului de guvernământ (P. S. D.), ai P. R. M., ai Partidului Liberal, în frunte cu Norica Nicolai şi ai P. D., prin evreul Petre Roman. De “cealaltă parte”, la discuţii participa lobby-ul format de ministrul Răzvan Teodorescu şi reprezentanţii Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România. În cadrul discuţiilor prelungite, reprezentanţii liberali au susţinut poziţia P. R. M. în dezbaterea dacă România a participat sau nu la săvârşirea de atrocităţi împotriva evreilor. Norica Nicolai, susţinută de ceilalţi liberali din comisie, a cerut chiar eliminarea articolului 6 din noua lege, argumentând că în baza lui ar putea fi trimişi la închisoare şi cei care neagă existenţa Holocaustului în România. În replică, ministrul Răzvan Teodorescu atacă pe loc şi susţine că chiar dacă “România nu a cunoscut Holocaustul în interiorul graniţelor sale, dar a participat la Holocaust prin acţiunile îndreptate împotriva evreilor din teritoriile guvernate de ea: Bucovina, Transnistria

şi Basarabia”. Fiind şi mai acuzatori, reprezentanţii comunităţii evreişti din România (printre care şi fostul ambasador la Berlin, Radu Cornea) le spun senatorilor români că “pogromul de la Iaşi, când mii de evrei au fost împuşcaţi într-o noapte”, tot Holocaust se numeşte.

Discuţia a fost, finalmente, tranşată de senatorul P. R. M., Gheorghe Buzatu, care citând definţia dată de Dicţionarul Larousee pentru Holocaust: eliminarea evreilor de către nazişti între 1939-l944 în ţările ocupate de trupele Reichului, conchide: România n-a fost niciodată ocupată de Reich, dom’le”.

Disputa l-a determinat pe ministrul Theodorescu, unul dintre părinţii ordonanţei guvernamentale], să recunoască necesitatea introducerii definiţiei [Holocaustului] în text.

Credeam că e un lucru ştiut de toată lumea», s-a scuzat ministrul” (Jurnalul Naţional).

Răzvan Teodorescu şi-a dezvăluit involuntar realele intenţii ale demersurilor sale când a declarat, la scurt timp, că România trebuie să suporte consecinţele participării la Holocaust, că “trebuie să răspundă pentru faptele sale”.

Noi nu putem nega existenţa “Holocaustului”, dar nici nu o putem susţine, dacă, aşa cum remarca şi dl. profesor Buzatu, acesta nu este definit din punct de vedere juridic.

Etimologic holocaustul se traduce cu distrugerea totală. De aceea, în sensul strict al cuvântului, un holocaust real nu a existat, pentru că o mare parte dintre evreii europeni au supravieţuit războiului. Este, însă, la fel de adevărat că Germania nazistă concepea o «soluţie finală», în ceea ce îi privea pe evrei, dar aceasta nu consta programatic în exterminarea acestora, Adolf Hitler intenţionând să-l deporteze şi să-l exileze pe insula Madagascar, ceea ce emoţional şi economic pentru evrei poate corespunde, într-adevăr, cu un adevărat Holocaust. Definiţia din Larousse, însă, face o referire explicită la exterminarea fizică a populaţiei evreişti. Totuşi, în această situaţie s-a dovedit că s-a exagerat peste măsură.

La început, despre “lagărul de exterminare” german de la Auschwitz s-a aruncat estimarea de 9 milioane de evrei uciși în genocidul. Ulterior lucrurile s-au oprit la patru milioane de victime, conform “raportului sovietic” considerat drept probă de către Tribunalul de la Nurenberg. Cercetările mai atente i-au făcut pe istorici să rectifice informația: 2 milioane se scria în 1974, 1,25 milioane în 1985.

Dar iată ce scria mai recent publicația franceză Le Monde, privind rezultatele cercetătorului Francois Bedarida: În memoria colectivă s-a întipărit cifra de patru milioane (cea care, pe baza unui raport sovietic, figura până acum la Auschwitz pe monumentul ridicat în memoria victimelor nazismului) în timp ce la Ierusalim muzeul Yad Vashem indică o cifră ce depășește foarte mult realitatea.

Totuși, de la sfârșitul războiului, s-a pus pe lucru memoria savanților. Din aceste minuțioase și răbdătoare a rezultat că cifra de patru milioane, nesprijinindu-se pe nici o bază serioasă, nu putea fi reținută. Se ajunge la. un total coroborat asupra unui număr de victime oscilând între minimum 950.000 și maximum 1,2 milioane”.

Rectificarea măsluirii istoriei a condus chiar la înlăturarea inscripției “cameră de gazare” de la lagărul de concentrare de la Dachau, înlocuindu-se cu alta care precizează că niciodată nu a funcționat așa ceva în acel loc.

Termenul de Holocaust a fost pus în circulație de către evreul originar din România, Elie Wiesel, manager general al “industriei holocaustului”, prin cartea sa, Night (1985).

Atenția acestuia către România sa îndreptat de la începutul anilor ‘90, când primul pretext i l-au oferit primul-ministru și președintele României de atunci. Astfel, evreul Petre Roman s-a apucat să declare în New Yok Times că în spatele conflictelor dintre maghiari și români din martie 1990 de la TârguI-Mureș se află și: “O reînviere a Gărzii de Fier, mișcare fascistă, antisemită. Manifeste ale Gărzii de Fier și ale organizației patronale Legiunea Arhanghelului Mihail au fost apariții comune în ultimele luni în această regiune”. La rândul său președintele Ion Iliescu, declară în același an că revolta tineretului împotriva regimului neo-comunist, din iunie 1990

din Piața Universității, aparține mişcării legionare. “Comisia parlamentară instituită ad-hoc nu a găsit – însă – nici un amestec al legionarilor în înscenările sângeroase din 13-l5 iunie de la Bucureşti, după cum nici la Târgu Mureş nu a avut loc vreun amestec al legionarilor în acele întâmplări şi nu a fost semnalat nici un manifest legionar” (Traian Golea).

Campania din New York Times continuă însă. Rabinul Şef al României, Moses Rosen, intră în hora minciunii şi publică la l iulie 1991 în cotidianul american următorul text: Numărul morților a ajuns la 400.000, despre care noi nu am putut vorbi până acum decât în străinătate sau aici numai între noi. Ei au pierit şi nouă ni s-a interzis să-l putem plânge”

Şi în prezent, mai multe plăci negre comemorative, amplasate în 1990 la intrarea în templul evreiesc Coral din Bucureşti, evocă falsul participării României la Holocaust (“400.000 de Martiri Evrei din România”), fără ca autoritățile române să la vreo măsură constituțională față de acest grav afront penal (art. 168 Cod Penal) ce se pedepseşte cu închisoarea.

Că totul este o minciună au dovedit-o în bună măsură istoricii români, dar chiar şi cei evrei. Aşa cum am mai arătat, chiar Rabinul Şef al României din acea perioadă, Alexandru Şafran, mărturiseşte despre generozitatea românilor față de evrei. La Roma, în 1957, a fost publicat studiul Regional Development of the Jewish Population of România, avându-l ca autor şi pe W. Filderman, preşedintele Comunității Evreilor din România” în perioada războiului. La pagina 15, studiul reproduce o hartă a României, indicându-se teritoriile pierdute în anul 1940. Pe suprafața rămasă a României autorii studiului au scris: “Acest teritoriu a avut 312.

Evrei în 1930. Până la sfârşitul războiului numărul lor a crescut la 355.972, adică cu 13,7%”. Explicația constă în aceea că România a fost un spațiu de refugiu pentru evreii din Polonia cucerită şi din Ungaria hortistă.

La rândul său, alt evreu, Matatias Carp, autor al lucrării Cartea Neagră, arată că ceea ce a declanşat “rebeliunea legionară” a fost consecința ațâțării de către evrei a mareşalului Antonescu. Totodată, în urma “rebeliunii”, cu

toate eforturile depuse, nici un legionar nu a putut fi acuzat de a fi avut vreun conflict cu vreun evreu.

Campania antiromână demarată de Moses Rosen în 1990 era condusă însă, din spate, de sionistul Elie Wiesel, fapt ce face ca la 11 iulie 1991, în Senatul S. U. A. să fie introdusă o Rezoluție care să condamne "resurecția antisemitismului în România. întrucât laureatul premiului Nobel şi scriitor umanist Elie Wiesel recent a vizitat România, țara sa de naştere, pentru a vedea şi a mărturisi asupra acestor tendințe antisemite"

Elie Wiesel este fără îndoială principalul promotor al culpabilizării României de Holocaust. Lucrarea sa Noaptea (Night), tipărită în diverse versiuni şi limbi, este apreciată ca fiind "creația unei fantezii bolnave ce a dăruit lumii o sumedenie de minciuni, scrise cu multă vervă în autobiografia sa.: că la Auschwitz şi Buchemvald nemții ardeau evreii de vii în focuri aprinse în şanțuri; că era un şanț de foc pentru adulți şi altul pentru copii mici; că el a fost dus cu coloana victimelor la doi paşi de marginea şanțului, de unde din ceva motiv misterios a fost dus înapoi la barăci; că a fost dus din nou cu coloana victimelor la doi paşi de marginea şanțului etc.; că luni de zile pământul s-a cutremurat şi coloane de sânge evreiesc țâşneau din sol la Babi Yar, în Ucraina; că la Buchemvald erau ucişi în fiecare zi 10.000 de evrei şi el era totdeauna printre ultima sută la poarta morții, dar întotdeauna era cruțat din nu se ştie ce motive. Că evreii transilvăneni, Elie Wiesel şi tatăl său, au căzut sub ocupația maghiară în urma Dictatului de la Viena din 1940 şi, deportați de către autoritățile maghiare (pe care el, cu rea-credință le numeşte «autorități române») au ajuns la Buchemvald." (Traian Golea).

Prin comparație cu minciuna lui Wiesel, iată relatarea unui alt evreu, din Transilvania, dr. Oliver Lusting: În sudul Transilvaniei, sub regimul lui Antonescu, viața nici unui evreu nu a fost periclitată, în timp ce evreii din Cluj şi Dej, din Oradea şi Satu Mare, din toate oraşele şi satele Transilvaniei de nord (cedată ungurilor) au fost strânşi toți până la ultimul bătrân, până la ultimul sugar, au fost mânați sub amenințarea baionetelor hortyste spre crematoriile şi camerele de gazare de la Auschivitz, evreii din Turda şi Alba-lulia, din Arad şi Timişoara (parte a Transilvaniei rămasă sub guvernarea

română) nu au purtat nici măcar steaua galbenă! Mai mult, aceste oraşe, ca de altfel oraşele din întreaga România, au oferit adăpost sigur tuturor evreilor din nordul Transilvaniei -şi chiar din oraşele Ungariei – care au reuşit să evadeze din ghetouri şi să f ugă în România."

Sionismul oficial. Statul Israel este de fapt un parazit mondial. El supravieţuieşte datorită unui puternic sprijin financiar şi militar pe care îl obţine prin evreii răspândiţi în întreaga lume de la statele în care aceştia au obţinut un statut social şi politic privilegiat. Rolul aplicării acestor programe aparţine în primul rând sionismului, iar România are o puternică importanţă pentru evrei, deoarece, conform unei experienţe istorice consumate, poate fi cu uşurinţă acaparată economic şi subordonată intereselor evreieşti.

O serie de fapte din ultimii ani, de la marea infracţionalitate economică până la spionajul total, demonstrează declanşarea unei noi acţiuni evreieşti de tip sionist asupra României, între aceste strategii se preconizează şi o eventuală neocolonizare a ţării, în care scop prioritară este masiva achiziţie mascată imobiliară şi apoi funciară.

În acest scop, în prezent, sioniştii activează prin toate mijloacele pentru a influenţa partidul de guvernământ pentru a fi schimbată Constituţia ţării şi pentru a-l manipula pe specialiştii în drept ai acestui partid, însărcinaţi cu proiectul noii Constituţii. Unul dintre aceşti "specialişti", om cu aplecare spre activitatea masonică, este sprijinit din umbră spre a deveni noul ministru al Justiţiei, aşa cum a mai fost şi într-o altă guvernare a actualei puteri.

Despre ofensiva sionistă, declanşată prin structurile la vedere în aprilie 2002, vom prelua însă informaţiile din publicaţia F ederaţiei Comunităţilor Evreieşti din România («Realitatea Evreiască», nr. 162-l63/2002), privind organizarea la 28 aprilie 2002 a primei adunări generale a Asociaţiei Sioniste din România, "după 54 de ani de la interzicerea acesteia": După o întrerupere îndelungată, o adunare sionistă de mare amploare! (se arată în periodicul evreiesc). A renăscut mişcarea sionistă din România de veche tradiţie, dacă ne gândim la acţiunile celor din Moineşti, Galaţi, care au luat drumul spre «Ţara

veche-nouă», chiar înainte de Congresul de la Basel, când s-au pus bazele sionismului politic de către Theodor Herzl. Este de subliniat că primele aşezări [ale Israelului] au fost opera celor ce au făcut Aliya din România".

În continuare, Realitatea Evreiască subliniază că însuşi imnul național al Israelului, adoptat în 1948, a fost inițial compus şi cântat în casa bancherului evreu Mose Waldberf din Iaşi.

Deci, în ziua de 28 aprilie 2002, la Timişoara, "a renăscut" mişcarea sionistă din România. Printre organizatorii acestui "eveniment creator de istorie în viața evreiască din România", adică reactivarea mişcării sioniste, remarcăm atât Mossadul (prin prezența lui Meir Rosen, fost ambasador al Israelului la Paris şi Washington), cât şi a guvernului israelian (prin Tova Friedel, de la Ministerul Absorbției). Cu ocazia acestui prim "congres" a fost ales preşedintele Asociației Sioniste din România în persoana lui Tiberiu Roth (evreu khazar), au fost aleşi delegații la Congresul Mondial Evreiesc şi au fost numiți cei care vor conduce sionismul în fiecare dintre oraşele româneşti. Totodată a fost adoptat un prim program: activitate permanentă în filiale (?!), declanşarea unei propagande pro-Lsrael şi întocmirea unei baze de date cu toți oamenii pe care se poate baza mişcarea sionistă din România, în acelaşi timp, organizația evreiască de tineret Club Tnuat Aliya şi-a asumat obligația racolării de noi oameni, să adune şi să ofere informații, de a strânge legăturile cu Eret Israel şi de a întării sionismul în România.

Federația Comunităților Evreilor din România, prezentă la întrunire prin secretarul ei general, fostul securist evreu Iulian Sorin, asigură Asociația Sionistă din România de sprijinul şi contribuția sa totală la reuşita activității acesteia, adăugând că: Este absolut necesar să găsim calea de a pătrunde în presa cotidiană şi în periodicele din România pentru a face cunoscute ideile sioniste. în zilele noastre, orientarea sionistă are un vector de la care nu ne putem abate. Este vorba de a susține prin toate mijloacele şi în toate ocaziile cauza Statului Israel", în acelaşi timp, recent alesul preşedinte al Asociației Sioniste din România, Tiberiu Roth, arată: Oricât de implicați am fi în societățile în care trăim, oricât de loiali am fi țărilor ai

cărei cetățeni suntem, nu putem depăşi emoția care ne cuprinde ori de câte ori se întâmplă ceva în Israel".

Rezultă limpede mesajul real al liderilor sionişti către activiştii din România: loialitatea fața de România nu primează, în timp ce interesele Israelului trebuie susținute permanent şi prin orice mijloc, iar aceste mijloace, fiind nelimitate, pot atinge şi aria criminalității. Ca dovadă că nu este nici o exagerare în această privință, vom arăta una dintre rezoluțiile celui deal 23-lea Congres al Asociației Sioniste Mondiale (Congresul Mondial Evreiesc): Obligația colectivă a tuturor organizațiilor sioniste din diversele țări, de a ajuta statul evreu în orice circumstanță, este imperativă, chiar dacă o atare atitudine intră în contradicție cu autoritățile țărilor respective" (după Jerusalem Post, 17 august 1952).

Sionism românesc antievreiesc. Un curent subteran mistico-religios, popular şi mesianic, persistă de aproape o sută de ani printre creştinii ortodocşi practicanți din România. Alimentat în perioada interbelică şi de către profetul popular Petrache Lupu, căruia Moşul-Dumnezeu i-ar fi spus că "Dacia [România] va redeveni centrul spiritual al lumii!", textul mesianic ce a lansat curentul mistic al "noului pământ al făgăduinței", al "Noului Ierusalim" sau al "noului Sion" este atribuit indianului Sundar Singh. Nici mai mult, nici mai puțin, acest mesaj divin, care a circulat destul de mult în mediile monahale, anunța poporul român că va fi alesul lui Dumnezeu pe pământ, în locul nevredniculuipopor evreu, iar România sau oraşul Bucureşti vor fi Noul Ierusalim.

Iată fragmente din acest text, înainte de a fi alterat de sionişti evrei: Vestirea Noului Ierusalim!

Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane!

PSALMUL 147,1)

Sa audă popoarele şi limbile că vin cu Ierusalimul cel de Sus să-l aşez pe pământ şi să pun în mijlocul lui cele scrise în Carte. Vin să aleg iarăşi Ierusalimul. Duhurile lui Dumnezeu suflă peste pământ şi cine se încumetă să-Mi tulbure planurile? Să vină să se lupte cu Mine, să vină să judece între Mine şi via

Mea. O Babiloane, cum ai căzut tu din cer, tu care ziceai că-ți vei aşeza sălaşul în muntele Meu cel sfânt.

Scoală-te România Mea, ridicate iubito, scutură-ți jugul şi vino spre mărire, o, cetatea Iubirii Mele. O, că te-au înrobit străinii şi te-au necinstit, că ți-au făcut lege şi te-au silit să te tai împrejur! O, România Mea, ți se apropie ziua schimbării la față şi vin să Mă sălăşluiesc întru tine, că tu eşti scaunul măririi Mele, tu eşti Ierusalimul gloriei Mele,. şi toate popoarele vor veni să te vadă, că porțile tale vor fi deschise zi şi noapte. Vei fi Mie templu de mărire şi te vei numi Ierusalimul cel nou, că eu îți dau nume nou, iubito, cetate iubită.

Şi voi ridica un om care va fi vrednic să la cinstea şi binecuvântarea şi puterea şi-l voi chema din Egipt, căci cei ce l-au înstrăinat şi au vrut viața lui nu vor mai fi atunci.

Căci Eu voi întinde mâna şi voi lua din tine hrană şi te vei duce apoi la fiul cel vândut şi alungat şi el va plânge şi te va îmbrățişa şi te va iubi şi va veni şi-ți va sluji ție, că el este de la Mine şi cine este cel ce se va ridica împotriva planurilor Mele cele din veac?

Şi tu, România iubirii Mele, cetatea iubirii Mele, vei vedea pe cei ce veneau să te blesteme, căci vor lua calea lui Valaam, fiindcă tu eşti binecuvântată şi mare cu Mine, iubito, că de la naştere te-am iubit. Şi se va cânta în tine cântare nouă şi nimic necurat nu va mai intra în tine. O, România Mea iubită, ieşi din Babilon, fugi de desfrânare şi sfințeşte-te cu Mine ca să nu guşti din pedeapsa Babilonului.

Şi va izvorî din tine râu de viață şi voi aşeza în mijlocul tău pomul vieții. Iubiți căile Mele, înțelepților, că se coboară Dumnezeu peste cei slabi, ca să facă de ruşine pe cei tari, că a ascuns Dumnezeu tainele Sale de înțelepții pământului.

România Mea, fiii tăi umblă pe căi deşarte; înțelepții tăi dorm şi se poticnesc; dreptul piere şi nimeni nu ia aminte şi Domnul este străin la tine. Învățătorii legii se poticnesc pe timp de zi şi n-au putere să împartă viața de la Mine. De la mic până la mare iubesc calea pierzării şi nimeni nu Mă mai are pe Mine. Iată, vin cu văpaie, vin să scot răul din tine, vin să te curățesc

şi să te înnoiesc, vin să fac centri noi şi pământ nou, vin la tine, România Mea. Că Domnul întru tine binevoieşte şi se măreşte, iată, sun din trâmbiță, ridică-te, iubito, scutură țărâna de pe tine, spală-te, România Mea, că Domnul se uneşte cu tine. Iată, vin să-ți despecetluiesc izvoarele, vin să-ți descopăr fântânile, vin să-ți deschid porțile, că cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubito.

Şi voi ridica [din tine] un neam mare, un neam ales, o preoție sfântă şi voi revărsa duhul mângâierii şi al măririi peste fiii ascultării. România mea. Ierusalimul măririi Mele, tu vei fi gloria Mea, iubito şi din tine va răsări peste popoare cântare nouă.

Bucură-te Noule Ierusalime, bucura-te România Mea, că iată, vine domnul la tine.

Vom reproduce acum (aşa cum a fost publicată în lucrarea Cucuveaua cu pene roşii) interceptarea unei discuții făcută de serviciile secrete româneşti cu câțiva ani înainte de răsturnarea regimului socialist (comunist) prin ceea ce s-a numit "revoluție". Este vorba de discuția avută între câțiva agenți sionişti desfăşurată în România cu oamenii lor de legătură: " Să nu uitați că pământul României a fost ales ca loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu. Nimic nu este mai rău decât împlinirea acestei profeții pentru copiii lui Israel. Tocmai de aceea trebuie să luptăm şi să câştigăm pământul făgăduinței. Noi stăm acum în umbră cu organizația noastră (secretă). Marile puteri nu mai pot face acum nici cel mai neînsemnat acord fără ca noi să luăm parte. Autoritatea va trece în stradă, adică într-un loc public şi noi ne-o vom însuşi!".

Nu putem preciza dacă conținutul acestei interceptări se referă, aşa cum încearcă să sugereze lucrarea mai sus amintită, la revolta populară din decembrie 1989 şi la faptul că, cu această ocazie, puterea în statul român a fost acaparată de atunci ("revoluția furată", cum s-a spus) de către un grup de agenți străini, masoni şi evrei, dar ştim că textul profeției despre România şi oraşul Bucureşti ca Nou Ierusalim a fost publicat în 1933, cu esențiala modificare [deci fals intelectual şi moral] că neamul lui Dumnezeu sunt evreii, ci nu românii,

rolul românilor fiind acela de a-l primi pe evrei în țara lor ca pe un neam sfânt, menit a conduce România.

Mossadul şi sionismul politico-economic. Peripețiile cu serviciile secrete israeliene a doi soți evrei, cetățeni britanici, sunt foarte elocvente pentru modul de acțiune în întreaga lume a Mossad-ului şi pe noi ne interesează pentru a ne putea face o imagine asupra a ceea ce se întâmplă şi în România şi pentru a înțelege astfel într-o lumină mai clară semnificația capitolelor următoare.

Irvin Silverman era un tânăr cetățean britanic angajat ca funcționar în Biroul Amiralității Britanice care coordona informațiile din Orientul Mijlociu primite prin satelit, prin semnale şi resurse umane. Irvin era evreu şi într-o vreme, prin perioada studenției, se gândise serios să emigreze în Israel. El şi soția lui, Rachel (Raşela), discutau adesea această posibilitate ca o eventualitate după ieşirea la pensie.

Evreul Irvin Silverman nu vedea nici un conflict între loialitatea pe care o jurase coroanei britanice şi "loialitatea sa emoțională" față de Israel, pentru că politica externă britanică, ca şi cea a S. U. A., sunt favorabile Israelului. Pe Irvin îl deranja însă să vadă documente informative conținând informații care, după părerea lui, ar fi trebuit să fie aduse la cunoştința ambasadei israeliene, că purtau restricția ca informațiile să nu fie dezvăluite nici unui alt stat.

La câțiva ani după ce Irvin se angajase în slujba guvernului britanic, el şi Raşela l-au cunoscut pe Haim Hammes, la un dineu de caritate organizat spre a colecta fonduri destinate finanțării proiectelor de recolonizare a Israelului. Haim Hammer era un simpatic om de afaceri israelian cam de aceeaşi vârstă cu Irvin şi cu Raşela şi în curând au devenit buni prieteni. Nu putem să nu ne gândim, când narăm această poveste de spionaj, la sumedenia de oameni de afaceri israelieni "simpatici" care s-au adăpostit în România, personaje asemănătoare lui Haim Hammer.

Haim le telefona soților Silverman de fiecare dată când venea în vizită la Londra. Lui Irvin şi Raşelei le plăcea în special să-l asculte descriind viața din Israel. Într-o seară, Haim s-a plâns celor doi evrei britanici că, deşi guvernul britanic acționa pe o

“linie pozitivă”, Ministerul de Externe al Marii Britanii avea o poziție mai puțin binevoitoare la nivel de lucru şi, de multe ori, nu transmitea guvernului israelian informații de foarte mare importanță. Când Irvin l-a întrebat cum putea şti un om de afaceri ce anume privea guvernul tării lui şi ce nu, Haim a răspuns că, pe lângă activitățile lui de afaceri, mai era şi reprezentantul unui grup de cetățeni israelieni particulari răspândiți prin întreaga lume, care îi ajuta pe evrei şi Israelul în lupta lor sionistă. I-a asigurat pe soții Silverman că ştia într-adevăr dacă guvernul israelian afla sau nu câte o informație. Apoi i-a sugerat lui Silverman că ar putea să-l verifice afirmațiile, descriindu-l unele informații sensibile, astfel încât el, Haim, să determine dacă acestea fuseseră sau nu aduse la cunoştința guvernului israelian.

Soții Silverman, fascinați de noua descoperire despre prietenul lor, că acesta este agent secret israelian, i-au pus multe întrebări şi toți trei au discutat până noaptea târziu despre speranțele Israelului şi angajarea neabătută a multor grupări politice arabe în slujba distrugerii totale a națiunii evreieşti. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât Irvin Silverman tindea să accepte încercarea la care îl provocase Haim, dorind să corecteze faptul că multe date informative pe care le vedea trecând pe la biroul lui nu erau transmise guvernului israelian.

În următoarele câteva săptămâni, Irvin a cules şi a discutat mai multe informații cu Haim. Soții Silverman nu s-au gândit o clipă la faptul ca ceea ce au făcut în continuare pentru Haim s-ar putea numi trădare, faptul că Irvin i-a dat cu regularitate copii după documente secrete, pe care Haim urma să le transmită ofițerilor de resort din guvernul israelian. Mai mult, în mintea celor doi soți evrei, Irvin şi Rachel, trădătorii erau birocrații anti-lsraelieni” din Ministerul de Externe britanic, prin faptul că nu susțineau o politică externă britanică radical pro-lsraeliană.

În lunile ulterioare recrutării lui Irvin, el şi Rachel au comentat, în discuțiile lor personale, că oferta lui Haim de a le plăti informațiile sustrase nu jucase nici un rol în decizia lor de a ajuta Israelul. Totuşi recompensele au ajutat să se acumuleze în scurt timp un fond care i-a dat lui Raşelei posibilitatea de a pune bazele următoarei generații a familiei Silverman.

După naşterea copilului, soţii Silverman au început să devină tot mai dependenţi de plăţile lui Haim, pentru cheltuieli pe care ajunseseră să le considere strict necesare.

Când Rachel şi-a exprimat îngrijorarea în legătura cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Irvin era prins furând documente, Haim i-a asigurat că guvernul israelian l-ar fi ajutat să nu fie pus sub acuzare. Pentru a le îndepărta temerile, le-a dat instrucţiuni detaliate asupra modului cum să se adreseze ambasadei israeliene din Londra, la primul semn că îi suspectează cineva. Haim le-a garantat că, în caz de necesitate, guvernul israelian avea să ajute toată familia să părăsească pe ascuns Anglia şi să vină în Israel, unde urmau să fie primiţi ca eroi ai naţiunii evreieşti.

Povestea s-a terminat prost pentru cei doi soţi evrei, cetăţeni britanici. După patru ani de spionaj, într-o zi au fost căutaţi de serviciile secrete de contraspionaj englezeşti, M16, dar nu au fost niciodată puşi sub acuzaţie sau condamnaţi. În schimb, Irvin Silverman a fost concediat din slujba guvernului britanic, iar ambasada Israelului la Londra a negat orice implicare, oficial susţinându-se varianta că Haim Hammer, care a dispărut, s-ar fi numit de fapt Rashid Yasin, fiind probabil agent de informaţii sirian.

În lucrarea Cercul Spionilor Personali, apărută sub semnătura lui Mack Jefferson în 1996, în care este relatată istoria soţilor Silverman, se precizează însă: “Soţii Silverman cred şi acum că au spionat pentru Israel, iar afirmaţia că Haim ar fi fost spion sirian nu fusese decât o stratagema inspirată de Mossad pentru a le ascunde englezilor activităţile israeliene de spionaj din Marea Britanie. Ei se consideră cetăţeni evrei, a căror reputaţie şi viitor economic au fost sacrificate pe câmpul de lupta al culegerii informaţiilor.”

Pentru noi este mai puţin important dacă soţii Silverman au furnizat informaţii Mossad-ului sau nu, cât faptul că ei erau conştienţi şi mândri că fac acest lucru, că îşi fac un titlu de glorie din acest fapt, considerându-se în primul rând “cetăţeni evrei” şi nu cetăţeni britanici, ceea ce sunt de fapt, ca şi când ar exista o cetăţenie evreiască mondială care să justifice trădarea fără rezerve a oricărui stat din lume care îi adăposteşte

şi îi hrăneşte pe evrei. Contează iarăşi că aceasta este o atitudine cvasigeneralã a evreilor din întreaga lume, inclusiv din România, iar serviciile de spionaj israeliene, în frunte cu Mossadul, nu au nici cea mai mică rezervă să îi folosească la maximum, tot aşa cum nu au scrupule să folosească cele mai murdare metode în atingerea propriilor scopuri, Mossadul încălcând toate legile ţărilor în care acţionează, inclusiv ale celor considerate prietene, apelând chiar şi la crimă, ceea ce i-a făcut detestabili pentru celelalte servicii secrete, chiar şi pentru C. I. A., agenţia S. U. A. (cel mai bun prieten al Israelului), care şi-a manifestat nu o dată aversiunea faţă de Mossad şi de metodele folosite de acesta.

Sub semnul curcubeului Intrarea în NATO a României 22 NOIEMBRIE 2002 a însemnat pentru România data angajării totale pe drumul politic şi militar al S. U. A. Vizita preşedintelui american la Bucureşti, George W. Bush (junior) a însemnat, de aceea, mai mult decât alăturarea României de Alianţa americană a NATO. Prezenţa sa a însemnat predarea necondiţionată a României către politica sionistă a Statelor Unite ale Americii.

Iată cum relata preşedintele român, Ion Iliescu, acea zi: "Pe 22 noiembrie, ne-am întors la Bucureşti [de la "Summit-ul" de la Praga – n.n.]. A doua zi, capitala ţării primeşte vizita preşedintelui S. U. A., George W. Bush. Este o zi ploioasă, aşa cum se prognozase. «Nu ne sperie ploaia, venim!», declara preşedintele Bush, la Praga, în convorbirea pe care am avut-o. Un curcubeu care a răsărit peste capitală în timpul mitingului şi pe care înaltul oaspete l-a semnalat ca pe un veritabil simbol. a făcut ca ploaia şi rafalele de vânt să fie mai puţin luate în seamă. Am deschis mitingul din Piaţa Revoluţiei, spunând: «Domnule Preşedinte, nu am reuşit să influenţăm natura şi să evităm ploaia. Românii şi-au dorit să fie partenerii Americii. Astăzi li se împlineşte un vis şi un ideal, graţie şi dumneavoastră, domnule preşedinte Bush.»

Faptul că nu numai preşedintele Bush a acordat o valoare simbolică curcubeului ce apăruse în timpul ploii şi vântului deasupra mitingului de la Bucureşti, ci şi preşedintele român Iliescu, o dovedeşte chiar lucrarea din care am citat (Ion Iliescu, Integrare şi Globalizare. Viziune Românească,

Bucureşti 2003), a cărei copertă plasează globul pământesc peste un curcubeu cosmic. Cert este că, în numai câteva luni, România a intrat în război împotriva Irakului, alături de S. U. A. şi Marea Britanic, fără a fi membră NATO, fără ca acest război să fie unul al Alianţei militare Atlantice, împotriva voinţei Europei şi a Organizaţiei Naţiunilor Unite, care nu au aprobat războiul.

Vom încerca să descoperim ce "valoare simbolică" poate avea curcubeul, atât în lume, cât şi la români, dar mai întâi trebuie să ştim mai multe despre miza războaielor din Golful Persic (şi Irakul) şi despre faţa nevăzută a preşedintelui Bush.

Pentru aflarea mizei reale a războaielor repetate din Golf, cei mai buni analişti s-au dovedit a fi cei francezi. Iată ce arăta Le Figaro (din 5 noiembrie 1990, sub semnătura lui Alain Peyrefitte), privind declanşarea în 1991 a războiului împotriva Irakului: Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanşarea conflictului.

Lobby-ul evreiesc, deoarece eliminarea lui Sadam Hussein înlătură ameninţarea celei mai puternice ţări arabe. Evreii americani joacă în sistemul mediatic de dincolo de Atlantic un rol esenţial. Compromisul permanent între Preşedinte şi Congres conduce Casa Albă să ţină seama foarte mult de insistenţele lor.

Lobby-ul afacerilor. a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. Al doilea război mondial şi enormele comenzi pe care le-a adus Statelor Unite, nu a pus el oare capăt crizei din 1929 din care nu ieşiseră cu adevărat? Războiul din Coreea nu a provocat el un nou boom? Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America."

Că Israelul, în interesul său geostrategic, se străduie de mulţi ani să implice statele lumii, în primul rând S. U. A. (primul stat sionist al lumii), într-un război de distrugere a Irakului, este dovedit de adoptarea "Planurilor Strategice ale Israelului pentru anii 80" de către Organizaţia Mondială Sionistă, în care se regăseşte următorul pasaj: Bogat în petrol şi dat pradă luptelor intestine, Irakul este pe linia de ţintă israeliană.

Distrugerea sa ar fi, pentru noi, mai importantă decât cea a Siriei, căci el este cel care reprezintă, pe termen scurt, cea mai serioasă ameninţare pentru Israel" (după periodicul israelian Kivounim, Ierusalim, nr.14, februarie 1982).

Nu lipsesc exemplele când lobby-ul israeliano-sionist a reuşit să impună Statelor Unite o atitudine contrară intereselor americane, dar utilă politicii Israelului" – scria la rândul său Roger Garauday. Iată câteva exemple. Preşedintele Comisiei de Politică Externă a Senatului S. U. A., senatorul Fullbright, a decis să-l aducă pe principalii conducători sionişti în faţa unui comitet care a scos la lumina zilei activităţile lor subterane. El a rezumat rezultatele anchetei într-un interviu.: «Israelienii controlează politica Congresului şi Senatului». La alegerile următoare, Fullbright avea să-şi piardă locul de senator.

În cartea sa, They dare to speak out, Paul Findley, care a fost, timp de 22 de ani, deputat în Congresul S. U. A., descrie modul actual de funcţionare al lobby-ului sionist şi puterea sa. Această adevărată «sucursală a guvernului israelian» controlează Congresul şi Senatul, Preşedinţia, Departamentul de Stat şi Pentagonul, ca şi mijloacele mas-media şi îşi exercită influenţa în Universităţi, ca şi în sânul Bisericilor.

În fiecare an, oricare ar fi restricţiile pentru toate celelalte capitole ale bugetului, creditele pentru Israel sunt tot mai mari. Spionajul funcţionează de aşa manieră încât dosarele cele mai secrete sunt în mâinile guvernului israelian.

Adlai Stevenson [fost candidat la preşedinţia S. U. A.], reamintind că 43% din ajutorul extern american este destinat Israelului (3 milioane de locuitori), în detrimentul a miliarde de locuitori înfometaţi ai globului, concluziona: «Primul ministru al Israelului are mai multă influenţă asupra politicii externe a S. U. A. în Orientul mijlociu decât are în propria sa ţară».

Toate mijloacele sunt bune pentru lobby-ul sionist [în S. U. A.]. De la presiunea financiară la şantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media şi al editorilor şi prin ameninţarea cu moartea. Congresmanul Paul Finley concluziona: Oricine critică politica Israelului trebuie să se aştepte la dureroase şi neîncetate represalii şi chiar la pierderea mijloacelor sale de

existență, prin presiunile lobby-ului israelian. Preşedintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigențelor sale. Cele mai prestigioase universități au grijă să îndepărteze din programele lor tot ceea ce i se opune.»

Anticipând genial ceea ce avea să se întâmple în anul 2003, când două puternice state europene, Germania şi Franța, s-au opus implicării militare a NATO (ale cărei membre erau) în noul război asupra Irakului, francezul Michel Bugnon-Mordant publica în Elveția, în anul 1997, următoarea analiză: În ianuarie 1994 Statele Unite ale Americii au făcut să fie acceptată ideea unei lărgiri a NATO către țările Europei de Est, inclusiv România. Strategia era impusă de necesitatea ca S. U. A. să îşi găsească noi sateliți militari cu care eventual să poată contracara o centrifugare a altor puteri militare (europene) de către centrul militar american sionist. Primul pas fusese făcut după primul război din Golf, din 1990.

Astfel, Reuniunea NATO a Consiliului ministerial din decembrie 1992, redefineşte Alianța Atlantică ca pe "un instrument pentru schimbarea Europei în ansamblu".

Planul fusese pus în mişcare – după cum arată Bugnon-Mordant – de către strategii americani evrei, amiralul Jeremia şi sionistul Paul Wolfowitz (actualmente adjunct al şefului Pentagonului), care au dorit "excluderea cu orice preț a apariției unei puteri susceptibile de a rivaliza cu unica superputere actuală. De aceea s-a prevăzut crearea unei «forțe de reacție rapidă» ale cărei structuri să permită un grad mai mare de integrare decât însăşi NATO. Schimbările cruciale ce au intervenit de la prăbuşirea lagărului comunist i-au incitat pe americani să-şi continue avantajul. Adaptarea efortului de apărare la contextul astfel creat, menținerea supremației lor politice şi militare în lume constituie două priorități. Războiul rece fiind încheiat, este potrivit să se păstreze un dezechilibru vizând să împiedice naşterea unei puteri rivale.

Unite asupra întregului glob prin toate mijloacele militare, culturale, politice şi economice necesare.

A doua miză a războiului asupra Irakului este evident petrolul. În acest sens, M.

Bugnon-Mordant, arăta că între 1953-l990, toţi secretarii de stat americani au fost, direct sau indirect, legaţi de marile societăţi petroliere (reproducem numai câteva exemple: J. F. Dulles – Standard Oil şi Fundaţia Rockefeller, evreul Henry Kissinger -

Council of Foreign Relations Rockefeller Brothers Fund; Cyrus Vance – Rockefeller Foundation şi Comisia Trilaterală; Alexander Haig – director la Chase Manhattan Bank; George Schultz -Berchtel Corporation şi Gulf Oil; James Baker – Exxon, Mobil Oil şi Standard Oil), "înainte de toate, ofensiva anti-lrakiană trebuie plasată în perspectiva mai largă a luptei pentru păstrarea dreptului occidental – în esenţă american – asupra acestei materii prime, care este petrolul. Unul dintre mijloacele cele mai eficiente de spoliere a lumii a treia este ilustrat de această acaparare a materiilor sale prime.

Pe 6 octombrie 1973, Siria şi Egiptul lansează o ofensivă generală împotriva Israelului, iar a doua zi, Irakul naţionalizează Exxon şi Mobil Oil, companii americane implantate pe teritoriul său. S. U. A. răspund printr-un embargou împotriva Irakului la care Franţa refuză să se alăture. În faţa ţărilor arabe care din acel moment înclină spre orbita americană (Egiptul, Siria) şi în faţa agresivităţii Israelului, Irakul alege "fuga înainte" care îl conduce la o formă de izolaţionism, între timp, dependenţa Statelor Unite de petrolul din Golf le împinge să vrea să domine mai ferm regiunea.

Legat de primul război asupra Irakului, din 1990,] fostul preşedinte Richard Nixon marioneta politică a evreului Henry Kissinger] preciza: Nu mergem acolo să apărăm democraţia fiindcă Kuweitul nu este o ţară democratică şi nici nu se află aşa ceva în regiune. Nu mergem acolo ca să răsturnăm o dictatură, fiindcă în acest caz n-am mai fi aliaţi cu Siria. Nu mergem acolo pentru a apăra legalitatea internaţională. Mergem acolo şi trebuie să mergem, fiindcă nu permitem să fie atinse interesele noastre vitale".

Legat de obiectivul geostrategic al războiului împotriva Irakului, Bugnon-Mordant arăta că Irakul, care a naţionalizat companiile petroliere americane, întărit din punct de vedere

militar şi politic de războiul împotriva Iranului, ameninţa să devină o mare putere regională, principal pericol la adresa Israelului: Faţă de apariţia unei noi ordini mondiale desemnate de Washington, independenţa irakiană era percepută ca intolerabilă. Ocupaţi cu reinstaurarea unei ordini coloniale altădată dirijată de britanici, Statele Unite s-au trezit confruntate cu o naţiune capabilă să strice jocurile.

În sfârşit, permiţând Israelului să-şi întărească poziţia hegemonică în zonă, Statele Unite făceau rău Europei, deteriorând relaţiile dintre aceasta şi ţările arabe. Ele dădeau o dublă lovitură, strivind din faşă noua veleitate a lumii arabe de a-şi realiza unitatea, murdărind în acelaşi timp în mod durabil imaginea Europei, în special a Franţei, în ochii ţărilor arabe.

De fapt, nu numai că ţările europene au fost trimise acasă după război fără a obţine cel mai mic avantaj, dar au mai şi fost excluse de la toate tranzacţiile ce aveau să urmeze.

Noua ordine mondială apărută din războiul din Golf [după 1991] a fost instaurată sub conducerea exclusivă a Statelor Unite, fără ca ţările europene să aibă vreun cuvânt de spus. A fost restaurată vechea ordine colonială."

Prezentând "Războiul din Golf şi manipularea spiritelor" (prin mass-media, Michel Bugnon-Mordant arată că Irakul revendicase Kuweitul încă din anii treizeci, căci graniţele statelor arabe din secolul XX au fost fixate în funcţie de interesele particulare ale Statelor Unite şi ale Marii Britanii. Apoi, "atât petrolul, cât şi voinţă Israelului au jucat un rol primordial în decizia administraţiei Bush de a declanşa un conflict. Mai mult decât atât, creşterea puterii în regiune a Irakului, capabilă virtual să contracareze planurile americano-lsraeliene în acest loc al lumii, a apărut insuportabilă Washingtonului. De unde şi campaniile de presă incendiare atât în Statele Unite, cât şi în Israel, reluate şi susţinute de toate marile mijloace mass-media europene.

Nu s-a precizat nimic despre cererile presante prezentate Kuweitului de către Irak, cereri respinse de fiecare dată ca fiind nefondate. în realitate, Statele Unite au vrut acest război şi l-au provocat. Cum se explică altfel intransigenţa nejustificată de care a dat dovadă George Bush (tatăl) faţă de

cererile lui Saddam Hussein din august până în februarie 1991? Bagdadul a emis nu mai puțin de şase propuneri de pace, toate admițând retragerea irakiană din Kuweit. În fine, la 26 februarie 1991, Irakul accepta să se retragă necondiționat din Kuweit. La fiecare dintre aceste cereri, preşedintele Bush a răspuns printr-un refuz categoric.

Minciunile, falsificările, manipulările de fapte operate de presa scrisă, televiziunea şi radioul de dincolo de Atlantic în timpul conflictului – sprijinite fără restricții de presa oligarhică mondială – sunt nenumărate. Avem cu toții încă în minte invențiile referitoare la "extraordinara" putere a artileriei irakiene, la Irak ca "a patra armată din lume", la "mărturiile spontane" despre jafurile soldaților irakieni în Kuweit, dintre care cea mai emoționantă a fost cea a unei fete din popor ce s-a dovedit ulterior a fi fiica ambasadorului Kuweitului la Washington. Să mai adăugăm un alt fapt deosebit de grav şi de sinistru augur: reportajul televizat arătând cum soldații irakieni deconectau incubatoarele dintr-o maternitate din Kuweit, provocând moartea tuturor noilor născuți urma să se dovedească a nu fi altceva decât un "produs" comandat de autoritățile kuweitiene şi fabricat de o societate de comunicații americană, în vederea condiționării opiniei internaționale.

Referitor la lobby-ul sionist ce este determinant asupra factorilor de decizie ai S. U. A.

Se impune a fi relevată radiografia rezultată din emisiunea "Arena" din 23 martie de la BBC. Elementul religios reprezintă discursul preponderent al camarilei de la Casa Albă, îndeosebi al preşedintele George W. Bush (junior), iar direcția aceasta a fost impusă de către Carl Rove, actualul său consilier politic. Acesta este comparat cu ideologul propagandei naziste ("un Goebbels al Americii") şi este considerat, de unii, creierul" administrației Bush.

Probabil că n-a mai existat niciodată până acum la Casa Albă un consilier prezidențial atât de important şi de influent precum Carl Rove -scria Times. Rove a fost şeful campaniei electorale a preşedintelui Bush şi a avut intuiția de a aduna, întrun singur electorat, pe credincioşii fervenți ai diverselor

biserici evanghelice şi pe reprezentanţii marilor firme texane din domeniul exploatării petrolului".

Rove şi Bush sunt conectaţi prin mii de fire la aceste cercuri creştine fundamentaliste" ce au o expresie politică în "Cristian Coalition" în cadrul cărei acţionează cu maximă eficienţă comunitatea creştinilor sionişti. Afirmând că respectă litera Scripturii, ei consideră că Israelul este poporul ales de Dumnezeu.

CHIULUI TESTAMENT, postul susţine interesele israeliene în Orientul Apropiat, motivând religios evenimentele politice şi militare actuale.

Acelaşi limbaj religios este folosit, abuziv, în primul rând de către intelectualii evrei ce au sprijinit candidatura lui George Bush Jr, în primul rând de către Paul Wolfowitz, actualul adjunct al ministrului Apărării. Evreul Wolfowitz este în materie de politică militară ceea ce este Rove în materie de politică internă şi strategie electorală.

Wolfowitz a elaborat încă din 1992 un "studiu de apărare" ce a devenit actuala politică a preşedintelui Bush. Potrivit acestui studiu, Pentagonul trebuie să impună "o nouă ordine mondială", în care S. U. A. să fie puterea de necontestat a lumii şi să descurajeze orice competiţie venită din partea unor state pecum Germania sau Japonia, în studiul lui Wolfowitz apărea şi ideea atacului preventiv, recent aplicată asupra Irakului, fapt ce a adus un incontestabil avantaj geostrategic Israelului.

Cu câţiva ani înainte de a veni la putere alături de preşedintele Bush, Wolfowitz a creat un aşa-zis "Grup de analiză militară" (numit Project for New American Century) împreună cu actualul vicepreşedinte Dick Cheney şi cu un fost subsecretar de stat din Ministerul Apărării, Richard Pearl. În anul 2000 acest Grup de puternică culoare sionistă redacta o analiză în care spunea că S. U. A. trebuie să se asigure că, în secolul XXI, deţine supremaţia militară în lume, dar că pentru aceasta ar fi fost nevoie de un eveniment catalizator, de o catastrofa de proporţiile actului de la Pearl Harbor, ce a decis intrarea Americii în cel de-al II-lea război mondial". Evenimentul s-a produs, ca prin minune, la 11 septembrie

2001 prin atacul terorist din S. U. A. Apare curios că Mossadul ştia despre atentat, iar aproape toţi cei circa 6000 de evrei americani care lucrau la World Trade Center (zgârie-norii Gemeni) au întârziat în acea zi la serviciu, scăpând astfel nevătămaţi.

Francezul Thierry Meyssan, în lucrarea sa, 11 Septembrie 200l-Terifianta Impostură, demonstrează că adevărata miză a "atentatului" a fost cea mai puternică lovitură bursieră din istoria S. U. A., iar că beneficiarii acestei lovituri sunt cu totul alţii decât cei ce au fost ulterior acuzaţi (lumea musulmană în general). Mai mult, Paul Wolfowitz personal a fost cel ce a coordonat cu duritate activitatea serviciilor secrete americane pentru a ascunde o serie de fapte opiniei publice şi pentru a putea prezenta ca real fabricatul oficial privind "actul terorist" de la 11 septembrie. Astfel, F. B. I. a impus companiilor aeriene să nu comunice cu presa, ascunzându-se astfel că teroriştii anunţaţi de oficiali nici nu s-au aflat în avioanele prăbuşite. Tot F. B. I.- Ui a confiscat ziariştilor ore întregi de peliculă video ce au înregistrat evenimentele, conţinutul acestora rămânând secret.

Urmarea atentatului – concluziona postul B. B. C.

A fost că America a atacat Afganistanul, apoi Irakul. Nu se ştie cui îi vine rândul şi când". A început instalarea efectivă a Noii Ordini Mondiale, la cârma acesteia aflându-se în faţă S. U. A., iar în spate evreii sionişti, precum Wolfowitz şi echipa sa (D. Rumsfeld, R. Pearl şi alţi).

Chiar şi administraţia militară a Irakului, după război, a fost stabilită tot de către strategul" evreu de la Pentagon. Secondat de foşti şefi de la C. I. A. sau de consilieri evrei americani (circa 30 de "ofiţeri în rezervă, funcţionari şi experţi"), şeful noii administraţii a Irakului (reprezentanţă a Pentagonului numită ipocrit Oficiul pentru Reconstrucţie şi Asistentă Umanitară) a fost favoritul lui Wolfowitz, respectiv generalul scos de la naftalină Jay Garner, ale cărui nume şi prenume îl indică a fi tot evreu (Jay este un nume răspândit printre evreii americani; a se vedea Jay Pritzker, evreul care a vrut să preia în 1997 Hotelul Bucureşti, împreună cu israelianul Sammy Ofer). Ţinta lui Garner: petrolul irakian. La scurt timp, Garner

a fost înlocuit de evreul sionist Paul Brener, prezent de la început în oculta Rumsfeld-Wolfowitz.

Ocuparea Irakului i-au adus administraţiei americane, controlul asupra unor uriaşe rezerve petroliere, situate pe locul doi ca mărime în lume. României, coparticipantă alături de S. U. A., nu i-a adus nimic, deşi în momentul angajării ţării, premierul Năstase afirma că trebuie să luptăm împotriva Irakului pentru a recupera datoria acestuia de 1,7 miliarde de dolari faţă de România. Cacialmaua s-a dovedit curând, căci administraţia americană a Irakului, interesată în profitul personal la resurselor acestuia, a hotărât anularea datoriilor externe irakiene. Oricum, în curând, deşi războiul s-a încheiat, în România vor fi amplasate numeroase trupe americane, dislocate din alte părţi ale lumii. Aceşti soldaţi americani sunt disculpaţi, prin acordul semnat de premierul Adrian Năstase, de orice răspundere, până şi în faţa Curţii Penale Internaţionale, pentru fapte ce le-ar putea comite pe teritoriul românesc: crime, jafuri, molestări, violuri. Evreii de la Washington doresc, însă, să ne mai târască într-un război. "Mossadul avertizează: Urmează Siria", "Ari Fleischer: «Siria este un stat terorist», titra Ziua din aprilie 2003. La propunerea lui Paul Wolfowitz de atacare a Siriei, Congresul S. U. A. a răspuns însă: NU. Rezultatul mondial al acestei aventuri militare în Irak: relansarea cursei înarmării nucleare. Corea de Nord a denunţat recent tratatul semnat cu Corea de Sud, afirmând că experienţa Irakiană o obligă să îşi la măsuri de apărare. Alte state o vor face pe ascuns, pregătind o conflagraţie mondială, în care României i s-a ales soarta de ţintă.

Curcubeul invocat de preşedinţii S.

Wolfowitz, în 199l-l992, pe vremea mandatului lui George Bush tatăl, a demarat proiectul creării unei "forţe rapide de intervenţie" care obliga la atragerea României de partea S. U. A. în cadrul Alianţei militare a NATO. Dacă Alianţa sionisto-americană avea nevoie de România, de ce a mai fost nevoie şi de umilinţa condiţionării noastre de către americani, în vederea concesionării de întreprinderi româneşti, la schimbul primirii în echipă?

Vremea rea de la Bucureşti din 22 noiembrie 2002 punea sub semnul întrebării succcesul vizitei preşedintelui Bush, fapt ce preocupa oficialii români, după cum o demonstrează declaraţia preşedintelui Iliescu: "Nu am reuşit să influenţăm natura şi să evităm ploaia!". Au reuşit însă, probabil, să creeze cu tehnica din dotare un curcubeu artificial, care s-a suprapus în centrul Bucureştiului peste ploaia măruntă însoţită de vânt.

Curcubeul reprezintă în simbolistica societăţilor secrete mondialiste spiritul Noii Ordini Mondiale. El este, în principal, simbolul mişcării New Age" (Noua Vârstă), mişcare sincretică religioasă încurajată în statele occidentale ca o adevărată nouă religie a lumii noi. Prin extensie el este preluat de către întreaga mişcare mondialistă.

Preşedintele român Ion Iliescu îl reproduce pe coperta lucrării sale Integrare şi Globalizare (Viziunea Românească). Simbolistica arhaică şi universală a curcubeului, de pod spre trecerea, într-o altă lume (de regulă subterană, cum este cea căutată.

De masoni prin formula V. I. T. R. I. O. L – Vista Interiora Tera etc. -), l-a făcut să reprezinte, pentru adepţii Noii Ordini Mondiale, trecerea spre aceasta. Serge Monaste, ziarist canadian asasinat, dezvăluind planul celor mai mari 6 bănci mondiale şi al consorţiilor energerice de pe planetă, prin "Protocoalele" ce pleacă de la reuniunile secrete organizate cu M. D. Rothschild începând din 1956 (şi care conspiră la controlul tuturor organismelor internaţionale) aminteşte de "Clasificarea Curcubeu a Noii Ordinii Mondiale". Cele şapte culori ale curcubeului mai corespund şi celor şapte trepte ale scării masonice.

La români, curcubeul are însă o semnificaţie aparte şi distinctă. Pe linia unor tradiţii arhaice universale el poate prevesti evenimente nefaste. La chinezi, de exemplu, el poate să preceadă şi anumite tulburări în armonia universului şi chiar să capete o semnificaţie rău prevestitoare. "Când un stat este în pericol să piară, scria înţeleptul antic Huai Nanzi, cerul îşi schimbă faţa. şi apare un curcubeu". Tot în Asia, raporturile cer-pământ prin intermediul curcubeului, implică boala şi moartea. Dacă îl arăţi cu degetul (cum a făcut preşedintele

Bush la Bucureşti) epidemiile devastatoare sunt sigure (curând a apărut în lume, cu focarul în China, epidemia mortal Sindromului Acut Respirator). Chiar şi în Africa, apariția curcubeului vesteşte boala şi moartea.

În numeroase tradiții, ca şi în cele româneşti, asocierea ploaie-curcubeu evocă imaginea şarpelui mitic. În Asia el este Naga ieşind din pământ. Conform lui Rene Guenon, aceeaşi simbolistică poate fi regăsită în Grecia antică şi în Africa. La români el este privit ca un imens balaur ce bea apele pământeşti, fie ca un gen de sorb sau punte pe care balaurii iau apă din hăurile pământului, în unele descântece se afirmă că el bea "apă turbată" fiind "Şarpe vărgat peste Prut aruncat". Curcubeul e drumul balaurilor, spunea o bătrână româncă (Niculiță-Voronca, Datinile şi Credințele Poporului Român).

Personajele cheie ale afacerilor israeliene în România Mark Meyer Evreu american de origine română (?), preşedinte al firmei de avocatură (evreiască) de pe Wall Street (New York), Herzfeld & Rubin, firmă care s-a ocupat, printre altele, de banca românească Dacia Felix şi care desfăşoară o activitate susținută în România.

Site-ul de internet al firmei Herzfeld & Rubin o prezenta până recent pe sora primului ministru Adrian Năstase, Dana Barb, ca pe o "redutabilă economistă" ce face parte din rândurile staff-ului firmei, ca directoare. (A se vedea despre preluarea forțată de către israelieni a băncii Dacia Felix-Eurom, capitolul Băncile Româneşti, Țintă israclită.) Mark Meyer, fiind şi unul dintre cei doi evrei americani care monitorizează şi dirijează România de la cel mai înalt nivel, s-a ocupat de organizarea vizitei în S. U. A.

A preşedintelui Ion Iliescu în anul 2001.

A funcționat la Palatul Cotroceni, pe lângă preşedintele Emil Constantinescu drept consilier, într-o perioadă când preşedinția României era copleşită de evrei. Şefa consilierilor prezidențiali era evreica Zoe Petre, iar uşa palatului prezidențial era permanent deschisă evreilor Tom Lantoş şi Alfred Moses. Chiar despre Emil Constantinescu, originar din Basarabia, în "Jurnalul" Ronei Hartner (presupusa amantă evreică a preşedintelui) s-a scris că tatăl său, care l-a abandonat

împreună cu mama sa, era un evreu rus beţivan. Când a contrazis punctual conţinutul pseudo-Jurnalului Hartner, Constantinescu, în mod ciudat, nu a contrazis şi acest aspect. Mark Meyer a continuat să fie consilier prezidenţial şi pe lângă preşedintele Ion Iliescu.

De fapt, Meyer s-a ocupat de România de pe vremea lui Ceauşescu, iar în anii din urmă a condus aşa-zisa Cameră de Comerţ Româno-Americană, care este ceva între agenţie sub acoperire a C. I. A. pentru promovarea intereselor evreilor americani şi interfaţă a afacerilor S. U. A.

Voice şi care, plătit tot de români, retransmite programe ale Televiziunii Române, beneficiind de un contract extrem de benefic semnat cu TVR-ul încă din al doilea mandat de preşedinte al lui Ion Iliescu.

Pentru a da culoare vizitei din anul 2001 a preşedintelui Iliescu în S. U. A., Mark Meyer s-a gândit să îi organizeze acestuia o festivitate de premiere şi neavând altceva mai la îndemână, a scos din pălărie medalia Distinguished Leadership Award conferită de. Camera de Comerţ Româno-Americană, adică de el însuşi. De fapt, Meyer a fost maestru de ceremonii al întregii vizite oficiale în Statele Unite ale Americii.

Evenimentul premierii lui Ion Iliescu s-a petrecut la 20 septembrie 2001 printr-un dineu festiv la hotelul newyorkez New York Palace, eveniment prezidat de cei trei evrei: Mark Meyer, Herbert Rubin şi Elias Wexler, “ca recunoaştere pentru cei 11 ani de conducere excepţională pe plan politic şi dezvoltare economică a României”.

Organizarea dineului a fost aproape exclusiv evreiască: Mark Meyer, ex-ambasadorul Alfred Moses, Meir Rosenne, Herbert Rubin, Armand Scala, Richard Schifter, Rabbi Arthur Schneier, Elias Wexler etc.

Iată cum relata faptele cotidianul România Liberă din 5.11.2001: “Scandalul premierii lui Ion Iliescu de către Camera de Comerţ Româno-Americană continuă. Culmea absurdului: Ion Iliescu este premiat de către chiar consilierul său, Mark Meyer. S-a stabilit data chiolhanului de la New York în cinstea lui Iliescu. Lui Mark Meyer i s-au căutat

rădăcini româneşti pentru a fi pus de regimul Iliescu în fruntea comunității româneşti din Statele Unite. Comunitatea românească s-a unit împotriva lui Ion Iliescu. Pentru chiolhanul în cinstea lui Ion Iliescu, Mark Meyer strânge mari sume de bani. Şi-a găsit şi sponsori. Două companii au sponsorizat cu câte 25.000 de dolari reuniunea, iar prețurile pentru invitați sunt împărțite în funcție de locul în sală. La orice restaurant de clasă din Manhattan, un tacâm costă cca. 150 de dolari.

Organizatorii se aleg şi cu un important profit, căci numai din sponsorizările celor două companii, la o participare de 100 de persoane, rămâne un beneficiu de 10.000 de dolari. Iar dacă mai calculăm şi costul unui tacâm, în medie 250 de dolari (cei care stau la masă mai aproape de Iliescu plătesc mai mult), reiese că afacerea Premiu pentru Iliescu este chiar profitabilă." Un mic "ghişeft", am adăuga noi, pe lângă marile afaceri ce le derulează Meyer cu România, în favoarea coreligionarilor sau cosangvinilor săi.

Toată mascarada acestei vizite aranjate de evrei pentru Iliescu a stârnit vii proteste din partea comunității româno-americane la NewYork, îndeosebi din partea lui Marius Badea, editorul celui mai răspândit ziar românesc din California, Meridianul Românesc. Făcând parte din staff-ul electoral al preşedintelui S. U. A., George Jr.

Bush, Marius Badea s-a adresat secretarului de stat Colin Power şi mai multor congresmani americani protestând asupra felului în care i se construieşte neîncetat lui Ion Iliescu o falsă imagine pozitivă la Washington de către aceleaşi persoane neavenite din anturajul sau, precum Alfred Moses, care i-a mai organizat în 2000 lui Iliescu o vizită în S. U. A. şi care, ca ambasador al Statelor Unite la Bucureşti, a colaborat activ cu regimurile Ceauşescu şi Iliescu. În treacăt fie spus, Alfred Moses a ştiut, de fapt, să îşi folosească poziția pentru a favoriza afacerile evreilor în România.

Însăşi conducerea Organizației Comunității Româno-Americane (CORA) este acaparată în bună măsură de evreii originari din România, deşi arhiepiscopul Nathaniel o reprezintă oficial. Citățm din scrisoarea lui Marius Badea către

arhiepiscop: “Cu mare mândrie, românii americani au citit scrisoarea dumneavoastră de protest împotriva acestui eveniment [decernarea distincţiei din partea lui Mark Meyer către Ion Iliescu], care a fost publicată în ziarul nostru. Din păcate, cu această ocazie, a ieşit la iveală o mare problemă în cadrul organizaţiei româno-americane, CORA, organizaţie pe care, cu mare onoare, o conduceţi ca chairman. Acţiunea Camerei de Comerţ Româno-Americane a fost organizată de domnii Mark Meyer, chairman al acesteia şi Armand Scala, vicepreşedinte al acesteia, în acelaşi timp, dl.

Armand Scala este preşedinte CORA, iar dl. Mark Meyer este vicepreşedinte CORA.

Prezenţa domnilor Armand Scala şi Mark Meyer în conducerea a doua organizaţii fundamental diferite şi atitudinea dânşilor faţă de durerea sufletească a românilor creează un mare conflict de interese. Prea Sfinţia Voastră, credem că a sosit timpul să cereţi ca domnii Armand Scala şi Mark Meyer să-şi dea demisia din CORA şi o noua conducere să fie aleasă în mod democratic”. (Articolul românului american demonstrează că războiul nevăzut dintre români şi evrei se duce şi în afara hotarelor ţării, deoarece evreii încearcă pretutindeni să se substituie românilor, să se plaseze la conducerea organizaţiilor acestora şi să le blocheze interesele legitime.)

Mark Meyer este, alături de alţi evrei şi în spatele afacerii cunoscute ca “Invest România Forum”. Deşi principal iniţiator al acţiunii, prin firma Hertzfeld & Rubin, este Meyer, pentru publicul românesc iniţiativa aparţine unui grup mai larg, chipurile chiar autorităţilor române în căutare de investitori americani. Forumul, organizat în 1997 în S. U. A. sub genericul “Economia românească: Afaceri de ocazie pentru Oamenii de Afaceri Americani” (Romanian Economy: D Midivest Bussines Center, adică C. I. A.), al căror plan de preluare a economiei româneşti necesita fonduri, pentru a fi convingători s-au gândit să expună, ca garanţi, responsabilii economici din România, aşa că au fost plimbaţi de la Bucureşti la Chicago reprezentanţi ai guvernului român, preşedinţi şi directori executivi ai celor mai influente Bănci şi fonduri mutuale din România, directori din toată economia

românească. Mesajul real: Economia României chiar se predă, prada vă aparține, puteți să vă exercitați dreptul în preferință, putem aranja privatizările! Cel mai convingător s-a străduit să fie Mircea Geoană, ambasador al României în S. U. A. la acea dată. Geoană a făcut parte dintre studenții privilegiați de înalții ofițeri ai fostei Securități. Astfel, generalul Pacepa, pe vremea când era şef adjunct al spionajului românesc (D. I. E.), a avizat favorabil numele lui Mircea Geoană, fiu al generalului Geoană, pentru a pleca la studii în S. U. A. în rândurile "ambasadorilor prieteniei" româno-americane. După ce Pacepa a dezertat, a trecut în solda C. I. A., iar după 1990 a reluat legăturile cu mai tânărul Mircea Geoană.

Desfăşurat la Hotelul Hilton&Towers din Chicago, în perioada 29.09 – 3.10.1997,

Forumul" scotea practic economia României la mezat în fața unor mari bănci americane evreieşti: Chase Manhattan Bank, Smith Bamey Europe, First Chicago Bank, Mercantile Stock Exchange, Global Securities USA Inc, Executives Club of Chicago, bănci care se află în spatele firmelor "investitoare".

În perioada 30.03 – 3.04.1998, în S. U. A., acțiunea ("Forumul") s-a repetat spre a fi oferite afaceri în România la "peste 200 de mari companii americane" în "domeniile bancar şi al pieței de capital, industrie uşoară, agricultură şi industrie alimentară, industrie constructoare de maşini, metalurgică, chimică şi petrochimică, materiale de construcții, electronică, telecomunicații, infrastructură etc." (adică tot!). De această dată, organizatorul anunțat era chiar de la vârful finanțelor americane evreieşti, Amroinvest Inc (a baronilor finanțelor mondiale, familia evreilor Rothschild), dar în comitetul de inițiativă" mai găsim, la calibru apropiat şi Citibank (reprezentată de preşedintele şi vicepreşedintele evrei David Garner şi Janet Heckman), dar şi Dana Barb (sora politicianului român Adrian Năstase) ca manager general pentru România al firmei Herzfield & Rubin, deci Mark Meyer. Firma Amoco Corporation, participantă la "Forum", a preluat ulterior industria aluminiului din România.

Ascensiunea profesională a lui Mark Mayer a avut loc după 1991, când era un obscur avocat evreu american la firma Hall

and Dickler. Marele capital curat american declara că nu are nevoie ca Mayer şi firma evreiască de avocatură din care făcea parte (Kent, Lawer, Dickler & Friedman) să-l reprezinte interesele în România, dar el a fost impus acestora chiar de către guvernanţi români, deoarece îl preferau.

Alexandru Bittner Om de afaceri", agent israelian cu penetrare la toate nivelele statului român; conform dezvăluirilor din "Armaghedon II" a "finanţat" întotdeauna familia primului-ministru Adrian Năstase: Încă de la începutul anilor '90 o puternica prietenie leagă familia Năstase de controversatul om de afaceri Alexandru Bittner. Această prietenie s-a materializat într-o serie de afaceri derulate de către acesta din urmă şi intermediate de d-na Năstase şi de dl. Sorin Teşu, omul de încredere al familiei Năstase, actualmente şef de Cabinet al primului-ministru. Alexandru Bittner a afirmat în mai multe rânduri că, în perioada 1997-2000 a finanţat periodic familia Năstase cu sume cuprinse între 5.

Şi 10.000 de dolari, sume transmise fie direct d-nei Năstase, fie prin intermediul lui Sorin Teşu. În prezent, firme aparţinând lui Alexandru Bittner desfăşoară afaceri cu diverse regii sau societăţi cu capital de stat, cum sunt: Petrom şi R. A. P. P. S. [regia protocolului de stat], afaceri mijlocite şi de a căror bună desfăşurare se ocupă Sorin Teşu." Vila şi ferma lui Bittner de la Măneciu este relativ apropiată de vila şi ferma familiei Năstase de la Cornii. Pe ambii boşi îi legă "pasiunea" pentru creştearea păsărilor (şi producţia de ouă), motiv să-şi facă vizite reciproce. În noiembrie 2002, un partid de opoziţie a lansat public întrebarea (lăsată fără replică): "Este adevărat că Alexandu Bittner a fost desemnat să se ocupe de şpaga de 30.000.000 de dolari care ar rezulta din înzestrarea cu computere a Ministerului Educaţiei şi Cercetării şi a şcolilor din România? În urmă cu doi ani au fost date în vileag şmecheriile lui Dan Fischer, Cătălin Harnagea şi Dorin Marian, care încercau să devină intermediari ai unui puternic consorţiu englez, în tentativa acestuia de a obţine un credit garantat României de 400.000.000 de dolari. Între timp, regimul politic s-a schimbat, dar nu şi Dan Fischer, căruia i s-a impus colaborarea cu Al. Bittner, ca să repună pe picioare afacerea, deşi englezii ar putea trata direct cu MEC.

Comisionul de 30.000.000 de dolari ar urma să fie împărțit între Dana Năstase (prietena de casă a lui Bittner, care i-a pus o vilă la dispoziție, la Măneciu-Pământeni), cei doi evrei (Fischer şi Bittner) şi Dan Nica."

Alexandru Bittner este şi proprietar al postului de televiziune PrimaTV, condus de colaboratorul său Cristian Burci. Prieten, pe rând, cu mai toți şefii serviciilor secrete româneşti, datorită cochetării acestora cu Mossadul. În septembrie 2000, Bittner a apărut la ştirile de la PrimaTV, post de televiziune al cărei proprietar ar fi împreună cu un alt israelian, Dan Fischer, pentru a-l denunța de abuz în funcție pe prietenul său de până atunci, Cătălin Harnagea, la acea vreme şeful spionajului românesc (Serviciul de Informații Externe) şi tovarăş de afaceri (de fapt şi Harnagea fusese în solda sa), cu care tocmai se certase. Aceleaşi acuze le aducea şi lui Dorin Marian, la acea vreme consilier prezidențial şi eminență cenuşie a serviciilor secrete româneşti pe care le coordona de la Palatul Cotroceni.

Bittner a mai afirmat pe post că articolul apărut în presa cotidiană, în care numele lui este amintit lângă cel al directorului adjunct al S. R. I., Mircea Gheordunescu, ca fiind implicat într-o afacere de deturnare a 300 de milioane de dolari, este o poliță plătită lui de către Harnagea pentru că nu-l cedează celuilalt asociat israelian de la Prima TV, Dan Fischer, importantul pachet de acțiuni ce îl deține la acest post de televiziune.

Victima acestei răfuieli a fost "logodnica" şefului S. I. E. Cătălin Harnagea, domnişoara Mărgărita Geică, concediată de la conducerea redacției de Ştiri de la PrimaTV. Pe postul de televiziune, în direct, Alexandru Bittner anunța infatuat că supărarea cu Harnagea (S. I. E.) se datorează faptului că el (Bittner) este prieten şi mai apropiat de şefii contraspionajului românesc (directorii S. R. I. Mircea Gheordunescu şi Costin Georgescu), încercând astfel mimarea sau chiar declanşarea unui conflict între serviciile secrete romaneşti.

De fapt, prin ieşirea sa, Bittner îşi acuza proprii colaboratori de până atunci: Domnii Dorin Marian şi Cătălin Harnagea încearcă să-mi forțeze mâna să vând acel procent unui alt

acţionar, Dan Fischer [fost Frâncu]. Concret, joia trecută am asistat la deschiderea unei cârciumi în Bucureşti, local care aparţine unui prieten al celor doi (Restaurantul President). În local am stat trei ore, la o masă, alături de Cătălin Harnagea, care a tot încercat să mă determine să-mi vând procentul deținut la postul acesta de televiziune".

Alex Bittner mai deține indirect parcările auto DALI din Bucureşti, cunoscute de taximetrişti ca fiind ale fostului primar al capitalei Crin Halaicu. În fapt aceştia doi au fost în trecut parteneri de afaceri. Deținând firma DALI, Bittner a monopolizat practic parcările din Bucureşti.

Ocupația la vedere în România a lui Bittner, de "carte de vizită", este aceea de director al Hotelului Minerva din Bucureşti, deținut de firma israeliană E. W. T. R. (agenție de turism internațional), aflată în plină campanie de preluare de proprietăți din România.

La parterul hotelului se află un renumit restaurant chinezesc, aceasta fiind specialitatea soției afaceristului evreu, chinezoiacă de cetățenie americană Sherr Bittner. Chinezoica Bittner s-a asociat cu fostul primar general al capitalei Crin Halaicu şi în afaceri imobiliare (firma A. G. Imobiliara S. A.). Restaurantul chinezesc din str. Amzei, Dragon House, îi aparţine lui Bittner şi funcționează chiar vizavi de fostul sediu al firmei Megavision al cărui proprietar era chiar prietenul său Dan Adamescu.

Prin firma Lipsca s.r.l., Bittner a cumpărat aproape toate magazinele "Alimentara" din Bucureşti de la Delfincom s.a. (fosta întreprindere Alimentara), cu sprijinul deloc dezinteresat al funcționarilor statului, desființând obiectul de activitate al acestora şi apoi subînchiriindu-le. Multe dintre ele funcționează acum ca magazine de haine second-hand, aşa cum este cazul fostei Alimentara din Piața Iancului. Prin intermediul aceleiaşi firme Bittner a preluat întreprinderile de industrie uşoară Textila din Bucureşti.

Prin firma Lipsca 2000 s.r.l., cu concursul abuziv şi ilegal al reprezentantului statului român asupra proprietăților hoteliere de la Poiana Braşov (Jean Babonea, acelaşi care l-a ajutat şi ca

director general la Delfincom s.a.) a dobândit proprietăți hoteliere.

Ronald Lauder Magnat evreu american. Sionist. Fost ambasador al S. U. A. (în timpul administrației Reagan) în Austria, placă turnantă a spionajului european, a funcționat şi ca secretar de stat al apărării pentru afaceri N. A. T. O. Președinte al Consiliului Organizațiilor Evreieşti Americane, al "Comitetului Public Internațional" al Organizației Mondiale a Restituției Evreieşti şi trezorier al Congresului Mondial Evreiesc.

Susținut în "investițiile" din România de senatorul evreu american Tom Lantoş, care i-a făcut lobby pe lângă cele mai înalte autorități române. Lauder deține, indirect, trustul Media Pro, respectiv posturile de televiziune ProTV şi Acasă din România, postul de radio ProFM şi câteva ziare. Ambiția sa este ca prin postul ProTV să controleze opinia publică românească pe linia sionisto-americană, tansformându-l într-o rafinată "maşină de propagandă". În acest sens, cea mai reprezentativă emisiune a acestui post tv, numită "Profeții despre trecut", este realizată în fiecare duminică de către evreul Silviu Brucan (Saul Brukner), în scopul manipulării conştiinței publice sau chiar a deciziei politice guvernamentale. De exemplu, atunci când, în anul 2002, sionismul a dorit să îl propulseze pe masonul evreu Adrian Severin în fruntea statului român ca. vice-premier, "profesorul" Brucan a afirmat pe post că Adrian Năstase ar avea nevoie de acest ajutor în fruntea statului.

Trustul de presă Media Pro, înregistrează la ora actuală datorii față de bugetul statului român de peste 1.500 miliarde lei (peste 45 milioane de dolari), taxe neachitate pe parcursul a mai multor guvernări, toți guvernanții români tratând cu maximă obedință acționariatul evreu al firmei. Se pare că guvernul Năstase pregăteşte în mare taină ştergerea datoriilor trustului lui Lauder şi preluarea la datoria publică internă a datoriilor Media Pro. La data de 27 decembrie 2001, în "pauza" şedinței guvernului român, secretarul general al guvernului (Şerban Mihăilescu, zis şi Michi Şpagă) i-a reamintit ministrului de finanțe, Mihai Tănăsescu, că trebuie să proiecteze eşalonarea datoriilor societăților de televiziune.

Acesta i-a răspuns secretarului guvernului că s-a pregătit şi că, în chiar dimineaţa acelei zile, a discutat cu conducerea de la Media Pro (Adrian Sârbu), aşa că în 2002 urmează ca guvernul să aprobe eşalonarea datoriilor acesteia, precum şi ştergerea penalităţilor trustului.

Adrian Năstase şi Ronald Lauder au negociat, la New York, datoria Media Pro" titra apoi ziarul Bursa din 5 februarie 2002, următoarea ştire: "Eforturile lui Adrian Sârbu preşedintele român al postului ProTV] pe lângă autorităţile de la Bucureşti ca să obţină reeşalonarea datoriilor fabuloase ale Media Pro par să aibă nevoie de sprijinul partenerului [! A se citi patronul] său american. Astfel, Ronald Lauder, acţionarul majoritar la companiei Central European Media Enterprises, ce deţine controlul asupra Media Pro International, s-a întâlnit cu premierul Adrian Năstase, în luxosul Hotel Waldorf Astoria din New York, unde primul-ministru participa la lucrările Forumului Economic Mondial. Întrucât presa nu a participat la acesta întâlnire, putem crede că «investitorul american» i-a povestit premierului nostru cât de rentabile i-ar fi afacerile din România, dacă nu l-ar pune în situaţia penibilă, proprie celorlaţi investitori, de a-şi plăti datoriile către Statul Român, în conjunctura unei campanii internaţionale de luptă împotriva corupţiei. În condiţiile investigării afacerilor Media Pro de către autorităţile americane de supraveghere a pieţei de capital, rămâne de văzut cum va reacţiona premierul român la «discuţiile» cu magnatul american, moştenitor al unei averi clădite pe parfumuri".

Este vorba de parfumurile Estée Lauder, o astfel de parfumerie a fost deschisă, în 1997, pe Calea Victoriei în Bucureşti (vis-â-vis de Hotelul Bucureşti).

Numirea şi menţinerea lui Adrian Sârbu în fruntea afacerii din România nu a fost întâmplătoare. Căsătoria acestuia cu ex-modelul Janine a fost năşită de Mircea Geoană, fost ambasador al S. U. A. şi actualmente ministru de externe. Cumnatul lui Geoană, Ionuţ Costea, a funcţionat ca secretar de stat la Ministerului de Externe, 1997-2000, ceea ce explică reeşalonările din anii trecuţi a datoriilor trustului. Altă necesară apropiere: ministrul Cultelor şi Culturii din "guvernul

Năstase", filo-sionistul Răzvan Theodorescu, se află pe statul de plată al unei instituții de învățământ privat a trustului.

Oficialul american Tom Wincek a acordat ziarului Bursa (din 13 dec.2001) interviul titrat "Ronald Lauder, suspectat de corupție în scandalul Media Pro", din care citäm: Companiile publice tranzacționale la New York Stock Exchange şi Nasdaq sunt riguros supravegheate de Securities and Exchange Commission, după legi stricte, fiind obligate să asigure transparență şi deplină informare a investițiilor sub amenințarea penalităților legale, care să asigure încrederea publicului în piețe. Întrucât Central European Media Enterprises Ltd nu a dezvăluit, în rapoartele sale publice, datoriile pe care le are la statul român, apare că a violat legea americană. Şi dacă această încălcare de lege este adevărată, atunci cazul poate fi considerat o fraudă majoră, iar într-un sens american este corupție. atunci guvernul american şi guvernul român au obligația să rezolve această fraudă, ca să protejeze integritatea principiilor O. E. C. D.".

În acest sens, ambasadorului S. U. A. la Bucureşti îi este adresată 6 scrisoarea deschisă de către liderul opoziției naționaliste române, apel rămas fără răspuns.

Ziarul Bursa revine: Cu toată campania internațională împotriva terorismului şi a corupției, declanşată de preşedintele american George Bush, ambasadorul Michael Guest se «sfieşte» să murmure măcar vreun sunet despre «scandalul Media Pro» – unul dintre cele mai proeminente cazuri de corupție din România, în care o companie americană a antrenat o bună parte din administrația țării. Atitudinea «rezervată» a ambasadorului nu s-a modificat nici măcar după vizita secretarului de stat american Colin Powell, cel care, cu două luni în urmă, ceruse tuturor ambasadorilor americani să acorde prioritate combaterii corupției în statele unde au fost trimişi. Faptul că actualul ambasador Michael Guest a fost coleg în Casa Albă, ca funcționar guvernamental, cu domnul Ronald Lauder, nu poate fi o explicație validă a pasivității sale în scandalul «Media Pro». aceste înlesniri reprezintă un cadou făcut pe spinarea poporului român înfometat, multimilionarului american [evreu] Ronald Lauder şi

românilor care s-au asociat cu el în Media Pro, despre care nu se poate spune că o duc prea rău cu banii.

Iar emisiunile grețoase, difuzate recent de Pro TV, prin care se tentează manipularea opiniei publice în favoarea premierului Adrian Năstase şi a unor membrii ai cabinetului său, reprezintă penibila răsplată primită de guvern în schimbul generozității sale”

Înclinația evreilor pentru posturi de televiziune româneşti este dovedită şi de cazurile posturilor Tele7ABC (a evreului Fredy Robinson), PrimaTV (a evreilor Alex Bittner şi Dan Fischer) sau B1 (unde coacționar este evreul Elan Schwartzenberg).

Despre televiziunea B1, publicul crede că ea aparține fraților magnați Păunescu. Dar oare ce se ştie despre dl. George Păunescu cu adevărat? Cu rezerva necesară vom reproduce un text, care ni-l prezintă pe acesta ca agent sionist al B nai B rith.

Domnul Marius Sprânceană (director al ziarului Zum-Ziarul românesc, publicație în opoziție cu revista Zum), replicând unui săptămânal românesc, ce a reprodus imagini din revista “americană” Zum, editat de Cristina Sprânceană (în care apar Viorel Hrebenciuc, Adrian Năstase şi preşedintele Ion Iliescu), trimite de la New York următorul mesaj: “D-na Cristina Sprânceană, conduce ziarul Zum, care se distribuie gratuit în S. U. A. Ziarul Zum a fost şi continuă să fie sponsorizat de George Păunescu, care a sponsorizat şi deschiderea postului Dada TV din New York, post care susține activ candidatura la preşedenția României, în 2004, a premierului Adrian Năstase. D-na Cristina Sprânceană este manager al conturilor bancarea din S. U. A. ale d-lui George Păunescu şi tot dânsa i-a facilitat d-lui George Păunescu să ajungă informatorul oficial al Anti Defamation League din România. Între d-na Cristina Sprinceană şi dl. George Păunescu a existat o lungă şi romantică legătură extra-conjugală, motiv pentru care am şi divorțat de ea. La venirea în New York, din Israel, a d-nei Cristina Sprânceană, un alt bun prieten al dvs. a întâmpinat-o la aeroport şi a ajutat-o să înceapă viața în S. U. A.”. Dar Anti Defamation League este un virulent serviciu secret sionist, în slujba B’naiB’rith.

Alte televiziuni româneşti sunt penetrate de agenţi mondialişti sau sionişti, în general evrei (postul naţional oficial de televiziune este controlat 80-90%; evreica Monica Zvirjinschi este directoare a TVR Internaţional, iar la TVR, realizatoare este Eugenia Vodă, noră a evreului Oliver Lustig). Mai recent s-a declanşat şi o campanie de acaparare a presei scrise. Este cazul ziarului Libertatea, preluat de grupul evreiesc Ringier, sau al ziarului Evenimentul Zilei, preluat contra 450.000 de dolari de la Cornel Nistorescu de către concernul "german" evreiesc Bertelsmann. În celelalte cotidiane importante româneşti există oameni de încredere ai evreilor sau în solda secretă a acestora.

Mark Rich Magnat evreu cu cetăţenie americană şi israeliană. Escroc şi evazionist de talie mondială. Face parte din cartelul ocult Rothschild-Soros.

Ioniţă, acelaşi care i-a ajutat pe israelienii ce au pus mâna pe Hotelul Bucureşti să blocheze procesul de la Curtea Supremă de Justiţie privind anularea privatizării). Prin reprezentanţii săi clandestini din România, controlează 50% din afacerile petroliere, fiind preocupat şi de privatizarea companiei Petrom (a se vedea capitolul 12, Evreii şi petrolul românesc în mileniul III). În afară de petrolul românesc, Mark Rrich vrea şi aurul. Şi cum unul dintre cele mai mari zăcăminte de aur şi argint din lume se află la Roşia Montană, în Transilvania (cel mai mare din Europa: peste 300 de tone de aur pur şi peste 1.600 de tone de argint pur), a demarat preluarea exploatării prin firma "canadiană" Gold Corporation, companie 80% acţionariat pestriţ pe care îl controlează însă Rich. "Vă întrebaţi cum de rezistă afacerea de la Roşia Montană reacţiilor disperate ale ecologiştilor?

Scria Academia Catavencu în 13 august 2002.

De ce se poate pregăti netulburat procesul de defrişare a unei localităţi, dimpreună cu resusele de existenţă pe termen lung pentru o exploatare intensivă din care nici măcar statul român nu câştigă aproape nimic? Păi, ce-aţi zice dacă aţi afla că între cei interesaţi de scobârlirea aurului de sub gospodăriile românilor este un cetăţean pe nume Mark Rich?". Cu începere din anul 2006, zăcământul exploatat multimilenar de la Roşia

Montana urmează a fi epuizat de către Glod Corporation Ltd în 15 ani, statului român revenindu-l din această exploatare 2%. Preşedintele companiei străine, tot un evreu, trasfug din România acum 20 de ani, pe nume V. Frank Timiş, e acuzat pe Internet că a fost condamnat de două ori în Australia, în 1990 şi 1994, pentru trafic de droguri. Frank Timiş Foundation, împreună cu firma Tender S. A., au sponsorizat în anul 2002 întâlnirea de la Snagov a serviciilor secrete din ţările NATO şi candidate.

Evenimentul a prilejuit noi afaceri frauduloase. Willhem Matser, evreu olandez, consilier special pentru Europa centrală şi de est al secretarului general al NATO, aranjează cu Ovidiu Tender (deasemenea implicat în afacerea Roşia Montană) spălarea a 200 milioane de dolari din Bogota, Columbia, rezultaţi din traficul de droguri, cu care Tender să cumpere societatea Petrom S. A. Matser este în prezent arestat în Olanda. (Vom reveni cu amănunte la capitolul Evreii şi petrolul românesc în mileniul III.)

Stephan Lowy & Hugo Weinstein Magnat, membru al mafiei evreieşti canadiano-americane, stabilit din 1970 în Elveţia, în anii ‘90 a joncţionat cu afacerile lui Mark Rich, fiind creierul afacerilor acestuia pentru România.

Evreu polonez născut la Lemberg, în Galiţia. Tatăl său a participat la celebra răscoală sionistă de la Varşovia. Tânărul Lowy, în 1948, se îmbarcă, traversează oceanul şi se stabileşte în Canada, la Montreal, unde îşi schimbă numele în Steven Low şi obţine cetăţenia canadiană. Primii săi protectori au fost familia Singer şi Samuel Bronfman, regele whiskiul-ui, care şi-a construit averea pe timpul profibiţiei, prin transportul ilegal de alcool între Statele Unite şi Canada. Prima sa dezvoltare a fost o fabrică în statul Ontario, la numai 23 de ani. Prima firmă, Steven Low & Co Ltd. A înfiinţat-o pe baza relaţiilor de afaceri cu evreul polonez John Pullman, care era unul dintre cei mai mari finanţatori ai crimei organizate din America. Pullman îşi începuse cariera ca simplu membru în cadrul sindicatului crimei de pe Coasta de est, înfiinţată de Lucky Luciano, care era sub tutela şi mână dreaptă a legendarului şef mafiot evreu Meyer Lansky, rivalul lui Al Capone în acea vreme (dealtfel, contabilul şi trezorierul lui Al

Capone a fost unul dintre cei mai mari infractori evrei, anume Jacob Guzik, poreclit Deget uleios"). Ca şef al Koscher Nostra, organizație mafiotă evreiască similară celei italiene Cosa Nostra din New York, Meyer Lansky a înființat metoda larg folosită azi, a "spălării banilor" (al cărei principiu constă în investirea parțială a banilor, obținuți ilegal, în antreprize economice legale). Poate din acest motiv, Lansky a creat un imperiu al jocurilor de noroc.

Mafia evreiască a ocupat întotdeauna primul loc în comerțul cu "carne vie" prostituția), din Europa până în America Latină. Atât în organizare, cât şi în violență mafioții evrei din America au ocupat primul loc. Aceasta era lumea lui Lowy. Figură legendară, Amold Rothstein era recunoscut chiar şi de către mafia italiană drept Creierul".

P. Buchalter, alias "Judecătorul". Considerat de către F. B. I. drept cel mai periculos infractor din Statele Unite", el a contribuit la organizarea Sindicatului Crimei, fiind cel care a comandat asasinarea altor şefi mafioți. Analiştii consideră că mafia evreiască (Koscher Nostra), spre deosebire de mafia siciliana, nu a fost generată ca reacție la condițiile sociale precare.

Ascensiunea lui Stephan Lowy (Steven Low) l-a sfârşitul anilor '50 s-a datorat Koscher Nostra şi penetrării cercurilor politice înalte. Totodată, el colabora interesat cu C. I. A. sau K. G. B. În 1960 a intrat în afaceri miniere (cupru, aur sau uraniu), preluând chiar o companie (Latin American Mines Ltd.), asupra căreia a lansat zvonuri fraudulaose de creştere, a speculat-o la bursă, s-a îmbogățit, în cursul unei nopți a anului 1970, datorită mulțimii de tranzacții frauduloase, Lowy a fost nevoit să părăsească Canada, lăsând în urmă soția şi cei trei copii şi stabilindu-se în Elveția. I-a mers bine până când Canada sare în aer în urma unui mare scandal privind frauda bursei (afacerea Aquablast) în urma căreia majoritatea brokerilor europeni şi-au pierdut averile, iar o parte din tovarăşii lui Lowy din Koscher Nostra au fost arestați, în frunte cu Pullman.

Din anii ‘70 demarează afaceri petroliere prin firma sa Atlas Oil Comp. Ltd., cu sediul la Londra. Prin intermediul acestei firme a încălcat embargoul internațional asupra Israelului, alimentându-l cu petrol. La mijlocul anilor ‘70 el era creierul unei afaceri ilegale în care apar implicate firme româneşti de stat contolate de Securitate, cunoscuta “Afacere Lucona” (scufundarea unei “fabrici de uraniu” de proveniență românească, cu tot cu vasul ce o transporta, în vederea încasării unei uriaşe asigurări).

Dinspre partea română, Lowy a reuşit să-şi asigure şi complicitate naivă a fratelui lui Nicolae Ceauşescu, Marin Ceauşescu, care locuia în Austria şi era şeful misiunii comerciale româneşti la Viena, dar adevăratul mânuitor de la Bucureşti era tot un evreu, Hugo Weinstein, alias Rebstein, poreclit Bebe, colonel de Securitate se pare, care conducea întreprinderea de comerț exterior Chimika şi care la rândul ei avea o sucursală în cunoscuta întreprindere românească a Securității, I. C. E. Dunărea. Acest Hugo Weinstein apărea în multe poziții cheie, ca reprezentant al României: reprezentant al Camerei de Comerț din România socialistă (mai precis al Oficiului de reprezentare şi comisioane al Camerei, celebrul Oficiu Argus), sau reprezentant al Uzinexportimport, ce deținea monopolul exportului şi importului României în domeniul maşinilor de construcții. Când fostul avocat al ambasadei Austriei la Bucureşti, avocatul C. Vişinescu, este audiat ca martor, la Viena, în mai 1990, în procesul penal privind afacerea “Lucona”, preşedintele instanței îl întreabă: “După părerea dvs., domnul Weinstein este român? Da sau nu?”, iar acesta răspunde: “Este greu de spus. El este evreu.” La acea dată Bebe Weinstein tocmai părăsise închisorile româneşti, unde se afla pentru o ispravă pe care regimul socialist al lui Ceauşescu nu i-a putut-o totuşi trece cu vederea.

Prin firma socialistă de stat Chimika, Hugo Weinstein a preluat 4.000 de tone de deşeuri toxice din occident pe care le-a depozitat ilegal în oraşul Sulina, încasând în schimb 2 milioane de dolari în contul unei “sucursale” a Chimika, firma off-shore International Enterprise Kirnika Lichtenstein. Din Delta Dunării reziduurile toxice au ajuns în Marea Neagră, dar catastrofa ecologică a fost descoperită şi denunțată public de

către Greenpeace, în anul 1988. În 1989 au fost arestate şase persoane vinovate în frunte cu Weinstein, acesta fiind chiar condamnat la 18 ani de închisoare. A fost eliberat după numai trei luni de arest, deoarece regimul socialist a fost răsturnat în acelaşi an. Pozând în victimă politică a fostului regim dictatorial, în 1990, pentru o vreme, s-a cazat la Hotel Flora din Bucureşti, apoi a dispărut din vizorul public, părăsind probabil România. Chiar din acel an însă, timp de doi-trei ani, România a fost invadată de substanţe toxice reziduale, introduse sub masca unor importuri de materiale chimice, pe modelul patentat deja de asociatul lui Lowy, Bebe Weinstein.

Până în prezent s-au aflat puţine lucruri privind dedesubturile afacerii Roşia Montana.

Se ştie că în spatele firmei "canadiene" Cola Corporation se ascunde un acţionariat pestriţ, pus la dispoziţie de Lowy lui Mark Rich, magnatul evreu susţinând financiar, de fapt, întreaga afacere. Acest rol l-a avut "canadianul" Lowy şi în afacerea Lucona, băgându-l în faţă pe Erwin Egger şi Greta Fischer, ca oameni de paie, reprezentanţi ai firmei Zapata (Firma Zapata AC era "o firmă de căsuţă poştală" înregistrată în Elveţia, cu acţionariat secret. Nici chiar poliţia şi procuratura austriece nu au avut vreun succes în ancheta lor. Greta Fischer, consilier administrator al firmei, răspundea stereotip: "Firma Zapata AG are acte de proprietate, în funcţia de custode nu sunt obligată să dau nici o informaţie legată de numele acţionarilor". De fapt, firma elveţiană pare a fi o sucursală off-shore a firmei americane Zapata Corporation din Texas S. U. A., înfiinţată la începutul anilor '50 de către George Bush tatăl, în aceeaşi zi în care a vizionat filmul Viva Zapata. Atunci când mai târziu George Bush a intrat în politică şi în Senatul S. U. A., el a trebuit conform legilor americane să "renunţe" la partea sa din Zapata, dar gestul a fost formal, firma – cu un capital anual de rulaj de 500 milioane de dolari – rămânând sub influenţa şi controlul său. George Bush a activat şi ca şef al C. I. A., ceea ce poate explica coordonarea de către Lowy a întregii afaceri "Lucona"). Ne punem întrebarea unde vor ajunge cianurile reziduale rezultate la Roşia Montană în urma celei mai intense şi nemiloase exploatări posibile? Le va

găsi “românul” Bebe Weinstein vreun loc în Delta Dunării sau în Marea Neagră?

Motti Zisser Controlează, alături de firma Control Centers, consorțiul Europa-Lsrael Group, companie israeliană importantă la proprietatea căreia participă din anul 2002 şi banca Leumi Le – Tel Aviv (cu 10%), implicată în privatizările din România. Europa-Lsrael Group controlează firma Elbit Medical Imaging.

Odată cu preluarea firmei Elbit Medical Imaging acum câțiva ani, Motti Zisser a preluat şi subsidiara acesteia, firma israeliană Elscint, căreia i-a închis activitatea, vânzându-l toate bunurile şi mijloacele de producție (mai puțin secția ce avea comenzi ferme contractual cu General Electric) şi a orientat fondurile acesteia în preluarea ieftină de hoteluri în Europa răsăriteană (precum Hotelul Bucureşti, preluare frauduloasă, după cum vom arăta) pe care să le renoveze pentru a le ridica valoarea.

Totodată ridică mall-uri, cum este cel de la Timişoara, unde a preluat ieftin terenul necesar de la o firmă de stat românească, după care a revândut foarte scump o parte din suprafața acestuia primăriei oraşului.

Tonya Halpern Născută la 29.06.1948, în Bucureşti, în prezent cetățean israelian, figurând cu domiciliul în Tel Aviv. Unic distribuitor în România al produselor Kodac prin firma sa M. TIL. ROM cu sediu la SITRACO CENTER, Piața Unirii, administrată de partenerul ei în afaceri, escrocul israelian Eliahu Rasin, cu care mai deține hotelurile Opera şi Central din Bucureşti. O leagă o foarte mare prietenie cu Alex Bittner, pe care îl consideră ca pe un adevărat “frate”. De altfel, sunt tovarăşi în solda serviciilor israeliene. Tonya Halperin rezidează în România cu mulți ani înainte de 1989, locuind la apartamentele Hotelului Bucureşti (pentru privatizarea căruia s-a şi implicat direct alături de Alex Bittner), iar soțul său, Moshe, specialist în tehnica aviatică, este apropiat de firma israeliană Elbit System Ltd.

Numele complet al firmei evreo-americane pe care o reprezintă în România este Eastman Kodac, firmă care, alături de Standard Oil, Xerox, U. S. Steel, IBM şi mai multe bănci

evreieşti americane, susține şi activează pentru organizația mondialistă Counsil of Foreing Relations (C. F. R.).

Eliahu Rasin Născut la 24.10.1947 la Tel Aviv în Israel (noi ştim că Israelul s-a înființat abia în mai 1948, dar acestea sunt datele sale de paşaport, cu care este înregistrat la Registrul Comerțului din România, ca om de afaceri), domiciliat în prezent în localitatea Rishon Le-Zion din Israel. Baza piramidală a afacerilor lui în România este o cutie poştală cipriotă, respectiv off-shore-ul Monilen Enterprises Ltd, înființat în august 1997, cu care controlează mai multe firme din România: Hotelurile Opera şi Central din Bucureşti, firma Sitraco, firma Nil Conimpex srl, Euroconstruct & Development srl şi Rom Integrated Computers Technologies srl.

Shraer (asociați inițiali) renumita bancă Leumi Le din Tel Aviv Israel.

La banca Leumi Le, sucursala din Londra, în contul firmei lui Rasin, MONILEN ENTREPRISES LTD, a fost vărsată suma de 2,92 milioane de dolari americani, comision pentru privatizarea Hotelului Bucureşti.

În prezent, Eliahu Rasin este chemat de către procuratura română în instanță penală din România ca inculpat pentru privatizarea frauduloasă a Hotelului Bucureşti.

Sustrăgându-se însă chiar şi anchetei penale, el a părăsit în graba România, de câțiva ani. Ca preşedinte la Sitraco Center şi la Sitraco Gemenii (este vorba de mai multe blocuri moderne pe care a pus mâna în centrul capitalei, mai ales în zona Unirea şi pe care le-a transformat în "Business Center"), Eli Rasin are de clienți firme precum Ardaf, Iberna, Pepsi Cola International, Gelsor (Sorin Ovidiu Vântu – Maria Vlas), Elite România, Sharrom-Sharp, El Al, Delta, Ambasada Israelului, Ambasada Norvegiei, Metropol s.a., Kodak, U. S. A. I. D. (agenție a S. U. A. subordonată C. I. A.).

Eli Papouchado Cetățean israelian, partener de afaceri tradițional, în Israel, al lui Motti Zisser.

Locuieşte în Ierusalim, unde deține o proprietate impresionantă. Născut la Cairo, provine dintr-o familie mixtă,

tată egiptean şi mamă evreică. Proprietar al firmei Red Şea – Tel Aviv, deține proprietăți hoteliere operate de lanțul hotelier Park Platza, exceptând hotelul din Tel Aviv, care funcționează sub operarea Sheraton (5 stele).

Medical System), controlată de Motti Zisser. În Bucureşti, la un moment dat, Papouchado construia două "mari centre comerciale" finanțat de Banca Internațională a Religiilor.

A funcționat şi ca director al unei sucursale a Leumi Le Bank.

Bernard Shraer Evreu de origine maghiară, fondator al băncii israeliene Leumi Le – Tel Aviv, după 1989 a început să îşi dezvolte afacerile preponderent în Ungaria, îndeosebi prin compania Danubius Hotels and Spa Co. (Budapest Hungary), lanț hotelier intrat repede în topul revistei de specialitate Hotels. În 1995 deținea 9 hoteluri, în deținea peste 23 (din care 3 pe Insula Margareta), iar în prezent peste 50 de hoteluri.

Pentru a-şi extinde afacerile în România, interesat îndeosebi de stațiunile din Transilvania, a apelat şi la consultanța lui Eric Rudosh. În cazul privatizării ilegale a stațiunii Sovata, a reieşit că în spatele sereleului din Râmnicu-Vâlcea cu care a licitat, se afla firma sa din Ungaria. În aceeaşi situație se află şi alte stațiuni din Transilvania.

Când în 1999-2000 a dorit să preia Hotelul Bucureşti a invitat la Budapesta şi a cazat o delegație sindicală din turismul românesc, ca şi pe unii directori. Din documentele existente la F. P. S. rezultă că chiar Radu Sârbu i-a cerut câştigătorului licitației să cedeze contractul către Danubius Hotels.

Shraer, ca şi Rudosh, nu este străin de încercarea de preluare a celui mai mari bănci de stat româneşti din prezent, Banca Comercială Română, de către Banca Ungariei.

Privatizarea B. C. R. este impusă României pentru anul 2003 de către Banca Mondială.

Yoah Stern Israelian, "omul" din România al magnatului evreu Mark Rich (unul din cei mai mari evazionişti din S. U. A.), preocupat de petrolul românesc. A fost arestat în anul 2002 şi eliberat la presiuni uriaşe (a se vedea capitolul Evreii

şi petrolul românesc al Mileniului III). În urmă cu câțiva ani, Mark Rich a încercat să preia fraudulos Hotelul Athene Palace din Bucureşti (vom reveni cu detalii în numărul viitor). În prezent fiind preocupat de iminenta privatizare a companiei naționale a petrolului, Petrom s.a., cea mai rentabilă afacere din România.

Eric Rudosh Cetățean ungur şi britanic, fost ambasador al Ungariei, face afaceri preponderent în România. Surse din sistemele de informații apreciază că originea sa reală este evreiască, incertă însă, deoarece partenerii săi de afaceri din România par să nu cunoască acest fapt. Înainte de a fi acreditat ambasador la Bucureşti, se apreciază că a lucrat pentru spionajul maghiar cât timp a fost student în România. Deține o reşedință la Londra, iar numele a ieşit la suprafață în public de abia în anul 2002, când fiul său a fost arestat la Constanța pentru deținere şi consum de droguri, împreună cu câțiva tineri români. Personal, în România, nu desfăşoară afaceri personale mari (deținând câte un restaurant, o discotecă, o firmă de servicii etc.), misiunile sale fiind controlate de la Budapesta şi de la Londra.

Liviu (Alfred) Mandler Cetățean israelian cu afaceri în România, preponderent în oraşul Cluj. Inițial agent de influență israelian în cadrul Partidului Liberal, a promovat un "lobby" mascat, cu pârghii politice, afacerilor evreilor israelieni sau americani. Una dintre aceste mari afaceri era cea cu Bell Helicopters – S. U. A., în tandem cu Elbit System - Lsrael, ce ar fi adus evreilor miliarde de dolari de la bugetul României. Afacerea nu se putea face însă din cauza opoziției nestrămutate a ministrului de finanțe liberal, Daniel Dăianu.

Mandler apasă pe buton şi Partidul Liberal îi retrage sprijinul politic ministrului Dăianu, forțând înlocuirea sa cu alt candidat liberal în data de 23.09.1998. În aceeaşi zi, la ştirile de la postul TV Antena 1, deputatul Şerban Săndulescu a declarat că ştia de marți despre această destituire, deoarece contractul cu Bell trebuie semnat şi Traian Decebal Remeş, noul ministru de finanțe, va semna acest contract". În aceeaşi zi, Daniel Dăianu, a declarat că, în prealabil, i s-a "sugerat ca fiind plecat în străinătate, un secretar de stat să semneze contractul cu Bell", dar el nu a permis trucul. Socoteala lui Mandler nu a ieşit nici

de data aceasta. Alți miniştrii (din partea Partidului Democrat) au preluat ştafeta opoziției, mai puțin evreul mason Babiuc, ministru al apărării, care s-a certat astfel cu propriul partid, dar a fost imediat primit în Partidul Liberal, ceea ce reprezintă numai un episod al protecției ocultei evreieşti pentru acesta. Trebuie precizat că în prezent, odată cu restructurarea conducerii liberale, influența lui Mandler asupra Partidului Liberal a încetat, motiv pentru care Babiuc s-a refugiat la P. S. D., iar parlamentarii liberali adoptă poziții politice în interesul național.

Alfred Mandler a fost cunoscut mediei româneşti ca asociat şi subordonat în afaceri al lui F. Robinson, îndeosebi în afacerea Dacia Felix (a se vedea capitolul Băncile Româneşti).

Fredy Robinson Evreu originar din Bacău, unde s-a născut în 1946, a emigrat în Israel, transformânduse în om de afaceri şi beneficiind de comenzi din partea statului (prin bunăvoința lui Ariei Sharon), fapt ce l-a ajutat să se îmbogățească. Datorită inclusiv succesului său în afacerile din România, în Israel a fost declarat "Omul anului 2001".

Proprietar al trustului financiar Milomor Rezida, care stă în spatele afacerilor sale.

Ofițer israelian din cadrul forțelor speciale, în retragere. Reprezentant al statului român (al F. P. S.) în statul Israel pentru privatizarea întreprinderilor româneşti în favoarea capitaliştilor evrei; proprietar al Eurom Bank (fosta Bancă Dacia Felix) al postului de televiziune Tete7ABC, al mai multor cazinouri, printre care Cazinoul Vemescu şi un cazino pe internet (are deschis un cazinou şi la Chişinău). Lucrarea Francmasoneria şi clasa politică afirmă că cedarea sediului Uniunii Scriitorilor din România, Casa Vemescu, către afacerişti străini, a intervenit după vizita lui Laurențiu Ulici (preşedinte al Uniunii) în S. U. A., la 19 octombrie 1993, la sesiunea Supremului Consiliu, grad 33, de la Templu de Rit Scoțian al Districtului Columbia, "când avea să se reconsacre Supremul Consiliu Masonic din România. Oricum, după această dată, în Bucureşti cazinourile au apărut ca ciupercile după ploaie." Toate cele opt cazionuri din Bucureşti au proprietari israelieni şi sunt suspectate de spălare de bani.

Aşa cum se cunoaşte, poliția israeliană a fost sesizată şi a demarat ancheta penală privind obținerea de fonduri electorale frauduloase de către Ariel Sharon, în cuantum de 1,5 milioane de dolari, concomitent cu operațiuni de spălare de bani. Principalii anchetați au fost cei doi fii ai acestuia: Omri şi Ghilad Sharon. Mama acestora doi (Lili) este evreică originară din România, de la Braşov. Ghilad Sharon este totodată un cunoscut om de afaceri. "Vizavi de acesta se spune că activitățile desfăşurate în România îi aduc venituri considerabile. existând indicii că unele din fondurile ilicite folosite la scrutinul din 1999, precum şi în campania de la începutul anului trecut [a partidului Likud], provin din România", scria săptămânalul A. P. în februarie 2002.

Afacerile din România ale fiului premierului Sharon s-au învârtit în anturajul lui Fredy Robinson, fiind asociat în afaceri cu unii dintre coacționarii Băncii Dacia Felix (EuromBank), precum Avital Benesch (preşedinte al băncii), Fredy Robinson (proprietar principal al băncii) şi Liviu Mandler (fost preşedinte al băncii, asociat).

Dealtfel, Liviu Mandler i-a fost subordonat lui Ariel Sharon în armata israeliană.

Sorin Beraru (Samuel Bergovici)

Consacrat public prin afacerea/ecscrocheria CICO S. A., israelianul Sorin Beraru este cel mai celebru infractor evreu din România, prin fraudă acaparând şi devalizând multe întreprinderi româneşti, pe care le-a stors de fonduri ce au părăsit România, ca şi el. Inculpat în mai multe dosare penale, în anul 2002 Beraru a încercat mituirea procurorilor români cu suma de 600.000 de dolari. Aceştia au organizat un flagrant, astfel fiind arestat emisarul său israelian. L-a interogatoriu, acesta a declarat ca o parte din bani trebuiau să ajungă la Adrian (Năstase, primul ministru?). Dat în urmărire generală internațională, Beraru rezidează în Israel, stat care nu face nici un efort pentru a-l identifica şi extrăda în România. Mai mult, la vizita oficială din 2001 în Israel a primului-ministru Adrian Năstase, la întâlnirea oficială cu oamenii de afaceri israelieni, organizată de gazde, a fost prezent şi inculpatul Beraru pentru

a-l certa pe premierul român că procurorii din România îi tulbură “gheşefturile”.

Moshe Pesah Israelian. Partenerul de afaceri în România al lui Sorin (Shmuel) Beraru. Joacă teatru ca victimă a lui Beraru, deschizând procese împotriva acestuia ca astfel să îşi demonstreze “buna-credinţă” şi să convingă instanţele româneşti că el poate păstra proprietăţile obţinute prin fraudă de la statul român.

Shimon Nahor Traficant israelian de arme ce a acţionat pe teritoriul României cu începere din 1992, până în 2001. Fiind evreu originar din Galaţi, când a emigrat în Israel avea numele de Herşcovici. La un moment dat, viceamiral al armatei israeliene. Traficant israelian de arme ce acţionează pe teritoriul României. Afacerile sale ilegale l-au adus în atenţia procuraturii româneşti, fiind arestat şi inculpat în cadrul unui proces penal. Mituind judecătorii, avocata evreică a lui Nahor, Lidia Peter, a obţinut eliberarea acestuia (“judecarea în stare de libertate”). Shimon Nahor, odată eliberat, a încălcat interdicţia de a părăsi România, fugind peste graniţă, ascuns într-un covor făcut sul. Avocata Lidia Peter a fost arestata în Bulgaria şi extrădată în România. Ca şi în cazurile Sorin (Samuel) Beraru şi Maria Vlas, Israelul întârzie extrădarea în România a infractorului Nahor.

Timp de mai mult de zece ani, Nahor a fost ofiţer superior în armata israeliană, fiind comandantul unei nave de luptă. Ca ofiţer de marină în retragere el a fost selectat de către Mossad pentru munca de spionaj în străinătate. Controlând firma Quick Aero-Service (al cărei proprietar apare Dumitru Popescu, condamnat în afacerea “Ţigareta II” pentru acelaşi tip de transporturi “speciale”), la 7.04.1997, Nahor efectuează un zbor de contrabandă cu armament pe distanţa Bucureşti (aeroportul Otopeni)-

Khartoum, pentru care a dispus plăţi din Geneva pe numele Herşcovici Simon.

Acesta a fost numai unul dintre zecile de “transporturi speciale” pe care le-a efectuat de pe Otopeni. În anturajul lui Nahor (Herşcovici) s-au remarcat lt. col. Hary Ene din S. R. I., Kuki Borislavski (consilier al ministrului apărării Victor

Babiuc), generalul Florentin Popescu, şef al Direcţiei de înzestrare a Armatei române (compromis în afacerea "Ţigareta").

Un personaj care nu a văzut (?

Mossadul»: În 1991, Sorin Stoicescu intră în relaţii deosebite cu Yehuda Tova, ofiţer de informaţii acoperit în cadrul Ambasadei Israelului de la Bucureşti şi se vede permanent cu acesta, unele surse susţin că ar părea un schimb informativ. A nu se uita atitudinea sa în cazul afacerii Bell Helicopters. în poziţia sa din Departamentul Aviaţiei Civile; Stoicescu nu a fost deloc străin de facilitarea achiziţionării unor aeronave de către Compania Tarom de la o firmă de leasing americană, administrată de cetăţeni israelieni; este acuzat de relaţii strânse de amiciţie cu numiţii: Niels Schnecker, Gyora Yar, Artur Weis; Sorin Stoicescu pare că s-a implicat mult prea activ în asigurarea tranzitului cetăţenilor evrei din Rusia către Israel din chiar dispoziţia primului-ministru Petre Roman. Asociatul său de la firma Valahia desfăşoară fel de fel de activităţi pe lângă Ambasada Israelului." (A. P.) Deşi dat în urmărire internaţională de către Procuratura din România, sustrăgându-se procesului penal şi condamnării, Shimon Nahor este ridicat în slăvi şi scos nevinovat în lucrarea recent apărută România Iudaică, tipărită pe banii Ministerul Cultelor şi Culturii din România (a se citi din partea ministrului filo-sionist Răzvan Teodorescu, acelaşi care susţine culpa poporului român de Holocaust împotriva poporului evreu).

Sammy Ofer Cetăţean israelian şi britanic. Evreu de origine română, reprezentant al familiei magnaţilor israelieni Ofer cunoscuţi drept fraţii Ofer (David, Sami şi Iuli). Tatăl fraţilor Ofer a fost evreu originar din România, emigrând din oraşul Constanţa, unde avea numele de Josef Herşcovici (acelaşi nume de familie cu Shimon Nahor, Herşcovici din Galaţi). Averea fraţilor Ofer se ridică la 1,5 miliarde de dolari, plasată în afaceri.

Dintre cei trei fraţi, David a fost şeful unui serviciu secret israelian, Iuli a avut aplecare spre funcţiile publice, deţinând până recent, deşi israelian şi funcţia de consul al României la Tel Aviv, iar Sammy, un personaj retras, de culise, s-a

concentrat asupra afacerilor. El locuieşte cu precădere la Londra, fie la reşedința sa, fie pe un yaht de lux. Frații Ofer dețin împreună o bancă israeliană de rangul doi, Bank Mizrahi. Afacerile din România au fost demarate în ultimii ani de către octogenarul Sammy Ofer, iar în prezent sunt conduse de fiul său, Eyal Ofer.

Familia Ofer este coproprietară, alături de familiile (evreieşti) Pritzker din S. U. A. şi Wilhelmsen din Norvegia, al uneia dintre cele mai bine cotate agenții de turism din lume, Royal Caribbean Cruises Ltd. (active de 2,2 miliarde de dolari, venituri anuale de 1,2 miliarde de dolari), ce oferă croaziere în toată lumea cu peste 50 de itinerarii şi peste 140 de destinații în Caraibe, Bermude, Bahamas, Mexic, Panama, Alaska, Hawai etc., etc. Flota are 14 nave moderne de agrement, cu o capacitate de peste 24.000 de călători.

Cea mai importantă afacere: P Holding Ltd. Navele sunt operate prin contracte de la câteva zile până la câțiva ani. În prezent familia Ofer deține numeroase proprietăți în România, care nu pot fi însă identificate cu uşurință, deoarece foloseşte în preluarea întreprinderilor româneşti firme off-shore cu acționariat secret, create în paradisuri financiare, precum Cipru. Se bănuie prezența sa masivă, deşi invizibilă, în proprietățile din oraşul Constanța (mai ales în port), unde presa nu poate scrie decât ceea ce vrea el. La conducerea magazinului Tomis (proprietatea sa) a numit-o pe Daiana Voicu, fiica cunoscutului magistrat Marin Voicu.

Eyal Ofer, împreună cu Jay Pritzker, l-au mandatat în 1997 pe evreul Phillip Bloom să le procure Hotelul Bucureşti. Afacerea a eşuat într-un scandal privind manipularea privatizării.

De multe ori, datorită poziției sale, Eyal Ofer este mandatat de oficialități să reprezinte România în fața forurilor internaționale, astfel încât el cunoaşte politica de culise a guvernului român mai bine decât serviciile secrete româneşti.

Dan Fischer Cetățenie română şi israeliană. S-a numit şi Frâncu, nume sub care a fost cunoscut ca sportiv al clubului Ministerului de Interne, Dinamo. Coproprietar al postului de televiziune Prima TV. În capitolul “GHEŞEFTURI EVREIEŞTI” este arătată implicarea sa în recuperarea

creanțelor României de la diverse state. Rolul lui Fischer se rezumă la a intermedia vânzarea acestor creanțe, pentru numai 40% din valoarea reală, către una din Băncile Rotschild şi la a-şi încasa comisionul. Totodată, Fischer a intermediat obținerea de credite, pentru România, de la altă bancă evreiască americană, Credit Swiss First Boston. Apropiat în afaceri de secretarul de la Ministerul Finanțelor, Ionuț Costea, cumnatul lui Mircea Geoană. Legat de relațiile sale cu serviciul de spionaj românesc, sunt semnificative acuzele aduse, în octombrie 2000, de actualul şef al Serviciului Român de Informații, Radu Timofte, pe atunci vicepreşedinte al Comisiei parlamentare pentru controlul SIE. Concret, şeful Serviciului de Informații Externe, Cătălin Harnagea, ar fi cerut de la ofițerii din subordine dosarele a 19 personalități politice pentru a le discredita sau şantaja. În acest context, atunci când "un om de afaceri nu cotizează la Fischer sau la AVAB, i se face imediat dosar penal", susținea Radu Timofte, arătând şi că Hamagea se folosea de ofițerii acestui Serviciu în interes personal, pentru a răspunde anumitor comenzi politice. Astfel, aceşti ofițeri bine pregătiți acționează şi în misiuni speciale în afara țării, având ca scop recuperarea creanțelor României. Conform relatărilor lui Timofte, folosindu-se acest procedeu, România a recuperat 40 de milioane de dolari din Kuweit, însă banii nu au ajuns nici la bugetul de stat, nici la S. I. E., ci au luat căi numai de Harnagea ştiute. Această acuză are o semnificație aparte, în contextul în care colaboratorul şi specialistul nr. l al României (şi al S. I. E., deci) în recuperarea creanțelor este. Dan Fischer.

Vladimir (Vova) Cohn Evreu originar din România, transfug, se pretinde investitor repatriat din Franța, în 1990. Taică-său a fost comisar sovietic evreu Kominternist, venit în România pe tancurile sovietice, după 1944, deoarece a făcut parte din activul de bază ai instalării comunismului în România. De aici probabil se trage prietenia sa cu alt evreu, fiu de comunist evreu, Petre Roman, fost prim-ministru al Romaniei, actualmente "Raportor NATO". În perioda cât Petre Roman s-a "specializat" la Paris, relațiile dintre familiile Neurlander-Cohn au fost reluate.

Vova Cohn a primit, după 1990, în “locație de gestiune”, de la fostul prim-ministru Roman, clubul Nasty din Bucureşti.

Foarte gălăgios şi obraznic pe posturile de televiziune, în timpul fostelor guvernări, Cohn a participat la mai multe privatizări cu cântec ale întreprinderilor româneşti, cea mai celebră fiind privatizarea unicului producător de carton presat din România, fabrica RomCarton S. A. Ca în toate privatizările evreieşti din România, Cohn a dat dovadă de o duritate deosebită față de muncitorii români, a concediat masiv şi nu a plătit salariile. Greva şi mitingul din curtea fabricii, l-au determinat pe Cohn să-şi folosească influența, ceea ce a dus la o intervenție extrem de violentă şi represivă a forțelor polițieneşti, care i-au molestat pe muncitori şi i-au alungat din incinta întreprinderii.

Vova Cohn este în prezent Vicepreşedinte al clubului de fotbal al Ministerului de Interne, Dinamo Bucureşti.

Gheşefturi evreieşti sau asimilare politico-economică!

Retrocedări evreieşti şi sprijin electoral. Anul 1996 a fost în România an de campanie electorală pentru alegerile parlamentare şi prezidențiale. Nu întâmplător, ambasador al S. U. A.

B’nai B’rith din S. U. A., Ion Iliescu a declarat public că rupe coaliția de guvernare cu “partidele extremiste” (fiind catalogate astfel Partidul România Mare şi Partidul Unității Naționale a Românilor).

Pe de altă parte, conaționalii lui Moses au considerat că Ion Iliescu ar fi bun de preşedinte pentru România, căci demaraseră deja cu el ceva afaceri. Mai mult, puteau chiar să câştige un ban bun “ajutându-l”. În acest context s-au deplasat în România trei “mercenari electorali”, evreii americani Shumate, Dresner şi Gorton, care au fost plătiți de guvernanții români sub pretextul unui studiu de marketing prin ordine de plată executate de Banca Ion Țiriac. Ziarul Ziua relata la 27 martie 1996 despre o primă tranşă de un milion de dolari, urmată de o alta de o jumătate de milion de dolari.

Cei trei “muşchetari” mercenari prezentau şi o bună carte de vizită. George Gorton pregătise şi campania electorală a lui

Boris Elțân, devenit apoi preşedinte al Federației Ruse. La rândul lui, cunoscut strateg electoral în S. U. A., Joe Shumate era un renumit analist al campaniilor electorale, iar Richard Dresner era expert electoral în New York, pregătindu-l lui Bill Clinton mai multe campanii electorale (în 1970, Dresner a fost cel care l-a sprijinit pe Clinton să devină guvernator al statului Arkansas), de aceea era în foarte bune relații cu fostul consilier al preşedintelui S. U. A., Dick Morris.

Se ştie că, deşi democrată, administrația lui Bill Clinton a fost cea mai penetrată de elemente sioniste evreieşti şi de membri ai B'nai B'rith (de regulă, evreii americani sunt mai apropiați de Partidul Republican, în cadrul căruia au penetrat la funcțiile de conducere).

Mercenarii "americani" au fost angajați de partidul de guvernământ (P. D. S. R.), la decizia lui Viorel Hrebenciuc, în iulie 1996, arată Ziua. Contractul consultanților era programat să dureze până la data de 17 noiembrie 1996, urmând ca el să acopere şi turul doi de scrutin. Ei au locuit la Vila P50, fostă a lui Ceauşescu. De la bun început, americanii au dat importanță campaniei din presă, în special celei de pe postul național de televiziune.

Cum era de aşteptat, opoziția "democratică" de la acea dată, reprezentată îndeosebi de Convenția Democratică, apărea în fața opiniei publice occidentale ca anti-comunistă, în timp ce Ion Iliescu şi partidul său (P. D. S. R.) ca neo-comunişti, ceea ce a determinat mai multe agenții neguvernamentale ale S. U. A. să sprijine aceste forțe de "opoziție democratică". Această situație periclita însă misiunea Gorton-Shumate-Dresner şi trebuia stopată, moment în care a trebuit să intervină ambasadorul S. U. A., adică evreul A. Moses, care a încercat la schimb să mai obțină un avantaj: privilegii pentru evrei în privința retrocedării imobilelor din România. Totodată, el cere guvernului S. U. A. să oprească sprijinul acordat opoziției din România.

Situația a fost surprinsă critic şi combătută de ziaristul Anton Uncu de la România Liberă, pe parcursul unei serii de articole din septembrie-octombrie 1996: Ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, dl. Alfred Moses, afirmă că Legea caselor

naționalizate nu constituie obiect de negociere între Guvernul român şi Guvernul american. Am aflat [însă] că domnul ambasador a negociat cu Puterea de la Bucureşti o exceptare de la lege pentru [foste] proprietăți aparținând comunităților etnice. Recunosc, nu înțeleg prea bine intențiile ambasadorului Statelor Unite în România, domnul Alfred Moses. Cum domnia sa exprimă poziția Guvernului S. U. A., evident, nu înțeleg prea bine intențiile Guvernului american. Nu pun în discuție faptul că domnul Alfred Moses ar fi sau nu diplomat de carieră sau că numirea sa în această funcție ar fi fost acordată la cerere, în relație directă cu volumul fondurilor donate în campania electorală a preşedintelui american. Dacă domnul Teodor Meleşcanu are dreptate, circa 90% din ambasadorii S. U. A. se înscriu în această regulă. La urma urmelor, asta îi priveşte pe americani. Grija noastră este că ambasadorul S. U. A. în România este, prin forța lucrurilor, reprezentantul Guvernului american pe lângă Guvernul României.

Moses, nu pe lângă guvernul real al României, ci pe lângă un guvern ideal, sau cel puțin aşa cum l-ar dori americanii să fie?

Dar restituirea proprietăților evreieşti comunitare preocupă guvernul S. U. A.? Fără îndoială. Cum s-ar putea explica altfel negocierile pe această temă ale ambasadorului S. U. A. cu Preşedinția, Guvernul şi staful P. D. S. R.? Domnul Alfred Moses, şeful comunității evreieşti din New York, ori şi-a asumat, benevol, funcția de ambasador al comunității evreieşti pe lângă Guvernul României, ori îşi încalcă mandatul încredințat de Guvernul S. U. A.”

Nu-l mai vrem pe americani, ale Uncu? Sau, totuşi, îi vrem, dar cu condiția să nu fie evrei?” este întrebat de alt ziar redactorul României Libere.

Asta nu mai este de râs – răspunde Anton Uncu – asta-l măgărie! Şi există riscul să te ia cineva în serios. Ei, bine, dacă domnul ambasador ar fi negociat la Bucureşti retrocedarea imobilelor minorităților malgaşe, nu evreieşti, ca stare de excepție de la Legea caselor naționalizate, tot mi-aş fi pierdut cumpătul. Pentru că nu cred, în ruptul capului, că Washigtonul l-a împuternicit să se ocupe cu astfel de probleme.

Ambasadorul Statelor Unite – atrăgea atenţia A. Uncu – descurajează orice încercare de sprijin preferenţial acordat partidelor din opoziţia democrată românească, net dezavantajate în confruntarea electorală de lipsa mijloacelor financiare şi logistice, dar mai ales de subordonarea postului naţional de televiziune, singurul care acoperă întreg teritoriul ţării de către putere."

La scurt timp Anton Uncu a părăsit ziarul România Liberă şi a fondat ziarul Curentul; a decedat în urma unui atac de cord.]

În cadrul aceleiaşi campanii electorale, Ion Iliescu avea să se mai folosească de serviciile unui evreu parizian pentru a se menţine la putere, el şi partidul său de sub semnul celor trei roze. Este vorba de "francezul" Adrian Costea, căruia i s-au vărsat sume imense de la bugetul statului român pentru realizarea albumului Eterna şi fascinanta Românie, sume folosite de fapt pentru afişele electorale ale partidului, tipărite în străinătate şi introduse fraudulos în România. Peste un milion de dolari (bani negri) au plecat acum un an şi jumătate la Paris într-o valiză diplomatică românească (spre mânjirea magistraţilor francezi), pentru ca de scandalul Adrian Costea să nu se mai audă nimic, după ce, în 1999, procurorii francezi se deplasaseră special la Bucureşti. Evreu originar din România, Adrian Costea a fost consilier al preşedinţilor Ion Iliescu şi Emil Constantinescu şi se află în spatele desprinderii unei dizidente din P. D. S. R., în frunte cu Teodor Meleşcanu şi Iosif Boda, numită "Alianţa pentru România" (ApR, după modelul Alianţei Israelite), pe care a finanţat-o.

Ideologul noului partid "românesc", alt evreu: analistul economic Vladimir Pasti.

Eşecul "Alianţei", condusă de la Paris de Costea, i-a determinat pe liderii acesteia săşi găsească adăpost în sânul Partidului Liberal.

Concomitent cu presiunea politică a ambasadorului Alfred Moses privind retrocedarea proprietăţilor evreieşti confiscate de regimul legionar al mareşalului Antonescu, sau naţionalizate de comunişti, evreii din Israel au declanşat o presiune juridică. Astfel, deputatul israelian Avraham Poraz a acţionat în justiţie statul român la Tribunalul Internaţional de

la Haga, “ca urmare a tergiversării procesului de restituire a proprietăților deținute de evreii originari din România”.

Sunt foarte conştient de faptul că Israelul are interese politice, economice şi militare în România” – spunea Avraham Poraz, pentru a explica de ce acțiunea sa nu poate avea sprijinul făţiş al guvernului Israelian. “După cum m-a informat Ministerul de Externe israelian, în România există la ora actuală 1.500 de întreprinderi mixte româno-Israeliene”, adăuga el. “Colaborez [în schimb] cu Congresul Mondial Evreiesc, îndeosebi cu preşedintele său, Edgar Brofman şi cu directorul general, Israel Singer. Această organizație a rezolvat cu succes litigiul cu băncile elveţiene pentru restituirea banilor depuşi de victimele Holocaustului”.

Creanțele şi Eurobondurile româneşti. Unul dintre notorii afacerişti evrei care au pus din plin umărul la cele mai controversate afaceri ale României din ultimii ani este israelianul Dan Fischer (fost Frâncu, ca evreu român). El a devenit mai cunoscut atunci când s-a certat cu alt afacerist israelian, considerat “agent Mossad cu operare pe România”, Alex Bittner.

Principalul deschizător de drumuri pentru Dan Fischer, în timpul fostei guvernări a Partidului Social Democrat (numit atunci P. D. S. R.), cea de până în 1997, a fost nimeni altul decât “evreul ucrainean” Viorel Hrebenciuc. Astfel, în 1996, de exemplu, România avea de recuperat de la două state africane creanțe în valoare de 12 milioane de dolari, dar apare în schemă Dan Fischer care “ajuta” România, intermediind acesteia vânzarea creanței de 12 milioane de dolari pentru numai 5 milioane către Banca Rotschild din Olanda. Afacerea a fost atât de bună pentru evrei, se pare, încât ei, pe lângă comisioanele curente, au finanțat şi candidatura lui Ilie Năstase (candidat al P. D. S. R. în 1996) la funcția de primar al Bucureştiului.

După venirea la putere a “dreptei democrate” în 1997, Dan Fischer exploatează relațiile sale cu noii puternici ai zilei. Prietenia sa cea mai strânsă a curs pe direcția Cătălin Harnagea (nou şef al spionajului românesc, S. I. E.) şi Dorin Marian (coordonatorul serviciilor secrete din partea preşedinției

României) oameni ai preşedintelui Emil Constantinescu. Prin intermediul partenerul său israelian Alex Bittner (cu care a şi împărţit vremelnic proprietatea postului "românesc" de televiziune Prima TV), Dan Fischer a avut relaţii la vârf şi la nivelul serviciului român de contrainformaţii şi siguranţă (îndeosebi cu directorul adjunct al S. R. I., Mircea Gheordunescu).

Iată una dintre afacerile lui Fischer, pusă la cale cu noii săi prieteni. Imediat după venirea la putere a lui Emil Constantinescu şi a Convenţiei Democratice în 1997, Fondul Monetar Internaţional se hotărăşte să îşi arate "bunăvoinţa" faţă de România şi acordă acesteia un împrumut de 140 milioane de dolari, fapt care, chipurile, îmbunătăţea imaginea în lume a ţării. Doar că pentru acordarea împrumutului, România era condiţionată să mai se împrumute şi de la o bancă privată occidentală cu suma de 400 milioane de dolari. Pentru a obţine o astfel de sumă, mare pentru o ţară ca România, guvernarea Constantinescu-Ciorbea a decis să scoată la vânzare obligaţiuni garantate de statul român. Achizitorii de "bonduri" trebuiau însă găsiţi şi aici a apărut Dan Fischer, împreună cu banca americană Credit Swiss First Boston, bancă foarte interesată la acea vreme de obligarea României la semnarea afacerii Dracula-Bell Helicopters, susţinută, la rândul ei, de politicienii evrei americani Tom Lantoş şi Alfred Moses.

Nu trebuie să subestimam rolul cozilor de topor dintre românii care au făcut jocul lui Fisher. Unul dintre aceştia este fostul secretar de stat de la Ministerul Finanţelor, Ionuţ Costea, ce răspundea de împrumuturi externe. Astfel, pentru afacerea cu plasarea bondurilor garantate de stat în vederea împrumutării României cu 400 milioane dolari, comisionul Fischer & Credit Swiss First Boston se ridică la 3%, iar dobânda pentru împrumutul acordat României s-a stabilit în străinătate la 1l-l2%, dar la sosirea la Bucureşti a lui Fischer aceasta a devenit de 14%, ceea ce a însemnat împovărarea suplimentară a cheltuielilor României cu 20 milioane de dolari, la care se adaugă dobânda iniţială de 48 milioane dolari şi comisionul lui Dan Fischer de 12 milioane de dolari. Această sumă totală de 80 milioane dolari, reprezentând

dobânzi şi comisioane, a fost strânsă de statul român prin tot ceea ce a vândut (privatizat) în Bucureşti în perioada regimului Constantinescu.

Chiar şi pentru privatizarea operatorului național de telefonie, Romtelecom, domnul Dan Fischer a avut o puternică aplecare, dar aici a apărut finalmente drept consultant oficial al privatizării firma evreiască americană Goldman & Sachcs, în schimbul unor comisioane de milioane de dolari plătite de statul român. Ceea ce ni se pare mai ciudat este că, dacă la un moment dat nu ar fi apărut fricțiuni între omul de afaceri israelian Alex Bittner şi şeful spionajului românesc Cătălin Harnagea (prieten al lui Fischer şi colaboratori în recuperări externe), n-am fi aflat niciodată despre toate aceste afaceri dubioase.

Conform Monitorului Oficial al României, la sfârşitul anului 1998 România avea de primit din partea Angolei, Guineei, Mozambicului, Peruului, Sudanului şi Zambiei datorii de 317 milioane dolari. Deşi nu se ştie decât că Serviciul de Informații Externe român, condus de ex-ziaristul Harnagea, îşi crease un sistem propriu de recuperatori", presa de investigație a aflat că în centrul schemei de recuperare a creanțelor funcționa în mod interesat Dan Fischer.

Tot în 1999 s-a produs o altă operațiune de îndatorare de pe piața privată a României, în care au fost implicați secretarul de stat Ionuț Costea şi israelianul Dan Fischer.

Astfel, Fischer a negociat ca reprezentant al băncii străine cu secretarul Costea o dobândă de 15,5-l6%. După plecarea reprezentanților băncii, cei doi acoliți au săltat dobânda la 17%, în oferta către Guvernul României. În şedința de guvern însă, imprevizibilul Băsescu, pe atunci ministru al transporturilor şi-a deschis calculatorul portabil, a intrat pe Internet şi l-a trimis la plimbare pe ministrul de finanțe, Remeş, arătându-l care sunt realele dobânzi ale băncilor, mult mai mici.

Soros, Goldman & Sachs. Scandalul privind privatizarea operatorului național de telefonie fixă, ROMTELECOM, a scos la iveală că Statul Român a fost prejudiciat cu suma de 9 milioane de dolari americani, numai din comisionul încasat

pentru consultanță în privatizarea singurei companii românești de telefonie fixă. Mai puțină atenție s-a dat faptului că acest comision a fost încasat de firma Goldman & Sachs, ce funcționa în același timp și ca evaluator al privatizărilor românești pe lângă Fondul Proprietății de Stat. Alte comisioane, secrete, s-au ridicat la zeci de milioane de dolari.

Firma nu este însă o oarecare agenție privată occidentală. Banca Goldman Sachs din New York este una dintre cele opt bănci evreiești ce au fondat banca centrală privată a Statelor Unite ale Americii, Federal Reserve System.

Jeffrey Sachs nu este numai acționarul firmei care a operat intens în privatizările din România. Evreu polonez, Sachs face parte din organigrama evreului ungur George Soros, figurând ca principal consilier economic. La rândul său, evreul ungur George Soros este cel mai bine plătit manager-finanțist din S. U. A., câștigând curent milioane de dolari anual. Prin lovitura pe care a dat-o în septembrie 1993 Băncii Naționale a Angliei, Soros a câștigat un miliard de dolari din banii contribuabililor englezi, în mod ipocrit, Soros și-a creat în ultimii ani o imagine de "Robin Hood al erei computerului", care ia bani de la țările occidentale prin geniale speculații financiare și îi dă apoi Europei răsăritene și Rusiei prin diferitele "Fundații Soros" în scopul "nobil" al instaurării unui tip de democrație numit de el "societate deschisă".

Că Soros este departe de a fi un altruist, o demonstrează mai ales doctrina sa, prezentată în propria-l lucrare, The Alchcmy of Finance: "Ceea ce cred speculanții finanțelor are mai multă importanță decât faptele economice reale".

Conform biografului său, William Engdahl, George Soros a fost identificat ca fiind omul de paie" al concernelor bancare anglo-franceze ale Rothschildzilor. Engdahl precizează: Relațiile lui George Soros cu cercurile internaționale ultrasecrete ale Rothschildzilor nu sunt relații bancare întâmplătoare sau obișnuite. Iar succesul extraordinar al lui Soros ca speculant pe nisipurile mișcătoare ale piețelor financiare sunt greu de explicat doar prin simplul său «talent de jucător». Soros are acces la informațiile interne ale unuia

dintre cele mai importante canale de informații private din lume.”

Unul dintre principalele roluri ale lui Soros, rezervat lui de Rothschildzi, deci de oculta mondială, este acela de agent de influență la nivel planetar, în folosul lui Rothschild şi al acoliților lor, pentru promovarea “economiei de piață” când doresc să disperseze proprietatea altora (a statelor, de regulă), sau pentru centralism, atunci când vor să acumuleze pentru ei. Astfel, în anii ‘80, cu concursul d-nei Margaret Theatcher, prim ministru al Marii Britanii, banca N. M. Rothschild & Sons a câştigat sume de mai multe mii de miliarde de dolari din privatizarea întreprinderilor britanice de stat.

Legăturile dintre Rothschild şi Soros se țin prin oameni cheie. Astfel, evreul Richard Katz face parte atât din comitetul director al concernului lui Soros (Quantum Fund), dar, în acelaşi timp, este director al Rothschild Italia S. P. A. din Milano şi în comitetul director al N. M. Rothschild & Sons. Iar acesta este numai un exemplu.

Jeffrey Sachs, cel care operează intens în România prin “consultanță” asupra privatizărilor, este de fapt unul dintre agenții de influență ai lui Soros (şi, de la distanță mai mare, al clanului Rothschild) în ceea ce priveşte implementarea “terapiei de şoc” în economiile țărilor țintă, adică, mai recent, în Europa răsăriteană.

Sachs a activat în Polonia prin Fundația Ştefan Batory, din anul 1989. Soros însuşi recunoaşte a fi ştiut dinainte că terapia sa de şoc va produce o imensă rată a şomajului şi de aceea a ținut să instaleze la guvernare sindicatul Solidamosci. În Iugoslavia, la începutul anului 1990, Soros împreună cu Fondul Monetar Internațional, prin implementarea terapiei de şoc, au condus la incendierea întregii țări.

Jeffrey Sachs a fost implantat şi în Rusia, pe lângă preşedintele Elțân, pentru aplicarea terapiei de şoc. Din ianuarie 1992 terapia de şoc Soros-Sachs a dezlănțuit în Rusia un haos economic fără precedent şi superinflație. De situație au profitat acoliții lui Soros, precum comerciantul evreu Marc Rich, care practic a cumpărat pe nimic întreaga producție de aluminiu a Rusiei. Printre magnații ruşi produşi peste noapte

de terapia de şoc, îi aflăm astfel pe evreii Roman Abramovici (acumulare: 3 miliarde de dolari), Mihail Fridman (2,2 miliarde de dolari), Mihail Hodorkovski (3,7 miliarde de dolari) şi alţii.

Toate ţările ţintă ale lui Soros au fost determinate să promoveze privatizarea totală, impunându-se o legislaţie de vânzare la "preţul de piaţă" a fostelor întreprinderi socialiste. Dar, ca şi în România (sau, mai ales în România), "piaţa" fusese aproape distrusă în prealabil de către terapia de şoc. Iar consultant în privatizare apare, pe loc, indispensabila Goldman & Sachs care, aşa cum s-a văzut în cazul RomTelecom şi-a încasat şi un frumos comision, românii de rând alegându-se doar cu scumpirea convorbirilor telefonice, căci cineva trebuie să "onoreze" nota de plată.

În România, ca şi în toate celelalte ţări est-europene, una dintre preocupările Fundaţiei Soros a fost şi este manipularea largă a opiniei publice şi a presei. În acest scop sunt pompate sume importante de bani către organizaţiile "civice", precum Grupul pentru Dialog Social (G. D. S.) şi alte focare de agenţi de influenţă. Mulţi dintre aceşti bani ajung fraudulos în firmele particulare ale "campionilor democratici" din România, fapt ce nu îl deranjează însă pe "stăpânul evreu de pe Wall Street", atât timp cât îşi atinge scopurile.

Conform studiului, "Analiza asistenţei democratice pentru România" – Washington 1996, semnat de Thomas Carothes (fost consilier în Departamentul de Stat al S. U. A.), până în 1996 George Soros a infuzat către agenţii săi din România circa 10 milioane de dolari anual. De un relativ sprijin s-a bucurat şi Convenţia Democratică din România, care în perioada 1990-l994 a încasat "sprijinul" de 13,55 milioane de dolari.

Evreul Joseph Goshy la zeci de unităţi hoteliere gratis, cu girul lui Radu Sârbu şi prin intermedierea fostului şef al S. R. I.

Cluj. Josef Goschy a pus mâna pe zeci de unităţi hoteliere din România prin comiterea de ilegalităţi de către funcţionari importanţi din cadrul Fondului Proprietăţii de Stat. Astfel, în decursul a doi ani de zile, în perioada 1998-2000, beneficiind

de susținere din interiorul F. P. S., Goschy a reuşit să achiziționeze peste 26 de unități hoteliere din țară la prețuri ridicol e mici şi în condiții avantajoase.

Constantin Ulpiu Mladin a devenit în 1998 consilierul şi, în acelaşi timp, mâna dreaptă a preşedintelui F. P. S. Radu Sârbu, aceştia cunoscându-se de la Cluj, când Sârbu era şeful privatizării locale (F. P. S. Cluj), iar Mladin – şeful serviciului secret (S. R. I. Cluj). Se vede că privatizările pro-maghiare efectuate de Radu Sârbu în județul Cluj nu a condus la stricarea relațiilor dintre cei doi (ca şi când aceste privatizări ar fi fost în interesul siguranței naționale), prietenia lor făcând ca Sârbu, odată avansat, să obțină imediat transferul la Bucureşti (F. P. S. Central) şi pentru Mladin, pe care l-a ținut de consilier special şi şef de Direcții, mai ales la Direcția Control a F. P. S., pentru a obține motive de destituire a directorilor din teritoriu care nu se supuneau comenzilor de privatizare clientelară venite de la centru. A se vedea cazul Hotelului Bucureşti, preluat fraudulos de un grup israelian. Acum câțiva ani, un director din Valea Prahovei a prezentat presei (inclusiv la TV, în emisiunea "Dan Diaconescu în direct") înregistrarea unei discuții telefonice în care i se transmitea comanda clientelară a lui "nea Costică Mladin" privind aranjarea privatizării unui hotel. Acest director nu s-a supus, drept care a fost controlat de la F. P. S. central şi destituit pe motive fabricate.

Acelaşi Costică Ulpiu Mladin, personaj central din cadrul fostului F. P. S., l-a susținut şi pe evreul Josef Goschy în preluarea a peste 26 de hoteluri. Care a fost însă soarta importantului funcționar de stat, după predarea funcției publice? După alegerile din 2000, Mladin Ulpiu a devenit consilierul lui Josef Goschy, drept recompensă pentru sprijinul acordat, în general, hotelurile cumpărate de către Josef Goschy de la Fondul Proprietății de Stat erau ipotecate la bănci de către patronul evreu al firmei Unita Turism SA pentru obținerea unor credite. Atenție: Acest lucru se petrecea – scria în cadrul unei anchete de presă ZIUA DE IAŞI – în condițiile în care Goschy nu era încă proprietarul respectivelor hoteluri. Din informațiile pe care le deținem rezultă că, datorită complicității lui Mladin Ulpiu, conducerea F. P. S. îşi dădea acordul pentru ipotecarea la bancă a hotelurilor. Cu alte

cuvinte, statul român a ipotecat în nenumărate rânduri proprietățile sale pentru ca Josef Goschy să poată lua credite de la diferite bănci, fără a avea siguranța sau o altă garanție că respectivele credite se vor achita.”

Anchetele de presă au mai arătat că complicitatea lui Mladin Ulpiu a însemnat pentru Goschy preluarea a numeroase societăți din turism la prețuri derizorii. De exemplu, Hotelul Traian din Drobeta Turnu-Severin a fost vândut lui J. Goschy la un preț foarte mic. În primă instanță respectivul hotel a fost vândut societății Per Scorilo SRL din Tumu Severin la un preț aproximativ de 66.000 de lei pe acțiune. Pe atunci, F. P. S. a refuzat să-şi dea acordul pentru contractarea unor credite de către noul proprietar.

După doi ani de inflație, Mladin Ulpiu îi facilitează lui J. Goschy cumpărarea Hotelului Traian la un preț de numai 25.000 lei pe acțiune şi imediat conducerea F. P. S. îşi dă acordul pentru contractarea de credite. O parte dintre hoteluri a fost achiziționată folosindu-se drept paravan de organizațiile PAS ale salariaților din societățile comerciale respective. În acest mod, J. Goschy a beneficiat în mod ilegal de facilitățile acordate de statul român salariaților din unitățile de turism respective şi anume plata în rate pe termen de cinci ani şi o dobândă redusă de numai 10%.

Potrivit legilor în vigoare, Josef Goschy nu avea dreptul să beneficieze de astfel de facilități. Folosind drept paravan PAS-ul firmelor respective, Goschy a achiziționat mai multe complexuri hoteliere din România. În mod normal, conducerea F. P. S.

Trebuia să anuleze respectivele privatizări mascate şi să reia procesul de privatizare.

Departamentul Post Privatizare al F. P. S., prin persoanele care urmăreau respectarea prevederilor din contractul de privatizare, trebuia să ia măsurile legale ce se impuneau, însă, datorită implicării consilierului preşedintelui Radu Sârbu în aceste privatizări dubioase (foarte probabil chiar la comanda acestuia), F. P. S. a acoperit toate neregulile comise de Goschy şi Mladin.

Pentru deplina lămurire a schemei [evreieşti] de corupere, a se vedea modul cum Hotelul Bucureşti a fost cumpărat de către un obscur grup israelian ce s-a folosit ca paravan de un off-shore cipriot, obținând la 8 decembrie 2000 un credit bancar de milioane de dolari pentru care a girat. cu chiar acțiunile ce urmau să fie obținute de la statul român (adică de la Fondul Proprietății de Stat din România), în aceeaşi zi s-au virat statului român 21 milioane de dolari pentru plata pachetului majoritar de acțiuni, iar trei milioane de dolari au alimentat un cont bancar din Londra pentru plata de comisioane la privatizare. Surse apropiate de această "privatizare" ne-au sugerat că acest fapt a fost posibil prin obținerea unui acord scris de la Fondul Proprietății de Stat (Radu Sârbu, Mladin?) şi prin sustragerea titlurilor de proprietate ale societății la începutul lunii decembrie 2000.

Evreii şi Petrolul Românesc în Mileniul Trei David Rothschild preia şi petrolul românesc. Curierul National titra în martie 1999: " Consorțiul ABN AMRO Rothschild se lansează cu mari şanse în bătălia pentru Petrom". Iată ştirea: Banca olandeză ABN AMRO a anunțat vineri că baronul David de Rothschild va fi, începând din 6 mai 1999, membru al Consiliului de Supervizare al băncii. Numirea baronului de Rothschild, un reprezentant cheie al comunității financiare internaționale a se citi al ocultei financiare mondiale, stâlp şi fondator al organizațiilor mondialiste precum C. F. R. Comisia Trilaterală, Grupul Bilderberg], vine să întărească relațiile dintre grupul ABN AMRO şi Rothschild. ABN AMRO Rothschild este cotată ca primul grup în lume în domeniul consultanței pentru privatizare în industria de petrol şi gaze. ABN AMRO Rothschild participă cu o ofertă în România în cadrul licitației pentru consultanță financiară privind creşterea de capital a [companiei naționale româneşti] SNP PETROM. În acelaşi timp, ABN AMRO Rothschild derulează un contract de consultanță pentru guvernul brazilian privind privatizarea companiei naționale de petrol şi gaze, Petrobras."

Deşi implicarea ABN AMRO Rothschild în privatizarea (i. D. înstrăinarea) S. N. Petrom nu a mai fost afirmată public, în anul 2002 a fost implementat chiar planul avansat de aceasta, adică privatizarea companiei naționale a fost demarată cu o

majorare de capital de 5%, iar la finele anului 2002, privatizarea Petrom-ului a fost impusă României de către Fondul Monetar Internaţional, deşi Petrom, fiind una dintre cele mai eficiente companii de stat, asigură 25% la sută din veniturile la bugetul de stat al României. Finalizarea privatizării Petrom este programată pentru anul 2003.

Axa Mark Rich (Rothschild) – Yoav Shtem – Viorel Hrebenciuc. Unul dintre nenumăratele scandaluri ale pseudo-capitalismului românesc s-a declanşat la începutul lunii octombrie 2002 şi, ridicând încă un pic cortina spolierilor comise asupra României, ne-a permis să aflăm faptele pe care vi le vom relata mai jos, chiar dacă se încearcă rapida lor muşamalizare. Scandalul "Cuzino-Shtem" are deosebitul merit, prin mediatizarea sa, că ne arată interesul manifestat în ultimii ani faţă de petrolul românesc, printr-unul dintre principalii "capitalişti" evrei americani, poate cel mai veros dintre aceştia. Acesta este Mark Rich! La 20 ianuarie 2001, în ultima zi a mandatului prezidenţial, fostul preşedinte al S. U. A., Bill Clinton, sfidând opinia publică americană, semnează decretul de graţiere al magnatului Mark Rich, Clinton negând totodată că evreul Rich şi-ar fi cumpărat graţierea prin contribuţii financiare directe sau indirecte către Partidul Democrat american. În fapt, prin soţia sa, Denise Rich, Mark Rich a oferit Partidului Democrat peste un milion de dolari în perioada 1993-2000, a mai atras fonduri de 250.000 de dolari (de la alţi evrei) şi a făcut grase cadouri soţilor Clinton în ultimul an de mandat al lui Bill. Chiar şi negraţiat, Mark Rich oricum nu mai putea fi însă ajuns de mâna justiţiei americane care îl urmărea pentru una dintre marile fraude fiscale aduse Statelor Unite ale Americii, 48 milioane de dolari, fugind şi stabilindu-se în Elveţia, din anul 1983. De aici, ca un păianjen, a început să-şi toarcă şi să-şi întindă pânza intereselor economice asupra întregii lumii, cu precădere asupra României.

Privind totala obedienţă a tuturor preşedinţilor americani faţă de marii afacerişti evrei trebuie să mai arătăm că, tot în ianuarie 2001, noul preşedinte al S. U. A., George W.

Bush (Jr.), a anunţat că renunţă la intenţia de a anula graţierea lui Mark Rich, acordată de predecesorul său Bill Clinton.

” Un nabab iubit de Mossad!” Astfel titra cotidianul Jurnalul Național din 04.10.

Următoarea fişă biografică a afaceristului Mark Rich; născut în Belgia, a sosit în Statele Unite ale Americii în 1941, preocupându-se de a-şi construi imaginea unui important om de afaceri: Cu abilitate, în mai puțin de 20 de ani, Rich a reuşit să facă opere de caritate în valoare de zeci de milioane de dolari, în S. U. A., Elveția şi Israel. Statul evreu chiar i-a acordat o carte de identitate şi un paşaport, ca urmare a ajutorului acordat instalării în Israel a evreilor ruşi şi etiopieni. Potrivit Time Magazin, Rich şi-a stabilit în Israel o fundație pe numele său, condusă de un fost agent al Mossad-ului”. Mark Rich avea asupra sa, în S. U. A., 51 de capete de acuzare pentru evaziune fiscală, asociere cu răufăcători şi transferuri frauduloase de fonduri, moment în care a şters-o spre Elveția.

Sold infracțional: 26,9 milioane dolari față de fiscul american, 13,5 milioane dolari amenzi şi 97,4 milioane dolari dobânzi, în prezent Mark Rich duce “o viață de lux, în apropiere de Zurich, într-o vilă somptuoasă, înconjurat de gărzi de corp israeliene”.

Aşa cum am arătat (în capitolul anterior), legăturile dintre David Rothschild şi George Soros se țin prin oameni cheie, îndeosebi prin evreul Richard Katz, care face parte din comitetul director al concernului lui Soros (Quantum Fund), fiind în acelaşi timp director al Rothschild Italia S. P. A. din Milano,. În Rusia, prin “terapia de şoc” promovată de Soros şi prin “consultanța la privatizare” asigurată guvernului Rusiei de Goldman & Sacs, au reuşit să pună în brațele lui Mark Rich câteva ramuri ale economiei.

Împutenicitul pentru România şi Israel al magnatului evreu Mark Rich este israelianul Yoav Shtem. La rândul său Shtem este ginerele celebrului avocat român Teodor Cuzino, împreună cu care, în anul 2000 a înființat firma Internaft s.r.l., cu obiectul de activitate “comerț cu ridicata al combustibililor solizi, lichizi şi gazoşi şi al produselor derivate”. Obiectul de activitate al sereleului Shtern-Cuzino corespunde intereselor lui Mark Rich (şi a ocultei din spatele lui) în România: preluarea celei mai puternice firme de stat româneşti din

domeniul petrolier, compania PETROM, cu care Shtem deja derulează afaceri de anvergură în domeniu. Este de aşteptat, totuşi, ca echipa evreiască să apeleze, în cursul anului 2003, la o firmă cu nume curat pentru cea mai mare privatizare românească a anului.

În fapt, Y. Shtem a fost şi mai este reprezentantul pentru România al firmei britanice (cu proprietari evrei) Interlink Overseas Ltd., controlată de Mark Rich şi implicată în afacerile petroliere din România cu chiar PETROM S. A. "Controvesatul om de afaceri Mark Rich este interesat de compania română de petrol, PETROM, ca de altfel atâția alți oameni de afaceri. PETROM este o firmă de interes național ce asigură jumătate din necesarul de petrol pe piața internă şi 35 la sută din consumul de gaze, are o rețea de telecomunicații comparabilă cu a unei firme de telefonie.", arăta cotidianul Jurnalul Național din 5.10.2002.

Ca o paranteză, trebuie arătat că, acum câțiva ani, maestrul Cuzino, socrul lui Shtem, s-a aflat în atenția şi cercetarea procurorilor români pentru implicarea în scandalul de corupție Shimon Nahor – Lidia Peter. În perioada când intra în afaceri cu israelianul Yoav Shtem, Teodor Cuzino (tatăl soției lui Shtem, Oana Cuzino) i-a reprezentat în România interesele traficantului internațional de arme, israelianul Shimon Nahor.

Procurorii români l-au acuzat pe Cuzino că prin intermediul său a ajuns la judecătoarea Zorilă suma de 3.000 de dolari, ca mită pentru eliberarea lui Nahor. Dacă la acea vreme nu a putut fi probată procedural acuza adusă avocatului Cuzino, procurorii au reuşit însă să probeze implicarea în mituire a avocatei Lidia Peter, care în prezent îşi aşteaptă sentința de condamnare.

Scandalul Shtem a fost declanşat propriu-zis în ziua de marți 2.10.2002, când acesta a petrecut mai multe ore la sediul Poliției Române fiind acuzat de înşelăciune chiar de către partenerii săi israelieni. Cotidianul Evenimentul Zilei relata în 4.10.2002 că Yoav Shtem a fost reținut de Poliție, dar eliberat în urma unor intervenții la vârf.

Ieri, într-un drept la replică trimis redacției noastre, omul de afaceri Corneliu Iacobov a precizat că nu a făcut nici o

intervenţie pentru punerea în libertate a lui Yoav Shtem.

Potrivit lui Iacobov, RAFO Oneşti, rafinăria pe care o patronează, nu apare în nici o anchetă a poliţiei locale sau I. G. P.”

Vom vedea însă în continuare de ce au apărut dezminţirile în presa centrală, care anunţa totodată că Shtem a fost eliberat “în urma unor intervenţii la vârf”.

Iată filmul evenimentelor.

Israelianul Levy Nisim, «patronul» firmei InterLink Ltd. A depus la Parchetul General plângere penală pentru înşelăciune împotriva lui Yoav Shtem, reprezentantul firmei lui Nisim pentru România, deoarece acesta ar fi deturnat sume mari de la firmă în propria favoare. Sarcina lui Shtem era aceea de a asigura livrările de bumbac către câteva firme româneşti (Romfibre S. A., Bumbăcăria Românească şi alte două-trei).

Timp de patru ani însă (1998-2002), Shtem a derulat comerţul printr-o firmă parazit, de-a sa. În acest fel, numai din afacerile de bumbac, Shtem şi-a însuşit în conturi deschise la peste trei bănci din Elveţia (sub nasul lui Mark Rich) peste 400.000 de dolari. Marile tunuri, Shtem le-a dat însă cu petrol, deoarece InterLink Ltd. Livra mari cantităţi de petrol către Societatea Naţională Petrom S. A. şi Rafo Oneşti.

Din acest moment, culisele scot la iveală un înalt personaj, fost secretar general al Guvernului, în prezent vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor. Este vorba de Viorel Hrebenciuc, totodată vicepreşedinte al partidului de guvernământ, Partidul Social Democrat. Cunoscut ca mare învârtitor, eminenţă cenuşie şi “puşculiţă a partidului”, Viorel Hrebenciuc era deja cunoscut ca personaj favorabil “investitorilor” evrei, fie ei israelieni sau americani, la nivelul întregii economii româneşti.

Biografia romanţată a lui Viorel Hrebenciuc îl arată ca pe un fost contabil evreu din Bacău care, prin căsătoria cu fiica unui ministru din guvernul regimului Ceauşescu, a reuşit să pătrundă în cercul restrâns al puterii comuniste (“nomenclaturiste”). De aceea s-a acreditat ideea că, prin soţia, sa este şi acum un protejat al fostei nomenclaturi, îndeosebi al generalului Victor Atanasie Stănculescu, fost ministru al

Industriei, cooptat de oculta internațională în vederea trădării şi răsturnării lui Nicolae Ceauşescu. În sferele acestui "grup" restrâns s-ar cunoaşte localizarea exactă a conturilor din străinătate ale fostului dictator. Devenit proaspăt magnat, generalul Stănculescu (cavaler de Malta?!) reprezintă principalul braț financiar al partidului de guvernământ, P. S. D.

Nu putem să nu citǎm, ca amuzament, imaginea românească creată recent generalului V. A. Stănculescu, omul din spatele lui Viorel Hrebenciuc, de un binecunoscut ex-ofițer de informații: Devenise un specialist imbatabil în tot soiul de inginerii financiare. A ras orice concurență. Unde n-a putut rade a trimis Garda Financiară sau a creat diversiuni fiscale ori, pur şi simplu, pe idioții ăia încăpățânați care îl sfidau, care i se puneau de-a curmezişul, i-a vârât în puşcărie. în urmă cu doi ani, în 1992, primăvara, aşteptase îngropat într-un fotoliu, în anticamera Marelui Maestru al Ordinului Cavalerilor de Malta, din Roma, excelența sa domnul Fra Andrew Bertie. Şapte ceasuri a aşteptat înțepenit într-un fotoliu, să primească gradul de Prior al Ordinului în România."

Fusese ideea preşedintelui Ion Iliescu, care i-ar fi zis "într-o zi, la ceas de taină, la Cotroceni: Bagă-te, dragă şi tu, în Ordinul ăla al Cavalerilor de Malta, c-am auzit că, după Masoni, ei ar fi cei mai dați în mă-sa de pe piața finanțelor mondiale.

Băiat cuminte şi receptiv, l-a ascultat. Şi bine a făcut. Pentru că aproape jumătate din imensa lui avere a fost făcută prin filiera Cavalerilor de Malta. A traficat vapoare, benzină, droguri, arme, maşini de lux. N-a făcut nazuri."

În afacerea Shtern-LnterLink, Viorel Hrebenciuc s-a dovedit a fi direct interesat şi implicat. Vom cita evenimentele aşa cum au fost relatate de presa acelei perioade: Toate afacerile cu petrol se desfăşurau între Yoav Stern şi Viorel Hrebenciuc, care, pentru facilitarea importurilor masive la prețurile cerute de israelian, a primit mai multe milioane de dolari comision, (în cea mai mare parte a lor, banii erau depuşi de Hrebenciuc în bănci din Londra.) În ultima perioadă, patronul din Marea Britanie, israelianul Levy Nisim (omul lui Mark Rich), văzând ca negoțul cu România stagnează, ba chiar înregistrează un

recul, a întrerupt relaţiile cu conaţionalul său Shtem, care însă a continuat derularea afacerilor de la sediul firmei InterLink din strada Armenească nr.43. Afacerea a continuat să se deruleze exclusiv între Nisim şi Hrebenciuc. Deranjat, Levy Nisim l-a reclamat Poliţiei Române pe Yoav Shtem, pentru a nu rămâne scos din cărţi, contând pe faptul că lucrurile se vor rezolva fără scandal, că Hrebenciuc le va muşamaliza, iar banii vor reveni spre el. Scandalul a explodat totuşi datorită indiscreţiei şi "lipsei de tact" a anchetatorilor români, care l-au arestat pe Yoav Shtem fără prea multă discuţie. Imediat, Hrebenciuc a intrat în panică, ştiind că, fiind închis, Shtem ar putea vorbi despre comisioanele încasate de el: Într-un timp record, Hrebenciuc a alertat toate instituţiile statului, făcând presiuni infernale (unele telefonice, altele prin vizite personale) asupra unor oameni ca Tănase Joiţa [primul procuror al României], Ilie Picioruş, Ioan Rus [ministru de interne] şi Toma Zaharia [adjunct al şefului Poliţiei]. Cei doi şefi ai Ministerului de Interne s-au ţinut tare şi n-au marşat la şantajul lui Hrebenciuc, cu relaţiile româno-evreieşti, cu interesul naţional etc. În schimb au făcut pe ei de frică procurorul general Joiţa Tănase şi Ilie Picioruş, şeful Secţiei Urmărire Penală din Parchetul General (într-o singură zi, Hrebenciuc i-a dat lui Picioruş 4 telefoane!).

Parchetului General de la obligaţiile sale, un rol jenant l-a avut prim-adjuncta lui Joiţa Tănase, procuroarea Despina Mihai, care, în biroul ei, a ţipat la procurorul Vlad: «Ce dracu' mă', tu dai mandat de arestare pentru înşelăciune?».

Cum a fost eliberat din arest, Yoav Shtem a fost preluat, cu un Jeep, de traficantul de droguri Saşa Marinescu care de la poarta arestului l-a dus direct la întâlnirea cu Viorei Hrebenciuc. "Întâlnirea celor doi mafioţi, la care a participat şi Corneliu Iacobov preşedinte – în fapt patron – al Societăţii de Investiţii Financiare MOLDOVA], a avut loc la sediul din Bucureşti al rafinăriei petroliere Rafo Oneşti." Pentru a rezolva lucrurile între cei doi israelieni, Nisim şi Shtem, "Hrebenciuc l-a adus la această discuţie de taină şi pe Levy Nisim, luat aproape pe sus, de la Hotelul Mariott." Se ştie că Nisim a plecat după aceea din România. Se pare că el vrea toţi banii înapoi (inclusiv comisioanele lui Hrebenciuc?). A doua

zi, tot din ordinul lui Hrebenciuc, maşina lui Saşa Marinescu s-a deplasat la sediul InterLink din strada Armeneasca 43.

Saşa Marinescu şi cu şoferul său au încărcat în spatele Jeepului doi saci mari cu hârtii tocate, documente şi ştampile, apoi au demarat în trombă, oprindu-se numai în garajul vilei din Bd. Aviatorilor nr.90A, în care traficantul de droguri Saşa Marinescu locuia împreună cu israelianul Yoav Shtem. "Imobilul este păzit 24 de ore din 24 de luptători din trupele antitero ale S. R. I., din ordinul unui alt gangster, generalul Ştefănuţ, prieten şi partener al lui Saşa Marinescu. Dar nici luptătorii Brigăzii Antitero n-au putut opri percheziţia efectuată la domiciliul lui Saşa Marinescu: au fost găsite printre altele mai multe ştampile (una de la InterLink), extrase de cont de la Ing Bank." Pare real zvonul că Viorel Hrebenciuc a mituit imediat presa pentru a fi dat uitării scandalul, deoarece nimeni nu şi-a mai adus aminte de arestarea lui Yoav Shtem şi de dosarul său penal.

Noul asalt asupra agriculturii Cel mai mare domeniu funciar evreiesc, în România.

Statul Israel are o suprafaţă de numai 20.700 km2 de aproape 10 ori mai puţin decât România. Aşa se face că prezentele revendicări ale evreilor în România depăşesc deja suprafaţa Israelului. Acestea trebuie aplicate îndeosebi cu începere din anul 2003. De exemplu, mai mult de jumătate din centrul oraşului Iaşi este deja revendicat de un singur evreu. Aceeaşi soartă o au mai mulţi masivi muntoşi din Carpaţi: 36 de evrei din lumea întreagă (precum Hellen Foghel din Dallas, Milan Stern din Viena, Rachel Kochari Stern, Zinder Foghel şi Baruch Hagher, toţi din Israel), revendică 42.

Hectare din Munţii Borşei (zonele alpine: Cazinoului din Constanţa.

Cu toate acestea, până în prezent o adevărată ofensivă, făţişă, nu a fost declanşată de evrei asupra proprietăţii funciare din România decât pe calea revendicărilor, pentru acapararea de mari suprafeţe agricole aşteptându-se noul cadru legislativ generat de modificarea Constituţiei României, pusă la cale pentru anul 2003.

Au existat totuşi precedente, care ne vor demonstra că, pe lângă acapararea imobiliară a industriei şi serviciilor şi agricultura românească reprezintă o importantă ţintă pentru evreii de pretutindeni. Ion Marin, directorul publicaţiei Ultima Oră, scria în aprilie 1998: În Bărăgan, pământul se vinde pe nimic. Cu 2-3 milioane de lei pogonul, uneori nici atât, 200-300, maximum 400 de dolari. În vreme ce, în ţările civilizate, preţul pământului, nici pe departe atât de roditor, este de zece până la o sută de ori mai mare.

Preţ pe care l-ar merita şi pământul românesc, dacă tot am ajuns să-l vindem.

Străinilor – aşa cum, chipurile, nu permite legea circulaţiei terenurilor, dar împotriva căreia subterfugiul este ca şi găsit: cetăţenia (română) stipulată în Constituţie s-ar referi numai la persoanele fizice, nu şi la cele juridice. Altfel spus, toate SRL-urile cu capital străin, Ltd-urile, societăţile mixte şi chiar străine sută la sută pot cumpăra pământ în România imediat ce legea circulaţiei pământului o va permite. De altfel, în Bărăgan se vehiculează de pe acum intenţia unui mare grup financiar, de origine evreiască, de a cumpăra câteva sute de mii de hectare, pe care să le comaseze şi să constituie aici, în România, cel mai mare domeniu funciar. Comparabil ca suprafaţă cu cel din Israel, pe care românii vor munci ca sclavi, cum spunea într-un articol, publicat în ziarul nostru, dl. prof. Dr. docent Dumitru Teaci. Cert este că în perspectiva marii vânzări a teritoriului ţării, a părţii celei mai productive şi tentante, politicile antieconomice şi antinaţionale au condus la deprecierea acestui bun fundamental al unei naţii, până la valori execrabile, inimaginabile, de 200-300 dolari hectarul! Preţul unei biciclete mai bune sau al unui cal mai prost. Sau, ca să fim şi mai exacţi, un pogon de pământ în Bărăgan a ajuns să coste cât un porc de o sută de kile, vândut în târg la Slobozia. Este o bătaie de joc la care nu credeam că se va ajunge.

Joi, 9 aprilie 1998, la Antena l Slobozia i-am avut ca invitaţi pe doi dintre cei mai autorizaţi reprezentanţi ai tălpii ţării, dl. Răzvan Ciucă, directorul Muzeului Agriculturii din România şi dl. Savu, directorul cu probleme de patrimoniu la Direcţia Agricolă Ialomiţa. Tema dezbaterii, în timpul căreia s-au

primit zeci de telefoane, a fost tocmai cea de față: a vânzării pământului pe nimic. Domnul Ciucă a făcut ample referiri la valoarea adevărată a pământului, la ce a însemnat el pentru țăranul român şi a lansat un apel deținătorilor actuali de a nu-l vinde, sub nici un cuvânt, la prețul de batjocură ce li se oferă."

Mosser răscoală țăranii din Hunedoara. Relatarea aparține ziarului Ziua din 11.11.1998: În 1995 Aurel Sfârlogea, viceprimarul comunei Zam, din județul Hunedoara, le-a propus țăranilor din satul Pojoga să facă afaceri cu investitorul "francez" Hugo Mosser. El le-a spus țăranilor că evreul francez vrea să cumpere grajdurile fostei Cooperative Agricole de Producție şi că intenționează să deschidă în sat o mică afacere, care ar fi oferit 60 de locuri de muncă. Evreul le-a mai promis acestora că, dacă va achiziționa grajdurile, le va aduce şi o combină din Franța. În timp, însă, francezul" şi-a dat arama pe față şi a dovedit că este doar un escroc. De trei ani terorizează satul, amenințând țăranii cu pistolul şi ucigându-le orătăniile, în ciuda faptului că localnicii au trimis zeci de memorii autorităților, nimeni nu a intervenit pentru a soluționa conflictul.

Afacerea cu Mosser s-a perfectat în casa consilierului Iacob. La venirea în Pojoga, Hugo Mosser i-a anunțat pe săteni că va construi o mică industrie în cătunul lor şi le va aduce chiar o combină franțuzească. Toate aceste promisiuni au fost garantate de cuvântul viceprimarului Aurel Sfârlogea. În contrapartidă, Mosser a cerut grajdurile fostei Cooperative Agricole de Producție (C. A. P.). Discuțiile cu privire la definitivarea afacerii s-au purtat la domiciliul consilierului din Pojoga, Marin Iacob, în prezența altor doi membri ai comitetului sătesc. După întâlnire, viceprimarul a adus un expert care a evaluat grajdurile la 28 milioane de lei. Între timp, francezul a promis că va aduce şi un tractor U665 în valoare de 9 milioane şi un plug de 3 milioane.

Țăranii au refuzat combina francezului pentru că era prea scumpă. Mosser a plecat în Franța după utilajele agricole promise. De acolo l-a sunat pe viceprimar şi l-a anunțat că prețul combinei este de 14 milioane de lei. Peste o săptămână, acelaşi utilaj valora cu 5 milioane mai mult. În aceste condiții, membrii comitetului sătesc i-au transmis lui Mosser că n-au

nevoie de combină. Fără să țină seama de refuzul țăranilor, francezul" a adus utilajul la Pojoga, spunând că valorează 26 de milioane lei. Sătenii n-au vrut să se atingă de combină, explicându-l lui Mosser că la acest preț cumpărau două astfel de utilaje fabricate în România, în acest sens, ei au înaintat, în 21 februarie 1997, un protest Primăriei comunei Zam. Primarului Ionel Brezovan i s-a cerut să vina la fața locului, pentru a putea vedea cum o înțelegere care părea bună pentru sat s-a transformat într-o escrocherie. În 29 mai, şapte reprezentanți ai sătenilor s-au întâlnit cu prefectul de Hunedoara, Pompiliu Budulan. După întrevederea de la Prefectură, consilierul din Pojoga, Marin Iacob, a fost dat în judecată de Hugo Mosser (dosar nr.

4964/1997, Judecătoria Deva), din pricina protestului care poartă semnătura sa, alături de alte 47.

Arendaşul francez i-a amenințat pe țărani cu pistolul. În primăvara lui 1996, țăranii din Pojoga au început să dea pământul în arendă investitorului "francez". Acesta le-a promis că le va da câte 600 kilograme de grâu sau porumb la hectar, ori contravaloarea acestor produse la prețul pieței. În primul an Mosser a plătit cu târâita, iar în următorii doi ani n-a mai dat nici un ban. Supărați ca au fost traşi în piept, țăranii l-au dat în judecată pe "francez" cu scopul de a-şi reprimi pământurile. Hugo Mosser, înfuriat de "obrăznicia" acestora, sub motivul că i-ar fi fost furată o parte din recolta de porumb de pe câmp, s-a apucat, de unul singur, să percheziționeze casele sătenilor. Astfel, au fost verificate podurile lui Ştefan Ursu, Vilmoş Muntean, Traian Bendei şi alții, în timpul controlului, "francezul" a omorât porcul lui Silviu Balet, a lovit o vacă cu o lance şi a călcat cu autoturismul său, marca Toyota, câteva gâşte.

Hugo Mosser a început să-l amenințe pe oameni cu vestita sa lance şi cu un pistol cu aer comprimat. Tinându-se de promisiune, i-a intimidat cu pistolul pe țăranii Gheorghe Cojon, Aurel Stuparu şi Floare Butaş. "Arendaşul" i-a mai atacat şi bruscat pe soții Slăviță, iar copilul lor a fost sechestrat pentru că vaca familiei a intrat pe tarlalele sale.

După ce H. Mosser a luat în arendă suprafețele de teren agricol, a început să are inclusiv drumurile de acces stabilite de Comisia Fondului Funciar, cunoscute încă de dinaintea colectivizării. El a arat şi canalele pentru scurgerea apelor, a rupt cu tractorul porțile de la intrarea în țarină şi a distrus cu plugul culturile sătenilor însămânțate cu porumb şi grâu.

Instituțiile abilitate sunt surde la plângerile sătenilor. Sătenii s-au adresat tuturor instituțiilor statului care ar fi putut să-l ajute să scape de arendaşul francez: Primăria din Zam, Prefectura județului Hunedoara, Poliția, Ambasada Republicii Franceze la Bucureşti. Degeaba! În interesul comunității din Pojoga au intervenit doar nişte senatori P. D. S. R., care s-au adresat în mod oficial Ambasadei Franceze. Ei au discutat şi cu Hugo Mosser. Tot degeaba! "Până acum conflictul este departe de a fi stins – scria în noiembrie 1998 ziarul Ziua – sătenii stând cu frica-n sân şi ferindu-se zi şi noapte de furia "investitorului străin". Țăranii au amenințat că se vor răscula împotriva lui Mosser dacă autoritățile nu vor accepta să-l ajute."

Din punctul nostru de vedere, evreul "francez" Mosser este un pionier al noilor arendaşi în România. Până acum, însă, acest nou tip de colonist-arendaş nu avea şi proprietatea pământul, țăranii (din Pojoga, bunăoară) fiind încă stăpânii fostei Cooperative Agricole de Producție, dar după anul 2003 această situație se preconizează a fi schimbată. Terenurile vor putea fi cumpărate de "investitorii străini", iar țăranii români, cărora nici când erau proprietari nu li se făcea dreptate, vor putea fi la totalul bun plac al noilor stăpâni.

Sionistul Alfred Moses şi spolierea agriculturii româneşti. "Un proiect american ce urma sa pună agricultura României pe roate s-a transformat într-o afacere profitabilă pentru rechinii internaționali" – supratitra cotidianul Ziua afacerea pusă la cale de ambasadorul evreu al S. U. A. la Bucureşti, Alfred Moses.

La data când România a intrat în colimatorul "rechinilor internaționali" firma americană" (de fapt evreiască) implicată, Transchemical Corporation, contribuise deja la deposedarea Ucrainei de 70 de milioane de dolari, iar Kaplan, şeful

companiei, spera să repete scenariul la Bucureşti, motiv pentru care ambasadorul american Alfred Moses s-a mobilizat să bage “afacerea” pe gâtul guvernului român, în timp ce Ministerul Agriculturii afla abia după jumătate de an în ce constă proiectul aprobat, iar funcţionarii statului nu s-au obosit nici măcar să verifice trecutul companiei.

Totul începuse foarte bine. Era vorba de o “afacere colosală” pentru statul român (?!).

După un “complex studiu de fezabilitate”, cu începere din anul 1990, două dintre cele mai importante concerne din S. U. A. şi din lume în domeniul produselor agricole fac o propunere României. Aceeaşi România care era odată denumită “grânarul Europei”.

Chipurile, după 50 de ani țara noastră putea să-şi reia locul binemeritat pe piața cerealieră mondială. Concret: companiile americane J. I. Case şi Valmont Industries concep un proiect ce trebuia să ducă la modernizarea şi ridicarea agriculturii româneşti la standardele occidentale. În derularea afacerii urma să se asocieze atât gigantul Cargill, care are o cifră anuală de afaceri de 65 miliarde de dolari S. U. A., cât şi Pioneer International, important furnizor de cereale. Firmele Case şi Valmont urmau să livreze României echipament şi utilaje “de ultima oră” pentru producția agricolă. Cargill trebuia să construiască silozuri şi facilități portuare, iar compania Pioneer să furnizeze suplimentarul de grăunțe necesar. Citibank, bancă americană evreiască, oferea, pentru plata de către români a “companiilor americane”, un credit garantat de statul român în valoare de 157,3 milioane dolari, dintre care rambursabili în 7 ani, iar 23,3 milioane în 3 ani. “Avantajul” României ar fi putut consta şi în faptul că această sumă putea fi plătită în produse cerealiere. Echipamentul furnizat urma să acopere necesarul mecanizat pentru aproximativ 350.000 de ha, inclusiv irigarea a 22% din această suprafață. Potențialul estimat: un milion de tone de cereale pe an la export. Profitul estimativ al întreprinzătorilor particulari români ce urmau să beneficieze de program: 300 de milioane de dolari. “Dar mirosul profitului se pare că a atras şi muştele la oala de lapte”, anticipa ziarul Ziua.

Americanii" lui Moses aşteptau Guvernul Ciorbea ca pe pâinea caldă. Punerea în practică a gheşeftului evreo-american a luat ceva timp. Reprezentanţi ai firmelor Case şi Valmont încercaseră de-a lungul mai multor guvernări să-şi pună în aplicare planurile. De fiecare dată s-au izbit de reţinerile unor factori de decizie români, catalogaţi ca fiecare dată ca "neo-comunişti". Cu totul altceva se aştepta de la guvernul Ciorbea", rezultat în urma victoriei Convenţiei Democrate din noiembrie 1996.

Pe l februarie 1997, reprezentanţii companiilor americane i-au prezentat secretarului general al guvernului, Remus Opriş, proiectul pentru agricultura românească, modul de derulare şi "avantajele" acestuia. După un număr impresionant de întâlniri cu oficiali ai guvernului român de la toate nivele posibile, apoi cu reprezentanţi de la Uzina Tractorul – Braşov, până la preşedintele României, Emil Constantinescu, pe aprilie, cu fast şi trâmbiţe, are loc la sediul guvernului semnarea contractelor (din partea americană au participat Jeremy Lamb, preşedintele Case pe Europa şi Richard Berkland, vicepreşedintele Valmont International). În ultimul moment, însă, secretarul de stat în Ministerul Finanţelor, Mircea Ionuţ Costea (cumnatul ambasadorului României în S. U. A. la acea data, "mondialistul" Mircea Geoană), invocă o procedură legislativă care nu permitea momentan derularea contractului de către ministrul Finanţelor, ridicându-l astfel mingea la fileu omologului în România al cumnatului său, ambasadorului evreu Alfred Moses. Vom vedea cum!

Oricum, ministrul Agriculturii, Dinu Gavrilescu, considera despre contract la acel moment că reprezintă "cel mai important acord semnat de Guvernul României pentru sprijinirea agriculturii începând din decembrie 1989". Primul ministru, Victor Ciorbea, declara la rândul său: "acordul este un model exemplar care ar trebui urmat şi de celelalte sectoare economice". "Şi cu asta gata – avea să scrie la rândul său Mircea Toma în săptămânalul Caţavencu. Gata, adică nu s-a mai întâmplat nimic. Şi asta pentru că ultima hârtiucă, mică dar importantă, cea prin care Ministerul Finanţelor confirma garantarea creditului, n-a mai fost semnată. Cei de la Case au crezut că halucinează. Au transmis zeci de scrisori, s-au mai

întâlnit de câteva ori, în Bucureşti şi în S. U. A., cu Victoraş (Ciorbea), dar în afara de promisiuni n-au mai văzut nimic. Asta până când au aflat crudul adevăr." Acela că deşi afacerea se derula de către o bancă evreiască, Citibank, interesată de profitul asigurat de dobânzi şi de garanţiile statului român, artizanul afacerii şi reprezentantul S. U. A. în România, ambasadorul evreu Alfred Moses trebuia să îşi mai introducă la câştig şi câţiva apropiaţi coreligionari, care să îi asigure şi comisionul personal, firma evreului Ian Kaplan, Transchemical Corporation. Formal, perfectarea contractului s-a amânat până după următoarea întâlnire a Comitetului Interministerial de Garanţii şi Credite de Comerţ Exterior, pe 15 mai 1997, ceea ce, de fapt, a reprezentat un aranjament al cumnatului lui Mircea Geoană, al infatuatului preşedinte Emil Constantinescu şi al evreului sionist Alfred Moses.

Alfred Moses îşi bagă coada, scria Ziua: Amânarea este însă, în fapt, rezultatul unor manevre de culise. Apare în scenă acelaşi personaj care a făcut campanie, indirect, P. D. S. R.-Ului şi lui Ion Iliescu, prin obstrucţionarea unor organizaţii americane "pro-democratice". Acelaşi personaj care a spus că dacă nu concesionăm Hotelul Bucureşti nu vom intra în NATO. Recunoaşteţi personajul? Este chiar reprezentantul S. U. A. în România, "Excelenţa Sa" ambasadorul Alfred Moses. Este vorba chiar de acelaşi Alfred Moses care, la încheierea contractului dintre Case, Valmont şi statul român, afirma ipocrit că aceste companii aduc "o substanţială contribuţie americană la dezvoltarea productivităţii agricole româneşti". Ce face Moses? Aduce pe tapetul din cabinetul primului-ministru Ciorbea o altă companie americană, dar care nu se ocupa în mod special de producerea unor utilaje agricole, ci mai mult de intermedieri (brokering). Pe numele ei: Transchemical Corporation condusă de tatăl (Ian Kaplan) şi fiii. Ce este Transchem şi ce vrea ea? Bani, evident! Dar bani cu orice preţ!

Corporaţia, cu un impozant sediu în Miami (Florida), s-a mai ocupat de o afacere în domeniul agriculturii – oarecum similară în declaraţii – cu cea din România. Anul: 1992. Locul: Ucraina. Afacerea ucraineană a prejudiciat chiar şi guvernul

federal american, care era într-un final obligat să ramburseze împrumutul garantat, cu milioane de dolari”.

Afacerea Kaplan – Ucraina: simplă şi extrem de mănoasă, dar nu în holde.

Operațiunea “Kaplan-Ucraina” este similară prin “modus operandi” cu cea inițiată în România. Tot ambasadorul american, deci reprezentantul S. U. A. al administrației democrate şi, în ultimă instanță, al Casei Albe, este cel care “a comandat” afacerea în Ucraina. Acesta plasează firma evreiască Transchemical Corp. Guvernului de la Kiev.

Kaplan, împreună cu Zeneca Inc., o companie furnizoare de grăunțe, promiteau modernizarea sectorului agricol (de stat, la acea vreme). Aceeaşi bancă evreiască Citibank a oferit împrumutul de 70 milioane de dolari, garantat de Exim Bank (bancă de stat americană) şi, finalmente, de guvernul Ucrainean. Toată întreprinderea s-a dovedit a fi, pentru ucraineni, un fiasco total.

Incredibila situație, care a dus la o gaură de 70 de milioane de dolari în buzunarele contribuabililor americani şi la pierderea reputației Statelor Unite în zonă, a determinat prestigiosul cotidian New York Times să-şi trimită reporterii la fața locului. Vă prezentăm o sinteză a anchetei amănunțite efectuate de ziariştii americani.

The New York Times: “Când o companie americană s-a aventurat în Ucraina, anul trecut, cu o afacere de 70 de milioane de dolari în grăunțe, erbicide şi utilaje agricole performante, faptul a fost apreciat atât în Ucraina cât şi la Washington drept un vot istoric de încredere în această națiune aflată în plină transformare şi un model de cooperare între companiile americane şi fostele țări comuniste. Dar, după un an, afacerea pare să fie un model de cu totul alt gen: o situație jenantă în care companiile americane au profitat de o țară aflată în vâltoare, pentru a-şi deşerta semințele de proastă calitate, care în nici un caz nu ar fi putut aduce vreun profit dacă ar fi fost vândute în Statele Unite”.

Este o pagină neagră” – consideră David Sweere, preşedintele comitetului agricol al Camerei de Comerț

Americane din Ucraina. “Ucrainenii şi-au pierdut respectul faţă de noi, din cauza unor afaceri de acest fel. Da, noi, în Occident, credem în câştigul comercial. Dar dacă acesta este singurul nostru scop, atunci acest lucru s-a petrecut aici”. Ce s-a întâmplat? “Unele ferme au plantat seminţele, dar nu a crescut nimic.

Cele mai multe combine au rămas, ruginite, în depozite. Aceasta în timp ce compania americană furnizoare şi cea care a intermediat afacerea au fost deja plătite. Iar Ucraina se chinuie să plătească cele 70 de milioane de dolari către Citibank, care a finanţat afacerea. Dacă Ucraina nu va putea plăti creditul, va trebui să-l achite Eximbank, care a garantat împrumutul, un cost suportat în ultimă instanţă de către contribuabilul american.”

În loc de 1.000.000 de tone de porumb, pe câmpuri de abia s-au ţit 10.000. Cine sunt însă “marii întreprinzători” evrei? Aflăm tot din The New York Times: “Zeneca Inc”, o companie de produse agricole din Wilmington, statul Delaware (stat paradis financiar în care, în S. U. A., sunt înfiinţate firmele off-shore, adică adevărate cutii poştale; tot aici a fost înfiinţată o firmă off-shore pentru o altă afacere susţinută în România de Alfred Moses, «afacerea Dracula», respectiv preluarea fabricii de avioane I. A. R. Ghimbav) şi – obiectul atenţiei noastre – Transchemical Corp. Ce au promis respectivii investitori vecinei noastre, Ucraina? Produsele americane ar fi trebuit să ducă la o recoltă de cel puţin un milion de tone de porumb, care ar fi permis Ucrainei plata utilajelor şi a grăunţelor într-un an. Deci: 70 de milioane de dolari. Dar rezultatul a fost de doar 10.000 de tone, evaluate de guvernul ucrainean la numai 850.000 de dolari! O diferenţă impresionantă.

Explicaţiile au fost controversate şi controversante. “Le-am dat tot ce-am avut mai bun”, a declarat cu ipocrizie Karl Sherman, unul dintre avocaţii evrei ai firmei Zeneca, care este o subsidiară a Grupului Zeneca Ltd., din Marea Britanie, la rândul său o parte a mastodontului Imperial Chemical Industries PLC, corporaţie transnaţională.

Însă, conform investigaţiilor efectuate, unele dintre seminţele livrate erau foarte mucegăite deoarece zăcuseră bine de tot în

hambarele de peste ocean. Ian Kaplan, cel implicat în coordonarea afacerii prin compania sa familială Transchemical Corporation, a considerat că era o afacere de "câştig la câştig pentru toată lumea".

Transchem ar fi primit, conform documentelor furnizate de Zeneca, un comision de 800.000 de dolari plus un procentaj major din vânzarea combinelor. Numai din intermedierea vânzării combinelor, Transchem şi Zeneca au scos din Ucraina un profit estimat la 10 milioane de dolari. Cum? Foarte simplu. "Marii întreprinzători" americani au vândut Ucrainei 200 de combine la preţul de 143.000 de dolari bucata.

Dar Kaplan le-a cumpărat de la companiile specializate Deere & Co şi chiar J. I. Case, cu 90.000 de dolari bucata! Declaraţia lui Kaplan: "Suntem în afaceri, iar scopul nostru era să scoatem profit. Nu suntem organizaţie caritabilă!" Ar avea dreptate dacă afacerile lor nu ar fi fost impuse statelor est-europene de către ambasadorii S. U. A. în acele ţări. Ministerul de Finanţe ucrainean a ordonat procuraturii o investigaţie asupra tranzacţiei. Conform rezultatelor anchetei întreprinse de guvernul Ucrainei, doar 10.567 de tone de porumb au rezultat din seminţele livrate de Zeneca şi Kaplan, deci mai puţin de o tonă pe acru, faţă de 20 de tone, obţinute după această experienţă nefericită, când ucrainenii au apelat la ajutorul unei alte companii, Pioneer International Inc. Cu seminţele rămase de la evreii de la Transchem şi Zeneca ucrainenii au încercat să mai însămânţeze 230 de acri. Nu a răsărit nimic!

Noile ţinte din colimatorul "transnaţionalelor": Rusia şi România. Pentru a-şi face mendrele mai bine în ţară, Kaplan a creat o organizaţie teritorială, "joinventure" intitulată Trans Agro. Un aspect surprinzător pentru redactorii de la New York Times a fost şi faptul că prin hârţogăriile oficiale s-au "pierdut" cinci jeep-uri Grand Cherokees şi cinci Chevrolet Lumina (şpăgi pentru oficialii ucraineni). Reporterii de la New York Times au mai reuşit să afle, dintr-un memorandum confidenţial al firmelor evreieşti în cauză, că ţintele predilecte ale acestora (stabilite încă din 1992!) erau Ucraina, Rusia şi România! De ce? Pentru că sunt cele mai "pretabile unui profit major".

Moses a promis lobby evreiesc pro-NATO, conchide ziarul Ziua despre implicarea acestuia în traficul de influență politic practicat în România în numele Statelor Unite ale Americii, dar în folosul bănesc al evreimii mondiale.

Astfel, Alfred Moses a promis guvernului român – care în acea perioadă se afla în plină campanie exacerbată pro-NATO – sprijinul lobby-ului evreiesc din S. U. A.

Pentru admiterea României în Alianța militară. De altfel, în vizita sa în S. U. A., primul-ministru român Victor Ciorbea a fost învârtit mai peste tot de către sforile trase de Alfred Moses în avans. La baza Transchem din Miami s-a deplasat într-o zi de vară nimeni altul decât secretarul de stat din ministerul Finanțelor Mircea Ionuț Costea (cel care blocase comandat perfectarea contractului la 7 aprilie 1997, împreună cu cumnatul său, nimeni altul decât ambasadorul României în S. U. A., Mircea Geoană. În Florida se pare că au fost extrem de impresionați prin petreceri fastuoase pe iahturile companiei. Ce se întâmpla în țară, însă? O încălcare grosolană a protocolului şi cuvântului primului ministru al României.

În iunie, preşedintele Case, Steve Lamb, este informat brusc că afacerea se taie, pur şi simplu, în două: 80 de milioane pentru produsele furnizate de Case şi 80 de milioane pentru Transchem. La aflarea veştii, Lamb se urcă în avion şi zboară imediat la Bucureşti. Aici se întâlneşte cu Victor Ciorbea şi Alfred Moses la Palatul Victoria.

O sursă din interiorul cabinetului Ciorbea ne-a relevat ce s-a întâmplat la aceasta memorabilă întâlnire, întrebat de ce şi-a schimbat promisiunea inițială, Victor Ciorbea ar fi arătat cu degetul la Alfred Moses şi ar fi spus copilăreşte că amabasadorul S. U. A.

Este cel care a făcut trăsnaia, respectiv şi-a impus decizia. Prin această intervenție inimaginabilă, Alfred Moses se face vinovat de încălcarea oricăror uzanțe diplomatice. Dar, chipurile, noua întorsătură n-ar constitui nici o problemă în derularea proiectului inițial, după considerentele Transchem. Kaplanii promit să cumpere chiar de la Case utilajele care ar urma apoi să le revândă României. Profit: Kaplan & Comp. Chiar şi după eliminarea sa de pe scena diplomatica

romanească, în august 1997, Alfred Moses revine la Bucureşti cu amicii săi, Kaplanii, pentru a-şi perfecta condicuțele. Din această afacere de brokering, Kaplan, dacă respectă scenariul din Ucraina, ar putea să scoată un profit de 10 milioane de dolari. Dacă îl îmbunătățește, chiar şi mai mult." (cotidianul Ziua 28.01.1999) Micea Toma, în săptămânalul Academia Cațavencu, comenta astfel evenimentul: "Pe dl. Alfred Moses îl prevenim de la bun început să nu ne ia, aşa cum face atunci când este atacat, drept antisemiți, atunci antisemită este şi legea americană, care interzice propriilor ambasadori să se amestece în tranzacțiile comerciale. Iar ceea ce se bănuieşte că a comis dl. Moses în acest caz nu este promovare a unei firme americane pe piața românească, ci promovare a unei firme americane [evreieşti] în detrimentul altei firme americane, ceea ce se numeşte – he, he – sforărie". "E verosimilă istoria – continuă Mircea Toma -care ne-a fost şoptită la Cotroceni, că fostul ambasador Moses] l-a vizitat pe fanul NATO Emil [Constantinescu, preşedintele României la acea dată], cu un grup de americani interesați în proiecte în agricultură, care ar fi avut, totodată, excelente relații de coridor cu diverşi politicieni americani. Dar să nu credeți că Moses e omul care să mizeze doar pe un preşedinte. Aşa că s-a îngrijit şi de articularea unei rețele de tehnicieni indispensabili reuşitei operațiunii, în agenda domniei sale apar dl. Mircea Geoană, ambasadorul nostru la Washington şi cumnatul acestuia, dl. Ionuț Mircea Costea, fascinant personaj arahnoidian. Domnia sa este [era, deoarece în prezent şi după afacerea cu Eurobondurile, afacere derulată cu alt evreu, Dan Fischer, a cam părăsit România – n.n.] preşedintele Consiliului Interministerial, organism care verifică documentația proiectelor cu credit extern şi propune Ministerului Finanțelor acordarea garanției guvernamentale; odată obținut acest acord la nivelul Consiliului, dl. Ionuț M. Costea avansează documentația secretarului de stat responsabil cu creditele externe de la Ministerul Finanțelor, respectiv d-lui Ionuț Mircea Costea. Genial, nu? Orice proiect trece de două ori pe la acelaşi nene. Care n-a semnat de tot atâtea ori contractul cu Case, aşteptând cuviincios să li se facă loc şi finilor [evrei ai] lui Moses." Profitul estimat: de 2 miliarde de dolari în cinci ani, în timp ce Transchem rămâne un intermediar. "Asta

înseamnă că vor cumpăra maşini agricole pe care ni le vor revinde cu un comision la care-l obligă tradiţia familiei (cam 20%). Deci, oricum o iei, afacerea cu ei iese mai scumpă." (Academia Caţavencu)

Noi, aşa golani cum suntem, parcă nu ne-am fi făcut de rahat ca [primul-ministru Victor Ciorbea – conchidea Mircea Toma]. Să spargi un contract semnat pentru milioane de dolari cu un grup de firme serioase ca să le faci damblaua lui Emil şi Moses şi să trânteşti un cadou de 80 de milioane de dolari unor intermediari [evrei], fie ei isteţi şi eficienţi, este simultan o prostie şi o mârlănie. Avem pământ pentru toţi americanii. Şi dacă n-avem bani pentru garanţii, să stea frumuşel la coadă, că şi noi i-am aşteptat 50 de ani".

Statul român garantează creditul. Pe 4 noiembrie 1997, Monitorul Oficial al României publică, după lungi întârzieri, "Hotărârea Guvernului României privind autorizarea Regiei Autonome a îmbunătăţirilor Funciare (R. A. I. F.) pentru achiziţionarea unor pachete agricole, a Comitetului Interministerial de Garanţii şi Credite de Comerţ Exterior pentru aprobarea garantării creditului extern şi Ministerul Finanţelor de a garanta creditul în numele statului." Prin această Hotărâre se autorizează R. A. I. F. să achiziţioneze "în cadrul Proiectului agricol român" (ce defineşte corporaţiile Case şi Valmont) şi al Proiectului "ROM AG '98" (ce defineşte firma 100% evreiască Transchem), pachete agricole, tehnologii şi servicii. Alegerea acestui nume pentru Transchem este o altă diversiune, deoarece proiectul companiilor Case şi Valmont era deja cunoscut în teritoriu drept "ROM-AGRA". Practic, prin această Hotărâre de Guvern, se aprobă garantarea integrală a creditului extern în valoare de 160 milioane de dolari S. U. A., fără a se specifica însă diviziunea contractelor celor două părţi distincte. Ministrul agriculturii, Dinu Gavrilescu, a trimis în ţară diverse adrese către şefii Direcţiilor Generale pentru Agricultură şi Industrie Alimentară (D. G. A. A.). Prin acestea, directorii D. G. A. A. din teritoriu sunt încunoştinţaţi – de abia acum – de oferta elaborată de către Transchem, fără a fi consultaţi. Este anunţată şi proxima semnare, de către fiecare direcţie, a contractelor cu Transchem, la sfârşitul lunii ianuarie 1998.

Howard Kaplan, unul dintre fiii lui Kaplan, s-a şi deplasat urgent la Bucureşti, vânându-l pentru semnătură pe noul ministru de Finanțe, Daniel Dăianu. Pe ianuarie 1998, ExportImport Bank of United States (adică Eximbank) a aprobat prima tranşă a împrumutului de 160 milioane de dolari, în valoare de 70 milioane, efectuată de către banca americană evreiască Citibank International. Compania nominalizată, tot evreiască: Transchem Finance and Trude Corporation. Garant: România, prin Ministerul de Finanțe, adică bugetul statului suportat de cetățenii români.

MOSSAD-ul şi tehnica militară Românească O mare parte din industria de armament românească a fost sistematic distrusă după 1989 în favoarea importurilor din Israel. O altă parte a fost acaparată de oamenii de afaceri evrei. Vom aminti pentru început un fapt bine cunoscut, acela că cei mai mari traficanți de armament din lume sunt evreii, respectiv cetățenii israelieni. Recentul caz Şimon Naor din România o demonstrează cu prisosință. După anul 1989, importurile româneşti de tehnică militară prin evrei nu au mers doar pe relația cu Israelul. Şi alte mari afaceri, precum afacerea Dracula-Bell Helicopters – IAR Chimbav Braşov (care era să ne coste aproape trei miliarde de dolari americani), deşi veneau din S. U. A., au fost intermediate de politicieni şi afacerişti evrei, precum se va vedea.

În privința acaparării României ca piață de trafic şi de desfacere a industriei militare israeliene, o activitate excepțională a avut-o serviciul secret extern al Israelului, Mossadul. În urmă cu mai mulți ani, remarcabilul analist (specialist în servicii secrete) George Dora, semnala în periodicul la care semna acum vreo 7 ani, că prăbuşirea avioanelor militare româneşti, respectiv a MIG-urile ce cădeau ca muştele, are legătură cu activitatea de sabotaj organizată de Mossad pentru a determina ca în întreaga aviație militară românească să fie implementat sistemul de ghidaj electronic ŞOCAT, aparținând firmei israeliene Elbit System Ltd.

În afară de faptul că, într-adevăr, sistemul ŞOCAT este în prezent introdus în toată tehnica militară aeropurtată românească (cu majora contribuție a fostului ministru al apărării româneşti, evreul mason Victor Babiuc), dacă vizităm

situl de internet al Elbit Israel (www.elbit.com) vom observa că 80% din afacerile acestei firme au în obiectiv România. Pe plan intern, majoritatea acestor afaceri au avut caracter infracțional şi s-au lăsat chiar cu condamnări pentru unii responsabili români (afacerea PUMA/I. A. R.

Ghimbav – elicoptere militare, afacerea AEROSTAR Bacău – avioane militare), dar ele nu au fost stopate, ci se desfăşoară şi în prezent în favoarea Israelului.

Un alt săptămânal, sub titlul "Scurtă istorie a afacerilor cu recul", prezenta acum câțiva ani, câteva din "ciudatele" afaceri ale Ministerului Apărării din România, adică achiziții din Israel. Le vom cita şi noi: Afacerea UZI: câteva mii de pistoale mitralieră importate din Israel pentru regimentul de gardă. Citat: Au fost nişte jucării haioase şi dătătoare de bărbăteşti simțăminte, dar asta până li s-a epuizat muniția (nu ştim contra cui). Noroc cu un magazioner salvator care a descoperit că se potrivesc cartuşele pentru pistoletul ORIȚA, uitate în depozitele Armatei de prin anii '50"; Afacerea LANCER: firma Elbit – AEROSTAR ELBA ELECTRONICS s-a implicat să modernizeze aparatura de bord a "sănătoaselor noastre MIG-21. După negocierile din '9l-'92. contractul a intrat în derulare, înviorat de cifra de milioane de dolari", plătiți de români; Afacerea SĂGEATA: import de muniție antitanc de la firma israeliană TAAS, afacere de câteva zeci de milioane dolari Materialul pe care l-am citat (coordonator Cornel Ivanciuc), adaugă: Mai numim afacerile "FOCOASE DE PROXIMITATE", "RADARE MARCONI" şi APARATURĂ DE VEDERE PE TIMP DE NOAPTE", aproape toate învârtite cu firme din Israel. Ba, ca să mai adăugăm un moț caschetei, vom preciza ca şi firma Bell Helicopters (afacerea DRACULA) a fost adusă tot via Israel. Prin 1991, generalii Cioflină, Mincu şi colonelul Grigore, păstoriți de Vasile Ionel, au reuşit să izoleze armata română, contractând pentru S. T. A. R. (Sistemul de Transmisiuni al Armatei Române) produsele în standard Eurocom ale firmei MARCONI. În Europa, de aceeaşi dotare mai beneficiază o regiune militară din Austria şi fix un canton din Elveția.

Comision. un milion USD. Caietul de Sarcini (al M. Ap. N.) definea cu precizie un sistem total diferit de cel oferit de

MARCONI; cu toate acestea niciuna dintre firmele care au respectat condiţiile tehnice solicitate: ALCATEL, ERICSSON, MOTOROLA şi TELRAD. nu a fost apreciată la încheierea contractului.

Ei bine, de toate aceste afaceri şi încă altele, se leagă numele unui mic grup de destoinici comersanţi [precum]: colonelul Toma – fost director de importuri pe «relaţia Israel», mutat după 1992 ca director general la ROMTEHNICA (Regia de Stat ce asigura toate afacerile Ministerului Apărării din România). Şi, în sfârşit, dar deloc neimportant, Mihai Burlacu, fost secretar de stat pe vremea lui Ceauşescu, devenit după ciuntirea din decembrie [1989], director general al Institutului de Proiectări al M. Ap. N. N-am putea să vă spunem ce poziţie mai are astăzi, ştim doar că are un sediu în vecinătatea guvernului şi că prin mijlocirea sa se poate comunica uşor cu firme din Israel. Că veni vorba de poporul ales, nu-ş' cum se făcu, dar şi acesta şi-a ales în conducerea firmei ELBIT [SYSTEM] un domn Ciubotaru. Luaţi acum şi număraţi: Constantinescu]?"

Nu putem conchide decât că numirea colonelului Toma în fruntea regiei armatei române, Romtehnica, fost director de importuri pe "Direcţia Israel" în vremea lui Ceauşescu, se datorează mai degrabă Mossad-ului, prin agenţii săi infiltraţi în guvernul român. Unul dintre cei mai importanţi pioni guvernamentali direct responsabili de aceste acţiuni este masonul Victor Babiuc, fost ministru al apărării României, al cărui nume de cod printre agenţii SPP era chiar Mossadiuc şi care se numără printre oamenii de legătură ai ofiţerului israelian Shimon Nahor (cel inculpat pentru trafic de arme).

Despre modul cum serviciul secret al spionajului israelian are obiceiul de a se implica în desemnarea miniştrilor apărării altor ţări, este semnificativ celebrul episod, relativ recent, din războiul cu Siria al Israelului. Astfel, Mossadul a reuşit la un moment dat să schimbe identitatea şi biografia unui evreu sirian, pe care îl recrutase ca agent şi astfel l-a propulsat până în funcţia de ministru al apărării al Siriei. De pe poziţia de şef al armatei siriene, acesta a transmis Israelului toate informaţiile "de front" în momentul declanşării ofensivei Siriei asupra acestuia.

Evident că ofensiva siriană a fost un fiasco, iar Israelul şi-a lărgit teritoriile chiar.

Îi vom reda însă cuvântul specialistului George Dora, care în 1998, sub titlul Interesele strategice israeliene decid în Iugoslavia, relata că în urma unor tratative secrete dintre Turcia şi Israel s-a încheiat o axă strategică Ierusalim-Ankara, care reprezintă o alianța militară cu caracter ofensiv, îndreptată împotriva refacerii sferei de influență a Rusiei în Estul Europei şi în Balcani. Pentru atingerea acestor deziderate, politicienii şi staff-ul serviciilor secrete din Israel şi Turcia au declanşat o adevărată ofensivă în scopul fărâmițării statelor naționale din Balcani, prima victimă fiind fosta Republică Socialistă Federativă Iugoslavia.

În paralel, cu acordul tacit al S. U. A. şi al Germaniei, se acționează împotriva României, pentru obținerea autonomiei Ardealului. Totuşi, în concepția serviciilor secrete din cele doua țări menționate, în acest acord (axa strategică Ierusalim-Ankara) urma să fie inclus şi Bucureştiul.

În ceea ce priveşte România, Israelul era interesat atât de porturile strategice de la Marea Neagră (fie chiar şi pentru trupele americane), cât şi de viitorul spațiu de complementaritate al Transilvaniei. Anihilarea unei posibile alianțe ortodoxe, cuprinzând Rusia, Grecia, România, Bulgaria, Serbia, se află de asemenea pe unul dintre primele locuri în planurile serviciilor secrete ale Israelului, cu binecuvântarea S. U. A. şi a Germaniei.

În domeniul militar – scria G. Dora – semnalăm cooperarea româno-lsraeliană în ceea ce priveşte transformarea a 40 de elicoptere I. A. R. Puma în configurație de atac.

Acestui contract în valoare de peste 100 de milioane dolari, executat de firma israeliană Elbit, i se va adăuga un nou aranjament privind modernizarea în totalitate a celor 200 de avioane MIG 22 româneşti. Dependența industriei româneşti de apărare şi a înzestrării armatei fața de Israel este un lucru ascuns de actuala guvernare opiniei publice. Poziția anticonstituțională a Consiliului Suprem de Apărare a Țării (C. S. A. T.), de a pune practic România în stare de război cu Republica Iugoslavia sub acoperirea unei misiuni umanitare,

nu este atât o cedare în fața presiunilor N. A. T. O., ci reprezintă subordonarea conducerii de la Bucureşti intereselor strategice ale Israelului în Balcani."

Tot aşa se întâmplă şi în anul 2003 când, înainte de a exista o acțiune militară a NATO împotriva Irakului, înainte de a exista o rezoluție ONU care să aprobe declanşare războiului, guvernarea Iliescu-Năstase bagă România în război alături de S. U. A., sfidând Uniunea Europeană chiar, în folosul real al. Israelului, care acționează din răsputeri ca puterea Irakiană să fie distrusă.

Care este însă fiasco-ul din industria de apărare a României?

La sfârşitul anului 2001 în industria de apărare românească mai lucrau cca. 45.000 de salariați, iar Ministerul Industriei şi Resurselor anunța în ianuarie 2002 că urmează importante disponibilizări de personal din această ramură, numărul total de salariați din industria militară urmând să rămână de numai 19.000 de oameni. Motivarea măsurii, conform ministerului român al industriei: "Numărul de persoane angajate în unitățile din industria de apărare a fost stabilit în acord cu nevoile strategice ale României", ori acestea ne-au fost stabilite şi impuse de "Parteneriatul" cu NATO şi de forurile internaționale occidentale.

Chiar din ianuarie 2002 au avut loc mari disponibilizări de personal din industria de armament românească. Cu această ocazia presa centrală din România a dezvăluit procedurile diabolice prin care a fost distrusă o întreagă ramură a economiei naționale.

Iată faptele! În cei 12 ani de "tranziție", cu începere din anul 1990, România a devenit din mare exportator de armament un mic producător, valoarea exporturilor sale reducându-se de la 750 milioane de dolari în 1989, la numai 31 milioane de dolari în anul 2001. O importantă cauză a acestui dezastru, este situația creată de cele două companii româneşti de stat – Romtehnica şi Romarm – care s-au concurat reciproc la licitațiile internaționale. Au existat chiar situații când cele două companii româneşti au licitat separat, oferind la vânzare aceleaşi produse, fabricate de aceeaşi uzină românească. Dintre aceste faultări reciproce între români nu au avut de

câştigat decât străinii. Bulgarii, de exemplu, au ajuns pe locul cinci în lume în topul exportatorilor de arme şi muniţie, chiar dacă în 1989 nici nu figurau în acest clasament, în timp ce România ocupa chiar locul cinci, iar acum a ajuns pe locul 80 şi se află în cădere liberă. Aproape toate pieţele de desfacere ale armamentului românesc au fost pierdute deoarece miniştrii români ai Apărării au renunţat de bunăvoie la ele, respectând întocmai condiţiile impuse de NATO şi Comunitatea Europeană, adică s-a renunţat la exporturile de armament de tip sovietic cu mare desfacere până atunci în Asia (India, Pakistan) şi Egipt. Astfel, fabrica de armament Tohan Zărneşti şi-a pierdut pieţele de desfacere pentru focoasele de rachete, pentru rachetele de fregate şi pentru piesele de artilerie. Adaptarea industriei militare româneşti la standardele NATO s-a dovedit a fi dezastruoasă. Exemplu: Uzina Mecanică Sadu s-a retehnologizat pentru cartuşele compatibile NATO, având o capacitate de producţie zilnică de cinci milioane de cartuşe, dar această producţie reprezintă exact numărul total de cartuşe ce l-a exportat în întreg anul 2001.

BELL HELICOPTERS, RULETĂ A AFACERILOR EVREIESTI

În cadrul "democraţiei americane", slujba de ambasador al Statelor Unite ale Americii este, fie răsplata preşedintelui nou ales al S. U. A. pentru unii dintre susţinătorii săi din campania electorală, fie pur şi simplu este o demnitate cumpărată de cei interesaţi în a-şi promova interese de grup, preponderent economice, în ţările unde Statele Unite ale Americii au deschise ambasade.

În privinţa României, preşedintele Comunităţii Evreieşti din New York, Alfred Moses, totodată membru B'nai B'rith şi-a cumpărat de două ori această poziţie. Prima oară pe vremea lui Nicolae Ceauşescu, iar a doua oară pe vremea lui Ion Iliescu. În ambele cazuri, motivele sale au fost acelea de promovare a intereselor oligarhiei evreieşti asupra României, în timpul celui de-al doilea mandat al lui Moses acestea fiind preponderent economice.

Una dintre afacerile în care Alfred Moses s-a implicat peste măsură, alături de senatorul american Tom Lantoş, evreu ungur, este aceea de a impune României cedarea Întreprinderii

de Avioane din România de la Ghimbav-Brasov firmei americane Bell Helicopters-Textron, căreia să îi şi comande 96 de elicoptere Cobra, rebotezate “Dracula” după dotarea cu sistemul electronic de ghidare israelian Şocat.

Toată afacerea urma să coste România peste 2,5 miliarde de dolari.

Celebrul film al lui Oliver Stone, JFK, a demonstrat cu succes că asasinarea preşedintelui S. U. A., John F. Kennedy, este legată de interesele C. I. A. şi ale complexului industrialo-militar” de declanşare a războiului din Vietnam.

Autorul R. Stich, independent de sursele scenariului lui Stone, în lucrarea sa Defrauding America (Înşelarea Americii), dezvăluie cum un ofițer C. I. A. sub acoperire (cu numele de cod “Pegas”) de la Departamentul de Contraspionaj a realizat o înregistrare audio cu planul de asasinare a preşedintelui Kennedy ce demonstrează implicarea chiar a C. I. A.

Nelson Rockefeller (din clanul bancherilor evrei implicaţi în crearea organizațiilor oligarhice semi-oculte mondialiste, precum Consiliul Afacerilor Externe, a Grupului Bilderberg şi a Comisiei Trilaterale, toate controlate în mare măsură de ordinul masonic evreiesc B’nai B’rith) la discuția cu şefii C. I. A. (“Central Information Agenties”, serviciul secret principal al Statelor Unite, numit sugestiv de O. Stone şi “Armata Invizibilă a Capitalismului”) legat de planul de asasinare a preşedintelui, denotă fantastica putere şi cinismul fără limite pe care le-a dobândit, în S. U. A. şi în lume, clica oligarhică a bancherilor evrei.

O secvență din filmul lui Oliver Stone arată cum un personaj misterios, total inițiat în politica ocultă a S. U. A. (“Domnul X”), îi relatează prim-procurorului S. U. A. că asasinarea preşedintelui Kennedy a intervenit datorită împotrivirii acestuia de a declanşa operațiunile de anvergură din Vietnam, concomitent cu o masivă comandă de către Pentagon de elicoptere Bell. În urma scandalului declanşat de filmul său, O.

Stone a fost nevoit să-l prezinte public pe realul “Domn X”, în persoana colonelul (r)

L. Fletcher Prouty, ex-şef al serviciilor secrete ale Pentagonului. Ulterior, colonelul Prouty a relatat în cartea sa publicată sub acelaşi nume cu filmul lui Stone, JFK, amănunte privind implicarea uneia dintre cele mai mari bănci evreieşti din S. U. A. în asasinarea preşedintelui Kennedy, banca First National Boston.

Aceeaşi bancă, redenumită Credit Suisse First Boston, se oferea să acorde mari împrumuturi României în perioada 1997-l998, când România era condiționată de F. M. I. şi Banca Mondială să obțină importante credite private, iar politicienii americani evrei (tandemul Moses-Lantos) condiționau intrarea României în blocul militar NATO de realizarea afacerii cu cele 96 de elicoptere de la firma americană Bell.

În mod foarte direct, colonelul Prouty demonstrează cum S. U. A. au fost conduse spre războiul din Vietnam de către "elicopter şi cerințele sale economico-militare" şi că aceste cerințe au fost realizate "prin reorientarea aproape totală a politicii Statelor Unite în Vietnam la numai câteva zile după moartea preşedintelui". Iată pe scurt tezele acestui asasinat, în viziunea Stone-Prouty, doi americani reamarcabili.

Kennedy a fost înlăturat prin asasinat, în primul rând pentru că el constituia o amenințare pentru sistemul economic instituționalizat al "USA Inc şi Noua Ordine Mondială instaurată de aceasta", chiar şi prin politica sa ezitantă fața de Cuba şi Vietnam. "Kennedy a subminat nu numai Federal Reserve Board, ci chiar şi C. I. A. şi meduza cu o mie de capete reprezentată de aceasta. Dar mai presus de toate, el a subminat ordinea economică mondială a înaltei Cabale şi a complexului său militaro-lndustrial, asupra căruia am fost avertizați de scrisoarea de adio a [preşedintelui S. U. A.] Eisenhower" – Oliver Stone, Istoria Secretă a Statelor Unite (1943-l990).

Colonelul (r) L. FIetyher Prouty, ex-înalt ofițer în cadrul Biroului de Operațiuni Speciale (O. S. O.) din cadrul Biroului Ministerului Apărării (O. S. D.), respectiv din cadrul Serviciilor Secrete ale Pentagonului, are cuvântul: Planurile lui Kennedy [privind retragerea armatei americane din Vietnam] ar fi însemnat sfârşitul războiului din Indochina, pe care

Statele Unite îl susţinuseră vreme de aproape două decenii. Ar fi însemnat sfârşitul unor proiecte foarte importante ale lumii marilor afaceri… First National Bank din Boston îl trimisese pe William F. Thompson, un vicepreşedinte, la cabinetul meu din Pentagon în 1959, probabil după discuţii avute cu C. I. A., ca să exploreze viitorul utilizării elicopterelor în operaţiunile militare (clandestine).

Unul dintre clienţii băncii era Textron Inc. Banca le sugerase responsabililor de la Textron ca achiziţionarea aproape falimentarei Bell Aircraft Company, în special a secţiei sale de elicoptere, ar putea fi o afacere bună. Ceea ce trebuiau să afle banca şi Textron era în ce măsură erau folosite elicopterele în momentul respectiv de către armată şi C. I. A. şi în ce măsură ar putea fi utilizate în viitor în Indochina. [.]

Prima tentativă a C. I. A. de a transfera aceste elicoptere în Vietnam, pentru a le introduce în luptă, s-a consumat la mijlocul anului 1960, căutând să ignore sistemul.

Generalul Charles P. Cabell, directorul adjunct al C. I. A., l-a contactat pe unul dintre oamenii săi de legătură (care s-a întâmplat să fie chiar autorul acestei cărţi – colonelul L. F. Prouty) din «Biroul de Operaţiuni Speciale» (O. S. O), un compartiment din Pentagon, să vadă dacă aceste elicoptere puteau fi transferate rapid şi secret, ca măsură de urgenţă generată de răspândirea revoltelor în tot Vietnamul. Cererea a fost respinsă în baza faptului că aceasta ar fi reprezentat o operaţiune secretă şi că nu s-a ordonat să se facă aşa ceva în Vietnam, în timpul administraţiilor Eisenhover şi Kennedy, litera legii era respectată cu strictețe. În aceeaşi perioadă, C. I. A. trebuia să formeze o unitate civilă de elicoptere, cu mult mai multe aparate decât deţineau unităţile de infanterie marină. De reţinut că apelul iniţial din 1960, de la generalul Cabell din C. I. A. a survenit la scurt timp după ce First National Bank din Boston înlesnise achiziţionarea companiei Bell Helicopters de către trustul Textron, înainte de a recomanda fuziunea responsabililor de la Textron, C. I. A. organizase la Pentagon o întrunire cu vicepreşedintele băncii din Boston, pentru a discuta despre utilizarea şi cererea de elicoptere în Războiul Rece. Aparatele Huey, fabricate de Bell aveau să devină elicopterele cele mai mult folosite în Vietnam.

Pentru aceste influente grupuri private de industriaşi şi oameni de finanţe, continuarea războiului din Vietnam era de o însemnătate vitală. Şi, desigur, elicopterele au reprezentat doar o parte din costul total de două sute douăzeci de miliarde de dolari al participării americane în acel conflict. Cea mai mare parte a acestei sume a fost cheltuită, de fapt, după 1963 [adică, după asasinarea preşedintelui Kennedy]; numai două sau trei miliarde de dolari fuseseră consumate în acţiunile militare americane directe din Vietnam, în toţi anii scurşi de la Cel de-al Doilea Război Mondial până în 1963 inclusiv. Dacă ar fi trăit Kennedy, nu s-ar fi ajuns la mai mult decât atât. Succesul afacerii dintre First National Bank din Boston, Textron şi Bell, depindea de escaladarea războiului din Vietnam. Kennedy anunţase un buget militar redus şi sfârşitul participării americane în Indochina. Persoane interesate considerau propunerea lui Kennedy de dezamorsare a războiului din Vietnam şi de reducere a programelor puternic stipendiate extrem de primejdioasă pentru propriile lor proiecte.

În cele 500 de pagini ale cărţii sale, JFK, colonelul L. F.

Americii (vă recomandăm vizionarea peliculei JFK de Oliver Stone în acest sens). Ceea ce, totuşi, nu au spus niciunul dintre aceşti americani curajoşi, este faptul că băncile ce au creat evenimentele, declanşând şi întreţinând războaiele şi crima în scopul profiturilor proprii, sunt băncile magnaţilor bancheri evrei din America.

Un alt amănunt ce a scăpat acestor analişti, este implicarea directă în evenimente a altui evreu decât bancherul Nelson Rockefeller, sau a băncii evreieşti. Este vorba de înlăturarea marionetei Lee Harvey Oswald, anunţat public de către autorităţi ca fiind asasinul preşedintelui, de către afaceristul evreu Ruby, care l-a împuşcat pe Oswald la câteva ore de la atentat, în văzul întregii lumii. Oswald ar fi murit imediat la acelaşi spital din Dallas, unde s-a declarat şi moartea preşedintelui Kennedy. După ce a fost arestat, Ruby a început să protesteze, invocând în apărarea sa apartenenţa la organizaţiile evreieşti din America. A fost transportat din arest la acelaşi spital în Dallas, deoarece nu se simţea bine. În foarte scurt timp a decedat în spital. (?) Pentru a pătrunde înţelesul paginilor ce vor urma, din toate cele relatate mai sus rămâne

important pentru România informația că Bell Helicopters Textron din Dallas, este creația acelei mari bănci evreieşti care astăzi se numeşte Credit Suisse First Boston şi că banca nu se dă înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopurile de profit şi dominație asupra lumii. Aşa cum s-a arătat mai sus, surse dintre cele mai credibile, persoane dintre cele mai respectabile asociază numele băncii cu asasinatul politic şi cu declanşarea războaielor.

Israelul nu a criticat niciodată războiul din Vietnam, deoarece scopurile sale nu au fost servite de către preşedintele John F. Kenedy, ci de către urmaşul acestuia, Lyndon Johnson. Un diplomat israelian scria, legat de asasinarea lui Kenedy: "Am pierdut un mare prieten. Dar am găsit unul mai bun. Johnson este cel mai bun dintre prietenii pe care statul evreu i-a avut la Casa Albă." Şi, într-adevăr, Johnson a sprijinit total Israelul în războiul de şase zile din 1967. Prin urmare, Israelul şi-a extins suprafața anexând noi teritorii arabe. Franța şi Congresul S. U. A. instituie atunci embargoul asupra Israelului, dar preşedintele Johnson îl ridică şi livrează avioanele Phantom comandate de Israel, în această perspectivă, asasinarea lui Kenedy a apărut, totodată, ca o salvare a Israelului.

Trebuie iarăşi spus despre puternica companie Bell că, cu complicitatea guvernului S. U. A., a înzestrat Irakul pe ascuns cu aparate Bell Helicopters pentru ca războiul din Golf să poată fi cât mai costisitor. Iată şi situația din Croația din anul 1995 privind achiziția de echipament de luptă pe baza traficului ilegal de arme (fără implicarea guvernelor statelor respective): printre altele, 10 elicoptere de lupta Bell direct de la compania Bell Helicopters Textron. În acest fel au fost alimentate războaiele din Iugoslavia, de ambele părți, fiind implicate în trafic mai multe firme israeliene. Mulți români îşi amintesc de perioada 199l-l993 când băncile iugoslave din Belgrad acordau dobânzi lunare de până la 200% la dinar şi de 15% la valută (față de 3-4% dobânda anuală la dolarul american la orice altă bancă occidentală). Masivă înghesuială la depuneri. Pentru o minte lucidă însă puteau exista numai două explicații: era vorba de spălare de bani sau de un joc piramidal destinat falimentului.

La vedere era vorba de concurența dintre două bănci iugoslave, Banca Jugoskandic şi Banca Dafiment.

Observer, pentru afacerile sale în "regiunile de război ale Orientului îndepărtat". Coproprietar şi şef al celeilalte bănci din Belgrad, Dafiment, era evreul Israel Keman din Tel Aviv. Ei foloseau banii deponenților pentru a finanța traficul ilegal de armament pe care îl livrau apoi forțelor naționaliste ale popoarelor Iugoslaviei, scoțând un profit uriaş.

AFACEREA DRACULA De cele mai multe ori când, prin anii '90, vreun prieten i se adresa ambasadorului S. U. A. la Bucureşti, Alfred Moses, pentru vreo afacere dubioasă pe seama românilor, acesta îl îndruma să-şi deruleze interesele prin firma prietenului său, evreul american Philip Bloom, adică prin firma Global Bussines Group amplasată, la vremea aceea, în sediul Ministerului Transporturilor. Este atât cazul privatizării Romaero-Băneasa, a Hotelului Bucureşti, a achizițiilor "de utilaje americane" efectuate de către Ministerul Transporturilor, dar nu şi al afacerii cu Bell Helicopters, care a presupus implicarea totală a unor personalități din comunitatea evreilor americani, membre ale lojei B'nai B'rith, în frunte cu congresmanul american Tom Lantoş (evreu ungur de origine).

Afacerea Bell Helicopters a demarat în cursul anului 1995 prin vizite asidue la Cotroceni, la preşedintele Iliescu, continuate şi în 1996, din partea ambasadorului Alfred Moses însoțit de un apropiat al preşedinției, Marius Opran. Încă de atunci au fost introduse în joc şantajul politic, precum acordarea României, de către S. U. A., a clauzei națiunii celei mai favorizate, dar şi comisioane bine plasate, fapt ce a făcut subiectul unui scandal de presă al acelei vremi. Se cerea în schimb României să cumpere un mare număr de elicoptere Bell Helicopters. Totodată a fost aranjată şi vizita preşedintelui Ion Iliescu în S. U. A., în septembrie 1995. (Vizită aranjată cu concursul B'nai B'rith, de la sediul din New York, al căreia, mai apoi, Ion Iliescu l-a declarat pe senatorul Corneliu Vadim Tudor "Jirinovschi al României", scoțând astfel partidul România Mare de la guvernare.)

S-a dovedit că această afacere, ca şi cedarea Hotelului Bucureşti, ca şi alte gheşefturi" ale lui Moses, nu constituiau

condiţii reale ale S. U. A. pentru statul român în acordarea clauzei naţiunii celei mai favorizate. Toate aceste implicări ale lui Alfred Moses în şantajul politic pentru susţinerea unor interese de grup (prietenii şi aliaţii săi) l-au determinat pe congresmanul David Funderburk, fost ambasador S. U. A. la Bucureşti, să declare că: "în nici un caz dl. Moses nu este ambasadorul guvernului american pe lângă poporul român". Poziţii similare sunt luate şi de congresmanii americani Frank R. Wolf şi Christopher Smith, care i se adresează în scris secretarului de stat al S. U. A., Warren Christopher.

Cu totul altă poziţie adoptă congresmanul Tom Lantoş (cum am arătat, evreu ungur, membru B'nai B'rith), care a manifestat în ultimii ani un interes obsedant pentru România, inclusiv în promovarea unor proiecte economice dezavantajoase României, susţinute şi de Moses. Aşa se face că, în favoarea acestor proiecte, el se implică personal pe lângă puterea politică instalată după alegerile din decembrie 1996, şantajând cu condiţionări de contracte intrarea României în blocul militar al NATO, sau cu aranjarea vizitei preşedintelui Emil Constantinescu în S. U. A. Nu românii au fost cei care şi-au închipuit că afacerea Bell Helicopters era un paşaport pentru NATO, acest fapt le-a fost sugerat de către politicienii veroşi americani.

În filmul lui Oliver Stone, J. F. K., referitor la asasinarea preşedintelui american John F. Kennedy, poate fi urmărită secvenţa consternantă în care prim-procurorul S. U. A.

Care a demonstrat public complotul guvernamental privind acest asasinat) este chemat la Washington de către un personaj misterios, ex-şef al unor servicii speciale din cadrul armatei S. U. A. pentru a-l dezvălui că John Kennedy încurca interesele Bell Helicopters deoarece se opunea declanşării războiului din Vietnam, aşa că a trebuit să dispară. O concluzie logică ar putea fi aceea că aceeaşi complotişti din S. U. A. au pus ochii pe România, aşa cum altădată puseseră ochii pe Vietnam pentru a-şi realiza interesele şi că pe lista neagră pe care se aflau Kennedy şi poporul vietnamez, poate încăpea şi poporul român.

Sperăm – scria în 1998 periodicul bucureştean Ultima oră – ca acei oameni cinstiți pe care din totdeauna i-a născut S. U. A. vor fi de această dată alături de noi în drumul spre iad pe care am pornit prin Draculizarea întregii țări", referindu-se direct la afacerea de 2,5 miliarde de dolari americani (plus fabrica de la Braşov, IAR.), atât cât trebuia să ne coste construirea în România a 96 de elicoptere "Dracula" (variantă a aparatului Cobra îmbunătățit cu ghidaj electronic israelian) de către "americanii" de la Bell Helicopters.

Afacerea s-a demarat efectiv atunci când, la data de 21 mai 1997, a fost semnat contractul dintre statul român (Fondul Proprietății de Stat) şi Bell Helicopter Textron Roumania Ltd. (cutie poştală creată de Bell-Dalas în statul american Delaware) pentru vânzarea a 70% din acțiunile I. A. R. Ghimbav (Braşov) contra sumei de 70 milioane de dolari. Acest contract avea însă o clauză – condiție prealabilă cumpărării fabricii – ce prevedea că Ministerul Apărării Naționale al României va cumpăra 96 de elicoptere Cobra ce se vor construi la Braşov sub numele de Dracula, după ce vor fi dotate cu sisteme de ghidaj de către firma israeliană Elbit System, pentru ca şi evreii israelieni să aibă partea lor de ciolan românesc, alături de cei americani. Ca şi în celelalte afaceri patronate în România de Alfred Moses, cele efectuate prin prietenul său Philip Bloom, pe lângă clienții americani apar şi nişte interese israeliene.

Negocierile au fost purtate din partea româna de Mirel Țariuc (membru al consiliului de administrație al F. P. S. şi ministru secretar de stat în Guvernul Ciorbea) şi Tudorel Dumitraşcu (reprezentantul statului român privind privatizările cu străinătatea, director F. P. S.), aceeaşi echipă, în esență, care s-a ocupat şi de privatizarea Hotelului Bucureşti.

În ce îl priveşte pe Mirel Țariuc, cu care aveam relații profesionale în acea perioadă, acesta ne-a declarat că pozițiile sale în aceste privatizări i-au fost dictate direct de la nivelul președinției.

În ceea ce îl priveşte pe Tudorel Dumitraşcu, acesta era, însă, adevăratul prieten al evreilor. Înainte de a fi director la F. P. S. el fusese director general la Romaero -

Băneasa, unde împreună cu evreul Phillip Bloom au dat societății româneşti de stat un tun financiar" de un milion de dolari (ulterior, în urma unui control al Curții de Conturi din România, lui Dumitraşcu i s-a pus sechestru pe avere). După ce a devenit şeful Direcției Relații Internaționale din cadrul F. P. S., Tudorel Dumitraşcu a continuat prietenia cu evreul Phillip Bloom. Pentru privatizarea economiei româneşti, sub direcția sa din F. P.

Vemescu, Eurom Bank – fosta Bancă. Dacia Felix – şi postul de televiziune Tele7ABC.

Horowitz, în prezent proprietar important în România, prin intermediul unor firme fantomă). Fiind proprietar al unor mari companii navale transnaționale, precum Marmon Group, israelianul Sammy Ofer s-a bucurat la reşedința sa de la Londra şi de vizita ministrului transporturilor, Traian Băsescu, "care a avut astfel ocazia să admire un Picasso de doi metrii pe unu", se lăuda Philip Bloom.

Tot Dumitraşcu este cel care în 1997, în numele statului român, a instalat ca preşedinte la cea mai puternică bancă românească, Bancorex, pe un evreu numit Ionescu (nume menit a-l travesti identitatea etnică) şi al cărui mandat a declanşat falimentul băncii.

Odată semnat contractul afacerii "Dracula-Bell Helicopters", el mai trebuia şi împins de la spate. Era rândul evreului Tom Lantoş să mişte lucrurile. El soseşte la Bucureşti în data de 25 mai 1997, ca congresman american şi, împreuna cu Alfred Moses şi cu alți clienți ai lor avizi de bani făcuți în România, au o întrevedere cu premierul Victor Ciorbea. Au fost prezentate deschis intențiile "oamenilor de afaceri americani şi canadieni" de a-şi dezvolta afacerile în România. Lantoş cere ca aceştia să fie tratați favorabil de oficialii români, arătând ca în schimb se va ocupa de intrarea României în NATO şi sfârşeşte prin a-l invita pe Ciorbea în S. U. A., la expoziția de fotografii a soției sale.

În acelaşi timp, se indică ca sursă care să împrumute România cu cele cca. 1, miliarde dolari necesari demarării achiziționării elicopterelor, banca Merryl Linch, care cere însă garanții guvernamentale. Cu tot cu dobânzi această afacere

urma să coste România în realitate peste 2,5 miliarde de dolari, de aceea apare o opoziție inițială la afacere din partea Fondului Monetar Internațional, care considera că România nu îşi poate permite asemenea aventuri economice. Curând însă, primul-ministru român Victor Ciorbea participă în S. U. A. la un somptuos dineu oferit de Bell Helicopters şi Merryl Linch, compania şi banca preocupându-se de întreaga şedere în S. U. A. a premierului român.

Un fost prim-ministru al României la acea dată, Teodor Stolojan, declara probabil propagandistic (de pe poziția inițială a Băncii Mondiale, al cărei salariat era?), după demararea afacerii Dracula: Contractul cu Bell Helicopters a fost o imbecilitate. Eu nu sunt o țară care să îmi permit să cumpăr de 1,5 miliarde de dolari o sută de Cobre şi ce să fac cu ele, împotriva cui să lupt? Cine vrea să devenim luptători de bază, să asigurăm, să zicem, un flanc NATO, trebuie să dea şi bani, nu să ne vindem şi pantalonii de pe noi ca să cumpărăm Cobre. E un lux pe care nu ni-l putem permite".

În schimb, congresmanul americano-evreu Tom Lantoş, revine în România şi declară public: "Am fost încântat să aud că prietenii mei de la Hyatt au reuşit să facă o investiție la Hotelul Bucureşti [la acea dată se semnase contractul de privatizare al hotelului, dovedit însă fraudulos de experții Poliției Capitalei] şi țin să îl felicit pe Sorin Dimitriu [preşedinte F. P. S., la acea dată] pentru curajul pe care l-a avut de a înfrunta birocrația [şi legea, după cum s-a demonstrat! – n.n.]. Rapiditatea acestei tranzacții este un exemplu de ceea ce poate face în mod inteligent un guvern. Sunt nerăbdător să văd punerea în practică şi a contractului cu Bell Helicopters." "Prietenii de la Hyatt" ai lui Lantoş, erau evreii Prytzker şi Ofer (Horowitz), iar proiectul Dracula-Bell" avea în spate câteva bănci americane evreieşti.

Se impun câteva precizări legat de aspirația României de a intra în blocul militar NATO. Primul pas efectiv în această direcție, în mai 1992, a aparținut masonilor români, prin înțelegerea de la Istanbul a marelui comandor Marcel Schapira (evreu) cu Fred Kleinkneght, reprezentant la masoneriei americane apropiată ordinului evreiesc B'nai B'rith. Tot masonii sunt cei care vor continua în România această acțiune.

Sunt şi români care cred că intrarea României în NATO reprezintă o apropiere militară de S. U. A. şi, deci, o garanție pentru stabilitatea unei economii româneşti de tip capitalist.

Dar evreii sunt cei care au văzut cel mai mare avantaj în aceasta angajare politico-militară. O țară membră NATO face o serie de angajamente, atât publice cât şi secrete, mai ales fața de S. U. A., unul dintre acestea fiind aservirea parțială a serviciilor secrete ale respectivei țări față de serviciul special extern american al Statelor Unite ale Americii (C. I. A.). Acesta este şi motivul pentru care s-a pus problema, în 2002 (anul invitării oficiale a României la aderarea în Alianța militară NATO), dacă occidentalii din NATO mai pot accepta sau nu ca ofițeri ai S. R. I., lucrători din fosta securitate. Răspunsul final al C. I. A. a fost ca. da! (O puternica colaborare între C. I. A. şi S. R. I., demarată din 2002, pe linia anti-terorismului internațional, maschează mai mult decât atât).

PĂCĂLIREA SERVICIILOR SECRETE ROMÂNEŞTI În toamna anului 1997, noul director al Serviciului Român de Informații (S. R. I.), Costin Georgescu, demarează căutările pentru achiziționarea unui sistem de interceptare a convorbirilor telefonice în rețeaua GSM. Şi iată că apare un prim interlocutor, anume firma COMVERSE din Israel, reprezentată de directorul de vânzări al acesteia, Eytan Zucker.

În acelaşi timp, firma franceză THOMSON, oferea S. R. I.-Ului un sistem special conceput pentru centralele GSM de tip Alcatel, Ericsson, Nokia etc., timp în care apare chiar şi o ofertă britanică. După mai bine de 6 luni de multiple întâlniri cu reprezentanți ai firmei COMVERSE – Israel, conduşi, ca şi până la acea data, de Eytan Zucker (perioadă în care a mai avut loc doar o singură întâlnire cu firma franceză de profil), pentru ca totul să capete aspect de legalitate, în primăvara anului 1998 s-a luat decizia de a se organiza o licitație pentru achiziționarea sistemului de interceptare a convorbirilor telefonice. Aşa cum era şi "firesc", după îndelungate discuții cu israelianul E. Zucker, caietul de sarcini al licitației s-a întocmit de parcă ar fi fost dictat de specialiştii de la COMVERSE – Israel. Licitația a fost bineînțeles câştigată de firma din Israel.

De ce înainte de licitație s-au purtat îndelungi discuții – numeroase întâlniri pe parcursul a 6 luni – numai cu firma din Israel, în timp ce cu firma Thomson a avut loc o singură discuție, în decembrie 1997, mai degrabă cu caracter protocolar, s-ar putea bănui. Poate fi vorba de corupție, sau poate mai degrabă de o voluntară obedință a serviciilor secrete româneşti față de serviciile israeliene. Acest fapt poate fi probat de scandalul provocat de tehnica de ascultare a convorbirilor telefonice cumpărată în anul 2002 de către serviciului de spionaj al Ministerului de Interne, respectiv UM

0962, de la o firmă. din Israel.

Aparatura cumpărată de S. R. I. în 1998 de la israelieni a fost instalată şi au început probele. Dar, imediat, apare o primă dificultate! Deşi este obligație contractuală, partenerul israelian nu vrea, nici în ruptul capului, să arate omologarea sistemului.

Apare firesc întrebarea dacă sistemul este omologat sau nu. Specialiştii care utilizează sistemul constată apoi, cu surprindere, că acesta funcționează la mai puțin de 50% din parametrii ceruți în caietul de sarcini şi promişi de câştigătorul licitației. Mai mult, atunci când se dorește up-grade-ul sistemului, dorința trebuie amânată pentru vremuri mai bune. Sistemul dă numeroase rateuri, cel mai mult pe rețeaua Dialog (Orange) şi nu prea răspunde la comenzi. Pe ce s-au cheltuit atunci 12 milioane de dolari? Ulterior s-a aflat ca acesta ar fi un experiment făcut în România pe banii cetățeanului român.

Ca o simplă coincidență, toți ofițerii S. R. I. implicați au fost avansați “la excepțional” în grad şi funcție, la puțin timp după ce şi-au pus semnătura (în calitate de membri ai aşa-zisei comisii tehnice care a avizat achiziționarea sistemului israelian) pe hârtia ce consfințea calitățile “excepționale” ale dezastruosului sistem “OMEGA”. Pentru că au fost “băieți buni” şi pentru o cât mai bună. “documentare” asupra problemei, au urmat “câteva” deplasări în străinătate (Israel, Suedia), efectuate de toți aceia care au fost în comisia de licitație.

Aşa cum am spus, serviciul de filaj şi spionaj al Ministerului de Interne, UM 0962, s-a străduit în anul 2002, în acelaşi timp

în care S. R. I. se străduia să achiziționeze echipamente din import pentru rețelele Cosmorom şi Zap, să achiziționeze o aparatură de interceptare a convorbirilor GSM, în bandă largă de cuprindere, respectiv între şi 1800 de megahertzi. Toate aceste negocieri s-au purtat în secret, reprezentanții Ministerului de Interne neanunțând nici o licitație publică. Pentru furnizarea echipamentelor a fost aleasă firma Cellphone Group Impex srl, care are drept acționar majoritar cetățeanul israelian Yossef Gil Cooper. Aparatura este de tip G-Track GSM şi este produsă de firma germană Track Technology. Astfel, jucându-se cu milioane de dolari pe seama bugetului statului român, Ministerul de Interne a preferat să cumpere (fără licitație) de la un intermediar evreu, decât de la producătorul german.

Privatizarea Hotelului Bucureşti. STUDIU DE CAZ LĂMURIRE. Autorul acestei publicații este martor al Parchetului General al României în dosarul penal privind privatizarea Hotelului Bucureşti, în perioada 1992-2001 a deținut diferite funcții sindicale, printre care preşedinte al Federației Sindicale Hoteluri Restaurante şi Industrie Alimentară (H. O. R. I. A.) şi vicepreşeinte al Federației Sindicatelor din Turism din România (F. S. T). Totodată a fost vicepreşedinte al Asociației Salariaților din Complexul Hotelier Bucureşti (PAS), poziție de pe care a anulat privatizarea Hotelului Bucureşti în cadrul instanței de fond competente (Curtea de Apel Bucureşti), dar a fost apoi împiedicat prin toate mijloacele să participe la recursul introdus la Curtea Supremă de Justiție de către proprietarii" israelieni. În 5 mai 2001, în timp ce se afla în sediul I. G. P. pentru a depune mărturie asupra împrejurărilor privatizării frauduloase a Hotelului Bucureşti, patronii israelieni i-au desfăcut disciplinar contractul de muncă ca salariat la S. C Bucureşti-Turism S. A., pentru a-l putea forța ulterior să semneze un angajament notarial că nu va mai colabora cu organele statului român. Deoarece nu şi-au atins aceste scopuri, amenințările au apărut curând. Un anume Dan Norton Siegler, nou preşedinte al societății din partea israeliană s-a adresat textual soției autorului: Bărbatu-tău este «Bestia Umană» descrisă de Emil Zola [autor francez evreu] şi, întrun

an de zile îl voi băga la doi metri sub pământ. Nici tu, nici fiu-tău, nu veți scăpa nepedesiți!”.

Ca şi în cazul Tecpro Iaşi, la S. C. Bucureşti-Turism S. A. terenurile societății trebuie introduse, post-privatizare, în capitalul social al societății în favoarea statului român.

Aceasta este o obligație legală, iar în cazul Tepro a condus la preluarea societății de către stat. Răspunderea este a funcționarilor Guvernului României (prin A. P. A. P. S şi Ministerul Turismului), care nu întreprind nimic, timp în care societatea este devalizată, înstrăinându-l-se bunurile mobile şi imobile, fiind secătuită de fonduri şi ipotecată. Noi am sesizat Poliția Capitalei, personal şi dlui Inspector general Tutilescu, dar încă aşteptăm rezultatele anchetei. Ne-am adresat şi preşedintelui României, Ion Iliescu, privind toate aspectele din rândurile prezente, dar am fost ignorați până în prezent. Reacția preşedintelui a venit doar la acuzele de corupție ale ambasadorului S. U. A., dl. Guest (ce acuza aranjarea şi muşamalizarea privatizărilor frauduloase), în sensul că România nu are nevoie de lecții de anti-corupție de la nimeni. Funcționarii Guvernului României (de la A. P. A. P. S.) ne-au amenințat cu dosare penale în prima parte a anului 2003, pentru că am îndrăznit să ne adresăm instanței comerciale cu cererea de constatare a nulității absolute a acestei privatizări, constatată ca ilegală de către Parchetul General, deoarece am fi folosit documente interne ale fostului F. P. S. Prin directorii aceleiaşi instituții, Guvernul României a cerut (în întâmpinarea depusă la instanța comercială a Tribunalului Bucureşti) menținerea acestei privatizări, pentru a nu deranja Fondul Monetar Internațional şi Banca Mondială (?!) şi, totodată amendarea noastră “pentru abuz de lege”. Să ne mai mire că aceeaşi instituție, în frunte cu preşedintele Ovidiu Muşetescu, nu a vrut să colaboreze cu ofițerii Inspectoratului General de Poliție şi cu procurorii Parchetului General, iar că apoi acestora li s-a reproşat, de la un înalt nivel din stat, de ce au dat începerea urmăririi penale? Iată ce scria pe prima pagină ziarul Adevărul, la 24 martie 2002, sub semnătura dlui Alexandru Boariu: “La Direcția Juridică (cea care a întocmit nota privind neconstituirea APAPS ca parte civilă în dosarul penal aflat în derulare) fac legea alți doi «talibani» aflați în

solda lui Radu Sârbu şi anume Gabriel Mladenovici şi Olimpia Şchiopu (ea însăşi urmărită penal, pentru privatizarea frauduloasă a S. C. Bucureşti-Turism). Pe bună dreptate, se pune întrebarea: de fapt, cine conduce APAPS.?" De aceea, noi, am scris aceste rânduri! Guvernul României, A. P. A. P. S., sunt conduse, nu o dată, de israelianul Alexandu Bittner (a se vedea şi capitolul Personaje cheie ale afacerilor israeliene).

PREGĂTIREA. În cursul anului 1997, S. C. Bucureşti-Turism S. A. (Hotelul Bucureşti, în fapt cel mai mare complex hotelier din România, pus în funcţiune în anul 1982 şi situat în centrul oraşului Bucureşti, pe Calea Victoriei, lângă Piaţa Palatului), a făcut obiectul unei prime licitaţii organizate de Fondul Proprietăţii de Stat (F. P. S.). La scurt timp de la adjudecarea licitaţiei de către o firmă străină, s-a aflat că această firmă nu era de fapt mult mediatizatul lanţ hotelier Hyatt (după cum se prezentase în conferinţa de presă organizată de către funcţionarii de la F. P. S şi de către firma intermediară Global Bussines Group, a evreului Phillip Bloom), ci era un off-shore (cutie poştală) înfiinţat în paradisul financiar al Insulelor Caymans cu numai o săptămână înainte de data licitaţiei de la Bucureşti. La rândul său, acest off-shore, numit Bucharest Investment Company (BIC Ltd), ar fi fost deţinut de familia Pryztker (emigranţi evrei ruşi în S. U. A. la 1870, ca refugiaţi din faţa pogromurilor din Rusia ţaristă) şi de către Sammy Ofer. Ambii evrei fac parte din categoria evreilor foarte bogaţi, proprietari ai unor companii transnaţionale.

Privatizarea Hotelului Bucureşti s-a făcut prin favorizarea de către funcţionarii F. P. S.

A acestor "investitori" evrei (Pryztker şi Ofer) în defavoarea altora, chiar americani, cum ar fi reprezentanţii marelui lanţ hotelier Radisson SAS. Această situaţie l-a determinat pe senatorul american Rod Grams să îi ceară socoteală ambasadorului evreu al S. U. A. la Bucureşti la acea data, Alfred Moses, care se implicase direct în susţinerea pe lângă autorităţile române a off-shore-ului Caymanez (a se vedea documentul în facsimil).

Presa românească a vremii a fost destul de promptă în demascarea ilegalităţilor din această privatizare a Hotelului

Bucureşti (realizată în primă tentativă de F. P. S.-ul lui Sorin Dimitriu în 1997), dar ele au fost judicios detaliate de Raportul de Expertiză Contabilă-judiciară întocmit în Dosarul penal nr. 147.940/1997 al Poliției Capitalei, dar nu aceste ilegalități au stat la baza anulării privatizării cu firma caymaneză, ci refuzul acesteia de a-şi mai asuma contractual obligațiile prevăzute în Caietului de Sarcini şi asumate când a intrat în licitație. Printre condițiile puse de firma caymaneză, ulterior adjudecării licitației, condiții fabricate ca urmare a faptului că proprietarii evrei ai acesteia s-au speriat de dezvăluirile presei, ca şi de ancheta penală în plină desfăşurare, au fost: Scutirea de taxe către statul român pe o perioadă de 5 ani.

Statul român (F. P. S.) să îşi asume toate procesele şi riscurile din litigiile cu firma franceză Pargest S. A., care tocmai atacase în instanța comercială licitația organizată de F. P. S. cu încălcarea dreptului său de preemțiune.

Aceste cerințe ale afaceriştilor evrei nu au putut fi satisfăcute, fiind exagerate, în schimb au demonstrat importanța controlului pe care o avea firma Pargest s.n.

Franța asupra procesului de privatizare a Hotelului Bucureşti şi a concentrat atenția serviciilor de informații economice asupra reprezentanților firmei Pargest în România, respectiv asupra lui Ionel Ruse, afacerist român dinamic, ce a reuşit finalmente performanța să preia de la firma franceză Pargest s.a. părțile sociale din societatea mixtă creată cu S. C. Bucureşti-Turism S. A. (firma Bucureşti-Lnternational s.r.l. în cadrul căreia Hotelul Bucureşti deținea o poziție minoritară, aportându-şi însă toate activele). “Solvabilitatea” şi “onorabilitatea” evreilor este dovedită şi de faptul că, pentru a plăti statului român achiziția licitată, au căutat să obțină un credit de la o bancă românească.

Sammy Eyal Ofer, unul dintre cei doi proprietari ai off-shore-ului caymanez B. I. C.

Ltd. (favorizat de F. P. S.), provine din familia de evrei români Horovitz, care însă, după stabilirea în Israel şi-au schimbat numele în Ofer, mai ales că fratele lui Sammy Ofer a fost şeful adjunct al serviciului de securitate internă a Israelului. Familia Ofer (fostă Horovitz) ar fi deținut în

România, înainte de război, un important număr de proprietăți în Galați, Brăila, Constanța. În prezent Sammy Ofer şi fiul acestuia, au preluat o serie de afaceri în oraşul Constanța, fiind şi proprietarii unei mari companii transnaționale de transport maritim comercial şi turistic, înregistrată la Londra şi care acționează îndeosebi pe piața americană, Zodiac Maritime Agencies Ltd.

Magazinul Tomis din Constanța a fost dobândit de Eyal Sammy Ofer – tatăl, tot în anul 1997, în urma unei licitații aranjate tot la nivelul funcționarilor statului (F. P. S.

Constanța). Scandalul a fost înnăbuşit imediat prin cumpărarea de spații de publicitate în toată presă constănțeană. Ofer a cumpărat magazinul Tomis de la F. P. S., tot printr-un off-shore, creat în Cipru, Ptelia Ltd., în vara anului 1997. În aceeaşi perioadă când se străduia, cu ajutorul aceluiaşi Sorin Dimitriu (preşedinte F. P. S. central), să obțină şi Hotelul Bucureşti (printr-un alt off-shore).

Ca şi în cazul Hotelului Bucureşti, unde, în 1997, evreii au încercat obținerea unui credit de la Banca Ion Țiriac pentru a achita statului prețul hotelul (nefiind, deci, vorba de o reală investiție străină) şi la F. P.

Ofer i-a mai numit pe Daiana Voicu (fiica magistratului Marin Voicu) şi pe Andrei Vasilescu, cetățean englez de origine română, avocat la firma Herzfeld & Rubin (firmă al cărei vicepreşedinte era Dana Barb, sora viitorului prim-ministru al României, Adrian Năstase; după cum am arătat, numele firmei Herzfeld & Rubin a fost asociat în 1996-l997 de afacerile legate de Banca Dacia Felix). Printr-o inginerie realizată tot în 1997, banii returnați de statul român (legislația vremii stabilea returnarea a 60% din suma de achiziție către societatea vândută de F. P. S., pentru "investiții"), ca şi alți bani aflați de evrei în conturile magazinului Tomis, au luat drumul spre conturi bancare din Londra, prin intermediul Băncii Ion Țiriac.

Sammy Ofer deține (cel puțin o) dublă cetățenie, israeliană şi britanică, locuind îndeosebi la reşedința sa din city-ul londonez sau pe unul dintre yahturile de lux. Aici a fost vizitat, în secret, în aprilie 1997 de către preşedintele Fondului

Proprietății de Stat din România, Sorin Dimitriu şi de către directorul Relații Internaționale din F. P. S., Tudorel Dumitraşcu (se pare că cei doi români se cunoşteau de pe vremea când S. Dimitriu era – în timpul regimului ceauşist – secretar de stat la Ministerul Metalurgiei. Chiar şi ministrul transporturilor din anul 1977, Traian Băsescu, a ajuns în aceeaşi perioadă la reşedința londoneză a lui S. Ofer.

Evident, firma care reprezenta în România interesele lui Ofer funcționa în chiar sediul Ministerului Transporturilor. Este vorba de firma Global Bussines Group (astăzi ea funcționează în Bucureşti într-un somptuos sediu în zona Pieței Gemenii, fostă Galați), firmă condusă de evreul american Phillip Bloom (foarte bun prieten de afaceri al directorului F. P. S. din acea vreme Tudorel Dumitraşcu, mâna dreaptă a preşedintelui privatizărilor din România) şi de Daiana Voicu (fiica preşedintelui Curții de Apel Constanța la acea dată).

Phillip Bloom, departe de a fi un personaj minor (firma lui, G. B. G. este o adevărată agenție de interfață pentru evreii americani interesați de preluarea economiei româneşti), nu a încetat niciodată de a fi preocupat de Hotelul Bucureşti. Se pare că toate informațiile deținute le-a furnizat Tonyei Halperin şi altor israelieni, cu care lucra la mai multe "proiecte de afaceri" în România, iar în spatele ultimei privatizări a Hotelului Bucureşti (din anul 2000) se află tocmai Alex Bittner şi Tonya Halperin.

Marin Voicu, tatăl prietenei lui S. Ofer (Daiana Voicu, directoare la G. B. G. în acea vreme, care l-a însoțit pe S. Ofer într-o croazieră pe Oceanul Atlantic) în afara funcției de preşedinte al Curții de Apel Constanța o mai deținea şi pe cea de vicepreşedinte al Consiliului Suprem al Magistraturii. Din simpatizant al Frontului Salvării Naționale a devenit mai târziu simpatizant al Partidului Democrat. El s-a preocupat la un moment dat de "blătuirea" dosarelor legate de vânzarea flotei comerciale române şi de numele lui Traian Băsescu. Tot Voicu l-a promovat ca şef al Secției Penale a Curții de Apel pe Gheorghe Grasu, cel care în procesul "Şogunului" (Călin Marinescu) a făcut celebra declarație: "Nu am citit dosarul!" Marin Voicu, este astăzi magistrat la Curtea Supremă de Justiție, post în care ar fi fost numit la recomandarea

preşedintelui Ion Iliescu. Pe situl de internet al G. B. G. apărea în 1998 imaginea lui Traian Băsescu, inclusiv într-o deplasare în S. U. A. împreună cu Daiana Voicu şi Philip Bloom.

În treacăt fie spus, relația lui Sammy Ofer cu ambasadorul evreu al S. U. A. la Bucureşti, Alfred Moses, a fost intermediată şi întreținută de un anume Jean Nachmann, evreu originar din România, stabilit în Elveția, totodată combinator deputat pentru noile afaceri "de mare calibru" ale evreimii asupra României. Posesor al unui cont bancar personal în Elveția de două milioane de dolari americani, Jean Nachmann este specializat în manipulări oculte economice, în preluări forțate şi aranjarea privatizărilor în spațiul est european, folosindu-se contra comision de o bine pusă la punct rețea de relații, până la cel mai înalt nivel, în mai multe state europene, cu precădere în România. Familia Nachmann a deținut înainte de război magazinul Bucureşti" din Bucureşti. Jean Nachmann a fost întotdeauna personajul invizibil, numele său, legat de privatizarea Hotelului Bucureşti apărând, bunăoară, într-o singură adresă oficială de la acea data, la Ministerul Reformei (ministru Ulm Spineanu). În urma unor acuze în presa românească legate de traficul de influență în privatizarea Hotelului Bucureşti, în noiembrie 1997 Ulm Spineanu a declarat presei că nu face lobby "nici pentru Pargest, nici pentru Hyatt". Ulterior, în 1998, la emisiunea televizată a lui Dan Diaconescu (în acea vreme la postul de televiziune Tele7ABC, televiziune preluată în prezent de israelieni), Ulm Spineanu a precizat ca, atunci când a afirmat public că "nu face lobby pentru anumite firme", i se oferiseră sume de zeci de mii de dolari pentru a se preta la traficul de influență.

Cel mai important susținător al familiilor Ofer şi Prytzker, s-a dovedit a fi însă, la acea vreme, senatorul american Tom Lantoş (de origine evreu ungur, membru al Comitetului Evreiesc American şi al lojei masonice evreieşti B'nai B'rith, a cărei filieră din România s-a reînființat în 1998) apropiat de Alfred Moses.

La 25 mai 1997, Tom Lantoş împreună cu premierul ungar Arpad Goncz şi cu Alfred Moses (ambasadorul S. U. A. la Bucureşti la acea dată, preşedinte al Comitetului Evreiesc American, filiala New York şi lider al B'nai B'rith) l-au vizitat

pe premierul român Victor Ciorbea, discuția axându-se pe "lobby" -ul pentru anumiți oameni de afaceri americani (evrei) şi unguri, Tom Lantoş cerând chiar ca aceştia "să nu se mai împotmolească în birocrația existentă la FPS", iar el se va preocupa de intrarea României în blocul militar NATO. Ulterior acestei vizite, la următoarele vizite în România, Tom Lantoş a susținut fățiş privatizarea Hotelului Bucureşti în favoarea off-shore-ului evreilor Prytzker şi Ofer. De altfel, antrepriza generală a şantierului ce urma să modernizeze Hotelul Bucureşti, urma să fie asigurată de o firmă ungurească de construcții, care să încaseze ipotetica sumă de 30 milioane de dolari americani, senatorul american Lantoş susținând şi acest proiect. Al doilea mare proiect pentru România, susținut la acea vreme de Tom Lantoş (concomitent cu privatizarea Hotelului Bucureşti) era "afacerea Bell Helicopters" (pentru privatizarea I. A. R.

Ghimbav-Braşov, ce trebuia să coste România o investiție totală de peste 2,5 miliarde USD pentru construirea a 96 de elicoptere "Dracula").

Vasile, susținător al firmei europene Eurocopter pentru I. A. R. Ghimbav. Chiar şi privatizarea Hotelului Bucureşti în favoarea grupurilor evreieşti a fost practic stopată în perioada cât Radu Vasile a fost premier, acesta preferând, se pare, unele grupuri europene.

Relativ la tunurile agenției evreieşti de la Bucureşti, G. B. G. Ltd., trebuie amintit că Phillip Bloom este acelaşi evreu care, împreună cu Tudorel Dumitraşcu, director înainte de 1997 la S. C Romaero S. A. Băneasa, au dat tunul de l milion de dolari întreprinderii româneşti de stat, intermediind investiția efectuată de S. C. Romaero S.

F. P. S.

Dan Gozia (individ arestat ulterior în cazul "afacerii CICO" a evreului Sorin Shmuel Beraru, pe vremuri însă director tehnic la Romaero, adică coleg cu filo-evreul Dumitraşcu), s-a reuşit în 1998 îndepărtarea de la privatizarea ROMAERO-Băneasa a foarte puternicei firme canadiene BOMBARDIER, care observând dubioasele manevre fepesiste s-a retras într-o tăcere semnificativă din procesul de privatizare, după ce parcursese

mai multe etape ale acestuia, (în numărul viitor vom prezenta raportul Curții de Conturi asupra aspectelor legate de “afacerea Romaero” şi Phillip Bloom.)

Tot Phillip Bloom, ca director al G. B. G. şi reprezentant al lui Ofer şi Prytzker în preluarea Hotelului Bucureşti, l-a contactat în 1997, în Franța, pe Robert Azouley, patronul firmei Pargest S. A. Franța, oferindu-l 2,5 milioane de dolari pentru a semna un angajament de desființare a societății mixte Bucureşti-Lnternațional s.r.l. (ce angaja întreg patrimoniul S. C. Bucureşti-Turism S. A.). Cu această ocazie, oamenii de afaceri evrei au aflat că Robert Azouley a recuperat milionul de dolari investit în capitalul social al acestei societăți mixte de la românul Ionel Ruse, iar în aceste condiții a cesionat afacerea firmei acestuia, Invest International s.r.l., printr-un notariat francez, păstrându-şi doar 1% din afacere. În aceste condiții, Ionel Ruse a atras interesul mai multor cercuri economice, dar şi atenția unor servicii de informații.

Anul 1998 a fost un an plin de frământări secrete şi de aranjamente pentru privatizarea Hotelului Bucureşti, unul dintre directorii societății, folosindu-şi inclusiv influența personală pe lângă primul-ministru Radu Vasile, încercând de data aceasta favorizarea unui grup italian reprezentat de controversatul Ion Ilie Mania; afacere eşuată, însă.

Dan Adamescu, S. R. I. şi S. I. E. În aceeaşi perioadă Serviciul Român de Informații se preocupa de rezolvarea la un buget restrâns a obținerii unui sediu pentru “Diviziunea T” (Unitatea de tehnică specială: “Ochiul şi timpanul”) şi “Serviciul de Propagandă şi Contrapropagandă” (Serviciul de Contraspionaj). În atenția sa, odată căzută privatizarea în favoarea lui Ofer şi Prytzker, s-a aflat “imobilul IPIU”, situat pe strada Luterană din Bucureşti, activ din patrimoniul S. C. Bucureşti-Turism S. A. (ca şi Hotelul Bucureşti). În acest scop, a fost emisă o Hotărâre de Guvern secretă, la sfârşitul anului 1998, activul fiind scos din patrimoniul societății şi transferat în 29.12.1998 la Serviciul Român de Informații, în cadrul U. M. 0461 Bucureşti.

Reconstrucția clădirii “IPIU” a fost încredințată de către S. R. I. firmei Megaconstruct, a lui Dan Adamescu, bun prieten al

generalilor din S. R. I. şi “proprietar” al magazinului UNIREA (prin firma “sa” elveţiană NOVA TRADE), totodată proprietar al Complexului Hotelier Modern (s.r.l.), prin care a cumpărat de la F. P. S.-ul lui Radu Sârbu pachetul majoritar de acţiuni la S. C. Lido s.a. Cea mai recentă achiziţie a sa este Asigurări Reasigurări Astra, în acest scop beneficiind de cel mai făţiş sprijin din partea celor doi şefi ai privatizării din ultimii ani, atât din partea lui Radu Sârbu (expreşedinte F. P. S.), cât şi al lui Ovidiu Muşetescu (preşedintele A. PA. P. S. din guvernarea Năstase).

Surse din sistem arătau că Dan Adamescu era cunoscut în cercurile cele mai intime ale preşedintelui român Emil Constantinescu ca “omul cu bani”, fiind cel care asigura alimentarea unor conturi elveţiene ale familiei (?!). Despre Dan Adamescu se ştie că în 1979, deşi avea o excepţională poziţie socială, director adjunct al I. D. R. M. A. I.

Magazinele speciale pentru diplomaţii străini), a fugit în Germania Federală.

Cunoscut ca fost ofiţer D. I. E., s-a afirmat că ar avea dosar ca trădător de ţară, făcut însă dispărut de persoane din conducerea S. I. E. (dosarul ar mai exista totuşi în posesia altui serviciu român de informaţii, care se teme totuşi de a recunoaşte acest lucru, deoarece Adamescu este sponsor al tuturor celor ce trec pe la putere).

În R. F. G., “transfugul” Adamescu a devenit director al unei firme de produse electronice. [Cazul său aminteşte izbitor de cel al ofiţerului de securitate Matei Pavel Haiducu, ce fusese recrutat din anul 1969 şi instruit pentru servicii în străinătate, în anul 1975 a fost trimis la Paris (ca “refugiat politic”) unde, posedând o bună pregătire comercială şi tehnică, a ajuns curând director de export al firmei franceze de comerţ internaţional AMRI. Sub numele conspirativ de “Vişan”, Haiducu s-a ocupat în special de spionaj industrial şi economic, obţinând pentru România planurile instalaţiilor de recuperare a combustibilului nuclear şi documentaţiile tehnice pentru elicopterul militar francez Puma].

Abia întors în România, în 1990, Adamescu înfiinţează degrabă firma Megavision, în asociere cu Dan Abagiu, fostul

ministru al comerţului interior, pe care regimul ceauşist l-a condamnat în 1986 pentru furt (această situaţie l-a determinat pe Abagiu să se creadă victimă politică şi să se afle la revoluţie în balconul de la C. C. ţipând în microfon: «Să refacem împreună comerţul!»).

Foarte apropiat de Cătălin Harnagea (ex-director S. I. E.), Dorin Marian (ex-consilier preşedinţie) şi Costin Georgescu (director S. R. I.), Dan Adamescu a fost în repetate rânduri susţinut de aceştia. Cu concursul anturajului primarului Bucureştiului, Viorel Lis, firma sa Megaconstruct a fost favorizată la câştigarea unor contracte cu Primăria Capitalei. Aceste licitaţii aranjate de primărie au fost iniţial atacate în instanţă de Aedificia Carpati.

Adamescu ar fi fost prieten în afaceri şi apropiat al lui Eliahu Rasin, israelian cunoscut îndeosebi ca proprietar al SITRACO CENTER din Bucureşti, ulterior coproprietar al Hotelului Bucureşti. Trebuie spus despre Dan Adamescu că, deşi recent Silviu Brucan sublinia laudativ pe postul de televiziune ProTv că au început a se face privatizări şi cu românii, dând exemplu cazul Astra Asigurări-Reasigurări, preluată de una din firmele conduse de Adamescu, în realitate acesta deţine procente infime în firmele care le reprezintă şi cu care participă la privatizările importante, ponderea de peste 99% din capitalul social al acestor firme aparţinând unei firme elveţiene, cu acţionari misterioşi.

Toţi directorii generali numiţi de statul român la S. C. Bucureşti-Turism S. A. (Hotel Bucureşti) în perioada 1997-2000 (guvernarea C. D. R.- P. D.-U. D. M. R.), adică perioada de încrâncenată şi controversată privatizare, au beneficiat de recomandarea şi sprijinul lui Dan Adamescu (implicit şi a consilierului de la Cotroceni, Dorin Marian): Mihai Popescu, a funcţionat în 1999, atât ca director general al Hotelului Bucureşti, cât şi ca membru al consiliului de administraţie al magazinului Unirea, consiliu prezidat de Dan Adamescu.

Sandu Constantin Adrian, director general în 2000 al Hotelului Bucureşti, a venit direct prin transfer de la magazinul Unirea, angajând ulterior pe poziţii cheie şi alte

persoane prin transfer tot de la Unirea (cum ar fi consilierii juridici).

Mihai Comănescu, director general în 2000 (menținut şi în 2001 de noii proprietari evrei) a lucrat la Dan Adamescu, la Unirea, ca director general.

Unul dintre aceşti directori a afirmat în repetate rânduri, în cunoştință de cauză ca apropriat al lui Dan Adamescu, că obținerea contractului de la S. R. I. de către firma MEGACONSTRUCT se datorează serviciilor speciale pe care această firmă le-a făcut unor înalți ofițeri S. R. I. şi care astfel şi-au ridicat vilele cu ajutorul lui Adamescu.

Aşa cum am arătat, una dintre țintele lui Dan Adamescu în anul 2000 a fost societatea de stat Asigurări Reasigurări ASTRA, una dintre cele mai mari companii de asigurări din România (deținută în proporție de 75% de către statul român). În scopul de a ajuta firma lui Dan Adamescu, Nova Trade, de a prelua ASTRA, Radu Sârbu a prezidat un Consiliu de Administrație al F. P. S., cu care a anulat câştigarea licitației adjudecată de către firma CEPTURA şi a deschis posibilitatea ca NOVA TRADE să revendice ASTRA.

Desăvârşirea ajutorului dat lui Adamescu de Radu Sârbu, a venit însă de curând de la urmaşul acestuia, adică din partea lui Ovidiu Muşetescu, preşedintele A. P. A. P. S.

Cum? Oficiul juridic al A. P. A. P. S. nu a folosit în procesul cu Nova Trade S. A.

Hotărârea judecătorească definitivă prin care S. I. F. Banat (acționar al ASTRA) a anulat Caietul de Sarcini ce a stat la baza licitației pachetului majoritar de acțiuni al ASTRA, guvernarea Năstase ajutându-l astfel pe Adamescu să câştige în anul 2002 o hotărâre judecătorească prin care ASTRA se atribuie către NOVA TRADE pentru numai 7 milioane de dolari americani. Mai mult, Ovidiu Muşetescu s-a grăbit să apară cu un comunicat pervers şi ipocrit, că va respecta hotărârea judecătorească, deşi chiar el (A. P. A. P. S.) contribuise din plin la aceasta. Pentru a nu mai exista îndoieli despre colaborarea" lui Ovidiu Muşetescu cu mai vechii clienți ai lui Radu Sârbu, trebuie notat că statul român (A. P. A. P. S.)

a numit încă din anul 2002 “oamenii” lui Adamescu la conducerea ASTRA, deşi aceasta nu îi aparţinea, ci se afla în litigiu cu A. P. A. P. S. pentru a o obține. În fapt, la A. G. A. de la Astra din 22.03.2001 statul i-a numit administratori pe Dan Domnițeanu şi Dragoş Cristache, iar la 30.03.2001 Dan Domnițeanu a fost numit director general adjunct, tot printr-o adresă A. P. A. P. S. Dar Dan Domnițeanu venea de la. Unirea, magazinul lui Adamescu – unde a funcționat ca director adjunct – şi a lucrat cu Mihai Comănescu, care era director general.

Acest Mihai Comănescu a fost până după privatizare director general la S. C.

Bucureşti-Turism S. A., deşi instalat de Radu Sârbu după aceleaşi metode (adică adus înainte de privatizare, spre a fi favorabil acesteia), venind tot de la magazinul Unirea al lui Adamescu şi menținut de noii proprietari israelieni deoarece făcuse parte din echipă”. Secretara lui Mihai Comănescu, însă, Anca Iancu (rudă cu Adamescu, se pare), a plecat de la Hotel Bucureşti, unde şi-a încetat misiunea privind privatizarea, din aprilie 2001 funcționând ca secretară la ASTRA, adică agent al lui Adamescu infiltrat în scopul preluării de la statul român a acestei companii de asigurări.

ASTRA avea deja deschise sedii în aceste imobile ale lui Eliahu Rasin, adică la SITRACO GEMENII, unde mai funcționase până atunci şi USAID, agenția americană din ai cărei angajați jumătate sunt ofițeri C. I. A. Firma “lui” Adamescu, Nova Trade (cu care a preluat Astra Asigurări şi cu care participă la privatizările din România), aşa cum am arătat, nu este de fapt firma sa, deoarece 99,2% din capitalul social al acesteia aparține unor acționari secreți, ascunşi sub paravanul firmei BAUINVEST AG cu sediul în Neumuhlequai, nr. 38, Zurich/Elveția), se pare evrei. Adamescu a fost permanent preocupat de privatizarea Hotelului Bucureşti, dar şi-a rezervat un rol din umbră.

Adamescu a fost permanent procupat de privatizarea Hotelului Bucureşti, dar şi-a rezervat un rol din umbră, iar dubioasa protecție de care se bucură această privatizare frauduloasă din partea guvernaților este de aceeaşi natură cu

cea a afacerilor sale. Iată ce anunța, în noiembrie 2001, cel mai acid săptămânal bucureştean: S-a spart în zeci de aşchii gaşca lui Dorin Marian, Emil Constantinescu şi Cătălin Harnagea. Ultimul fugit din gaşcă este Dan Adamescu, proprietarul magazinului Unirea, care a trecut din nou de partea Puterii. Minte combinativă, Dan Adamescu şi-a început manevra de îmblânzire a PSD cu un act de caritate. Unirea Shopping Center va organiza un Bal de caritate în beneficiul fundației Renaşterea, condusă de Mihaela Geoană, soția ministrului de externe. Dan Adamescu e încântat până la lacrimi. Cum de ce? La bal vor veni şi prim-ministrul României, Dana Năstase, de mână cu soția ministrului de Finanțe, Dana Tănăsescu. A era să uit, la bal vine şi Corupția.

Dan Adamescu nu are de ce să se îngrijoreze, căci banii nu au miros şi nici culoare politică. Pentru un credit foarte performant luat de la Bancorex şi nereturnat, firma lui Adamescu, Megaconstruct, a ajuns puțin la AVAB. A intrat în Agenție, s-a întreținut cu secretarele, a băut o cafea şi, când s-a făcut timpul de plecare, a apărut şeful ei care, hocul-pocus-creditus, a răscumpărat-o cu 10-20% din valoarea creditului păpat."

Balul a avut loc în 27 noiembrie 2001, cu începere de la ora 20 la Palatul Snagov, fiind invitați "cei mai de vază parlamentari., colegii de Cabinet şi diplomații străini acreditați la Bucureşti". Invitațiile concepute de Dan Adamescu anunțau "participarea extraordinară a soției primului-ministru al României".

În final trebuie amintit că unul dintre asociații în afaceri cu ceasuri Seiko al lui Adamescu, A Futsi, a fost arestat pentru contrabandă cu țigări. Cine îşi mai aminteşte de afacerea "Porțelanul" (Țigareta I), ştie că, în 1998 (acelaşi an în care Adamescu primea comenzi de construcție de la prietenii din SR. I.), Brigada de Crimă Organizată a Ministerului de Interne şi-a declinat competența în favoarea Parchetului Militar, deoarece s-a demonstrat, inclusiv prin interceptarea unor convorbiri telefonice, implicarea unor persoane din structurile militare, respectiv din Serviciul Român de Informații". Transporturile de contabandă în afacerea "Țigareta I" au avut ca punct de destinație tocmai. Elveția.

ŞANDRU ION, ofițer (r) S. R. I., om al evreilor. În primăvara anului 1998, Ionel Ruse, considerat de acum cheia privatizării Hotelului Bucureşti, a fost contactat de câțiva oameni de afaceri evrei, cel mai important dintre aceştia fiind E. Papouchado, cu cetățenie S. U. A. şi israeliană. Papouchado, prin firma sa, RED ŞEA ("Marea Roşie") din Tel Aviv, deține mai multe proprietăți hoteliere operate de lanțul hotelier evreiesc Park Piaza, dintre care unul chiar la Londra. A fost introdus pe lângă Ionel Ruse de către evreii de la Banca Internațională a Religiilor, prin intermediul căreia Papouchado derula construcția în Bucureşti a două mari centre comerciale.

Tot în această perioadă a fost angajat ca jurist la Hotelul Bucureşti (S. C. Bucureşti-Turism SA.), colonelul S. R. I. în rezervă Şandru Ion, fost şef la Biroul Juridic al Departamentului Securității Statului şi apoi al Biroului Juridic al S. R. I. Pensionat de la S. R. I., acesta a lucrat în 1997-l998 la filiala Lipscani a Bancorex şi abia apoi la Hotelul Bucureşti. În această postură, în câteva situații, colonelul Şandru a mărturisit că lucrează, sub acoperire, direct cu directorul S. R. I. Mircea Gheordunescu, atât în interesul preluării de către S. R. I. a clădirii I. P. I. U., cât şi în interesul privatizării Hotelului Bucureşti.

În 8 Iulie 1998 a avut loc întâlnirea dintre Pargest SA. Şi S. C. Bucureşti-Turism SA.

Printre cei prezenți: Ruse Ionel (reprezentant Pargest), Bari Ioan (director general din partea română) şi colonelul Şandru Ion jurist, reprezentant al părții române). Ionel Ruse a anunțat cu această ocazie următoarele: Pargest SA. A cesionat părțile sociale firmei sale; Scrisoarea de garanție bancară ce va asigura investițiile va fi emisă de LEUMI Le BANK Israel, sucursala Tel Aviv, iar lanțul hotelier internațional Park Platza va asigura operarea Hotelului Bucureşti.

Până la sfârşitul anului, chiar a fost prezentată la S. C. Bucureşti-Turism SA. O scrisoare de garanție bancară, garantată la rândul ei de o bancă românească: Bancorex, filiala Lipscani, tocmai de unde venise cu transfer juristul Şandru Ion.

Neexistând acordul unor funcționari ai statului român pentru derularea afacerii, funcționarii F. P. S. fiind încă supărați pe Ionel Ruse că le-a stricat afacerea şi comisioanele privatizării din 1997, la 24.12.1998 apare la Bucureşti E. Papouchado în persoană, cu scopul declarat de a finanța afacerea. Papouchado a fost prezentat de Ruse I. ca "unul dintre cei mai bogați evrei din lume" (sintagmă regăsită peste ani şi în gura preşedintelui F. P. S., Radu Sârbu), care locuieşte în cel mai scump cartier din Ierusalim. La data de 24.12.1998, Ruse Ionel împreună cu Papouchado şi MP (recent instalat director general al S. C. Bucureşti-Turism S. A.), s-au deplasat la Fondul Proprietății de Stat, la directorul general de atunci Gheorghe Ionescu (zis Bebe), pentru "a analiza blocajul apărut". Acesta, invocând interesul statului român de a desființa afacerea Pargest-Bucureşti şi apoi de a vinde acțiunile deținute la S. C.

Bucureşti-Turism S. A. la cel mai bun preț, îi interzice lui Mihai Popescu să semneze actul adițional la contractul de societate mixtă, act adițional care ar fi permis salvarea contractului în defavoarea statului. Argumentația, perfect corectă în conținut, nu a fost însă respectată chiar de către F. P. S., care, în 1999, a scos la vânzare pachetul majoritar de acțiuni deținut la S. C. Bucureşti-Turism S. A., în condițiile existenței angajării activelor societății către Pargest S. A. Acest fapt a dus la specularea licitației şi la vânzarea sub valoare.

ERIC RUDOSH, ex-ambasadorul Ungariei. În octombrie 1998, unul dintre cei mai tineri membri în C. A. al Hotelului Bucureşti, în vârstă de 26 de ani, lider la tineretul țărănist, aflându-se pe terasa CINA, a afirmat că el ar fi indiferent la privatizarea Hotelului pentru Ionel Ruse, dar că ar susține în această privatizare (ca şi D. H., colegul său de la conducerea organizației de tineret a P. N. Ț. C. D. sector 2 şi reprezentant al statului în A. G. A. la Hotel Bucureşti) pe Eric Rudosh (evreu ungur, ex-ambasador al Ungariei la Bucureşti), care are cetățenie britanică şi este finanțat de o bancă londoneză. În scurt timp, în decembrie 1998, acest tânăr susținător a fost avansat de Radu Sârbu (cu susținerea din umbră a lui D. Adamescu) din administrator, ca director general al S. C. Bucureşti-Turism SA.

El dobândise în trecutul apropiat foarte mulți bani de la Eric Rudosh, atunci când i-a vândut acestuia firma LUXTEN. Evident că tranzacția nu s-a făcut cu numele acestora la vedere. Astfel, patron al Luxten, ca şi al AEM Timişoara era un anume Zoltan Bosormeny, pion al lui Rudosh. Ingineria s-a bazat pe relația cu primarul capitalei Viorel Lis, pe linie de partid. Firma LUXTEN a fost mai întâi creată, pe numele unor apropiați, după care au înzestrat-o cu un contract beton privind iluminatul întregii capitale a României. A urmat apoi negocierea cu Eric Rudosh şi vânzarea LUXTEN-ului pentru 100.000 USD. Plecând de la această trambulină, afaceriştii unguri ai lui Rudosh au acaparat în prezent aproape tot iluminatul public din România, prin instalarea lui Silviu Boghiu (fost angajat la LUXTEN) ca director pe la RENEL, CONEL, S. C Electrica SA. Şi mai recent la Transelectrica SA.

Printre afacerile aranjate de evreul ungur Eric Rudosh şi deloc cunoscute presei, sunt şi acelea încheiate cu Ministerul Sănătății român în perioada cât ministru a fost un U. D. M. R.-Ist, Barany, în defavoarea unor potențiali parteneri americani ai Ministerului Sănătății.

Alt susținător al lui Eric Rudosh a fost şi Mihai Comănescu. Acesta, membru P. N. Ț.-

C. D. sector 3 Bucureşti, a fost director de imagine al lui Radu Sârbu în campania electorală din 2000. Ulterior vizitei lui Sârbu la Budapesta, vizită ce a stat la baza afacerii POLUS de la Cluj, Mihai Comănescu a urmat la Budapesta, în Ungaria, un curs de diplomați" de 6 luni, în 1998. Conducerea țărănistă de la S. C. Bucureşti-Turism SA., în 1999 l-a prezentat unor lideri sindicali pe Eric Rudosh ca pe un bun prieten ce doreşte să cumpere Hotelul Bucureşti. După cum se va vedea, privatizarea Hotelului Bucureşti a fost legată, la un moment dat, de lanțul hotelier maghiar Danubius Hotels Group.

Până la data primei licitații a F. P. S. pentru S. C. Bucureşti-Turism SA., respectiv Noiembrie 1999, tratativele secrete şi aranjamentele pentru preluarea Hotelului Bucureşti nu se încheiaseră, aşa că "investitorii" evrei nu au fost pregătiți.

Participarea afaceristului român George Copos, prin firma Ana Hotels, la această licitație, considerată însă nula de F. P. S. (la comandă), i-au determinat pe Ruse Ionel şi pe mai noii şi falşii săi prieteni evrei să-şi finalizeze acordurile.

De la începutul toamnei anului 1999 începuseră la Hotelul Bucureşti întâlnirile secrete dintre israelianca Tonya Halperin şi Ruse Ionel, concomitent cu întâlnirile dintre Ruse Ionel şi israelianul Alex Bittner.

Tonya Halperin, cetățean israelian şi colaborator Mossad, locuia şi mai locuieşte la Hotelul Apartamente din cadrul Complexului Hotelier Bucureşti, de dinainte de anul 1989. Soțul acesteia (Moshe) reprezintă (neoficial?) în România interesele marii companii israeliene Elbit System, el fiind indicat ca artizan al asocierii frauduloase a ELBIT-Lsrael cu AEROSTAR Bacău, caz instrumentat de Parchet.

Halperin este coproprietară cu Eliahu Rasin la S. C. Hotel Opera & Central S. A., iar Rasin mai deține, singur şi Hotelul Sinaia din Sinaia, unde l-a numit administrator, ca şi la hotelurile Opera, Central şi vremelnic la Hotelul Bucureşti (din capitală), pe Marian Schartz, ofițer (r) în securitatea israeliană.

Rasin, iar el, Bittner, îşi va folosi propriile relații în structurile statului român pentru a asigura succesul afacerii. La una dintre aceste discuții, spre surprinderea lui Ruse, a participat chiar Cătălin Harnagea, director S. I. E.

Babonea cel Mare. Odată cu demararea negocierilor şi intrarea în linie dreaptă a privatizării, Alex Bittner vorbind cu prietenul său, Radu Sârbu, a determinat numirea lui Ion (Jean) Babonea în calitatea de reprezentant al statului român (al F. P. S. în A. G. A. de) la S. C. Bucureşti-Turism S. A.

Ştefan Grigorescu, mâna dreaptă a lui Radu Sârbu din F. P. S.), a făcut jocurile împreună cu Vâclea. Anchetat de Poliție şi de către Ministerul Turismului, preşedintele S. C. Poiana Braşov S. A., Cristian Madussi, a declarat că firma SE Lipsca 2000, căreia i s-a dat ilegal Hotelul Piatra Arsă, “a fost adusă de Babonea”. Ori această firmă este una dintre cele peste 25 de firme din România ale israelianului Alexandru Bittner, auto-

declaratul prieten al şefului adjunct al S. R. I., Mircea Gheordunescu.

Jean Babonea, administrator unic al DELFINCOM s.a. (fostele Alimentara) a înstrăinat până în anul 2000 aproape toate activele statului de la Delfincom către una din firmele lui Bittner, Lipsca Investment, care acum închiriază aceste spaţii. Aceiaşi firmă deţine fosta Textila 2. Despre Babonea s-a spus că ar avea proprietăţi şi conturi la Budapesta, sau în Cehia.

Eli Rasin, când s-a încheiat afacerea şi transferul de proprietate al Hotelului Bucureşti de la statul român către firma controlată de el.

Cu totalul concurs şi sprijin al lui Bittner, în Noiembrie 1999 s-a semnat un Partner-Ship agreement între Ionel Ruse şi un reprezentant al off-shore-ul cipriot Desca (deţinut de Eliahu Rasin). Principale clauze: La privatizarea S. C. Bucureşti-Turism S. A. se va participa cu firma NONI VOIAJ s.r.l., a lui Ruse Ionel, care cesionează 50% din capitalul social al acesteia off-shore-ului adus de Rasin, DESCA INVESTMENT ltd, creat în mai 1999 în Limasol-Cipru.

Preţul adjudecat al licitaţiei va fi plătit de către fiecare asociat în mod egal. Neplata cotei de preţ (50% din suma adjudecată) de către Ruse Ionel cu două săptămâni înainte de termenul scadent al contractului (04.04.2000), va conduce la preluarea acestei obligaţii de către celălalt partener, iar Ruse Ionel va ceda părţile sale sociale (50% din firma Noni Voiaj), primind în schimb suma de 2,5 milioane USD. (NICI PANA ÎN PREZENT NU A PRIMIT VREUN BAN, ISRAELIENII NEONORÎNDU-ŞI ANGAJAMENTELE.)

Un important eveniment a fost semnificativ pentru desfăşurarea scenariului acestei privatizări. De la mijlocul anului 1999 colonelul S. R. I. (r) Şandru Ion (om al directorului S. R. I. Mircea Gheordunescu), a părăsit S. C. Bucureşti-Turism S. A., încadrându-se ca jurist (“consilier expert”) la Banca Internaţională a Religiilor, pe urmele afacerilor lui Ionel Ruse. Aici se afla depus capitalul social al societăţii mixte create cu S. C. Bucureşti-Turism S. A. şi, în general, prin aceasta bancă şi-a derulat mai toate afacerile, unele dintre ele fiind la un moment dat apreciate ca

frauduloase. În acelaşi timp în care lucra la B. I. R., Şandru era angajat drept consilier şi la Sitraco Center, la Eliahu Rasin, fapt pe care Ruse nu îl cunoştea.

În ultima parte a anului 1999 Şandru Ion a insistat pe lângă liderii sindicali de la Hotel Bucureşti să sprijine privatizarea hotelului cu un grup de evrei americani (firma Midway Trading, pe care el ar sprijini-o şi pentru privatizări din sistemul petrolier românesc). Imediat după câştigarea licitației şi încheierea contractului de vânzare-cumpărare, Ruse Ionel a părăsit țara pe direcția Elveția pentru a-şi aranja finanțarea necesară achitării la F. P. S. a părții sale din prețul acțiunilor Hotelului Bucureşti. Nu a mai apucat să îşi finalizeze afacerea. Şandru Ion reactivase în decembrie 1999, semnând ca "şef oficiu juridic" al Băncii Internaționale a Religiilor, o mai veche plângere penală împotriva lui Ruse, pentru o datorie aproape stinsă în fapt. Aceasta a condus la arestarea sa în Elveția, fiind apoi transferat în arestul Poliției Române (după doi ani de arest a fost găsit nevinovat de către instanța penală), în momentul arestării sale, Ruse nu mai era necesar! Scopul fusese atins: alți potențiali candidați la licitația F. P. S. fuseseră îndepărtați prin sperietoarea cu contractul Pargest (în Dosarul de Prezentare) şi prezența firmei lui Ruse la licitație. Pachetul de acțiuni a fost preluat de la statul român mult sub prețul real, iar Ruse trebuia ținut acum la distanță pentru a nu periclita afacerea.

După arestarea lui Ruse, Eliahu Rasin a procedat la eliminarea acestuia din firma NONI VOIAJ, off-shore-ul cipriot Desca Investment Ltd.

DOMINO INTERNATIONAL HOTELS.

În perioada 12-24 decembrie 1999, după adjudecarea licitației de către NONI-VOIAJ s.r.l.

Danubius Hotes Group. De altfel, prin adresa nr. 7950/04.04.2000 depusă la F. P. S. "în atenția dlui Radu Sârbu" de către Eliahu Rasin în numele Noni Voiaj s.r.l., se spune: "ați propus să analizăm şi posibilitatea transferului contractului (de cumpărare a Hotelului Bucureşti) către o societate străină de specialitate, DANUBIUS HOTELS RT din grupul CP HOLDINGS LTD.- UK.". Rezultă că Radu Sârbu i-

a propus la un moment dat lui Rasin să cedeze contractul către alt grup de evrei (unguri) cu centrul afacerilor în Marea Britanie (implicați Eric Rudosh, Bernard Shraer).

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU VIZITELE OFICIALE ÎN ISRAEL?!

Noi am verificat! Nu noi, ci organe competente (nu vreau să nominalizez) şi foarte competente ale statului au verificat. Uite, S. R. I.- Ul, ca să nu ne mai ascundem după degete! Da, S. R. I.- Ul! Şi preşedintele Statului (Emil Constantinescu) a fost interpelat în Israel de acest mare om de afaceri. Da! Este unul din cei mai bogați oameni din lume. Miliardar în dolari, nu în datorii. Şi a trimis această firmă (Noni-Voiaj s.r.l.), iar reprezentantul lor în România sunt ăştia de la Sitraco Center (israelianul Eli Rasin)."

Astfel prezenta privatizarea Hotelului Bucureşti, la 6.03.2000, Jean Babonea, omul lui Radu Sârbu şi reprezentant al F. P. S. în A. G. A. de la Bucureşti-Turism. Dar iată ce declara chiar Radu Sârbu la sfârşitul anului 2000 (ambele declarații sunt înregistrate audio):

"(Alin) Giurgiu îmi spune: «Nu dom'le, Noni Voiaj a fost cumpărată de o firmă evreiască!» Şi, într-adevăr. În 3 Ianuarie 2000, când am ajuns în Israel, cu preşedintele Constantinescu, în Tel Aviv, la întâlnirea cu oamenii de afaceri, mă întâlnesc cu Eli Rasin, care m-a interpelat în plen şi a zis: «Noi vrem să facem afaceri în România, dar uite cum e cu F. P. S.-ul» – chestie pe care eu am înghițit-o – şi că "Noi vrem să cumpărăm!". Omul era cunoscut şi cu recomandări de la ambasador şi de la ataşatul economic de la ambasadă." [În prezent Rasin este inculpat în România, dar s-a sustras cercetării penale şi, în prezent, procesului penal, fiind ascuns în Israel.]

Dacă vizita oficială în Israel din ianuarie 2000, a preşedintelui Emil Constantinescu a fost exploatată de afaceriştii veroşi pentru a practica cel mai ordinar şantaj şi trafic de influență în scopul menținerii unei privatizări ce fraudează statul român, să ne mai mire prezența lui Sorin Beraru şi a lui Shimon Naor (inculpați penal în România) la întâlnirea cu primul ministru Adrian Năstase, pentru a-l bate

acestuia cu pumnul în masă:" Vezi că nu suntem singuri? Vezi că şi noi suntem Israelul!". Sau putem spune, mai degrabă, că Israelul acceptă şi promovează o politică de rapt economic asupra României.

CU CE BANI AU PLĂTIT ISRAELIENII?

Cele mai multe informații în acest sens au apărut cu ocazia efectuării Raportului de Expertiză Contabilă Judiciară din dosarul de cercetare penală nr. 00161/2001 al I. G. P., ce a stat la baza dosarului penal nr. 3422/P/2002 pe rol la Tribunalul Bucureşti, Secția a II-a Penală, Completul l, termen 13.03.2003. Astfel, la data de 10.03.

Între firma DESCA INVESTMENTS Ltd. (off-shore-ul cipriot) în calitate de împrumutător" şi S. C. Noni Voiaj Impex s.r.l., în calitate de "împrumutat" a fost încheiat un Contract de Credit pentru suma totală de 30.000.000. USD (în timp ce DESCA, totuşi, era acționar în NONI VOIAJ), într-adevăr aceasta ar fi fost suma care ar fi încasato statul român, dacă prețul ar fi fost plătit la sfârşitul lui aprilie 1999, sau dacă Radu Sârbu nu ar fi "uitat" să consolideze prețul în lei atunci când a semnat în 5.12.2000 Actul Adițional (total ilegal şi în afara mandatului său) la contractul de privatizare al societății S. C. Bucureşti-Turism S. A.

Totuşi, până la data 08.12.2000, acest contract de credit nu a funcționat, deoarece firma (off-shore cipriot) Desca Ltd., la rândul său a încercat să obțină un credit de la Leumi Le Bank Tel Aviv – Israel, dar nu avea cu ce să garanteze acest credit.

Posibilitatea s-a ivit însă prin bunăvoință lui Radu Sârbu, a lui Mihai Comănescu (director general la S. C. Bucureşti-Turism S. A.) şi a complicilor lor de la Hotelul Bucureşti, respectiv echipa directoarei economice.

În acest scop a fost necesară înlăturarea din societate a directorului general adjunct Stegaru Corneliu, care deținea în original, în saffe-ul din biroul său titlurile de proprietate asupra terenurilor societății Bucureşti-Turism S. A. Acestea i-au fost cerute de Mihai Comănescu, dar nu le-a putut obține, în noaptea de 30 Noiembrie 2000 ("noapte a strigoilor" în tradiția românească) Mihai Comănescu şi acoliții săi au pătruns cu

ajutorul a trei firme de body-guarzi (DeltaForce, V. V. T. şi Dragon Star) peste Stegaru Corneliu, în biroul acestuia de la Hotel Bucureşti şi l-au evacuat forţat, în acest sens fiind folosiţi şi unii lideri sindicali iresponsabili. În zilele următoare, conform mărturiei participanţilor, au fost căutate cu înfrigurare titlurile de proprietate, fiind finalmente găsite şi preluate din saffe-ul acestuia. Peste câteva zile, o inspecţie a Departamentului de Control al Guvernului (condus la acea dată de secretar de stat Ovidiu Grecea) inspecţie efectuată prin inspectorul Victor Vasiliev, constată că titlurile nu se află nicăieri în societate şi se întocmeşte în acest sens procesul-verbal nr.10361/12.12.2000.

După obţinerea titlurilor de proprietate ale S. C. Bucureşti-Turism S. A. de către infractori, persoanele interesate au cunoscut că se pot demara procedurile necesare şi plăti comisioanele aferente. Fostul şofer de la F. P. S. al lui Radu Sârbu ar fi declarat ziaristului A. B. de la ziarul Adevărul că a participat la mai multe întâlniri, în pădurea Băneasa, între Radu Sârbu şi Eliahu Rasin şi că, la un moment dat, Radu Sârbu a primit o servietă plină de bani, "ca în filme". Totuşi acest şofer refuză să fie martor, chiar dacă A. B. l-a înregistrat audio. (Nu s-a putut stabili data întâlnirii din "pădurea Băneasa", chiar la începutul lunii decembrie 2000.) Oricum, total ilegal, aşa cum se arată şi în Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie, la 05 Decembrie 2000, Radu Sârbu semnează un Act Adiţional la contractul de privatizare al S. C. Bucureşti-Turism S. A., înviind astfel o tranzacţie moartă ("rezoluţionată") şi dând posibilitate evreilor să plătească în 15 zile.

La data de 08 Decembrie 2000, Domino International (fostă Noni Voiaj Impex s.r. l), prin Desca-Cipru, respectiv Eli Rasin, obţine de la Leumi Le Bank – Tel Aviv un credit de 25.000.

S. C. Bucureşti-Turism S. A. (documentele obţinute de Comănescu în jurul datei de 01.12.2000 din biroul directorului general adjunct, evacuat forţat).

În aceeaşi zi, contul firmei Domino International, deschis la ALPHA BANK ROMÂNIA a fost alimentat prin două ordine cu suma de 21.352.747 de dolari americani, în aceeaşi zi

Domino International Hotels s.r.l. varsă către Fondul Proprietății de Stat suma de 540.863.367.717 lei, în fapt suma cu care a cumpărat Complexul Hotelier Bucureşti şi anexele sale (Hotel Apartamente: 174 de apartamente + 20 de birouri; Hotelul Bucureşti: 369 de camere duble, 46 camere single, 24 de apartamente, 7 garsoniere; Complex Restaurant Cina; laborator de cofetărie + Cofetăria Bucureşti, Piscina Bucureşti etc.).

Față de suma de 21,352 milioane USD (dolari americani) virată de către Domino (Noni Voiaj) statului român în 08 decembrie 2000 (în contul F. P. S.), în baza creditului obținut la banca Leumi, în zilele de 13 şi 20 decembrie 2000 s-a mai alimentat contul Domino (Noni Voiaj) cu 510.000 USD, apoi în 5 şi 7 februarie 2001 cu încă 2.941.000 USD. Aceste ultime două sume, cca. 3,4 milioane USD nu îşi regăsesc o destinație în plățile către statul român pentru preluarea Hotelului Bucureşti, dar sunt acoperitoare pentru comisioanele acordate. S-a aflat că Eliahu Rasin, "pentru a putea demara o mare afacere", a căutat cu disperare un împrumut de 1,5 milioane USD înainte de 5 decembrie 2000, dată la care Sârbu a semnat Actul Adițional.

Faptul ca Eliahu Rasin şi-a recuperat banii pe care i-a acordat drept comision este dovedit cu prisosință de către Raportul de Expertiză Contabilă Judiciară din dosarul penal: "Asociatul unic al S. C. Domino International Hotels s.r.l., care este tot numitul Eliahu Rasin, emite o Hotărâre prin care, începând cu data de 20.12.2000 persoanele împuternicite să semneze în numele şi pentru societate pentru cont BBB

2511.01.3593672 deschis la ALPHA BANK Sucursala Unirea, sunt Dan Zătreanu şi Daniela Androanche". [Soțul acesteia ar fi fost cândva agent acoperit al serviciilor speciale ale Ministerului de Interne. Când S. R. I. a aflat poziția sa în cadrul U. M.

0692, acesta şi-a luat transferul grabnic la o firma privată. Oricum, Eliahu Rasin nu a fost de găsit, motiv pentru care procesul penal privind privatizarea Hotelului Bucureşti s-a amânat pentru 6 luni, până în septembrie 2003.]

Citǎm ad-literam din Raportul de Expertiză Contabilă: “Din acest cont [al DOMINO INTERNATIONAL de la Alpha Banck] au fost efectuate virări de sume: 2.747.530 USD şi 175.380 USD la BANK LEUMI, sucursala din Londra, în contul MONILEN ENTREPRISES LTD, invocându-se contractul de comision (?) nr.

TREPRISES LTD. S-a obligat să acorde asistenţă în afaceri S. C. NONI VOIAJ S.

MPORT EXPORT S. R. L., conferind o aparentă legalitate transferului extern a sumei de 2.920.000 USD”. Firma Monilen Entreprises Ltd. Este un off-shore cipriot creat de către Eli Rasin în 1997 în Cipru, împreună cu alți evrei, cu care controlează majoritatea afacerilor sale din România.

În decembrie 2000, reprezentanții “noului proprietar” al Hotelului Bucureşti, prezentau într-o “şedinţă cu salariații” lanțul hotelier care va opera Hotelul, anume lanțul hotelier Park Platza, acelaşi pe care îl anunțase şi Ionel Ruse în 1998. Aceşti noi proprietari”, întrebați de salariați cine sunt proprietarii off-shore-ului Desca Investment Ltd. au răspuns astfel: Europa-Lsrael Group (S. U. A.?).

Red Şea (Israel) şi A. R. A. Ltd.

Regăsim în această structură firma lui E. Papouchado, Red Şea. Acesta este însă partenerul de afaceri al israelianului Motti Zisser, realizând în mod curent investiții comune.

Comunicatul de presă al firmei DOMINO din 14 martie 2001 prezintă însă o nouă situație: off-shore-ul Desca a vândut afacerea (Hotelul Bucureşti) unei firme olandeze (BEA Hotels BV) deținută în totalitate de firma Elscint Ltd-Lsrael (controlată de Motti Zisser), prin firma Elbit Medical Imagining Ltd. Alt subsidiar al Elbit Medical, firma Piaza Centers (Europe) BV ar deține 11 mall-uri în Ungaria şi alte 15 “proiecte” în Europa centrală şi răsăriteană (printre care şi în oraşele Bucureşti, Timişoara, Braşov).

Acelaşi comunicat arăta că Hotelul Bucureşti va fi transformat în hotel de lux. la nivelul de 5 stele internaționale, urmând a fi renovat. În sfârşitul comunicatului se arăta că

Elscint Ltd. Este la curent cu faptul că Hotelul Bucureşti este a doua casă pentru membrii Parlamentului Român.

De când s-a privatizat, Hotelul Bucureşti a fost formal plasat de la un proprietar la altul.

I VOIAJ, off-shore-ul lui Rasin, DESCA INVESTMENT Ltd, preluând 100% din capitalul social al acesteia, adică 66,18% din S. C Bucureşti-Turism SA. Totodată el a şi schimbat numele firmei în DOMINO INTERNATIONAL s.r.l.

În martie 2001, Rasin a vândut însă afacerea, capitalul social al DOMINO/NONI VOIAJ fiind integral preluat de la Desca-Cipru de către Bea Hotels -Olanda pentru milioane dolari. Rezultă că din această speculație Rasin a obținut rapid un profit de minim opt milioane dolari, pe seama statului român.

La rândul său, Ionel Ruse se afla în acel moment în imposibilitatea de a-şi apăra drepturile, fiind arestat în urma unei sesizări a Bănci Internaționale a Religiilor, semnată de şeful Biroului Juridic al băncii, Ion Şandru, aşa cum am arătat. Mandatara lui Ruse, Domnica Koszler, revendicând dreptul lui Ionel Ruse asupra a jumătate din pachetul majoritar de acțiuni al Hotelului Bucureşti, reuşeşte să obțină la 5 August 2001 o sentință a Tribunalului Municipiului Bucureşti (dosar 5871/2001, Secția a III-a civilă) prin care se dispune sechestrarea bunurilor mobile ale firmei Domino de la S. C.

Bucureşti-Turism S. A. (pachetul de acțiuni) până la definitivarea cauzei. Aceasta face ca Registrul Comerțului Român să blocheze orice înregistrare (tranzacție) privind acțiunile Hotelului Bucureşti, dar inventivitatea israelienilor se dovedeşte şi diabolică şi infracțională. Ce fac patronii israelieni în această situație?

La 30 August 2001 (înregistrând însă documentul în secret la S. C. Bucureşti-Turism S. A., sub nr. 8369/30.09.2001) israelienii semnează (prin Dan Zătreanu în numele firmei DOMINO) cu banca LEUMI LE ISRAEL din Tel Aviv un "Contract de Garanție şi Gaj pe Acțiuni", invocând actualizarea (?) "contractului de împrumut" de milioane dolari din data de 8 decembrie 2000, punând astfel pachetul majoritar de acțiuni al Hotelului Bucureşti la dispoziția băncii israeliene

şi sfidând sentința instanțelor româneşti anterioară cu aproape o lună perfectării contractului, dar şi sechestrul penal instituit asupra acțiunilor de către organele de anchetă penală din România. Mai mult ei majorează creditul de la 25 milioane de dolari, la 30 de milioane, pentru a mai stoarce 5 milioane de dolari din "afacerea Hotel Bucureşti".

Toate aceste fapte demonstrează că pe fondul contestării în instanță a privatizării Hotelului Bucureşti şi a începerii urmăririi penale față de cei implicați în privatizare recent punându-se chiar sechestru asiguratoriu pe averea acestora (de fapt numai pe un apartament al lui Radu Sârbu) se fac nestingherit felurite manevre şi inginerii pentru ca Statul Român să nu-şi mai poată recâştiga drepturile legitime, eventual să nu mai poată recupera Hotelul, sau să recupereze o epavă din care s-a stors tot şi s-a vândut tot (ceea s-a şi întâmplat în perioada decembrie 2002 – martie 2003).

Faptul că, imediat după privatizare, Hotelul Bucureşti a fost vândut şi revândut nu mai poate fi negat, un comunicat pe internet al Elscint-Lsrael de la începutul anului arată chiar că firma a plătit 27 milioane de dolari pe pachetul majoritar al S. C.

Bucureşti-Turism S. A., (asta în timp ce statul român încasase doar 21 de milioane USD). Surse din Tel Aviv ne-au confirmat că pe 16.10.2001, s-au semnat alte "acte de vânzare" (sau de "transfer") a societății, prin noi inginerii economice, unul dintre semnatari fiind chiar Motti Zisser, acționar semnificativ şi la Europa-Lsrael Group (cu care controlează, de fapt, 10% din Banca Leumi Le Tel Aviv, băgată până peste cap în afacere).

Luni 22 octombrie 2001, la Hotelul Bucureşti a avut loc un "consiliu de conducere" organizat ad-hoc de către Motti Zisser. Scopul acestei şedințe a fost acela al unei repetiții generale" pentru Consiliul de Administrație ce a avut loc la Londra, joi Octombrie 2001. În afară de schimbarea managementului românesc cu managementul Park Platza, pe ordinea de zi a întrunirii de la Londra s-a aflat adoptarea deciziilor de majorare de capital la S. C. Bucureşti-Turism S. A. cu cea. l-l,5 milioane USD. Acest fapt trebuia să conducă în

final la situația ca, “controversatul” pachet majoritar de acțiuni, preluat infracțional de la statul român (F. P. S.) de către firma DOMINO INTERNATIONAL (NONI VOIAJ) să devină peste noapte nemajoritar. La rândul ei, această strategie a fost generată de posibilitatea ca privatizarea să se anuleze în instanța penală sau comercială, cele peste 1.450.000 acțiuni să se întoarcă la Statul Român, iar afacerea să fie pierdută din mână.

În prezent, a fost redeschisă problema majorării de capital, invocându-se necesitatea investiției asumată prin contractul de privatizare (4106/1999) de un milion USD pentru “ameliorarea condițiilor de mediu”, dar socotelile le-au fost date peste cap de noua lege a valorilor imobiliare 525/2002.

Astfel, a fost adoptată majorarea capitalului social prin Hotărârea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor de la S. C. Bucureşti-Turism S. A. din 9 Octombrie 2002, ce a fost adoptată cu încălcarea legii, neefectuându-se prealabila introducere în capitalul social a terenurilor societății, prin emisiune de acțiuni în favoarea Statului Român, terenuri pentru care s-a obținut certificatul de proprietate încă din anul 1994.

Legea Privatizării (O. U. G. 88/1997), ari. 32.2.

Punct 3: “în cazul în care eliberarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor nu a fost urmată, anterior privatizării, de majorarea corespunzătoare a capitalului social, sau dacă certificatul se eliberează după privatizare, capitalul social se majorează de drept cu valoarea terenurilor, care va fi considerată aport în natură al statului., în schimbul căreia se vor emite acțiuni suplimentare ce vor reveni de drept instituției publice implicate”.

Hotărâre de Guvern nr.577/2002 (Normele Metodologice de aplicare a O. U. G.

88/1997 privind privatizarea) art.142, punct b: “După primirea certficatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, în adunarea generală a acționarilor se aprobă majorarea capitalului social cu valoarea terenului”.

Actualii administratori evrei ai S. C. Bucureşti-Turism S. A. nici nu se gândesc însă să respecte şi să aplice legea, deoarece transformarea valorii a circa 20.000 m2 suprafață a terenurilor de incintă în acțiuni ale statului român ar dărâma controlul israelienilor asupra Hotelului Bucureşti, situație similară celei de la Tepro Iaşi, când proprietarii cehi au pierdut poziția majoritară şi controlul societății româneşti, fără a mai recupera nici sumele cu care cumpărase de la stat primul pachet de acțiuni. Că evreii ştiu să îşi vadă interesul, aproape că nici nu îi putem condamna, deşi încalcă legea şi prejudiciază statul român, ceea ce rămâne de neiertat este însă poziția responsabililor români, a funcționarilor statului, care închid ochii cu bună ştiință, până la cel mai înalt nivel, dând cu piciorul unei proprietăți de cel puțin 10 milioane de dolari (valoare de piață minimă a 20.000 de m2, teren în plin centrul capitalei, pe Calea Victoriei nr. 63-81). În numărul viitor vom reveni cu detalii uluitoare privind corupția de la cel mai înalt nivel în stat legal de acest aspect, precum şi de muşamalizarea cazului Hotel Bucureşti.

În octombrie 2002, administratorii israelieni de la Hotelul Bucureşti (S. C. Bucureşti-Turism S. A.) nu au respectat nici Legea Valorilor Mobiliare (525/2002, privind aprobarea O. U. G.28/2002), deoarece "Raportul de actualizarea valorii imobilizate" trebuia efectuat (conform punctului 6 al art. 116) al legii, astfel: "La actualizarea valorii activelor imobilizate se vor lua în calcul: Rata inflației înregistrată între data ultimei lor evaluări sau actualizări şi data convocării adunării generale a acționarilor de majorare a capitalului social, pecum şi Valoarea de piață a bunurilor respective"

Raportul de actualizarea a valoni imobilizate" adoptat de patronii israelieni, în folos propriu, la adunarea generală a acționarilor de la S. C. Bucureşti-Turism S.

S. C. Bucureşti-Turism S. A. a fost stabilită de către Fondul Proprietății de Stat la 1.000 miliarde lei, când a scos la vânzare acțiunile ce le deținea, în anul 1999, adică la peste dolari/acțiune.

În aceste condiții apar ca nereale/eronate/false valorile stabilite pentru o acțiune la S. C. Bucureşti-Turism S. A. de

către A. G. E. A. din 09.10.2002 (130.207 lei/acțiune, circa 4 dolari pe acțiune) în favoarea acționarului majoritar (Domino International Hotels s.r.l.), pentru ca acesta să obțină cât mai multe acțiuni pentru o cât mai mică sumă (echivalentul a un milion USD la data majorării de capital).

Israelienii care au determinat adoptarea Hotărârii A. G. E. A din 09.10.2002, invocă necesitatea acestei emisii de acțiuni "în vederea îndeplinirii de către acționarul majoritar al societății, respectiv Societatea Comercială DOMINO INTERNATIONAL HOTELS s.r.l. a obligațiilor asumate prin contractul de privatizare nr.

4106/24.12.1999", dar, în prezent, acest contract face obiectul Dosarului Penal 3422/2002 pe rolul Tribunalului Bucureşti-Secția a II-a Penală, Completul 1 (inculpați Radu Sârbu şi israelienii Eliahu Rasin şi Robert Badner, actualmente administrator la Eurom Bank, fosta Bancă Dacia Felix), Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cerând anularea contractului de privatizare 4106/24.12.

(invocat în convocarea A. G. E.

Hotărârea A. G. E. A. din 09.10.2002 reprezintă o inginerie menită să mențină controlul asupra S. C. Bucureşti-Turism S. A. de către firma israeliană care a beneficiat de o privatizare frauduloasă.

În cursul anilor 200l-2002 la Hotelul Bucureşti, aflat deja în proprietatea israelienilor de la Elbit Medical (Elscint) au apărut o serie de persoane care nu pot să nu trezească interesul serviciilor de informații româneşti: Ilan Rogenstein, adevăratul director economic al Hotelului Bucureşti sub israelieni, noua eminență" cenuşie, tânără, a Mossad. Deşi "oficial" (cu contract) Ilan apare în S. C. Bucureşti-Turism S. A., odată cu perfectarea contractului de management cu Park Platza de la sfârşitul anului 2001, acest individ a rămas (nejustificat!) ca salariat în Hotel Bucureşti până în prezent, deşi "contractul de management" a fost întrerupt din octombire 2002. Deşi "oficial" acesta a apărut la Hotel Bucureşti la sfârşitul anului

2001, în posesia ziarului Adevărul se află fotografii de la conferința de presă din martie 2001 a noilor proprietari de la Hotelul Bucureşti, în care apare şi Ilan Rogenstein.

Marian Schwartz a intrat în primul Consiliu de Administrație "privat" al Hotelului Bucureşti, fiind ofițer (r) al serviciilor de informații din Israel Shin Beth, în prezent simplu colaborator Mossad, aflându-se sub ordinele Tonyei Halperin şi apropiații acesteia.

Tonya Halperin, în solda Mossad, locuieşte la Hotel Apartamente.

A. Libermann, locuieşte din partea ELBIT-Lsrael la Hotel Apartamente vis-â-vis de sediul S. R. I. Poate cea mai importantă activare a Mossad. S-a deplasat în România la comanda lui MZ, a fost cazat la Apartamente Hotel Bucureşti din ordinul Raselei Lavin şi are principala misiune de salva contractele Elbit în România. O "delegație" compusă din Rasela Lavin şi alți israelieni au vizitat Hotelul Bucureşti în august 2001.

Cu această ocazie, de pe terasa Hotelului a fost îndelung filmat sediul S. R. I., "clădirea I. P. I. U.", comentându-se că acolo este "secret service", "securitatea", "the S. R. I.". Tot în aceeaşi zi a fost înconjurată "clădirea I. P. I. U." de către delegația israeliană.

SFÂRŞIT